
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<http://books.google.com>

ANDOVER-HARVARD LIBRARY

AH 48SB Z

~~3.29.~~

621

Dens

Harvard Divinity School

**ANDOVER-HARVARD THEOLOGICAL
LIBRARY**

MDCCCX

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

GIFT OF WIDENER

THEOLOGIA
MORALIS ET DOGMATICA

REVERENDI ET ERUDITISSIMI DOMINI

PETRI DENS,

IN UNIVERSITATE LOVAN. S. THEOLOGICÆ LICENTIATI, ECCLESIAE METROPOL. S. RUMOLDI MECHLIN. CAN. GRAD. ET ARCHIPRESB. NECNON SEMINARII ARCHIEP. PRÆSIDIS, ETC.

EDITIO NOVA, ET ABSOLUTISSIMA,

QUIPPE CUI NUNC PRIMUM ACCEDUNT

EPITOME EX OPERIBUS BENEDICTI XIV. NECNON ET VARIE SUMMORUM

PONTIFICUM, PRÆSERTIM

VERO EJUSDEM PONTIFICIS CONSTITUTIONES, LITERÆ ENCYCLICÆ, ETC.

TOMUS V.

COMPLECTENS

TRACTATUS DE INCARNATIONE, DE SACRAMENTIS IN GENERE, DE BAPTISMO, CONFIRMATIONE, EUCHARISTIA ET SACRIFICIO MISSÆ.

DUBLINII :

EX TYP. RICHARDI COYNE,

IN VIA VULGO DICTA CAPEL-STREET; TYPOG. ET
BIBLIOPOL. R. C. COLL. MAYNOOTH.

MDCCCXXXII.

ANDOVER-HARVARD
THEOLOGICAL LIBRARY
CAMBRIDGE MASS.

H75.914

Dec. 5, 1949

621

Demo

(M. A. Jones)

APPROBATIO.

Hos sex Tractatus selectos debitâ attentione, ac maximâ eum satisfactione pervolvi, eosque reperi non tantùm nihil continere à Fide orthodoxa ac moribus Christianis alienum, verùm etiam omnibus Sacræ Theologiæ Studiosis utilissimos ac necessarios. Magno igitur Studii Theologici fructu in lucem edentur. Dabam Lovanii, hâc 15 Martii, 1776.

***F. JACQUES, dict. JACOBI, S. T. I.
Insign. Eccles. Colleg. S. Petr. Canon.
Ap. Reg. Libr. per Germ. Infer. Visit.
et Cens. Coll. Trill. Pras.***

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

PROEMIUM.

ORDITUR S. Thomas tertiam partem à Mysterio Incarnationis Filii Dei, quod tam verè atque Catholicè, tam intelligibiliter, quantum homini licuit, exposuit Doctor Angelicus, ut ter, dum huic Operi incumberet, à Christo Domino meruerit approbari: *Bene scripsisti de me, Thoma.*

De admirabili illa unione et nexu Verbi Divini cum natura humana, et de proprietatibus inde consequentibus, disputat S. Doctor à quæstione prima usque ad vigesimam septimam; ab hac autem usque ad quadragesimam proponit et explicat ea, quæ spectant ad adventum et ingressum Christi in hunc mundum. Exinde usque ad quæstionem quadragesimam sextam prosequitur multa, quæ concernunt progressum vitæ ejus in hoc mundo; ab illa autem usque ad sexagesimam tractat de exitu et morte Salvatoris nostri, et de Exaltatione ejus, quæ deinceps fuit subsecuta.

Hunc ordinem S. Thomæ sequimur: et hunc Tractatum compendiosè trademus, in quantum scilicet utilis est et necessarius, tum ad evitandos errores, qui frequentissimi fuerunt contra hoc Mysterium, tum etiam ad Populi instructionem ritè instituendam.

A

TRACTATUS

DE

INCARNATIONE.

N. 1. DE INCARNATIONIS VERITATE ET ERRORIBUS OPPOSITIS.

I. Incarnatio. II. Probatur. III. Errores contra illam.

I. QUID est Incarnatio?

R. Cum sancto Thoma: "est Divinæ Personæ Filii ad humanam naturam unio hypostatica, seu personalis:" vel quod idem est: "est unio seu unio naturæ humanæ cum divina in una Verbi Persona."

Proba illam jam factam esse?

II. R. Ex Joannis cap. 1. v. 14. "Verbum Caro factum est." Per "Verbum" significatur secunda in Trinitate Persona, seu Filius Dei naturalis, ut significatur ibidem v. 1. "Et Deus erat Verbum," quod verti debet: "Et Verbum erat Deus."

Per ly Caro significatur Homo; ponendo partem pro toto per synecdochen, uti accipitur Gen. cap. 6. v. 12. et Lucæ cap. 3. v. 6.

Dicitur potius caro, quàm homo, ad commendandam nobis humilitatem Christi, et ejus charitatem in nos, quâ motus tam vilem carnem assumpsit.

Idem probatur ex multis aliis Scripturæ locis, et ex Symbolo Apostolorum art. 3, in quo legitur: "Qui conceptus est de Spiritu sancto, natus ex Maria Virgine."

Enumera præcipuos errores contra Mysterium Incarnationis?

III. R. Primus error est Gentilium et Judæorum, qui negant, illam factam esse.

Secundus est Hæreticorum, quos ipse S. Thomas in caput primum Matthæi ad tres classes revocat.

Prima classis est errantium circa divinitatem Christi, quales sunt Cerinthus cœtaneus Apostolis, Ebion, Paulus Samosatenus, Photinus, et alii qui solam naturam humanam in Christo agnoscunt.

Secunda est errantium circa Christi humanitatem: ad hanc pertinent Marcionitæ et Manichæi docentes Dei Filium assumpsisse tantum carnem phantasticam et apparentem: item Apollinaris asserens, Christum assumpsisse corpus sinè anima, et postea affirmans animam in Christo, sed sinè mente: item Valentinus in Christo quidem admittens verum corpus, sed de cælo allatum, et transivisse per beatam Virginem quasi per canalem.

Tertia est errantium circa utriusque naturæ unionem; ut Nestorius constituens in Christo duas Personas, divinam et humanam; et Eutyches, qui impugnans errorem Nestorii, duas in Christo negabat naturas distinctas, ponens unam confusam et mixtam ex divina et humana.

Latiùs hæc Billuart in suo præmio, et nos, ubi occurrent.

N. 2. PROBATUR CONTRA JUDÆOS, INCARNATIONEM ESSE FACTAM.

Primò ex Prophet. Jacob. II. 2. Ex o. 9. Dan.

I. CUM Judæi novam Testamentum non admittant, hinc contra ipsos probatur ex Scriptura veteris Testamenti; et primo ex Prophetia Jacob benedicens Filio suo Judæ, Gen. cap. 49. v. 10, "Non auferetur Sceptrum de Juda, et Dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est et ipse erit expectatio gentium."

Patriarcha Jacob ponit signum adventûs Messiaë, scilicet ablationem Sceptri de Juda; atqui illud signum est positum, seu Sceptrum de Juda et de tota Gente Judaica jam pridem ablatum est, et Duces ac Principes de femore ejus jamdiu defuerunt: ergo venit jam ille, qui à Deo mittendus est, hoc est, Messias.

Quid in dicta Prophetia intelligitur nomine "Sceptri" et nomine "Juda?"

R. Hoc inter Catholicos variè disputatur; sed inde nihil pro Judæis; cùm juxta illam Prophetiam Messias jam saltem advenerit, postquam Judæi nec regnum, nec rempublicam retinent.

Prima sententia quæ est communior, et cæteris apparet verisimilior, strictè accepit illa nomina; ita ut sensus sit; "Postquam Sceptrum seu Regia potestas venerit ad Tribum Juda, non auferetur illa potestas regendi ab illa tribu, nisi circa adventum Messiae." Jam autem illa regia potestas venit ad tribum Juda in Davide, et ab illa est ablata parùm ante adventum Christi per Herodem Ascalonitam, qui erat alienigena, natione Idumæus, licèt fortè religione Proselytus: ergo, &c.

Hæc sententia eò magis probatur, quòd ipsi Judæi tunc temporis ita intellexerint, ut patet ex communi rumore de adventu Messiae, qui etiam pervenerat ad Samaritanos; ut iterum patet ex verbis Mulieris, Joan. cap. 4. v. 24. Christo dicentis: "Scio quia Messias venit," seu brevi venturus est.

Contra Hanc sententiam præcipuè objicitur, ablatum esse Sceptrum à Tribu Juda tempore Machabæorum, qui erant de Tribu Levi.

Ex hac objectione oritur secunda sententia (quæ est Biluart et aliorum) dicens: nomine "Juda" in Prophetia Jacob non intelligi strictè Tribum Juda, sed Gentem Judaicam; jam autem Machabæi erant de Gente Judaica: ergo, &c.

Sed quia in illa sententia non videtur benedixisse Jacob singulis filiis suis Benedictionibus propriis (ut tamen dicitur v. 28.) et quia verba dictam Prophetiam præcedentia et subsequenta non possunt intelligi nisi de Tribu Juda; hinc potius secundùm primam sententiam.

R. Quòd penes Machabæos quidem fuerit usus seu exercitium Sceptri, jus tamen Sceptri permanserit in Tribu Juda: sicut hodiedum jus Sceptri est penes Polonos, licèt extraneum eligant seu ei concedant regiam potestatem. Vide hæc latius explicata apud Wiggers q. 1. a. 1. num. 12.

Tertia sententia est eximii Domini Guyaux, explicantis Prophetiam per Sceptrum particulare seu particularem potestatem, quam singula Tribus, et in casu Tribus Juda habebat ab initio regendi seipsam per proprios Duces, &c.; sed huic sententiæ communiter opponitur significatio vocis

“ Sceptri :” item quòd Tribus Juda non videatur illud perdidisse ante excidium Jerosolymitanum, et sic illius ablatio non potuerit esse signum adventus Messie.

II. 2°. Probatur Messiam venisse ex cap. 9. Daniel, ubi ab Angelo Gabriele dicuntur abbreviate septuaginta hebdomades ante adventum Messie; accipiuntur autem septuaginta hebdomades annorum; seu sumendo septem annos pro una hebdomada (quæ locutio etiam habetur Levit. c. 25. v. 8.) et sic sunt 490 anni, qui jam post edictum Regis Babylonis de reedificanda Jerusalem evidenter transierunt.

Hujus Prophetiæ verba fusè et luculenter explicat Wiggers loco mox citato numero 16 et sequentibus; qui eodem loco numero 40 tertium testimonium addfert contra Judæos, et explicat ex cap. 2 Aggæi Prophetæ.

N. 3. DE NECESSITATE INCARNATIONIS.

S. Thom. quæst. art. 2.

I. *Necessaria fuit incarnatio.* II. *Ut satisfactio esset rigorosa.*

QUOD conveniens fuerit Deum incarnari, explicat S. Thomas articulo 1. sed an etiam fuit necessarium ad reparationem generis humani?

I. R. Non fuit absolutè necessarium; nam poterat Deus liberaliter peccatum et pœnam ejus condonare, vel aliqualem ab homine satisfactionem, acceptare, vel multis aliis modis naturam humanam liberare, cum Deus sit liberrimus respectu operum “ ad extra :” II. In supposito tamen, quòd Deus condignam satisfactionem, et secundum rigorem justitiæ pro peccato hominis voluerit exigere, necessarium fuit, Personam divinam incarnari, sive assumere naturam capacem meriti; vel Angelicam, vel humanam; humanam tamen convenientius, ut explicat S. Thom. q. 4. a. 1. in “ Corp.”

Probantur jam dicta verbis et ratione, S. Th. ad 2. “ Peccatum, inquit, contra Deum commissum quamdam “ infinitatem habet ex infinitate Divinæ Majestatis; tantò “ enim offensa est gravior, quantò major est ille, in quem “ delinquitur: unde oportuit ad condignam satisfactionem, “ ut actus satisfaciens haberet efficaciam infinitam, utpote “ Dei et hominis existens.”

Vim facit in eo S. Thomas, quòd, sicut peccatum mortale continebat malitiam infinitam, utpote contemptum Personæ infinitæ includens; ita Persona pro eo satisfaciens deberet esse infinitæ dignitatis; opera enim satisfactoria pro injuria illata accipiunt suam valorem secundum dignitatem personæ satisfaciens: ergo pura creatura non potuisset rigorosam satisfactionem præstare, utpote quæ semper esset finita.

Obj. Opera hominis justî ex gratiâ facta procedunt à Spiritu sancto; ergo etiam habent valorem infinitum.

R. Dist. antec. procedunt à Spiritu Sancto ut Persona vel supposito proprio operante, ita ut tunc Spiritus Sanctus possit dici mereri, satisfacere, &c. nego antec.; ut à causa prima et generali per influxum gratiæ Spiritûs Sancti; conc. antec.: sed hoc ad valorem infinitum non sufficit.

Inst. Talia opera Justî merentur de condigno vitam æternam; atqui vita æterna est infinita; ergo etiam illa opera justî.

R. Dist. minorem; vita æterna est infinita duratione, concedo minorem: et sic etiam illa opera justî sunt, utpote semper manentia in acceptatione divîna; aliàs, nego minorem; præterea meritum respicit præmium ejusdem ordinis et connaturale gratiæ, quæ naturâ suâ est semen gloriæ: at satisfactio pro injuria illata respicit Personam læsam, quæ simpliciter est infinita, cum qua nulla persona creata, honorem rependens quantumcumque per gratiam sanctificata, potest habere ullam proportionem in ratione dignitatis et excellentiæ.

N. 4. DESATISFACTIONE CHRISTI SECUNDUM RIGOREM JUSTITIÆ.

I. *Satisfactio Christi fuit de rigore Justitiæ.* II. *Sed non omnibus applicatur.*

I. QUOD Christus strictè pro nobis satisfecerit, probatur imprimis contra Socinianos ex Scriptura Sacra: sic dicitur I. ad Cor. cap. 6, v. 20. "Empti estis pretio magno;" et I. Petri cap. 1. v. 18. "Non corruptilibus auro vel argento redempti estis," &c. Qui modus loquendi indicat rigorosam justitiam uti habetur in contractu onerosa emptionis-venditionis.

Probatur etiam à ratione ex requisitis ad Justitiam strictè dictam: sic 1° Christus satisfecit Deo, et catenùs satis-

factio est ad alterum. 2° In Deo erat strictum jus, cui satisfacere Christus acceptavit pro redemptione nostra. 3° Etiam reddidit æquivalens; cum ex dictis numeri præcedentis, tantum honoris Deo reddiderit, quantum injuriæ Deo fuerat illatum per peccatum; quinimò non tantum æquivalens, sed etiam superabundans fuit satisfactio Christi. Vide Apostolum ad Rom. cap. 5. et alias autoridades citatas à Billuart et deductas dissertatione 19. art. 6.

Obj. Christus sibi ipsi satisfecit, cum esset Deus: atqui satisfactio rigorosa debet esse ad alterum: ergo, &c.

R. Disting. minorem: debet esse ad alterum naturà, concedo minorem: ad alterum supposito seu personâ, nego minorem: et dico, quod ad satisfactionem rigorosam sufficiat distinctio naturarum in eodem supposito; unde Christus ut sustentans naturam humanam satisfecit sibi ipsi ut subsistenti in natura divina. Fusè hæc Wiggers quæst. 19. dubio 4, &c.

II. Si Christus satisfecit pro peccatis nostris, quomodo ergo non omnibus remittuntur?

R. Quia Christus rigorosè quidem satisfecit quoad sufficientiam, sed non quoad applicationem, quam reliquit beneplacito Patris; et hinc etiam sequitur contra Sectarios necessitas bonorum operum et satisfactionum per pœnitentiam, &c. juxta dictum Apost. ad Coloss. cap. 1. v. 24. "Adimpleo ea quæ desunt Passionum Christi."

Udenam fit, quòd merita et satisfactiones Christi non omnibus applicentur?

R. Id pertinet ad inscrutabilia judicia Dei: ex parte nostra id evenire potest quasi à posteriori: quia Deo permitte oritur impedimentum, vel ex nostra malitia, vel etiam ex causa naturali, ut in parvulis sine Baptismo morientibus in utero materno.

N. 5. DE CAUSA FINALI INCARNATIONIS.

S. Thom. quæst. 1. art. 3. et 4.

I. *Si Adam non peccasset, Christus non venisset.* II. *Obijciunt Scotistæ.* III. *Obijciunt ullerius.*

QUARE Filius Dei est incarnatus?

R. Responsio Catechistica, quæ bona est, est hæc: "ut liberaret nos à servitute et captivitate dæmonis, hoc est, à peccatis originali et aliis personalibus."

An igitur, si Adam non peccasset, Filius Dei non fuisset incarnatus?

I. R. S. Thomas art. 3. quòd non fuisset incarnatus; non quasi non potuisset incarnari; sed quia non fuisset incarnatus; in quantum est vi presentis decreti, seu in quantum nobis voluntas divina innotescit: quia Scriptura Sacra ubique peccatorum salutem tanquam finem Incarnationis proximum nobis proponit, ut Lucæ cap. 5. v. 31 et 32. et cap. 19. v. 10. item 1. ad Timoth. 1. v. 15. dicitur; "Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere."

Hinc etiam dicitur in Symbolo Nicæno: "Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de Cœlis." Sic etiam canit Ecclesia in Benedictione Cerei Paschalis: "O certè necessarium Adæ peccatum, quod Christi morte deletum est! O felix culpa, quæ talem ac tantum meruit habere Redemptorem!" Sic etiam omnes Sancti Patres.

II. Contrarium tenent Scotistæ docentes, quòd equidem Christus venisset, sed cum carne impassibili, et ex motivo naturam humanam nobilitandi et glorificandi, non ex motivo naturam reparandi; unde, inquirunt, post Adæ peccatum accessit nostræ redemptionis nunc finis secundarius: et de hoc, inquirunt, loquuntur Scripturæ Sacræ, quando pro fine Incarnationis Verbi Divini ponunt peccatorum salutem.

R. Sed in hac sententia saltem verificari non possunt communes locutiones Sanctorum Patrum asserentium absolute, simpliciter et sine restrictione, Christum non fuisse venturum, Adamo non peccante; sicuti v. g. falsum diceret (imò hæreticus reputaretur) qui simpliciter et absolute assereret, Corpus Christi non esse in cœlo, vel in Sanctissimo Sacramento, quamvis ibi non sit in carne passibili.

III. Videtur esse: inversio ordinis, quòd majus bonum referatur ad minus; atqui Incarnatio est majus et dignius bonum quàm salus hominis: ergo, &c.

R. Dist. majorem: si majus bonum referatur ad minus, ut ad finem ultimum simpliciter, concedo majorem: sed nego majorem, si majus bonum referatur ad minus solummodo ut perfectum ad perfectibile, vel sicuti causâ ad effectam, vel sicuti medium ad finem proximum; modò utrumque ordinatur ulterius ad finem aliquem ultimum: sic Incarnatio ordinatur ad salutem hominis tanquam ad finem proximum sed

utrumque ad gloriam Dei. Patet in exemplis: sic Deus ordinat Angelos ad nostram custodiam ob suam gloriam: sic Mercator in mari exponit vitam pro lucro temporali, quod ordinatur ad sui suæque familiæ sustentationem.

S. Thom. art. 5 et 6. plures adducit rationes congruentiæ, quare Incarnatio facta sit, non ab initio mundi, nec dilata usque ad finem mundi, sed in plenitudine temporis; ut sic aliqui homines salvarentur per fidem Christi venturi, presentis et præteriti.

N. 6. DE MODO UNIONIS HYPOSTATICÆ.

S. Thom. quæst. 2.

I. Unio. II. Facta est in hypostasi. III. Non immediate in natura divina.

QUID est Unio hypostatica?

I. R. Est unio, quâ naturâ humana realiter et substantialiter sic est unita Personæ Divinæ Verbi, ut in illa habeat suam subsistentiam.

II. Vocatur autem "hypostatica;" quia unio illa immediate est in hypostasi sive personalitate, estque hæc unio inter omnes uniones creatas maxima. Vide S. Thom. art. 7 et 9.

Nota igitur, quòd extrema sive termini illius unionis sint personalitas Verbi et natura humana.

Nota etiam, quòd hæc nomina: "Hypostasis, Persona, Suppositum et Subsistentia," hic soleant accipi in eadem significatione; licet strictè differant; prout dicitur in "Tractatu de Deo."

An natura humana est etiam unita naturæ divinæ?

III. R. Non immediate et formaliter; sic enim omnes tres Personæ Divinæ essent incarnatæ: cum in illis natura divina sit una et eadem numero.

Interim natura humana ob unionem hypostaticam etiam potest dici unita naturæ divinæ in personalitate Verbi, licet secundariò tantum et mediante personalitate Verbi; nam Persona Divina est realiter eadem cum natura divina; quia tamen ab ea differt virtualiter seu ratione ratiocinata, nec dicitur nec dici potest, quòd natura divina sit incarnata, sed Persona Filii: et ideo etiam non rectè dicitur nec simpliciter dici potest, quòd unio facta sit in naturis divinâ et humanâ.

Obj. Incarnatio est opus "ad extra;" atqui opera "ad extra" sunt toti Sanctissimæ Trinitati communia: ergo omnes tres Personæ sunt incarnatæ.

R. Nego consequentiam: & dico, quòd omnes tres Personæ quidem illam unionem effecerint tanquam opus "ad extra;" sed illa unio proximè et immediatè terminata est ad personalitatem seu relationem Filii; quæ realiter distinguitur à Persona Patris et Spiritûs Sancti; et sic solus Filius est incarnatus, et Christus dicitur, non Pater nec Spiritus Sanctus. Rationes congruentiæ, quare potius Filius sit incarnatus, quàm Pater vel Spiritus Sanctus, has allegat S. Thom. quæst. 3. art. 8. scilicet: ut qui Filius est Dei, Filius fieret hominis; deinde Filius ratione generationis est medius inter Patrem et Spiritum Sanctum, adeoque in natura assumpta meritò est Mediator inter Deum et homines.

N. 7. DE PERSONA CHRISTI.

S. Thom. quæst 2.

I. *In Christo non est Persona humana sed divina.* II. *Quod est contra Nestorium.* III. *Quomodo Diva virgo sit Mater Dei.* IV. *Persona Christi est certo sensu composita.*

QUID est Christus?

R. Est personalitas Verbi sustentans naturam humanam: seu etiam vulgariùs, est secunda in Trinitate Persona, quæ in tempore assumpsit naturam humanam.

Quot sunt Personæ in Christo?

R. Una scilicet Persona Divina Filii Dei,

An igitur in Christo non est Persona humana?

I. R. Negativè; sed locum ejus supplet Persona Divina; etenim natura humana in Christo subsistit et sustentatur per Personam Filii, non per personalitatem humanam: et ideo non rectè dicitur, quòd Verbum assumpsit hominem, sed dici debet, quòd assumpsit naturam humanam: et propterea hic sermo: "Verbum assumpsit hominem," benignè debet interpretari; quia non assumpsit humanam personam, sed tantùm humanitatem.

An ergo Christus non est verus homo?

R. Affirmativè: Quia habet totam essentiam hominis, compositum scilicet ex anima et corpore, homo autem dicitur quònis ille, qui habet naturam humanam. Personalitas

verò humana non pertinet ad essentialiam hominis, utpote quæ consistit in negativo, scilicet quòd natura illa humana non ordinetur ad aliud à se distinctum tanquam pars essentialis aut integralis: et ex hac ratione facillè etiam videtur, quomodo in Christo nunquam fuerit personalitas humana; cum in natura humana à Verbo assumpta nunquam fuerit illud negativum, seu quòd non ordinaretur ad aliud, &c.

II. Ex his itaque satis destruitur error Nestorii duas ponentis in Christo personas, seu duos Christos et duos Filios, unum scilicet Deum, alterum parum hominem in tempore natum: et hinc deducebat beatam Virginem dici non posse *Theotocan* seu Deiparam, sed solam *Christitocan* seu Christiparam. Hæc hæresis damnata est in Concilio Ephesio ad annum 431, ut latius S. Th. art. 3. in *Corp.*

Sed quomodo diva Virgo dici potest Deipara seu Mater Dei cum rectè in Catechismo dicatur, quòd Christus secundum Naturam Divinam non habuerit Matrem, sed Patrem tantum?

III. R. Illa optimè consistunt: nam in verbis Catechismi agitur de generatione æterna à Patre, & sic Diva Virgo non potest dici Mater Dei per generationem æternam seu ab æterno; sed dici potest et debet Mater Dei per generationem in tempore factam, quatenus scilicet in tempore genuit hunc hominem, qui simul verus est Deus ab æterno; unde sicuti etiam aliæ mulieres dici debent verè filiorum matres, licèt præcipua hominis pars seu anima rationalis ex ipsis non procreetur, sed à Deo infundatur per creationem corpori organizato; ita Diva Virgo verè Mater Dei dici debet, licèt tantum subministraverit corpulentam substantiam. Vide ulterius S. Th. q. 35. art. 4.

An Persona Christi sit composita?

I. R. Affirm. cum S. Thoma art. 4. in *Corp.* intelligendo scilicet, non de compositione partium, sed de compositione quatenus importat unionem distinctorum; quia Persona Christi subsistit in duabus naturis.

Obj. Persona Christi est ipsamet Persona Verbi; atqui Persona Verbi non est composita: ergo nec Christi.

R. Dist. maj. Est ipsamet Persona Verbi ut subsistens in sua natura divina et humana, conc. maj. et ratione illius unionis naturarum in eodem supposito dicitur composita.

Nota hic obiter differentiam in duobus primariis fidei Mysteriis, scilicet in Incarnatione una Persona habet duas

naturas distinctas; è contra in Sanctissima Trinitate tres distinctas Personæ habent unam naturam.

N. 8. DE NATURIS CHRISTI.

S. Thom. quest. 2.

I. In Christo sunt due nature. II. Realiter inter se distinctæ. III. Contra Eutychetom. IV. Explicatur Comparatio S. Athanasii.

QUOT naturas habet Christus?

I. R. Duas, scilicet divinam et humanam; divinam habuit ab æterno, humanam assumpsit in tempore, quando conceptus est in utero B. Virginis; atque ita non fuit homo ab æterno.

An illæ due naturæ manserunt integræ et realiter inter se distinctæ?

II. R. Affirm. mansitque utriusque naturæ proprietatum distinctio: proinde natura humana non est conversa in divinam, nec è contra; neque illæ due naturæ mixtæ composuerunt unam tertiam; nec etiam fuerunt unitæ unâ distinctâ unione, sed solum illâ unione, quæ facta est in Persona Verbi.

III. Hæc fuit Hæresis Eutychetis damnata in Concilio Chalcedonensi: an autem sustinuerit unitatem naturæ in Christo mixtione, an confusione, an conversione, incertum est.

Obj. Joan. c. 1. v. 14, dicitur: "Verbum caro factum est:" ergo Divinitas mutata est in naturam humanam.

R. Neg. conseq. Quia in illo sermone non significatur quod Verbum Divinum sit mutatum, sed tantum significatur, quod Filius Dei, sinè submutione, hypostaticè assumpsit naturam humanam, ratione ejus jam dicitur verus homo, quod ab ante non erat; ita ut sit propositio similis huic "Joannes factus est Theologus:" nam Joannes manens Joannes factus est talis: sic Verbum manens Verbum factum est homo: ita ut tota mutatio quam requirit illa unio, sit facta in humanitate.

Nota, quod hujus Mysterii non detur perfecta similitudo in rerum natura: quia non datur natura alteri supposito hypostaticè unita, nisi natura humana in Christo.

Quid de ista similitudine, quæ legitur in Symbolo S. Athanasii: "Sicut anima rationalis et caro unus est Homo, ita Deus et Homo unus est Christus?"

IV. R. Similitudo illa non potest per omnia admitti; sed hoc sensu tantum, quod sicut anima rationalis et caro non constituunt duas personas, sed unam, in qua sunt, ita ex Divinitate et Humanitate in Christo non constituantur plures Personae sed una tantum: non autem hoc sensu est similitudo, quod sicut anima rationalis et corpus immediatè inter se unita constituunt simul unam naturam, sic in Christo natura humana et divina unitæ constituant unam naturam; natura namque humana et divina in Christo, ut supra dictum est, manent inter se distinctæ, nec immediatè inter se uniuntur, sed tantum in personalitate Verbi.

N. 9. DE PARTIBUS HUMANÆ NATURÆ ASSUMPTIS A VERBO.

S. Thom. quest. 5. art. 1 et 2. et quest. 6.

I. *Verbum assumpsit verum Corpus.* II. *Contra Manichæos.* III. *Et verum sanguinem.*

PROBA, quod Verbum hypostaticè assumpserit verum corpus terrenum simile nostro corpori?

I. R. Ex Apostolo ad Hebr. c. 2. v. 14. "Pueri communicaverunt carni et sanguini, et ipse (*Christus*) similiter participavit eisdem:" item Luc. c. 24. v. 39. dicit Christus: "Palpate et videte: quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere."

Probatur etiam à ratione: quia omnia quæ dicuntur de Christo, non possunt verificari de corpore phantastico; Christus enim secundum corpus dicitur conceptus, natus, passus, mortuus, resurrexisse, &c.

II. Est contra Manichæos, ut dictum est *Num. 1.* quorum error erat ex eo, quod ponerent duo prima principia, bonum et malum, et omnem creaturam corpoream esse à malo principio, seu diabolo: illa hæresis sæpe damnata est, ut in Concilio Nicæno, Ephesino, et aliis: fuit autem illud corpus immediatè et hypostaticè unitum personalitati Verbi.

An sanguis etiam sic fuit immediatè unitus, sicuti caro?

III. R. Affirmativè: Quia sanguis pertinet ad integritatem naturæ humanæ; jam autem Verbum hypostaticè assumpsit, quidquid spectat ad integritatem naturæ humanæ: ergo, &c.

Deinde dicitur I Joan. c. 1. v. 7. "Sanguis Jesu Christi Filii ejus, emundat nos ab omni peccato;" si autem sanguis non esset hypostaticè unitus, non fuisset infiniti pretii pro satisfactione de condigno.

Propterea Persona Verbi triduo mortis Christi, sicut mansit hypostaticè unita corpori sepulto, et animæ descendenti ad limbum; ita etiam hypostaticè mansit unita illi sanguini separato à corpore, qui in Resurrectione re-uniendus erat.

Aliud est de sanguine non reassumendo, qui cum non pertineat ad integritatem naturæ humanæ, non manet hypostaticè Verbo unitus; qualis fuit sanguis in Circumcisione Christi effusus, ut cum aliis dicit Billuart: et idem est de sanguine in terris relicto, v. g. qui Brugis asservatur.

Unde ex hoc axioma: "Quod Verbum assumpsit, nunquam dimisit," nil sequitur, nisi quòd totam naturam humanam nunquam dimiserit, licèt dimiserit aliquas particulas à Christo resurgente non reassumendas. Ita intelligendus est S. Thom. infra quæst. 54. art. 2. ad 3.

N. 10. DE ANIMÁ CHRISTI.

S. Thom. quæst. 5. art. 3 & 4 & q. 6.

I. In Christo fuit anima creat. II. Unita Personæ Verbi hypostaticè. III. Et corpori unione vitali. IV. Duplex in Christo intellectus et voluntas. V. Contra Monothelitas. VI. Non fuit contrarietas.

AN Christus habuit animam humanam rationalem creatam in tempore?

I. Responsio affirmativa est de fide contra Apollinarem, qui docebat, Christum non habuisse animam, sed Verbum fuisse loco animæ, et vices animæ supplevisse circa corpus.

Probatur ex Matth. c. 26. v. 38. ubi Christus dicit: "Tristis est anima mea usque ad mortem."

Probatur etiam à ratione: quia Christus fuit verus Homo, seu assumpsit veram humanam naturam; atqui anima est pars ejus essentialis, quia natura humana consistit in corpore et anima: ergo, &c.

II. Nota, quòd Persona Divina verbi fuerit hypostaticè unita immediatè animæ, et sic etiam immediatè corpori. Ans super anima fuit unita corpori unione vitali.

III. Sunt igitur duæ uniones in Christo, scilicet hypostatica et vitalis, quæ factæ sunt eodem momento cum creatione animæ et efformatione corporis in utero Divæ Virginis, dum illa præbens assensum dixit: "Fiat mihi secundum verbum tuum."

In Morte Christi vitalis unio inter animam et corpus fuit dissoluta, animaque dissoluta à corpore; sed unio hypostatica seu personalis nunquam fuit dissoluta: et propterea Persona divina Verbi mansit unita corpori in sepulchro, et etiam animæ descendenti in limbum Patrum.

An Christus habuit voluntatem humanam et intellectum humanum?

IV. R. Affirmativè: Cùm enim Christus habuerit veram animam rationalem, inde consequitur, quòd etiam habeat in illa anima intellectum et voluntatem humanam, quia sunt potentie essentielles animæ: similiter habuit appetitum sensitivum cum actibus suis, seu ut dicit S. Thomas, voluntatem sensualitatis, utpote pertinentem ad perfectionem naturæ humanæ, quam assumpsit.

V. Sunt igitur in Christo duæ diversæ operationes, divina et humana, seu intellectus humanus et divinus: item voluntas humana et divina: quod posterius definitum est in Concilio Generali VI. contra Monothelitas.

Hoc sufficienter significavit Christus, Lucæ cap. 22. v. 42. sic orans Patrem: "Non mea voluntas, sed tua fiat:" ubi distinguit voluntatem humanam a divina.

VI. An ergo in Christo non fuit contrarietas voluntatum?

R. Negativè: estque de Fide, decisum in Concilio mox dicto.

Obj. Voluntas humana refugiebat mortem: his verbis: "transeat a me calix iste," atque divina imperabat mortem: ergo in Christo erat contrarietas.

R. Nego consequ. Quia ad contrarietatem requiritur oppositio circa idem eodem modo sumptum; in Christo autem voluntas sensualitatis refugiebat mortem at nocivam naturæ, et voluntas divina et voluntas rationis appetebat mortem ut bonam generi humano: adeoque oppositio est quidem circa idem, nempe mortem, sed non eodem modo sumptum. Deinde voluntas sensualitatis, seu appetitus sensitivus, sic mortem refugiebat, sed non eo motivo, quo id fieri voluit voluntas divina.

Quando itaque Honorius Papa asseruit, non esse duas vo-

luntates in Christo, intellexit de voluntatibus sibi contrariis et repugnantibus: idque patet ex ratione, quam adfert; quia, inquit, à divinitate assumpta est nostra natura, non culpa.

N. 11. DE DEFECTIBUS NATURÆ HUMANÆ A FILIO DEI ASSUMPTIS.

S. Thom. quæst 14 et 15.

I. *Christus assumpsit aliquos defectus naturæ.* II. *Sed voluntariè.* III. *Non assumpsit defectus personales.* IV. *Nec fomitem peccati.* V. *Nec ignorantiam.* VI. *Neque peccatum.* VII. *Anima Christi fuit impeccabilis.*

AN Christus aliquos defectus humanæ naturæ assumpsit?

I. R. Dist. Assumpsit aliquos, nimirum illos, qui sunt communes toti naturæ et quasi naturales: cujusmodi sunt passibilitas, fames, sitis, dolor, mors, &c. et propterea dicitur Isaïæ cap. 53. v. 4.: "Verè languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit."

II. Hos tamen defectus assumpsit Christus voluntariè, sicut et necessitatem subjacendi iis: idque ut nobis fieret exemplum virtutum, ut ostenderet se verè hominem, et extensivè in omni genere dolorum et poenarum pro nobis satisfaceret. III. Defectus verò personales, qui oriuntur ex particularibus causis, non assumpsit, v. g. cæcitatem, morbos, febres, &c.

IV. Nec etiam eos, qui dedecabant ejus Personam, vel repugnabant perfectioni gratiæ vel scientiæ Christi: hinc in primis non assumpsit fomitem peccati, seu concupiscentiam.

V. Sic etiam non admisit in anima ullam ignorantiam: habuit enim scientiam omnium, quæ pertinebant ad suum statum.

VI. Neque etiam ullum vel mipimum peccatum actuale vel habituale, juxta illud 1 Petri cap. 2. v. 22. "Qui peccatum non fecit."

Obj. ad Cor. cap. 5. v. 21. dicitur de Christo: "qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit:" ergo Christus peceavit.

R. Nego conséq. : nam peccatum posteriori loco sumitur impropriè, scilicet pro Hostia pro peccato, phrasi usitata in Scriptura Sacra, ut legitur Osée cap. 4. v. 8. "Peccata populi mei comedent," id est, oblata pro peccatis.

An Anima Christi potuit peccare ?

VII. R. Nullo modo; idque 1° ob unionem hypostaticam cum persona Verbi; nam si anima Christi peccasset, tunc Persona Divina (quod implicat) communicasset in illo peccato; quia actiones sunt suppositi, seu personæ tanquam *principii quod*; licet actiones sint naturæ tanquam *principii quo*; et ideo non potest dici, quod Christus tanquam homo potuerit peccare.

2° Anima Christi fuit impeccabilis; quia fuit ab initio beata visione beatifica.

Obj. Persona Divina tam essentialiter est vita quam est sanctitas vel justitia; atqui rectè dicitur, quod Christus potuerit mori; ergo etiam rectè dicitur, quod potuerit peccare.

R. Disparitas est, quod mors corporalis secundum se nihil indecens contineat in natura humana, nullamque à Deo aversionem: adeoque mors potest tribui Deo secundum humanam naturam assumptam: peccatum verò continet aliquid indecens respectu naturæ rationalis, et aliquam à Deo aversionem, ita ut repugnet Personæ Divinæ, etiam secundum naturam, quam sustentat.

N. 12. DE COMMUNICATIONE IDIOMATUM.

S. Thom. *quest.* 16.

- I. *Quid idiomn?* II. *Quid vox concreta, et abstracta?*
III. *Communicatio idiomatum.*

I. *Idioma* vox Græca significat Latinè vel *linguam*, et sic dicitur idioma Latinum; vel significat proprietatem, et ita hic sumitur: unde communicatio idiomatum est communicatio proprietatum.

II. Prænotandum, quod nomen *concretum* significet simul formam et subjectum; ut v. g. homo significat naturam humanam seu formam, et subjectum, seu illud, quod habet naturam humanam: Nomen verò *abstractum* significat tantum formam, v. g. humanitas, seu natura humana.

Quid est communicatio idiomatum ?

III. R. Est certa loquendi forma, quâ propter unionem hypostaticam Attributiona divinæ et humanæ naturæ prædicantur de eodem supposito, seu Persona Christi.

De Fide est, Communicationem Idiomatum in Christo esse admittendam: sic Matth. c. 9. v. 6. Christus dicit se Filium hominis; et 1. ad Cor. 2. v. 8. Dominus gloriæ, sive Deus, dicitur crucifixus.

Sequentes regulæ sunt observandæ in communicatione idiomatum.

REGULA I.

I. *Fit per nomina concreta.* II. *Ut in exemplis.* III. *Quia significant idem suppositum.* IV. *Non fit per reduplicationem.* V. *Nec etiam per negationem.*

I. DE nominibus omnibus positis pro Supposito seu Persona Christi possunt in concreto prædicari omnia nomina, quæ vel naturam divinam vel humanam, aut earum proprietates vel attributa significant.

II. Juxta hanc regulam rectè dicimus: "Deus est Homo, Homo est Deus, Filius Dei est Filius Hominis, &c." quia in concreto significant eandem Personam Christi.

Similiter rectè dicitur: "Deus, sive Filius Dei natus est ex Virgine, passus, mortuus est, &c."

Pariter de Christo rectè dicitur: "Hic Homo est immortalis, omnipotens, Filius Dei, &c."

Sic etiam attributa utriusque naturæ possunt in concreto de se mutuò prædicari: unde rectè dicitur: "Æternus natus est in tempore, Immortalis est mortalis, &c."

III. Fundamentum horum omnium est, tum unio hypostatica, ratione cujus unum et idem suppositum habet duplicem naturam, divinam scilicet et humanam; tum etiam quòd nomina concreta in recto significant suppositum, pro quo supponunt: et sic v. g. dum dictum est: "Æternus est natus in tempore," sensus est hic, quòd eadem Persona, quæ est æterna, sit nata in tempore secundum naturam assumptam.

Obj. I. Ergo in Christo possunt duo opposita verificari: Probatür sequela: quia dum Christus vivebat in terris, licebat dicere: "Christus est mortalis, et Christus est immortalis."

R. Neg. sequelam: quia illa dicebantur de Christo non secundum eandem, sed secundum diversas naturas.

Obj. II. Videtur esse blasphemia, dum attribuuntur Deo defectus patiendi, moriendi, &c. ut dum dicitur: "Deus est passus, mortuus, &c."

R. Dist. antec. Si attribuatur Deo secundum humanam naturam assumptam, nego antecedens: si id attribuatur Deo secundum naturam divinam, concedo anteced. et hoc posteriori sensu, seu in sententia Eutychianorum à Felice III. damnata est hæc propositio: "Unus de Trinitate passus est," licet illa propositio in sensu Catholicorum sit verissima.

IV. Et hinc etiam nota, quod, quæ sunt attributa unius naturæ in Christo, non possint de altera natura *reduplicativè* verificari: et ita quamvis vera sit hæc propositio: "Deus est passus;" falsa tamen hæc est: "Deus, quatenus Deus, est passus:" uti et hæc: "Christus, quatenus est homo, est æternus."

Item sic etiam falsa erit hæc: "Christus quatenus Deus, est Redemptor noster: quatenus homo, est Redemptor noster:" quia illud attributum seu redemptio nostra Christo convenit ratione utriusque naturæ simul: unde ut in casu reduplicatio efficeret sensum verum, deberet cadere super utramque naturam, v. g. dicendo: "Christus quatenus Homo Deus, est Redemptor noster."

Tempore vitæ Christi in terris licebat dicere: "Christus est immortalis;" an ergo etiam licebat dicere: "Christus non est mortalis?"

V. R. Negativè; quia in priori propositione *immortalitas*, cum sit attributum divinæ naturæ, secundum illam solum attribuitur Christo; sed secunda propositio significat, Christum non esse mortalem ullo modo, nequidem secundum humanam naturam.

Ratio est, quod, cum negatio sit malignantis naturæ, neget prædicatum de subjecto omni modo; et sic significaretur, quod Christus nullo modo esset mortalis: ob eandem rationem non licet dicere: "Christus non est æternus, non est immensus," &c. nisi fortè restringatur secundum naturam humanam.

REGULA II.

N. 13. PRO COMMUNICATIONE IDIOMATUM.

I. *Non fit per nomina abstracta.* II. *Christi humanitas non est ubique.*

I. Communicatio idiomatum non fit per nomina abstracta, sive abstractim sumpta; quia nomina abstracta, ex modo suæ significationis excludunt suppositum (quod est fundamentum communicationis idiomatum), et significant naturas, quæ in Christo sunt inter se distinctæ; et ita licet vera sit hæc: "Deus est homo," non tamen hæc: "Divinitas est humanitas."

Sic etiam non rectè dicitur: "Homo est æternitas, Deus est mortalitas, Divinitas est nata, mortua, &c. humanitas est omnipotens, æterna: immortalitas est mortalitas," &c. quamvis rectè dicatur: "Deus est natus, Homo est omnipotens," &c.

Obj. I. Ecclesia canit: "In ligno mortua vita fuit:" ergo, &c.

R. Abstractum ibidem ponitur pro concreto, scilicet vita loco vivens, vel causans vitam.

Obj. II. Rectè dicitur: "Christus est sua Deitas:" ergo etiam: "Christus est humanitas."

R. Prima propositio non ob communicationem idiomatum, sed solùm admittitur ut vera in sensu identico; adeo ut de Persona Verbi dicatur, quòd sit sua Deitas; secunda autem propositio nullo modo est vera in sensu identico; quia nomen formaliter includens personam humanam, vel excludens divinam, non potest de Christo prædicari; et ideo etiam non licet dicere: "Christus est purus homo, est Persona creata," vel "Christus est alius à Deo:" quia significaretur, quòd vel Christus non sit Deus, vel quòd duæ Personæ in ipso sint.

II. Similiter licet rectè dicatur de Christo: "Hic homo est immensus, est ubique;" nequit tamen dici: "Humanitas Christi est ubique;" quia in priore propositione immensitas non tribuitur humanitati, sed Personæ divinæ sustentanti humanitatem.

In secunda autem propositione significatur, quòd ipsa humanitas habeat immensitatem, quod falsum est; est enim

de Fide contra Ubiquetarios, corpus Christi non esse ubique; ut evidenter probat responsio Angelorum, Marc. 16. v. 6. "Surrexit, non est hïc."

Obj. Christus ubique habet humanitatem: ergo humanitas Christi est ubique.

R. Disting. ant. Si *ubique* afficiat Christum, conc. ant. si *ubique* afficiat humanitatem, nego ant.; licet enim Persona Verbi, quæ est ubique, sit intimè unita humanitati, non tamen totaliter; unde latius patet Divinitas, quàm humanitas: sic totum corpus intimè conjunctum est capiti, potest tamen corpus, quod excedit caput, quoad alias partes, v. g. secundùm pedes, esse alibi, ubi non est caput.

Pro clariori confirmatione sit: anima juxta communem Theologorum sententiam est in toto corpore intimè cum illo et omnibus ejus partibus conjuncta; ex quo tamen non sequitur, quòd ubicumque sit anima, etiam sint omnes partes corporis, quibus est unita; sic v. g. anima est in pede, in quo tamen non est caput, quamquam caput intimè animæ conjungatur.

N. 14. DE LOCUTIONIBUS VITANDIS IN COMMUNICATIONE IDIOMATUM.

S. Thom. quest. 16.

I. *Non recte dicitur: "Christus est creatura."* II. *Vel "incepit esse."* III. *Vel "est minor Patre."* IV. *Vel "homo Dominicus, &c."* V. *Nec rectè dicitur "Deus factus est."* VI. *Nec "homo factus est Deus."*

Notat S. Thom. art. 8. in *Corp.*: "Ex verbis inordinatè prolatis incurritur hæresis: unde cum hæreticis nec nomina debemus habere communia, ne eorum errori favere videamur."

Queritur ergo primò cum S. Thom. art. 8. an vera sit hæc propositio: "Christus est creatura?"

I. R. Neg. Quia, ut etiam alibi dicit S. Thom. nempe in tertium dist. 11. q. 1. art. 2. "Christus non potest dici creatura, non tantùm ad evitandum errorem Arii, ut quidam dicunt, sed etiam ad vitandam falsitatem." Quia nomen *Creatura* includit negationem, quâ negatur Christo æternitas sub quacumque ratione: et ideo S. Doctor art.

10. illam propositionem solum permisit cum determinatione, "secundum naturam humanam." Et ita art. 8. ad l. explicat SS. Patres.

Ob eandem rationem non licet simpliciter dicere: "Christus incepit esse," nisi cum addito, "secundum naturam humanam," vel cum simili determinatione; v. g. "Christus incepit esse homo:" vide art. 9. ad 3. similiter quamvis ipsemet Christus dixerit: "Pater major me est;" ob hæresim tamen Arianam vetat dici S. Thomas "Christus est minor Patre," nisi cum determinatione "secundum naturam humanam:" quia vox *minor* negationem malignantem includit, non vox *major*.

Propter hæreticos Apollinaristas non convenit dicere: "Christus est homo dominicus;" putaretur enim significari, quod Christus non sit verè Dominus, sed tantum dominativè et participativè: quâ ratione etiam non potest dici: "Homo Deifer, Deificatus, &c." unde priorem modum correxit S. Aug. Vide S. Thom. art. 3. ad 1.

An vera sit hæc; "Deus factus est homo?"

R. S. Thom. art. 6. affirmativè: et patet ex Joan. cap. 1. v. 14. "Verbum caro factum est:" et ex illo Symboli: "Homo factus est."

Non potest tamen simpliciter dici: "Deus factus est;" procederetur enim à dicto *secundum quid* ad dictum *simpliciter*, quod est vitiosum: sicut non sequitur; Petrus hodie factus est Theologus, ergo hodie factus est.

Non rectè etiam dicitur de Christo, (ut docet S. Thom. art. 7.) "Homo factus est Deus;" significaretur enim, quod Persona Verbi facta esset in tempore Deus; vel quod aliquis homo præexistens factus esset Deus, quod utrumque falsum est.

Obj. I. Vera est hæc propositio: "Deus factus est homo:" ergo per conversionem etiam vera est hæc: "Homo factus est Deus."

R. Non est bona conversio; quia totum prædicatum non convertitur; deberet enim sic converti: "ergo hic, qui factus est homo, est Deus," quod verum est.

Obj. II. Joannes dicit de Christo: "Qui post me venit, ante me factus est:" ergo, &c.

R. Neg. conseq. Verba enim illa hunc habent sensum: mihi in honore et dignitate prælatus est; quod patet ex verbis sequentibus: "Cujus non sum dignus, ut solvam ejus corrigiam calceamenti."

Eodem modo explicatur illud ad Hebr. cap. 1. v. 4. "Melior Angelis effectus;" id est, major et excellentior, præ Angelis honoratus.

COROLLARIUM PRACTICUM.

Abstiniendum est in catechismis et concionibus ab omnibus loquendi modis, qui, licet strictè veri sint, possent tamen simplicium et rudiorum esse offensivi; et ideo utile est ordinariè adjungere determinationem explicitam, v. g. dicendo, Christus est corporeus secundum humanam naturam, non secundum divinam; Christus passus est secundum humanam, non secundum divinam naturam, &c.

N. 15. AN CHRISTUS POTEST DICI FILIUS DEI ADOPTIVUS.

S. Thom. quæst. 23. art. 4.

I. *Christus non est ullo sensu Filius Dei adoptivus. I. Christus est servus Dei naturalis. III. Secundum naturam humanam. IV. Christus fuit comprehensor et viator.*

I. Resp. Quòd Christus nullo modo possit dici Filius Dei adoptivus, nequidem quatenus est homo: ratio est, quòd Christus sit filius Dei naturalis; atqui adoptio cadit tantum in personam extraneam, quæ assumitur in Filium; nulla autem in Christo est persona extranea, sed unica, eaque divina: ergo Christus nullo modo potest dici Filius Dei adoptivus.

Obj. I. In Christo est natura extranea à Patre, nempe humana: ergo dici potest, quòd Christus, ut homo, sit Filius Dei adoptivus.

R. Neg. conseq. Et ratio est, quòd adoptio non cadat in naturam, sed in personam: unde in illa propositione consequentis hæc reduplicatio, *ut homo*, non assumeret naturam, sed personam.

Obj. II. Filius Dei naturalis est ab æterno; atqui complexum ex personalitate Verbi et natura humana non est ab æterno: ergo illud complexum seu Christus non potest dici Filius Dei naturalis, sed adoptivus.

R. Dist. conseq. Viâ generationis, concedo totum; viâ unionis hypostaticæ, sic neg. conseq. et dico, quòd duplici

ratione quis possit dici Filius Dei naturalis, vel quia ab æterno genitus est, vel quia illi in tempore communicatur filiatio naturalis, dum ipsi communicatur hypostasis Filii Dei naturalis: et talis est Christus.

Obj. 3°. Christus secundum naturam divinam est intraneus Patri, et extraneus Divæ Virgini; ergo cum Christus secundum naturam humanam sit intraneus Divæ Virgini, fit extraneus Patri, adeoque potest esse Filius Dei adoptivus.

R. Nego conseq. Et ratio est, quòd non implicet, quòd idem suppositum ratione divinæ naturæ extraneum Divæ Virgini, fiat ei intraneum ratione naturæ humanæ viâ generationis; sed implicat, quòd illud suppositum ab æterno genitum à Patre ipsi fieret extraneam: quod tamen requireretur, ut posset dici Filius Dei adoptivus.

Obj. IV. Christus potest dici servus Dei: ergo et Filius Dei adoptivus.

R. Nego conseq. et disp. est, quòd servitus respiciat naturam, filiatio verò Personam.

An igitur rectè de Christo dicitur, quòd sit servus Dei?

II. R. Affirmativè; non quidem servitute pœnali ex peccato, sed servitute naturali, ad quam sufficit ut aliquis sit alteri subjectus: Christus autem secundum humanam naturam subjicitur, seu dependet à Deo in esse, fieri et conservari: ergo, &c.

III. Monet iterum S. Thomas, ut, dum Christus dicitur subjectus Patri, vel servus, convenientius propter errorem Aarii addatur, "Secundum naturam humanam."

IV. Nota etiam cum S. Thoma quæst. 15. art. 10. quòd Christus ut homo fuerit simul comprehensor et viator: fuit comprehensor, in quantum anima Christi, considerata in ordine ad Deum, fruebatur clarâ visione beatificâ; considerata verò in ordine ad corpus, seu quatenus est forma corporis, erat anima Christi passibilis, et corpus passibile: et sic Christus erat viator, tendens ad impassibilitatem et immortalitatem quantum ad gloriam corporis.

N. 16. DE SCIENTIA CHRISTI.

S. Thom. quæst. 9, 10, 11 et 12.

I. In Christo est scientia increata et creata. Creata est triplex. II. Scilicet 1° Beata. III. 2° Infusa. IV. 3° Acquisita seu experimentalis.

I. Qualem scientiam habuit Christus?

R. Duplicem; sicut enim habuit intellectum divinum et humanum, ita habuit scientiam divinam seu increatam, et humanam seu creatam.

Scientia creata in Christo fuit triplex: 1° Scientia beata, quæ dicitur visio beatifica: 2° Scientia infusa, tam supernaturalis quam naturalis: 3° Scientia acquisita, quæ etiam dicitur experimentalis.

Quid cognovit anima Christi per scientiam beatam?

II. R. Cognovit in Verbo omnia præterita, præsentia et futura, sive omnia, quæ Deus novit per scientiam visionis; quia, cum Christus sit constitutus à Deo iudex vivorum et mortuorum, debebat cognoscere omnia, quæ spectabant ad suum statum; non tamen omnia possibilis in Verbo vidit: quia, cum anima Christi sit creata et finita, non potest Deum, qui est causa omnium possibilium, comprehendere seu cognoscere, in quantum cognoscibilis est.

III. Per scientiam infusam anima Christi cognovit omnia naturalia, omnes actus liberos hominum et Angelorum, cogitationes cordium, &c.

Deinde omnia supernaturalia cognovit; ut sunt fidei mysteria, &c.

Obj. Christus Marci 13. v. 32. dicit: "De die illo, vel hora (*judicii*) nemo scit, neque Angeli in cælo, neque Filius:" ergo ignoravit diem iudicii.

R. 1° cum S. Athanasio, quod non sciat illum diem ex eo, quod homo est, sive ex humana scientia; licet illum diem sciverit in humanitate, sed singulari Dei revelatione.

R. 2° cum S. Augustino, quod Christus ibi loquatur ut legatus Patris, et eatenus dicat, se nescire; quia non erat missus ad hoc dicendum; quamvis revera sciret etiam ut homo: sic Regum legati sine mendacio dicunt, se nescire quædam.

IV. Scientiam beatam et infusam habuit anima Christi per-

fectissimè à primo instanti conceptionis; quæ scientiæ in ipso non sunt auctæ; nec infantia animam impedit à perfecto rationis usu; scientiam verò acquisitam Christus propriis actibus comparavit: unde illam habuit successivè, et consequenter illa aucta est, licèt etiam nunquam secundùm scientiam acquisitam ignoraverit aliquid eorum, quæ secundùm locum et tempus ipsi conveniebant.

De illa scientia verificantur hæc dicta de Christo ad Hebr. 5. v. 8. “Didicit ex iis, quæ passus est, obedientiam;” et Isaïæ 7. v. 15. “Butyrum et mel comedet, ut sciat reprobare malum, et eligere bonum:” ita ut sensus sit, quòd Christus didicerit per experientiam id, quod ante sciebat per scientiam infusam: et sic aptè etiam explicatur, quomodo secundùm hanc solam scientiam experimentalem fuerit in Christo admiratio, v. g. dum Matth. 8. audivit verba Centurionis.

Illam autem scientiam experimentalem non est dicenda superflua in Christo: quia ad perfectionem intellectûs Christi spectat non solùm omnia cognoscere, sed omnia cognoscere omni modo, quo sunt cognoscibilia; jam autem per scientiam acquisitam cognoscit humano modo, quod per scientiam infusam cognoscit modo angelico, et per scientiam beatam modo divino.

N. 17. DE GRATIIS CHRISTI HOMINIS.

S. Thom. quest. 7.

- I. *Fuit in Christo 1° Gratia unionis, seu substantialis.*
 II. *2° Gratia habitualis seu accidentalis.* III. *Et 3° Probabiliter gratia actualis co-operans.* IV. *Christus est plenus gratiâ.* V. *Quomodo in gratia profecerit.*
 VI. *Quomodo Diva Virgo sit gratia plena.* VII. *Et S. Stephanus.*

I. **QUALIS** et quanta fuit gratia in anima Christi?

R. 1° In ea fuit gratia unionis hypostaticæ, quæ vocatur gratia *substantialis*, quæ humanitas Christi quasi deificatur; in quantum scilicet Persona Verbi sustentando naturam humanam verè et substantialiter ei juncta et unita est: et consequenter illa gratia dicitur infinita, quatenus ipsa Verbi Persona est infinita.

II. 2° Fuit in anima Christi gratia habitualis à primo

instanti conceptionis, quæ gratia vocatur *accidentalis*, in quantum est habitus humanæ naturæ superadditus: unde hæc gratia physicè seu essentialiter fuit finita, cum esset in anima Christi tanquam in subiecto creato; licet moraliter posset dici infinita propter infinitatem suppositi.

Hæc gratia, prout animam Christi sanctificat, etiam personalis dicitur; prout autem est in Christo alius sanctificandi principium, vocatur gratia capitis seu capitalis.

Obj. Gratia habitualis in Christo videtur superflua, cum jam esset sanctificatus per unionis gratiam.

R. Neg. antec. Gratia enim habitualis præter gratiam unionis etiam fuit necessaria, et quidem ob duo: scilicet ut Christus esset completè et consummatè sanctus, et ut connaturaliter eliceret actus supernaturales et meritorios: latius hæc Billuart.

III. Probabiliter dicitur, quòd in Christo etiam fuerit gratia actualis: non excitans, sed co-operans, quæ est ipsa Dei operantis nobiscum actio, seu concursus.

Quomodo Christus dicitur Joan. cap. I. v. 14. "Plenus gratiâ?"

IV. R. Quia tantam habuit gratiam, et in tanta excellentia, quanta secundum potentiam Dei ordinariam potest esse in creatura; et cum illam gratiæ plenitudinem habuerit à primo instanti conceptionis, propterea illa gratia non est aucta, nec augeri potuit.

Obj. Lucæ cap. 2. v. 52. dicitur "Jesus proficiebat sapientiâ, et ætate, et gratiâ apud Deum et homines:" ergo Christi gratia fuit aucta.

V. R. Dist. conseq. Ergo aucta fuit secundum habitum, nego conseq. ergo aucta fuit ostensione gratiæ et sapientiæ per opera externa excellentiora et signa progressui ætatis proportionata, idque non fictè, sed secundum rei veritatem coram Deo et hominibus, concedo totum: sicut idem sol ab ortu in meridiem dicitur proficere claritate.

VI. Quo sensu dicitur etiam de Diva Virgine, Lucæ cap. 1. v. 28. "Gratiâ plena?"

R. Quia tantam habuit gratiam, quantum conveniebat habere Matrem Dei: sicque dicitur "Gratiâ plena" per comparisonem ad suam conditionem et præfixum à Deo terminum.

Itaque plenitudo gratiæ absoluta est propria soli Christo; Sancti autem dicuntur comparativè pleni gratiâ, secundum quod est aliquis divinitus præordinatus ad altiorum vel in-

feriorem statum vel officium: et sic patet, quomodo in Diva Virgine major fuerit gratia, quàm in S. Stephano, licèt hic etiam dicatur "Plenus gratiâ," Act. cap. 6. v. 8.

N. 18. DE DONIS ET VIRTUTIBUS ANIMÆ CHRISTI.

S. Thom. quæst. 7.

- I. *Christus habuit omnes gratias gratis datas, et dona S. Spiritûs. II. Etiam donum timoris. III. Et omnes virtutes. IV. Præter Fidem. V. Spem. VI. Et Penitentiam.*

I. ANIMA Christi fuit dotata omnibus gratiis gratis datis, et omnibus donis Spiritûs S. secundum illud Isaïæ cap. 11. v. 2. "Requiescet super eum Spiritus Domini: Spiritus sapientiæ, &c."

An ergo in Christo etiam fuit donum timoris?

II. R. S. Thom. art. 6. in *Corp.* affirmativè: "Non quidem secundum quod timor respicit malum separationis à Deo per culpam, neque etiam secundum quod respicit malum punitionis pro culpa: sed secundum quod respicit ipsam divinam eminentiam: prout scilicet anima Christi quodam affectu reverentiæ movebatur in Deum, à Spiritu Sancto acta."

Quænam virtutes fuerunt in Christo?

III. R. Omnes virtutes, quæ non includunt imperfectionem adversantem Personæ Christi vel statui ejus beatifico.

IV. Propterea non fuit in Christo virtus fidei theologicæ: quia clara et intuitiva Dei visio, quam habebat, excludit fidem, juxta illud Apostoli 1. ad Cor. 13. v. 10. "Cum venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est."

V. Ob eandem rationem, scilicet ex eo, quod anima Christi esset beata visione beatificâ, non habuit virtutem Spei theologicæ.

Expectavit quidem Christus resurrectionem et gloriam sui corporis; sed non erat actus virtutis theologicæ Spei.

VI. Nec etiam in Christo fuit virtus Pœnitentiæ; quia denotat detestationem peccati proprii, et voluntatem satis-

faciendi pro peccato commissæ proprio; vel commissibili; hoc autem repugnat Christo, qui ab intrinseco fuit impeccabilis: præstitit quidem actus pœnitentiales et pœnales pro aliis, sed illi actus in Christo procedebant à charitate.

Continentia, quatenus dicit resistantiam pravæ concupiscentiæ, non fuit in Christo; sed solum quatenus ordinatur in Christo ad eliciendos actus moderatos in propria materia.

N. 19. DE GRATIA CHRISTI, SECUNDUM QUOD EST CAPUT ECCLESIAE.

S. Thom. quest. 8.

I. Christus est Caput Ecclesiæ. II. Triplici ratione. III. Respectu quorum sit actu Caput. IV. Quorum in potentia tantum. V. Quorum nullo modo. VI. Gratia capitis differt à gratia unionis et personali.

I. DOCTR. S. Thom. art. I. quòd Christus secundum quod homo est, sit caput Ecclesiæ, juxta illud ad Ephes. c. 1. v. 22. “*Ipsum dedit caput supra omnem Ecclesiam.*” Dicitur autem metaphoricè *caput Ecclesiæ*: quia sicut caput naturale in tribus differt à cæteris membris: præeminet enim II. 1º. supra alias partes: ita Christus Primatum obtinet inter cæteros homines. 2º. Sicuti in capite naturali est plenitudo perfectionis, (in eo enim resident omnes sensus, tam interiores quàm exteriores) sic in Christo residet plenitudo gratiæ. Et 3º. sicut caput naturale influit in omnia membra; ita Christus per gratiam et dona spiritualia influit in omnia membra Ecclesiæ, juxta illud Joannis cap. 1. v. 16. “*De plenitudine ejus nos omnes accepimus.*”

Respectu quorum ut homo Christus est Caput?

III. R. Prænotandum, quòd homines dupliciter ad Ecclesiam, vel *in actu*, cùm illam reipsa componunt; vel *in potentia*, quando nempe in eo sunt etatu, ut, quamvis Ecclesiæ aggregati non sint, ad illam tamen venire possint.

Christus igitur est actu Caput omnium angelorum bonorum, et aliorum beatorum: deinde omnium existentium in Purgatorio: et tertiò omnium fidelium.

IV. Non est actu Caput infidelium in via existentium,

nec hæreticorum, etiam occultorum, sed tantum in potentia; sic et puerorum in utero materno existentium.

V. Nec actu, nec potentia est Caput damnatorum, vel sine baptismo decedentium.

Probabilius etiam dicitur, quod Christus non sit caput primorum parentum, ut in statu innocentie existentium.

An hæc gratia Capitis distinguitur à gratia unionis, et à gratia personali Christi?

VI. R. Affirmative: quia diversi sunt triplicis illius gratie formales effectus; nam gratie unionis proprium est naturam humanam substantialiter Sanctam constituere; gratie verò personalis eam Deo acceptam reddere et idoneam ad operationes supernaturales modo connaturali elicendas; gratie autem capitis proprium est jus et auctoritatem conferre regendi Ecclesie membra, et in ea per auxilia interioris gratie influendi.

N. 20. DE MERITIS CHRISTI.

S. Thom. quest. 19, 48 et 49.

I. *Christus sibi meruit exaltari.* II. *Nobis meruit omnia salutaria.* III. *Merita Christi sunt valoris infiniti.* IV. *Redemptio tamen specialiter Morti Christi adscribitur.* V. *Christus ut viator meruit.* VI. *Ab instanti conceptionis.* VII. *Usque ad instans Mortis.* VIII. *De Morte Christi pro omnibus hominibus.*

QUID Christus sibi meruit?

I. R. Gloriam corporis sui, et nominis sui exaltationem, juxta illud ad Philipp. cap. 2. v. 8. et 9. "Humiliavit semetipsum. . propter quod et Deus exaltavit illum, et dedit illi nomen, quod est super omne nomen."

Non tamen sibi meruit unionem hypostaticam, nec gratiam habituales, nec scientiam aut alios habitus infusos, nec gloriam essentialem animæ; ideo scilicet, quod meritum non sit nisi ejus, quod nondum habetur: unde si Christus illa meruisset, sequeretur, quod aliquando iis caruisset, quod falsum est.

Quenam Christus nobis meruit?

II. R. Omnia quæ accipimus salutaria, primam gratiam et omnes subsequentes gratias, poenitentiam, remissionem

peccatorum, perseverantiam, prædestinationem et salutem : quia vi et intuitu meritorum Christi Deas Pater (seu potius Sanctissima Trinitas) nobis illa largitur et applicat; iis autem, qui præfatas gratias non consequuntur, solum quoad sufficientiam has Christus promeruit.

An merita Christi sunt infiniti valoris?

III. R. Affirmativè, ut probatum est N. 3, et 4, nec ideo opera nostra meritoria sunt inutilia, ut N. 4 dictum est: nec etiam meritis Christi injuriosa; quia opera nostra salutaria omnem vim merendi hauriunt ex meritis Christi.

IV. Nota quòd, licèt minima Christi actio meritoria esset infiniti valoris, et sic sufficiens pro Redemptione generis humani, specialiter tamen dicatur Christus nos redemisse per mortem suam: quia non voluit, ut præcedentia opera haberent effectum Redemptionis, nisi succedente Passione et Morte suâ tanquam ultimo meritorum complemento, juxta illud Isaiaë cap. 53. v. 10. "Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum."

Per quos actus Christus meruit?

V. Per omnes actus liberos humanæ voluntatis, etiam præceptos; ut sunt Prædicatio, Oratio, Passio, Mors, &c. quia illæ actiones habuerunt omnes condiciones requisitas ad meritum.

Hinc à contrario collige, quòd Christus non meruit per actus merè divinos, nec per Visionem beatificam; cum illi actus non essent liberi.

VI. Meruit autem Christus à primo instanti conceptionis suæ sinè intermissione usque ad instans mortis, dum desiit esse viator: licèt enim corpus aliquando dormiret, anima tamen vigilabat, nunquam ab actionibus suis cessans, juxta Joan. cap. 8. v. 29. ubi dicit Christus: Ego, quæ placita sunt ei, facio semper."

Obj. Orat Ecclesia: "Per Resurrectionem tuam libera nos, Domine:" ergo Christus etiam meruit post Mortem per suam Resurrectionem.

VII. R. Neg. conseq. Petimus enim liberari per Resurrectionem Christi, non per modum meriti, sed per modum efficientiæ, idque ex meritis Christi præcedentibus; Christus enim ante Mortem meruit, ut Resurrectio (sicut et alia opera post Mortem) nobis foret salutifera; et hoc sensu vulnus Lateris Christi post mortem inflictum fuit meritorium, ut aiunt Sancti Patres, quatenùs scilicet cum

Christus adhuc viveret, illud liberè accepit, et Deo Patri obtulit, ut pretium nostræ salutis.

COROLLARIUM.

VIII. SEQUERETUR nunc agendum de Morte Christi pro omnibus et singulis hominibus; sed cum illa quæstio longissima sit, et satis fusè tractetur in Appendice ad Sacramentum Pœnitentiæ N. 239: hinc pretiositati temporis consulentes, ad citatum locum remittimus, et simul etiam ad Tract. de Deo, ubi agitur de voluntate Dei antecedente omnes homines salvandi.

N. 21. DE PRÆCEPTIS CHRISTO DATIS.

I. *Christus fuit subjectus legi æternæ et naturali.* II. *Et positivis præceptis Patris.* III. *Ut de morte in Cruce, &c.* IV. *Non tamen legi veteri.* V. *Nec legi novæ.* VI. *Nec legibus humanis.*

AN Christo data sunt quædam præcepta?

I. R. Affirmativè, scilicet quatenus Christus est homo. 1^a Namque subjectus fuit legi naturali et æternæ: nam Christus secundum humanam naturam fuit minor Patri, eique subjectus: ergo etiam debuit subjici ejus legi, sive præceptis legis æternæ et naturalis.

II. 2° Accepit etiam quædam præcepta positiva à Patre, ut ipsemet significat Joan. cap. 15. v. 10. dicens: "Sicut et ego præcepta Patris mei servavi."

An Christus habuit tale præceptum subeundi mortem?

III. R. Quidam negant, Christo fuisse datum strictum præceptum, sed fuisse merum consilium: verum tunc nullatenus ex obedientia fuisset mortuus. Alii dicunt, fuisse impositum præceptum de morte subeunda quoad substantiam tantum, non quoad mortis circumstantias.

Verius tamen dicitur, et conformius Scripturis, quod Christo fuerit datum rigorosum præceptum de morte subeunda non solum quoad substantiam, sed etiam quoad omnes ejus circumstantias: et id apertè colligi videtur ex Apostolo ad Philip. c. 2. v. 8. "Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis."

An Christus fuit subjectus legi veteri?

IV. R. Negativè : nam ab ea se liberum esse ostendit Matth. cap. 12. v. 8. " Dominus est filius hominis, etiam sabbati : " hujus ratio est etiam, quòd ipse venerit daturus omnibus gratiam, quâ ab hujus legis onere liberarentur ; ergo non debuit Christus legi subjici.

Obj. Ad Galat. cap. 4. v. 4. Dicitur : " Misit Deus Filium suum.... factum sub lege, " ergo subjectus fuit legi veteri.

R. Filium Dei factum esse sub lege, non ex obligatione, sed voluntariâ subjectione : tum ut nobis et populo Judaico humilitatis exemplum præberet, tum ut legem paternam honoraret.

V. Nec etiam legi novæ Christus subjectus erat : cum esset ejus Author et Lator.

VI. Denique à præceptis et legibus humanis Christus immunis fuit ; quia habebat potestatem excellentiæ super omnes creaturas : hinc dicitur Ap. cap. 19. v. 16. " Rex Regum et Dominus dominantium : " unde dum v. g. solvit tributum, Matth. cap. 17. v. 23. id non ex necessitate sed voluntariè fecit, ut ipsemet probat loco citato.

N. 22. DE LIBERTATE CHRISTI SUB PRÆCEPTO PATRIS.

I. *Christus habuit liberum arbitrium.* II. *Sinè potestate peccandi.* III. *Sub rigoroso præcepto Patris.* IV. *Quod explicatur.*

AN Christus habuit liberum arbitrium ?

I. R. Affirmativè ; et imprimis habuit libertatem essentialem, seu à coactione, quæ est, dum voluntas ex advertentia seipsam determinat ad agendum : deinde etiam habuit libertatem indifferentiæ, sive libertatem à necessitate, quæ requiritur ad meritum ; ut dicitur Isaïæ cap. 53. v. 7. " Oblatus est quia ipse voluit : " et cap. 7. v. 15. " Ut sciat reprobare malum, et eligere bonum. "

Probatur etiam à ratione : in Christo fuit natura humana perfecta ; atqui habere libertatem indifferentiæ est naturalis perfectio humanæ voluntatis : ergo, &c.

II. Nec obest, quòd Christus peccare non potuerit ; quia ad libertatem potestas peccandi non requiritur, quæ potius dicenda est *Libertinitas*, quàm libertas : et sic Deus

et Sancti in cœlo perfectam habent libertatem absque peccandi potestate.

III. Gravissima superest difficultas conciliandi libertatem Christo sub rigoroso præcepto Patris cum ejus impeccabilitate; vel enim potuit ponere non mortem ut præceptam; et tunc potuit peccare: vel non sic potuit; et tunc non fuit liber.

Sed Resp. quòd hæc difficultas sufficienter solvatur, si consideretur:

IV. 1°. Christus antecedenter ad illud præceptum Patris habebat libertatem moriendi et non moriendi; atqui præceptum, qualecumque sit, non lædit libertatem ad agendum; cum præceptum sit quid extrinsecum volutati, eam nullatenus interiùs immutans: ergo etiam liber fuit, supposito præcepto.

2°. Deinde nec præceptum obest ejus impeccabilitati; quia antecedenter ad præceptum Christus erat impeccabilis; atqui præceptum non dat potentiam peccandi: ergo etiam, supposito præcepto, fuit impeccabilis.

2°. Considerandum, quòd ad libertatem indifferentiæ non requiratur libertas contrarietatis, sed sufficiat libertas contradictionis.

Obj. Si Christus sub præcepto Patris non fuisset mortuus, tunc peccasset; atqui sub præcepto Patris potuit non mori: ergo potuit peccare.

R. argumentum hoc esse vitiosum; quia non servatur eadem terminorum significatio; dum enim dicitur in minori; "Atqui sub præcepto Patris potuit non mori," hoc intelligitur de posse antecedenti; hoc est, potuit Christus, stante præcepto, omittere mortem omissione secundum se accepta; inde autem infertur: "Ergo potuit peccare;" quod intelligitur de posse consequenti, id est, quòd potuerit non mori, conjungendo non mortem cum præcepto; et sic verum esset, quòd posset peccare; quia supponitur, quòd mors sub præcepto non ponatur.

N. 23. DE CULTU CHRISTI ET SANCTORUM.

S. Thom. quæst 25.

I. Adoratio sive Cultus. **II.** Est absolutus, vel respectivus. **III.** Civilis vel Sacer. **IV.** Qui est triplex. **V.** Latriæ. **VI.** Dulie. **VII.** Et Hyperdulie. **VIII.** Genuflexio, &c. potest esse qualiscumque Cultus. **IX.** Sed Sacrificium est solius Latriæ. **X.** Totus Christus adoratur Cultu latriæ.

I. PRÆNOTANDUM 1°. Adoratio generatim sumpta significat quemlibet cultum, qui alicui defertur propter ejus dignitatem et excellentiam: et sic coincidit cum cultu: solet tamen adoratio communiùs usurpari pro cultu Latriæ.

II. 2°. Cultus alius est absolutus, qui exhibetur propter excellentiam rei propriam et intrinsecam; v. g. qui exhibetur ipsi Regi: alius est respectivus, dum alicui defertur, non ob excellentiam ejus propriam, sed alterius, ad quem habet specialem ordinem seu habitudinem; v. g. qui exhibetur Legato regis propter ipsum Regem, quem repræsentat.

III. 3°. Deinde alius est civilis, qui impenditur ob aliquam excellentiam humanam; alius Sacer, seu Religiosus, dum defertur ob excellentiam supernaturalem. De cultu sacro hinc agitur.

Quotuplex est cultus sacer?

IV. R. Triplex; scilicet cultus Latriæ, Dulie et Hyperdulie.

Quis cultus dicitur Latriæ, et cui deferri potest?

V. Qui exhibetur ob excellentiam divinam et consequenter soli Deo debitus: ejusmodi est Sacrificium.

VI. Cultus Dulie est, qui exhibetur ob excellentiam supernaturalem creatam; qualis est veneratio et invocatio Sanctorum; imò honor, qui exhibetur homini pio in terris ob ejus virtutes supernaturales, reducitur ad Duliam.

VII. Dum illa supernaturalis excellentia creata est singularis, tunc dicitur cultus Hyperdulie, quasi *supra Duliam*: hic cultus debetur Beatissimæ Virgini Mariæ.

Cujus cultus actus est genuflexio?

VIII. R. Hoc dependet ab intentione operantis, cum illa actus sit indifferens ad qualemcumque cultum: et sic

si exhibeatur Deo, erit Latriæ; si Divæ Virgini, est Hyperdulæ; si aliis Sanctis, est cultus Dulæ; si homini in terris ob excellentiam humanam, est civilis.

Idem est de aliis actibus externis, ut est incurvatio, capitis detectio, &c. sic Abraham eodem actu incurvationis usque ad terram adoravit Deum, Gen. cap. 17. v. 3. Angelos, Gen. cap. 18. v. 2. et homines, Gen. cap. 23. v. 12.

IX. Verùm tamen Sacrificium, et omnia quæ ad ipsum referuntur, ut Tempa, Altaria, &c. non nisi ad cultum Latriæ adhibentur, juxta illud Exodi c. 22. v. 20. "Qu immolat Diis, occidetur, præterquam Domino soli."

Quo cultu adoratur Christus Homo?

X. R. Cultu Latriæ juxta illud ad Philip. c. 2. v. 10 "In nomine Jesu omne genu flectatur;" idque etiam definitum est in Conc. Ephesino can. 9. Ratio est, quòd hic Homo Christus sit Deus.

Obj. Humanitas Christi est creatura; ergo non potest adorari cultu Latriæ.

R. Dist. cons. Ergo non potest adorari solitariè cultu Latriæ absoluto, conc, totum; ergo non potest coadorari unâ eademque adoratione cum subsistentia Verbi, nego cons.; adoratur enim Humanitas ut subsistens in Verbo, et sic subsistentia sive Persona Verbi simul adoratur ut causa adorationis; non enim omne illud, quod coadoratur cultu Latriæ, debet esse ipse Deus; sed sufficit, quòd sit Personæ Divinæ substantialiter conjunctum, sic v. g. dum honoro hominem, ob excellentem scientiam, eodem actu honoro totum hominem; adeoque ipsum corpus, ob unionem substantialem animæ cum corpore; quamvis causa honoris non sit in corpore, sed in anima.

Interim cum S. Thoma observandum, quòd Humanitas Christi concepta per mentem, ut separata à Persona Verbi, non sit colenda cultu Latriæ, sed Hyperdulæ; quia sic Humanitas abstracta, et omnis perfectio, quæ ei inest, est creata.

N. 24. DE CULTU ET INVOCATIONE SANCTORUM.

I. *Sancti in cælo sunt colendi cultu Dulia.* II. *Sancti utiliter invocantur.*

I. PROBA, Sanctos in cælo esse colendos et honorandos cultu Dulia.

R. Probatur ex eo, quòd habeant excellentiam supernaturalem et sint amici Dei; adeoque ratio ad eos colendos verè subsistit.

Idem probatur ex eo, quòd Ecclesia instituerit Festa Sanctorum; adeoque cultus Sanctorum potest etiam dici esse in præcepto.

Denique probatur ex veteri Testamento: nam Abraham, Jacob, Sampson, aliique reverentiam seu honorem exhibuerunt Angelis: ergo cum homines beati sint sicut Angeli Dei. (ut dicitur Matth. cap. 22. v. 30.) sequitur etiam, cultum ipsorum esse licitum.

An hic cultus Sanctorum est absolutus, vel respectivus?

R. Est absolutus; quia exhibetur propter excellentiam ipsis intrinsecam et propriam; potest tamen etiam dici respectivus quatenus in Sanctis honoratur Deus.

Obj. I. I. ad Timoth. cap. 1. v. 17. dicitur, "Soli Deo Honor et Gloria;" ergo non Sanctis.

R. Agitur in textu de cultu Latriæ, non Dulia.

Obj. II. Mardocheus, lib. Esther, cap. 13. v. 14. dat rationem quare noluerit assurgere pro Aman, dicens: "Timui, ne honorem Dei mei transferrem ad hominem:" ergo, &c.

R. Aman honorem requisierat tanquam in ipso esset aliquid Divinitatis: dum enim gentiles elevabantur, putabant sibi communicatam Divinitatem: et sic videmus, Cæsares post mortem in numerum Deorum esse relatos.

Obj. III. Apocal. c. 19. v. 10. Angelus recusavit adorari à Joanne, dicens: "Vide ne feceris:" ergo, &c.

R. Angelus id recusavit ex modestia ob magnam Joannis sanctitatem.

An Sancti sunt à nobis invocandi?

R. Cum Concilio Tridentino sess. 25., de Invocatione Sanctorum: "Bonum atque utile esse suppliciter eos in-

“vocare... et ad eorum orationes, opem, auxiliumque
 “confugere: illos verò, qui negant Sanctos... invocandos
 “esse, aut qui asserunt, vel illos pro hominibus non orare,
 “vel eorum... invocationem esse idololatriam... impiè
 “sentire.”

II. Probatur etiam ex Gen. cap. 48. v. 16. ubi Jacob invocatur Angelum suum: deinde Angelos multa bona præstare, constat ex variis locis, et imprimis ex Historia Tobie: eadem autem est ratio beatorum hominum, quæ Angelorum; et sic etiam lib. 2. Machab. cap. 15. v. 14. constat, Sanctos adhuc in Limbo existentes pro hominibus orare; dicitur enim ibi de Jeremia: “Hic est, qui multum orat pro populo; denique secundum ipsos Sectarios licitum est invocare Sanctos adhuc in terra versantes, ut pro nobis orent: (sic Deus Exodi cap. 32. v. 14. placatus fuit per orationem Moysi pro populo): ergo magis id licet petere à Sanctis cum Christo regnantibus, utpote qui sunt ibi Deo magis conjuncti.

N. 25. SOLVUNTUR OBJECTIONES CONTRA INVOCATIONEM SANCTORUM.

I. *Sancti sunt mediatores secundarii.* II. *Solutio generalis.* III. *Cultus Sanctorum videtur esse in præcepto.*

I^o OBJ. I. ad Timoth. cap. 2. v. 5. dicitur: Unus mediator Dei et hominum homo Christus Jesus:” ergo Sancti non sunt mediatores nostri.

I. R. Dist. cons. Ergo Sancti non sunt mediatores principales, conc. totum: is namque est solus Christus, qui nomine proprio petit, utpote qui per suum ipsius meritum Deum hominibus placabilem reddit. Ergo Sancti non sunt mediatores secundarii et participativè, qui meritis Christi subnixi pro nobis Deum orant, neg. consequ. et sic quidem ad Galat. cap. 3. v. 19. tribuitur Moysi nomen mediatoris, et illo sensu etiam dicitur Diva Virgo, “Vita et spes nostra:” dum autem ab illa petimus, “Dona salutem servulis,” intelligitur, ut *impetratoriè* donet; et sic Apost. I. ad Cor. 9. v. 22. audeat dicere de seipso: “Ut omnes facerem salvos.”

Neque id minuit dignitatem et potentiam Christi; quia Sancti invocantur tanquam mediatores apud mediatorem et

Deum, ait S. Th. ita ut ipsi per intercessionem suam suppleant id, quod deest infirmitati precum nostrarum.

Obj. II. Sancti non cognoscunt preces nostras; ergo frustra invocantur.

R. Neg. antec. Quia Sancti omnia cognoscunt in Verbo, quæ ad eorum statum pertinent, adeoque preces nostras ad eos directas vident in Verbo, sive in Deo tanquam in speculo omnia continente, sicuti Angeli preces nostras cognoscunt.

Inst. Eccles. cap. 9. v. 5. dicitur: "Mortui nihil novērunt ampliùs:" ergo Sancti preces nostras non noscunt.

R. Optima solutio est, illa verba esse insipientium, et dicentium, animam cum corpore interire.

Obj. III. Omnia bona nobis proveniunt à Deo, qui ea dare paratus est: ergo malè ea petimus à Sanctis.

R. Neg. conseq.: quia non petimus aliquid à Sanctis excludendo Deum, sed potiùs ut per Sanctos tanquam per intercessores accipiamus à Deo.

Quòd autem Dei clementiam per Sanctos imploremus, non est ex defectu potentiae vel misericordiae Dei; sed quia Deus quaedam beneficia concedere non vult nisi per Sanctos, ut sic honorentur Sancti, et Deus in ipsis; seu etiam ut sic subordinatio et ordo in causis secundis servetur, ait S. Thom. supplementi quæst. 72. art 2. ad 1.

II. Generaliter pro his et aliis objectionibus convinces Sectarios, quòd hæc omnia non obstant, quominus imploremus preces vivorum: ergo nec obstare possunt, quominus petamus suffragia Sanctorum in Cælis.

An invocatio Sanctorum est in præcepto?

III. R. aliqui, nec esse necessariam ad salutem, nec singulis præceptam; Sylvius tamen, Billuart, &c. probabiliùs putant esse in præcepto: idque saltem de Beata Virgine satis certè videtur colligi ex SS. Patribus, et communi sensu fidelium.

N. 26. DE CULTU IMAGINUM.

S. Thom. quest. 25. art 3.

I. *Imago.* II. *Differt ab Idolo.* III. *Imagines sunt veneranda.* IV. *Quod variè probatur.* V. *Etiã de Imaginibus Dei et SS. Trinitat.* VI. *Solutio generalis.*

QUID intelligitur per imaginem ?

I. R. Similitudo sive representatio rei existentis, ad illam rem ut exemplar expressa ; imago enim ab imitando dicitur ; quia rem, quam imitatur, representat.

Quomodo differt ab idolo ?

II. R. Quòd idolum sit simulacrum representans id, quod vel simpliciter non est, vel certè non est tale, quale colitur : imago verò est similitudo rei verè existentis, v. g. hominis : hinc de idolo dicit Apost. 1. ad Cor. cap. 8. v. 4. " Scimus, quia nihil est idolum in mundo ; " nihil scilicet in sua representatione : quia nihil divinitatis in se, vel in suo prototypo existit.

III. Proba, imagines Christi et Sanctorum esse venerandas.

R. Probatur imprimis ex Concilio Trident. sess. supra citatâ, ubi docet contra Sectarios : " Imagines Christi, Deiparæ Virginis et aliorum Sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas, eisque debitum honorem et venerationem impertiendam."

Idem definiverat Synodus septima Generalis, sive Nicæna secunda, sub Adriano I. contra hæreticos Iconoclastas, dicens, imaginibus Christi et Sanctorum salutationem et honorariam adorationem esse exhibendam.

IV. Probatur ulterius : quia Arcæ fœderis in veteri lege sua debebatur et dabatur veneratio ; quia cœlestium rerum gerebat imaginem ; licet Arca in se esset quid inanime et extrinsecæ sanctitatis expertus : hinc de illa ad litteram dicitur Psal. 98. " Adorate scabellum pedum ejus, quoniam sanctum est : " ergo, &c.

Tandem probatur etiã à ratione : quia honor imaginis per se redundat in prototypum ; sicut à contrario contumelia Statuæ regis irrogata redundat in Regem.

An etiã licitæ sunt imagines Dei et Sanctissimæ Trinitatis ?

R. Affirmativè : licèt hoc non adeo certum sit, ac de imaginibus Christi et Sanctorum ; cùm hoc posterius sit definitum.

V. Notandum autem, quòd depingi non possit Divinitas, sed quòd depingantur formæ illæ, sub quibus Deus aliquando apparuit, vel quibus attributa divina similitudine aliquâ exprimuntur : sic Deus Pater depingitur sub forma Senis ; quia sic apparuisse legitur Daniëlis 7. : et Spiritus Sanctus sub forma Columbæ ; quia sic apparuit Matth. 3. vel sub specie dispersitarum Linguarum, qualis apparuit die Pentecostes.

Igitur pro libitu non sunt pingendæ hujusmodi imagines, sed tantùm sub his formis, in quibus aliquando apparuerunt.

Probatur à pari ratione : sicuti enim licet vocibus historias has et apparitiones describere, sic et coloribus ; tam enim picturæ, quàm voces sunt signa rerum.

Huc etiam conducit condemnatio Proposit. 26. ab Alexandro VIII. anno 1690 : “ Dei Patri; simulacrum nefas est Christiano in templo collocare.”

Obj. Exodi cap. 20. v. 4. præcepit Deus : “ Non facies tibi sculptile, neque omnem similitudinem, quæ est in Cælo desuper, et quæ in terra deorsum :” ergo Deus ipse prohibuit imagines.

Respondent aliqui, qui putant in veteri lege prohibitum fuisse facere imagines ob Judæorum proclivitatem ad idololatriam, præceptum hoc esse partim morale, quatenus prohibet idololatriam, partim ceremoniale, quatenus omnem imaginem prohibet, et ex hac parte cessat in nova lege tantò magis, quòd ejus jam ratio cesset.

Respondetur 2° quòd prohibeantur solùm fieri idola, uti gentos faciebant, quibus honorem divinum exhibebant ; hinc additur : “ ut adores ea ;” scilicet tanquam Deos.

Quòd autem non prohibeantur omnes imagines, patet ex eo, quòd circa Arcam, jussu Dei, factæ sint imagines duorum Cherubim.

VI. Tandem generaliter confundes hæreticos à ratione naturali, quæ dictat licitum esse fieri imagines Parentum, Regum, &c. easque cultu civili honorare : ergo multò magis licet facere et honorare imagines Sanctorum.

N. 27. DE QUALITATE CULTUS IMAGINUM.

S. Thom. quest. 25. art. 3.

I. *Imagines.* II. *Quatenus imagines honorantur.* III. *Eodem cultu quo prototypon, sed respectivo.* IV. *De Imaginibus miraculosis.* V. *Cavenda superstitio et turpis questus.*

I. Quo cultu venerandæ sunt imagines Christi et Sanctorum?

Prænotandum cum S. Thom. in *Corp.* imagines dupliciter posse considerari.

1°. Prout sunt res quædam, seu certa materia, putà aurum vel lignum sculptum vel pictum: et eatenus imagines non possunt honorari.

II. 2°. In quantum sunt imagines, sive repræsentationes Christi vel Sanctorum: et eatenus possunt honorari cultu relativo seu respectivo, ita ut scilicet non honorentur ob dignitatem ipsis intrinsecam, sed ob dignitatem prototypi sive exemplaris: et consequenter honor imagini exhibitus redundat in prototypon tanquam in rationem formalem honorationis, quamvis *Objectum quod* sit etiam ipsa imago repræsentans, licet non sit ratio, quare colitur.

III. Itaque ad quæstionem respondet S. Thomas: Imagines honorari posse eodem cultu, quo honoratur earum prototypon, sed cultu relativo seu respectivo tantum: proinde imagines Sanctorum coluntur cultu Dulciæ respectivo; Divæ Virginis cultu relativo Hyperdulciæ: Christi et Dei respectivo Latriæ cultu: ferè sicuti eadem virtute diligimus Deum et proximum ob bonitatem Dei in se.

Plures interim sustinent, quòd ille cultus respectivus imaginibus exhibitus minor esse debeat cultu exhibitivo ipsi prototypon: hincque deducunt, nulli imagini deberi cultum Latriæ. Nituntur Synodo septimæ, quæ dicit Latriam non esse exhibendam imaginibus, quia soli divinæ naturæ competit.

Sed alii explicant Synodum septimam de Latria absoluta, quæ non debetur imaginibus Christi, licet cultus Latriæ respectivus eis debeatur; adeoque honore minore adorentur, quam prototypon: quæ inter se non repugnant.

Quidquid sit, sufficiat nobis contra Sectarios, quòd

omnes Catholici doceant et probent, imagines Sanctorum esse venerandas.

Obj. Superstitiosum videtur colere et distinguere quasdam imagines veluti miraculosas.

IV. R. Neg. ant. cum S. Augustino Epist. 137. Distinctio enim illa petenda est ex gratuita Dei voluntate, cui placet specialia beneficia conferre venerantibus istam imaginem potius quàm illam: sicuti Deus sanitatem restituit aspicientibus serpentem æneum à Moyse erectum, non sic aspicientibus alium: Christus visum dedit cæco nato lavanti se in natatoria Siloë: Naaman Syrus mundatus est à lepra in Jordane potius quàm alibi.

V. Eodem modo solvitur, dum contra invocationem Sanctorum objicitur, quòd superstitiosum sit unum Sanctum invocare pro tali morbo, alium pro alio. Monet interim Concilium Tridentinum, Sess. 25. de invocat. Sanctorum, ut fideles instruantur, ne credant imaginibus inesse aliquam divinitatem vel virtutem propter quam sint colendæ, vel ab eis aliquid esse petendum, vel fiduciam in iis figendam, ut olim fiebat à gentilibus. Insuper monet, esse cavendum ab omni superstitione et turpi quæstu: si qui autem abusus fortè committantur ab aliquibus idiotis, hos sanè non docet nec approbat Ecclesia; licèt etiàm illorum idiotarum simplicitas et bona intentio talia sæpe extenuet, si non excuset.

N. 28. DE CULTU RELIQUIARUM.

S. Thom. quæst. 25. art. 6.

I. Reliquiæ Sanctorum. II. Sunt honorandæ. Probatæ exemplis Scripturæ Sacræ. III. Et à ratione. IV. Eodem cultu, quo Imagines.

QUID intelligitur per Reliquias Sanctorum?

I. R. Corpora Sanctorum, ossa aliæve partes corporis, vel res aliæ tactu illorum corporum sanctificatæ, ut vestes, vincula, aut alia passionis instrumenta.

II. Præba, illas esse honorandas et venerandas.

R. Probatæ Conc. Trid. jam sæpe citato.

Confirmatur exemplis variis Scripturæ Sacræ: sic Gen. 50. et Exodi cap. 13. ossa Jacob et Joseph cum magno honore conservantur et transferuntur ex Ægypto. 4. Regum

13. Cadaver tangens ossa Elisæi revixit: vide etiam cap. 23. v. 18. Matth. cap. 9. v. 20. Hæmorrhœissa tangit summâ cum veneratione fimbriam Christi, et sanatur. Actor. 5. v. 15. exponunt fideles infirmos in plateis, ut saltem umbra Petri eos obumbraret, et sanarentur: et cap. 19. v. 12. super languidos deferuntur sudaria et semicinctia sancti Pauli, et recedunt ab eis languores.

Accedunt Miracula facta ad presentiam seu ad contactum sanctæ Crucis et reliquiarum Sanctorum.

III. Tandem probatur ratione fundatâ in verbis S. Augustini: "Qui habet affectum ad aliquem, veneratur omnia illa, quæ de ipso post mortem relinquuntur;" ergo cum Sanctos tanquam membra Christi et nostros intercessores veneremur, consequenter etiam debemus eorum Reliquias honore congruo in eorum memoriam venerari.

Quo cultu Reliquiæ honorantur?

IV. R. Simili modo et cultu, quo imagines Christi et Sanctorum, secundum dicta Num. 27. adeoque eodem cultu quo honoratur persona, cujus sunt Reliquiæ, sed relativo seu respectivo, sicut enim Imagines honorantur, quia repræsentant prototypon seu personam, ita et Reliquiæ, in quantum ei conjunctæ sunt vel fuerunt.

Obj. I. Christus Matth. cap. 23. v. 29. dicit: "Væ vobis Scribæ et Pharisæi, hypocritæ, qui ædificatis sepulchra Prophetarum, et ornatis monumenta justorum:" ergo prohibet cultum Reliquiarum.

R. Nego conseq. Quia Christus non reprehendit ipsum factum, sed hypocrisim in facto: nam si quis intueri potuisset cordis odium contra Christum, cujus præcones fuerant Prophetæ, judicasset, Judeos hoc facere, non animo religioso in honorem Prophetarum, sed potius in triumphum homicidarum parentum suorum.

Obj. II. Pius filius non honorat instrumenta contumeliæ, quibus Pater ejus occisus est: ergo Christianus non debet venerari crucem, vel alia instrumenta Mortis Christi vel Martyrum.

R. Nego conseq. Disp. est, quòd instrumenta contumeliosa Patris, v. g. flagellum vel lignum, considerentur à Filio ut opprobrium vel malum Patris tantum; si enim fuissent Patri causa exaltationis, et Filio Liberationis ex acerba Tyrannide, illa in pretio haberet. Nos igitur veneramur Crucem, &c. non quatenus fuerunt instrumenta iniquæ actionis tortorum, sed quatenus fuerunt victoriosæ

Passionis et exaltationis instrumenta, quæ etiam sanctificata sunt per contactum Corporis Christi vel Sanctorum.

N. 29. CONSECTARIA DE CULTU RELIQUIARUM.

I. *Labia Judæ, &c. non possunt honorari.* II. *Nec Diva Virgo cultu Latriæ ob contactum Christi.* III. *Cur omnes Cruces honorentur, et non omnes clavi vel lanceæ.* IV. *Reliquia debent ab Episcopo approbari.*

AN ergo oporteret honorare labia Judæ, manus crucifigentium, &c., propter attactum corporis Christi?

I. R. Nullo modo: quia illa fuerunt instrumenta animata iniquitatis, non sanctificata ex contactu Corporis Christi, sed potius informata malitiâ eorum, quorum erant membra.

AN Diva Virgo honoranda est cultu Latriæ respectivo propter contactum Christi, sicut Crux Christi adoratur?

II. R. S. Thom. art. 5. negativè: Disp. est, quòd Crux sit res inanimata, cujus cultus per se est tantum respectivus; sed cum Beata Virgo capax sit Persona cultus absoluti secundum seipsam, sic honor ei delatus censetur absolutus, et non respectivus; jam autem Diva Virgo nequit adorari cultu Latriæ absoluto; ergo nec respectivo.

Nota, quòd vera Crux Christi habeat et rationem imaginis, in quantum crucifixi Domini figuram representat, et rationem Reliquiæ propter contactum Sacri Corporis et Sanguinis: aliæ autem cruces ad similitudinem veræ Crucis factæ habent tantum rationem imaginis.

Obj. Ergo non tantum veri clavi et vera lanceæ, sed etiam omnes clavi et omnes lanceæ habent rationem imaginis Christi crucifixi, et sic honorari possunt.

III. R. Nego sequelam; ad imaginem enim non sufficit quæcumque similitudo, (et sic ovum non dicitur imago alterius ovi): sed requiritur, ut unum exprimat ex altero ad ejus similitudinem: sicut nunc Cruces unice fiunt, ad exprimendam primam, in qua Christus crucifixus est; cum nullum nunc habeant alium usum apud nos, post edictum Constantiani prohibentis reos crucifigi: non omnes verò clavi vel lanceæ fiunt ad representationem eorum, quæ fuerunt instrumenta Passionis Christi, sed fiunt ad alios fines: si tamen in priorum representationem fierent, sua

vereratione non carerent; ut dum compinguntur in imagine cum Cruce.

Ex his patet, quàm meritò Theodosius Imperator prohibuerit ne Cruces humi pingerentur vel sculperentur, v. g. in lapidibus monumentorum, ob periculum eas pedibus calcandi.

Quo sensu canit Ecclesia, "O Crux! ave spes unica?"

R. Cum Sylvio, quòd per fictionem Personæ inducatur Crux pro pendente in Cruce: et sic sensus est: "O Christe crucifixe! ave spes unica."

IV. Nota finaliter, quòd licèt veræ Reliquiæ privatim possint honorari, non possint tamen publicæ venerationi in templo exponi, nisi sint ab Ordinario seu Episcopo approbatæ. Ita Concilium Tridentinum, Sess. 25.

DE MYSTERIIS

VITÆ ET MORTIS

CHRISTI.

N. 30 DE ANNUNTIATIONE B. V. ET CONCEPTIONE CHRISTI.

S. Thom. quest. 30, 31, 32, 33, et 34.

I. *Annuntiatio.* II. *Conceptio.* III. *Divæ Virgo est Mater naturalis Christi.* IV. *Spiritus S. non est Pater Christi.* V. *S. Joseph Pater nutritivus.* VI. *Inter Divam Virginem et S. Joseph fuit verum matrimonium.* VII. *Sed non consummatum.*

I. ANNUNTIATIO Incarnationis Filii Dei describitur Lucæ I. facta Beatæ Virgini per Gabriëlem Archangelum à Deo missum, qui in humana specie apparuit.

Concepit autem Diva Virgo quando consentiens dixit :
 " Fiat mihi secundum verbum tuum."

II. Conceptio illa peracta est miraculosè, sola virtute Spiritus Sancti, qui ex purissimo sanguine Beatæ Mariæ Virginis formavit in utero ejus corpus sufficienter organizatum pro infusione animæ: atque ita eodem momento anima unita est corpori, et utrique unita est hypostaticè Personalitas Filii Dei.

Si conceptio illa sit miraculosa, quomodo ergo Diva Virgo est Mater naturalis Christi?

III. R. cum S. Thom. quæst. 33. art. 4. in *Corp.* " Si consideremus id, quod est ex parte materiæ conceptus, quam Mater ministravit, totum est naturale: si verò consideremus id, quod est ex parte virtutis activæ, totum est miraculosum."

An ergo Spiritus S. fuit Pater Christi?

IV. R. Negativè: quia illa Spiritus Sancti operatio non fuit per modum generationis; quia de sua substantia non produxit sibi similem in natura: unde fuit illa Spiritus Sancti operatio opus *ad extra*, commune toti SS. Trinitati; quod tamen Spiritui S. attribuitur tanquam opus amoris.

An S. Joseph potest dici Pater Christi?

V. R. 1º Non potest dici Pater naturalis, sed Pater nutritivus: 2º Dicitur etiam Pater Christi, quia communi opinione Pater Christi putabatur: et 3º Quia Christus conceptus et natus est ex Beata Virgine ut fructus legitimus uxoris ejus cujus corporis dominium jure conjugali penes Joseph erat.

An ergo fuit verum matrimonium inter Divam Virginem et Sanctum Josephum?

VI. R. cum S. Th. q. 29. art. 2. affirmativè, ut patet ex Matth. cap. 1. v. 16. " Jacob genuit Joseph Virum Mariæ." Idem patet ex v. 19. et 20.

Idem probatur ex communi opinione vulgi, qui Jesum vocabat filium Joseph, Filium Fabri; hujus enim opinionis non alia fuit causa, quam quia notum erat, Divam Virginem et Josephum fuisse veros conjuges; et alioquin Judæi etiam indubiè exprobrassent Christo ipsum ex fornicatione esse natum.

VII. Dicitur autem Beata Virgo potiùs desponsata, quam nupta, ut Lucæ cap. I v. 27. quia eorum matrimonium nunquam fuit consummatum, vixeruntque ad instar

sponsorum: et illo sensu negat S. Hieronymus, S. Josephum ad nuptias Divæ Virginis, pervenisse.

Visitatio Beatæ Virginis, quâ post Conceptionem Christi invisit Elisabeth cognatam suam, habetur etiam Lucæ cap. 1.

N. 31. DE VIRGINITATE B. V. Mariæ.

S. Thom. quest. 28.

I. *Maria fuit Virgo ante partum, et in partu.* II. *Et etiam post partum.* III. *Beata Virgo habuit votum Castitatis.*

PROBA quòd Maria semper manserit Virgo.

I. R. Probatur, quòd fuerit Virgo ante partum et in partu ex prophetia Isaiæ, cap. 7. v. 14. "Ecce Virgo concipiet et pariet Filium:" ubi non tantum significatur, quòd, quæ ante fuit Virgo, sit conceptura et paritura; quale enim signum vel prodigium foret, quòd, quæ fuit Virgo, conciperet et pareret, amissa virginitate; ubi tamen Propheta pro magno et extraordinario signo prædicat, quòd concipiet et pariet.

Idem probatur ex Symbolo Apostolorum: "Natus ex Mariæ Virgine."

II. Quòd etiam manserit Virgo post partum, probatur ex Traditione Divina contra hæreticos Jovinianum et Helvidium; idque definitum est in variis Conciliis.

Obj. I. Matth. c. 1. v. 25. dicitur de Joseph, "Non cognoscebat eam, donec peperit Filium suum primogenitum:" ergo cognovit post partum, et peperit Diva Virgo secundogenitum.

R. Nego consequ. Quia particula *donec* negat, id factum esse ante partum, ut significetur, virginitatem fuisse illæsam usque ad partum, cujus contrarium videbatur erui ex ipso partu; de sequenti verò tempore nihil affirmatur, imò clarè supponitur, multò minus post partum fuisse amissam; sic dum dicitur Gen. cap. 8. v. 7. "Corvus non revertetur, donec siccentur aquæ;" non significatur, quòd postea redierit, sed potius, quòd nunquam reversus sit. Ad secundam partem consequentis respondetur, quòd in Scriptura omnis ille dicatur primogenitus, ante quem nullus est natus, licet ipse sit unigenitus.

E

Obj. II. Matthæi cap. 12. Christus legitur habuisse fratres: ergo, &c.

R. Illos non propriè fuisse fratres Christi, nec ex Beata Virgine, nec ex S. Josepho, sed phrasi Scripturæ sic vocari cognatos seu consanguineos, etiam extra primum gradum.

III. Sancti Patres communiter existimant, Beatam Mariam Virginem habuisse votum Virginitatis servandæ: unde dicit S. August. lib. *de Virginitate*, cap. 4. "Annuntianti Angelo Maria respondit: 'Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?' quod profectò non diceret, 'nisi priùs se Virginem Deo vovisset.'" Vide latius S. Thom. art. 4.

N. 32. DE NATIVITATE CHRISTI.

S. Thom. quæst. 35.

I. *In Christo duplex est nativitas.* II. *Diva Virgo peperit sinè dolore.*

QUOTUPLEX datur in Christo Nativitas?

I. R. Duplex: una ab æterno, quâ secundum Naturam Divinam procedit à Patre; altera in tempore secundum humanam naturam ex Maria Virgine, quæ describitur Lucæ cap. 2. cum suis circumstantiis.

Notat S. Thom. art. 1. in *Corp.* quòd *nasci* tribuatur hypostasi, sive personæ, seu quòd denominet Personam ut subjectum; unde intulimus N. 7. Divam Virginem esse Matrem Dei.

II. Peperit autem Beata Virgo absque dolore vel infirmitate, ut dicitur Can. 79. Concilii Trullani; egressus est enim Christus ex utero clauso Matris: quia decebat, ut, quæ sinè libidine conceperat, sinè dolore pareret, neque tantum sinè dolore, sed cum ingenti jucunditate et lætitia Beata Virgo peperit, juxta illud Isaiaë, cap. 35. v. 2. "Germinans germinabit, et exultabit lætabunda et laudans."

N. 33. DE CIRCUMCISIONE CHRISTI,

S. Thom. quæst. 37.

I. *Circumciscus est Christus.* II. *Volens legem adimplere.* III. *Quod fecit variis modis.* IV. *Et accepit Nomen Jesus.* V. *Nomen Christus est nomen officii.*

I. LUCÆ cap. 2. v. 21. dicitur Christus circumciscus octavo die, cujus septem causas assignat S. Thomas, art. 1. in *Corp.*

Ubinam et à quo Christus est circumciscus?

R. Verisimilius in eodem stabulo, in quo natus est, et probabilius à S. Josepho: quia nullus locus ad hoc erat determinatus, nec illud ministerium erat sacrum.

An Christus ligabatur præcepto Circumcisionis?

II. R. Negativè; quia Legi veteri non erat subjectus: voluit tamen legem adimplere, juxta illud Matth. cap. 5. v. 17. "Non veni solvere (*legem.*) sed adimplere."

Quomodo dicitur Christus legem adimplevisse?

III. R. 1°. Quia, licèt non fuerit legi obnoxius, plenè tamen illam servavit.

2°. Præcepta moralia explicatiùs perfectiùsque tradendo, et dando verum sensum; præceptis etiam Evangelica Consilia, quæ perfectiora sunt, adjungendo.

3°. Exhibendo rem figuratam per Legem, scilicet seipsum et Legem Evangelicam.

4°. Gratiam dando, quâ lex moralis adimpleretur, quam Lex vetus dare non poterat.

5°. Etiam dici potest adimplevisse legem, dum per Passionem et Mortem suam illam consummavit.

Quale nomen fuit Christo impositum in Circumcisione?

IV. R. Venerabile Nomen *Jesus*, latinè *Salvator*: quod Nomen priùs ab Angelo revelatum est Mariæ, Luc. cap. 1. v. 31. et Josepho, Matth. cap. 1. v. 21.

Quare secundùm Rubricas Ecclesiæ et usum fidelium ad pronuntiationem Nominis *Jesus* specialis exhibetur reverentia potiùs, quàm ad Nomen *Deus*?

R. Quia hoc Nomen est Christo proprium, significans generalem nostram redemptionem: quamvis ergo quidam in veteri Lege (ut Josuè filius Nun, Syrach et Josedech), sic

etiam vocati sint; soli tamen Christo perfecta ejus significatio convenit, utpote qui solus spirituales, universalem et æternam salutem attulit: ideo Deus Pater voluit Nomen hoc specialiter esse venerandum, juxta illud ad Philipp. cap. 2. v. 9. "Dedit illi Nomen quod est super omne Nomen, ut in Nomine Jesu omne genu flectatur."

Hinc faciliè patet abusus multorum, qui hoc venerabile Jesu Nomen continuò et irreverenter in ore habent.

V. Salvator noster etiam vocatur *Christus*, Hebraicè *Messias*, et Latine *Unctus*, (unctus nimirum à Patre tanquam Pontifex, Propheta et Rex); et sic est nomen officii et dignitatis.

Alia plura nomina attribuantur Christo, ut "Emmanuël, Princeps pacis, Oriens, Admirabilis;" sed S. Thomas demonstrat in omnibus iis significari Nomen Jesu.

N. 34. DE EPIPHANIA, SEU ADORATIONE MAGORUM.

S. Thom. quest. 36.

I. *Christus natus, manifestatus est Pastoribus.* II. *Magis.* III. *Qui venerunt ex Arabia Felici.* IV. *Duce novâ stellâ.* V. *In Bethleëm.* VI. *Die 13. post Nativitatem.* VII. *Et singuli obtulerunt Aurum, Thus et Myrrham.*

I. PRIMO die, seu ipsa nocte Nativitatis manifestatus est Christus Pastoribus Judæis, Luc. 2. qui erant veluti primitiæ Judæorum; deinde Magis gentilibus, Matth. 2. et hi fuerunt primitiæ Gentium.

II. Vocantur Magi, id est, sapientes, qui communiter etiam dicuntur Reges juxta Psalm. 71. "Reges Arabum et Saba dona adducent;" quia fortè erant Reguli seu Toparchæ alicujus civitatis, sicut dicitur Genes. cap. 14. Rex Sodomæ, Rex Gomorrhæ, &c.

Quot fuerunt Magi?

R. Id scriptura non dicit; vulgaris tamen et communis traditio refert, fuisse tres, eosque vocatos fuisse Melchior, Gaspar, et Balthazar.

Undenam venerunt Magi?

III. R. Ex Oriente, verisimiliter ex Arabia Felici, ubi Aurum, Thus et Myrrha abundant: huic convenit Psalmus

71. "Reges Arabum," &c. Item illud: "Dabitur ei de auro Arabiæ."

IV. Venerunt autem ex eadem regione internè à Deo illuminati, duce novâ stellâ ex elementari aliqua materia, non in cælo stellato, sed in aëre terræ vicino miraculosè formatâ, quæ eis die Nativitatis Domini apparuit.

V. Adoraverunt Christum in Bethleëm, ut patet ex Matth. cap. 2. v. 8. Et verisimiliter in loco Nativitatis Christi.

VI. Juxta S. Thomam et communem Traditionem ad- venerunt in Bethleëm, die 13. post Christum natum, quo diè Ecclesiæ eorum memoriam, sive festum Epiphaniæ celebrat; nam si post Purificationem venissent, non invenissent Christum in Bethleëm. Objectiones vide apud Daëlm et alios.

Quid Magi obtulerunt Christo?

VII. R. An singuli singula, an verò singuli tria dona obtulerint, disputatur; veriùs tamen videtur, quòd singuli obtulerint tria dona, Aurum, Thus et Myrrham; Aurum scilicet tanquam Regi, Thus tanquam Deo, et Myrrham tanquam Homini mortali, juxta hunc versum Juvenoi apud S. Hier. "Thus, Aurum, Myrrham, Regique, Homi- nique, Deoque dona ferunt."

In sensu morali hæc dona significant: Aurum charita- tem (et juxta alios sapientiam vel misericordiam); Thus orationem, et Myrrha mortificationem.

N. 35. DE PURIFICATIONE B. V. M.

S. Thom. quæst. 37. art. 3. et 4.

I. *Legi Purificationis.* II. *Non subdebatnr Maria.* III. *Nec Christus legi primogenitorum.* IV. *Fuga in Ægyptum.*

I. EXPLETIS 40. diebus à Christo nato, Parentes ejus Jerosolymam se contulerunt, ut secundùm legem Moysis sisterent eum Domino.

Nota quòd duplex esset lex spectans ad præsens Mys- terium.

Prior Levitici cap. 12. v. 2. et seq. agit de immunditia mulieris et ejus purificatione.

Posterior Exodi cap. 13. v. 2. ut, si proles sit mascu- lina et primogenita, sistatur et offeratur Deo, tanquam ipsi specialiter debita et sanctificata.

An Diva Virgo fuit subjecta priori legi de Purificatione?

II. R. Negativè: Quia sub illa lege non comprehendebatur; lex enim dicit: "Si mulier suscepto semine pepererit;" jam autem Diva Virgo, non ex suscepto semine, sed de Spiritu S. concepit.

Deinde partus Divæ Virginis fuit purissimus, omnium sordium expers: unde solus sanguis fuit necessarius ad nutrimentum prolis, quâ natâ, reversus est ad beatissima ubera, ut lac fieret.

Convenienter tamen Diva Virgo se legi subjecit; decebat enim ut sicuti Filius, ita et Mater humilitatis et obedientiæ præberet exemplum, legem approbaret, et occasionem calumniæ Judæis eriperet.

III. Posteriori legi seu legi primogenitorum Christus non erat in rigore subjectus: quia lex dicit: "Omne masculinum aperiens vulvam;" Christus autem clauso Virginis utero natus est.

In hanc rem damnata est infamis propositio 24. ab Alexandro VIII. "Oblatio in Templo, quæ fiebat à Beata Maria Virgine in die Purificationis suæ per duos pullos columbarum, unum in holocaustum et alterum pro peccatis, sufficienter testatur, quod indiguerit Purificatione, et quòd Filius, qui offerebatur, etiam maculâ Matris maculatus esset secundum verba legis."

IV. Fuga Christi in Ægyptum, sicut et occisio puerorum in Bethleëm illam subsécuta, et reditus ex Ægypto in civitatem Nazareth, describuntur à Matth. cap. 2.

N. 36. DE MODO CONVERSATIONIS CHRISTI.

S. Thom. quest. 40.

I. *Christus in medio Doctorum.* II. *Usque ad Baptismum.* III. *Egit vitam communem et socialem.* IV. *Habuit plures vestes.* V. *Usus est sandaliis.*

I. AB infantia Christi usque ad ejus Bæptismum nihil dicit Scriptura; nisi quòd duodennis in Jerusalem perditus sit à parentibus, et 3a. die inventus in medio Doctorum: vide Luc. cap. 2. v. 46, &c.

Christus litteris discendis non vacavit; quia nulla in ipso poterat esse ignorantia: non tamen otio indulsit; sed Josepho cohabitans opus corporale exercuit: unde

dixerunt concives: "Nonne hic est Fabri Filius?" Matth. cap. 13. v. 55; imò Marci cap. 6. v. 3. *Faber* appellatur. An S. Joseph fuerit faber ferrarius, an lignarius, disputatur: ex mente tamen veterum Christianorum et vulgari traditione posterius apparet verisimilius.

II. Christus Dominus pauperem duxit vitam, non tamen adeo inopem, ut ex mendicatio viveret: nam usque ad Baptismum vixit labore manuum, et tempore prædicationis sequebantur eum mulieres, quæ ei ministrabant de facultatibus suis, Luc. cap. 8. v. 3. Paupertatem suam declaravit dicens, Matth. 8. v. 20. "Filius autem hominis non habet, ubi caput reclinet:" id est, non possidet particulari dominio; quandoque tamen quædam communi dominio habuit cum Apostolis, ut patet ex oculis, quos Judas portabat.

III. Christus vitam egit communem et socialem; quia illa magis conveniebat fini Incarnationis et Missionis suæ: et ideo etiam communi cibo et potu ac vestitu usus est: exinde calumniosè traducebatur, Matth. cap. 11. v. 19. "Ecce homo vorax et potator vini," per respectum scilicet ad austeritatem Joannis Baptistæ.

Quandoque tamen etiam vitam solitariam, austeram et contemplativam commiscuit, ut dum 40 diebus jejunavit, et dum erat pernoctans in oratione.

An Christus habuit plures vestes?

IV. R. Affirm. Ut patet ex Joan. cap. 13. v. 4. et cap. 19. v. 23.; quot autem habuerit, incertum est; communius dicitur habuisse ad minus tres, scilicet tunicam inconsutilem in modum subuculæ, et aliam vestem pro indusio gestari solitam, et pallium.

Obj. Christus id prohibuerat Apostolis, Matth. cap. 10.: ergo, &c.

R. Solùm ibi prohibuit plures vestes ejusdem generis, seu mutatorias; non autem plures diversi generis, aut necessitatis.

V. Non nudis pedibus sed sandaliis incessit, ut colligitur ex Marci 6.; calceis verò non est usus; quia videtur id prohibuisse, Matth. c. 10. v. 10. et Lucæ c. 22. v. 35. Hæc tamen prohibitio etiam exponi posset de calceis mutatoriis.

N. 37. DE BAPTISMO, JEJUNIO ET TENTATIONE CHRISTI.

S. Thom. quest. 39. et 41.

I. Baptizatus à Joanne. II. Miracula tunc facta. III. Jejunium Christi. IV. Triplex Christi tentatio. V. Tantùm externa.

I. CHRISTUS incipiens quasi annorum 30. ut ait Luc. cap. 3. v. 23. et jam prædicationem suam incepturus, prius baptizari voluit non suo, sed Joannis Baptismo; idque ad humilitatem et exemplum; utque illud comprobaret, aquas sanctificaret et destinaret ad materiam Baptismi novæ Legis.

Hoc Joannis Baptisma non erat Sacramentum, nec gratiam conferens; sed nudum signum et præparatio ad poenitentiam.

Miracula facta in Baptizatione Christi, hæc refert Evangelium: II. "Cælum apertum est, Spiritus Sanctus in specie columbæ descendit, et vox Patris de cælo audita: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui."

Tunc verisimiliter Christus instituit suum Baptisma, ut infra dicetur.

Post Baptismum secessit in desertum, ubi post perfectum III. jejunium quadragesimale virtute supernaturali perfectum, postea esuriit: et hinc diabolus occasionem sumpsit Christum tentandi.

Quotuplex fuit tentatio Christi?

IV. R. Triplex: secundum ordinem Matth. cap. 4. Prima in deserto pertinet ad gulam; secunda, in Pinnaculo Templi Jerosolymitani pertinet ad superbiam; et tertia in monte excelso spectat ad avaritiam.

Per has tentationes significantur omnium vitiorum fontes, qui sunt juxta 1. Joan. cap. 2. v. 16.: 'Concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, et superbia vitæ.'

V. Tentationes autem illæ in Christo tantùm fuerunt externæ, non internæ; has enim non est passus nec pati potuit.

N. 38. DE DOCTRINA ET MIRACULIS CHRISTI.

S. Thom. quæst. 42, 43, et 44.

I. *Christus incepit prædicare.* II. *Solis Judæis.* III. *Venientes gentiles admisit.* IV. *Verbo, non scripto docuit.* V. *Non obstante scandalo Judæorum.* VI. *De miraculis Christi.*

I. INCARNATO Joanne Baptistâ, cœpit Christus publicè prædicare, ut dicitur Marci cap. 1. v. 14. "Postquam autem traditus est Joannes, venit Jesus in Galilæam, prædicans Evangelium Regni Dei."

Quibus Evangelium prædicavit?

II. Solis Judæis; hoc enim significant verba ejus Matth. cap. 15. v. 24. 'Non sum missus nisi ad oves, quæ perierunt, Domus Israël.' Hoc est, inquit S. Augustinus, quod præsentiam suam corporalem non exhibuerit nisi populo Israël; ad gentes autem ipse non iverit, sed ipse miserit post Ascensionem suam: ad Israël verò et misit, et venit ipse: et hinc dicitur 'Minister Circumcisionis,' ad Rom. cap. 15. v. 8.

III. Quandoque tamen gentiles admisit ob excellentiam fidei et devotionis eorum: ut Chananzæam Matth. c. 15. v. 22. et Samaritanam et Samaritanos Joan. cap. 4. &c.

IV. Doctrinam suam non scripto, sed verbo proposuit, quæ partim ab Evangelistis et partim per Traditionem ad nos derivata est; quia ille est excellentior Doctor, qui cordi, quàm qui chartæ suam doctrinam imprimat: et hinc et Apocrypha communiter rejicitur responsalis epistola Christi ad Abgarum Regem Edessæ in Syria.

Quantumvis veritas aliqua quandoque ob scandalum reticenda sit; observat tamen S. Thomas, quæst. 42. art. 2. quòd veritas Evangelica, V. non obstante Judæorum scandalo, (quod non erat datum, sed acceptum tantùm) debuerit ipsis prædicari: eò quòd esset veritas populo sive communitati necessaria ad salutem.

VI. Miracula à Christo convenienter sunt facta, quibus probavit, se esse Deum, et Doctrinam suam esse evidentè credibilem. Multa, non tamen omnia, referuntur ab Evangelistis.

N. 39. DE TRANSFIGURATIONE CHRISTI.

S. Thom. quest. 45.

I. *Transfiguratio Christi.* II. *Non fuit intrinseca.* III. *Sed fuit miraculosa.* IV. *Coram quinque testibus.*

QUID importat Christi Transfiguratio ?

I. R. Significat, quod in Monte Thabor (ut communis habet opinio) manente omnino immutatâ corporis et faciei substantiâ et figurâ, splendorem clarissimum adinstar solis emiserit. Ita S. Thom. et S. Hieron. in cap. 17. Matth. idque conformiter Matth. cap. 17. "Et resplenduit facies ejus sicut sol, &c."

II. Unde notat S. Thomas, quod vox illa *Transfiguratio* hinc propè et strictè sumi non possit pro intrinseca mutatione Corporis Christi; quia talis mutatio fieri non potest sinè magna alteratione, quam tunc fieri non decebat.

Notant etiam Sancti Patres, per faciem tanquam per partem corporis magis spectabilem totum corpus intelligi.

III. Porrò hæc claritas Christi Corporis fuit claritas Gloriæ, qualem habebunt Corpora Beatorum post resurrectionem; cum hæc tamen differentia, quod claritas Corporis Christi sit miraculosa, non illorum; quia Christi Corpus erat passibile, ut explicatur N. 15. et sic etiam Corporis agilitas, dum ambulavit super aquas, et subtilitas, dum exivit ex utero clauso Divæ Virginis, fuerunt miraculosæ.

An fuerunt adhibiti testes in Transfiguratione ?

IV. R. Affirmativè: Quinque, scilicet: Moyses et Elias, qui, ut dicit Luc. cap. 9. v. 30. et 31. loquebantur cum Christo de excessu, quem completurus erat in Jerusalem, id est, de Passione et Morte Christi: Adfuerunt etiam tres Apostoli, Petrus, Jacobus et Joannes.

N. 40. DE PASSIONE CHRISTI.

S. Thom. quest. 46.

I. *Passio Christi in cruce.* II. *Fuit omnium maxima.*
 III. *Quæ facta est luna 15 Nisan.* IV. *Horâ 6. Judæorum, usque ad 9.* V. *Pia reflexio.*

I. HISTORIAM Passionis Christi referunt omnes quatuor Evangelistæ.

Adfert S. Thom. art. 4. plures rationes, ob quas conveniebat Christum pati in Cruce.

Modum Crucifixionis vide apud Jansenium, apud Pauwels, et alios Authores.

II. Ostendit S. Thom. art. 5. quòd Christus passus sit omnes Passiones secundùm genus: et art. 6. quòd dolor Passionis Christi fuerit maximus inter dolores præsentis vitæ.

III. Legenti dictos articulos satis longos evidenter patebit acerbitas doloris, et immensa Dei charitas erga nos, sicut et obligatio nostra perpetuæ illarum meditationis et gratitudinis: art. 9. agit S. Thom. de die Crucifixionis Christi, quæ fuit Luna 15. mensis Nisan, ut constabit *ex Tractatu de Eucharistia*, ubi agitur de tempore institutionis ejusdem.

Quâ horâ Christus crucifixus est?

IV. R. Circa horam sextam Judæorum, quæ est nostra duodecima meridiana; Joannes enim dicit: "Erat hora quasi sexta;" et mortuus est circa horam nonam, id est, circa tertiam nostram pomeridianam.

Nota, quòd Judæi computum horarum inciperent ab ortu Solis usque ad ejus occasum, dividendo diem in 12 horas: præterea dividebant diem in quatuor partes, quarum prima continebat tres horas, tertia tres horas, et similiter sexta et nona.

Obj. Marci c. 15. v. 25. dicitur: "Erat hora tertia et crucifixerunt eum:" ergo non hora sexta.

R. Quia Marcus intellexit de hora tertia finiente, et Joannes de hora sexta appropinquante; nam hora tertia durabat usque ad sextam, sive usque ad meridiem, juxta mox dicta.

V. Scriptores quidam spirituales piâ meditatione obser-

vant, Christum Dominum toto vitæ suæ tempore sensisse in anima dolores mortis, quos passus est in cruce: quia præcognoscens illos futuros, sibi eos vivacissimè et perfectè omni tempore representabat et acceptabat tanquam præsentés.

N. 41. DE RESURRECTIONE CHRISTI.

S. Thom. quest. 53.

- I. Surrexit post tres dies. II. Non integros. III. Quomodo Christus sit primogenitus ex mortuis. IV. Christus resurrexit ex sepulchro clauso.

DE TRIDUO MORTIS CHRISTI vide N. 10.

Quandenam Christus resurrexit?

I. R. Tertiâ die, quando Anima Christi reunita est Corpori cum dotibus gloriosis: et eatenus dicitur resurrexisse à mortuis ad vitam immortalem, idque propriâ virtute.

II. Sepultus est autem Feriâ sextâ ad vesperam ante Solis occasum, et resurrexit die Dominicâ manè in aurora: quod spatium non comprehendit tres dies integros; unde dum Matth. cap. 12. dicit Christus: "Sic erit Filius hominis tribus diebus et tribus noctibus in corde terræ;" hoc intelligitur per Synecdochen, seu penitur pars pro toto; dies enim et noctes accipiuntur hic computu Astronomico; à media nocte usque ad mediâ noctem sequentem.

Quo sensu dicitur Christus ad Coloss. cap. 1. v. 18. "Primogenitus ex mortuis:" et 1. ad Cor. cap. 15. v. 20. "Primitiæ dormientium," cum ante Christum resurgentem varii à mortuis surrexerint; ut dicitur Matth. cap. 27. v. 52?

III. R. Imprimis illi Matth. cap. 27. v. 52. tantum resurrexerunt post Resurrectionem Christi, ut significatur v. 53. "Et exeuntes de monumentis post Resurrectionem ejus" (Christi): deinde quia Christus primus omnium resurrexit ad vitam immortalem; ubi alii ita Resuscitati sunt, ut iterum morerentur postea: unde primus est qui resurrexit Resurrectione perfectâ.

IV. Observa contra Hæreticos, quòd Christus resurrexit ex sepulchro clauso; Corpus enim gloriosum penetravit lapidem, sicut januis clausis postea intravit ad Discipulos: lapis autem revolutus est à monumento per Ange-

lum, solummodo ad accessum mulierum ad sepulchrum : proinde quidam pictores erroneè depingunt Christum resurgentem ex sepulchro aperto.

N. 42. DE APPARITIONIBUS CHRISTI POST RESURRECTIONEM.

S. Thom. quest. 55.

I. Decem Christi Apparitiones. II. Adhuc aliæ Apparitiones. III. Et sæpius Discipulis factæ. IV. Primò apparuit Matri suæ.

I. OBSERVAT S. Thom. art. 3. cum S. Augustino, apud Evangelistas enumerari decem Apparitiones Christi, scilicet quinque primo die Resurrectionis, et quinque postea.

Prima facta est Mariæ Magdalenæ, Marci cap. 16. v. 9. et Joannis cap. 20. v. 14.

Secunda, Mulieribus à sepulchro regredientibus, Matth. cap. 28. v. 9.

Tertia, Apostolo Petro, Luc. cap. 24. v. 34.

Quarta, duobus Discipulis euntibus in Emmaüs, Luc. cap. 24. v. 15. et seq., et Marc. cap. 16. v. 12.

Quinta, dum Christus stetit in medio Discipulorum, absente Thoma, Luc. cap. 24 v. 36. et Joan. cap. 20. v. 19 : atque hæ sunt quinque Apparitiones, quæ contigerunt ipsâ die Resurrectionis.

Sexta facta est post octo dies Apostolis cum Thoma congregatis, Joan. cap. 20. v. 26.

Septima facta est septem Discipulis piscantibus in mari Tiberiadis, Joan. cap. 21. v. 1. et seq.

Obj. Ibidem v. 14. dicit Joannes " Hoc jam tertio manifestatus est Jesus Discipulis suis : " ergo non est septima, sed tertia.

R. Nego conseq. Quia hæc Apparitio vocatur tertia inter eas, quæ factæ sunt multis Discipulis simul ; et sic prima et secunda ex his tribus fuerunt quinta et sexta jam enumeratæ.

Vel etiam potest dici tertia, intelligendo scilicet numerum dierum, quibus apparuit.

Octava, in monte Galilææ, Matth. c. 28. v. 17.

Nona, recumbentibus undecim in domo Jerosolymæ, Marci cap. 16. v. 14.

Et decima, ipsâ die Ascensionis in monte Oliveti, Lucae cap. 24. v. 51. et Actor. 1.

S. Gregorius nonam et decimam conjungit tanquam unam continuatam, ita ut Christus immediatè ex illa domo exiverit cum Discipulis in montem Oliveti, in Cælum ascensus.

An præter has ab Evangelistis recensitas referuntur adhuc aliæ Apparitiones Christi?

II. R. Affirmativè: Nam I ad Cor. 15. v. 6. dicitur: "Visus est plus quàm quingentis fratribus;" nisi fortè sit eadem cum una ex superioribus, sed S. Thomas illam distinguit.

Prosequitur Apostolus v. 7. "Visus est Jacobo;" et addit "Visus est et mihi," quæ non leguntur in Evangelio.

III. Denique cùm Actor. 1. legatur, quòd per 40 dies apparuerit discipulis, loquens de Regno Dei, insinuat, quòd Christus crebrò conversatus sit cum eis, docens eos materias et formas Sacramentorum, &c. omnia enim non sunt scripta, ut dicitur Joan. cap. 21. v. 25.

An Christus non apparuit Matri suæ?

IV. R. Communiter cum S. Ambrosio affirmativè, idque primo die Resurrectionis: sic enim ait S. Pater lib. 3. *de Virginibus*: "Vidit ergo Maria Resurrectionem Domini, et prima vidit, et credidit:" idque affectus Christi in Matrem dilectissimam suadere videtur.

Obj. Marc. cap. 16. v. 9. dicitur: "Apparuit primò Mariæ Magdalænæ:" ergo non Matri suæ.

R. Nego conseq. Nam Marcus loqui videtur de istis personis, quæ testes et nuntii esse deberent Resurrectionis Christi, vel quæ de ea dubitantes confirmari deberent; illa autem locum non habent in Diva Virgine.

S. Thomas plura alia hinc inquit de Christi Resurrectione, Ascensione et judiciaria potestate; sed illa partim habentur in expositione Symboli Apostolorum, et partim in *Tract. de 4. Noviss.*

FINIS TRACTATUS DE INCARNATIONE,

TRACTATUS
DE
SACRAMENTIS
IN GENERE.

S. Thom. 3. parte, à quest. 60. usque ad 66.

Finito Tractatu de Incarn., transit S. Thom. ad Sacramenta, utpote quæ à Verbo Incarnato omnem suam efficaciam hauriunt, et in ejus meritis fundantur.

**N. 1. QUOMODO ACCIPITUR ET DIVIDITUR
SACRAMENTUM.**

I. Sacramentum accipitur tripliciter. II. Sacramenta triplicis statûs. III. Differentia inter veteris et novæ Legis Sacramenta. IV. Sacramentum novæ Legis sextupliciter dividitur.

QUOTUPLICITER sumitur vox Sacramentum ?

I. R. Sumitur potissimum tripliciter.

1° Pro re secreta et occulta, quomodo vox Latina Sacramentum Græcè idem est, quod Mysterium : et ita sumit

Apostolus ad Ephes. cap. 1. v. 9. " Ut notum faceret nobis Sacramentum voluntatis suæ."

2º Accipitur pro signo rei Sacræ, ut ad Eph. cap. 5. v. 32. " Sacramentum hoc magnum est : ego autem dico in Christo et in Ecclesia." Ubi loquitur Apostolus de matrimonio primorum Parentum; quod dicit fuisse signum conjunctionis Christi cum Ecclesia.

3º. Ut in sequentibus sumitur, est signum Rei Sacræ, non nudum, sed ut sanctificans homines.

II. Quomodo dividuntur Sacramenta ?

R. In Sacramenta Legis naturæ, Legis Moysaïcæ, et Legis novæ.

III. Inter Sacramenta novæ et veteris Legis hæc præcipua est differentia, quòd hæc gratiam ex opere operato non causarent, sed eam per Passionem Christi dandam præfigurarent : Sacramenta autem novæ Legis eam sic conferant : differunt deindè penes ritum, statum, authorem, &c., quòdque Sacramenta novæ Legis pauciora sint et faciliora. Vide *Analog. Becani* cap. 15. quæst. 1. et seq.

Quomodo dividuntur Sacramenta novæ Legis ?

IV. Hæc, quæ sunt numero septem, dividuntur 1º in Sacramenta vivorum et mortuorum.

2º In imprimèntia characterem et initerabilia, et in non imprimèntia characterem et iterabilia.

3º Alia sunt necessaria necessitate medii : alia præcepti tantùm ; alia liberæ electionis.

4º Alia unicuique particulari competunt ; alia directè communitati, ut Ordo et Matrimonium.

5º Aliud est validum simul et fructuosum ; aliud validum, sed informe, seu non conferens gratiam ob indispositionem suscipientis : quod in Sacramento poenitentiæ locum non habet.

6º Denique Sacramentum informe aliud est, quod reviviscit ; aliud non reviviscens.

N. 2. DE DEFINITIONE SACRAMENTI.

S. Thom. *quæst.* 60.

I. *Sacramentum in genere.* II. *Veteris Legis.* III. *Et novæ Legis.* IV. *Sacramentum est in genere signi.* V. *Respectu trium rerum.*

I. QUOMODO definitur Sacramentum ?

R. Sacramentum propriè sumptum, et prout complectitur tum veteris, tum novæ Legis Sacramenta, à S. Thom. definitur: "Signum rei Sacræ, in quantum est sanctificans homines," id est, ceremonia sacra, externa divinitus instituta ad hominum sanctificationem, et frequentanda à populo Dei.

II. Sacramentum autem veteris Legis definire poteris priori definitioni addendo: "tanquam præfigurativum gratiæ per Christum dandæ."

Quomodo definitur Sacramentum novæ Legis ?

III. R. Invisibilis gratiæ signum visibile ad nostram sanctificationem divinitus institutum. Per *visibile* intellige *sensibile*, hoc est, aliquo sensu perceptibile; sive immediatè et ratione sui, (ut aqua et ablutio in Baptismo), sive mediatè et per aliud, ut contritio per externam manifestationem, Corpus Christi per species consecratas.

Quo sensu dicit S. Th. art. 1. quòd Sacramentum sit in genere signi, et non in genere causæ ?

IV. Quia res aliqua Sacramentum est, quatenus signum est, non quatenus causa est, seu quòd significet, facit ut sit Sacramentum, non quòd aliquid causet: ut patet ex Sacramentis veteris Legis, quæ gratiam non causabant, sed significabant.

Quænam est illa res sacra, cujus signum est Sacramentum ?

V. R. S. Thomas. art. 3, quòd Sacramentum tria significet, Passionem scilicet Christi, Gratiam sanctificantem, et Gloriam æternam.

Itaque Sacramenta novæ Legis sunt signa commemorativa Passionis Christi, demonstrativa Gratiae, quâ homo formaliter sanctificatur, et prognostica Gloriæ; in quantum enim Sacramenta ordinantur ad significandam nostram sanctificationem, tria possunt considerari: scilicet

ipsa causa justificationis, quæ est Passio Christi; forma justificationis, quæ est Gratia; et finis justificationis, qui est Gloria.

Respectu horum trium erant Sacramenta veteris Legis signa tantum prognostica.

N. 3. QUALE SIGNUM SIT SACRAMENTUM?

I. *Est signum sensibile.* II. *Ob quatuor rationes congruentiæ.* III. *Arbitrarium.* IV. *Stabile et permanens.* V. *Efficax et practicum.* VI. *Et Sacrum.* VII. *Varia à ratione Sacramenti excluduntur.*

I. RESP. primò, est signum *sensibile*, seu visibile et externum.

II. Quare Sacramenta instituta sunt in re sensibili?

R. Præter voluntatem instituentis variæ sunt rationes congruentiæ: scilicet 1° quòd sic homo magis congruè ad suam naturam juvetur, à sensibilibus ad insensibilia perveniendo.

2° Ut sic aptè humilietur, dum à rebus sensibilibus et infra se positis sanctitatem amissam quasi repetere cogitur.

3° Quia Sacramenta sunt cæremoniæ Ecclesiæ visibilis, quibus Dei cultores in una religionis norma colligantur, et quibus ab aliis distinguuntur.

4° Ut omnipotentia Dei demonstraretur, quæ per res sensibiles salutis remedium præstat.

III. Secundò, Sacramentum est signum *arbitrarium*, non naturale; quamvis enim fundetur in aliqua similitudine rei significantis ad rem significatam, v. g. in Baptismo abluitionis corporalis ad abluitionem spiritualem, (quo sensu dicit S. Augustinus, Epist. 68. alias 23. "Sacramenta habent quamdam similitudinem earum rerum, quarum sunt Sacramenta,") non habent tamen, quòd Gratiàm significant, præsertim modo sacramentali et practico, nisi ex institutione divina.

IV. Tertio debet esse "Signum stabile et permanens," à populo illius religionis frequentandum.

Nota tamen, quòd Sacramenta non debeant semper durare, sed tantum tamdiu, quam permanet religio, cujus sunt signa; ut patet in Sacramentis Legis Naturæ.

V. Quartò, est signum "efficax et practicum," scilicet

efficiens id, quod significat; non quidem respectu omnium, quæ significat, (sic v. g. significat futuram Gloriam), sed respectu sanctitatis, quam significat. Sic signum practicum esse, proprium est Sacramentis novæ Legis.

Verùm in latiori sensu possunt etiam Sacramenta veteris Legis vocari signa practica, inquit Steyaert, non præcisè respectu sanctitatis legalis et externæ, quam conferebant, (in eo enim nihil erat mysticum et arcanum); sed respectu veræ et internæ Sanctitatis, in quantum eam significabant, non nudâ representatione, sed homini suo tempore dandam: quod generali sufficit ratione ad signum practicum.

VI. Quintò, est signum *Sacrum*, tum in se, quatenus est res sive cæremonia sacra ad cultum Dei ordinata; tum ex parte rei significatæ, quatenus Sacramenta sunt signa Gratia sanctificantis.

VII. Ex dictis varia excludes à ratione Sacramenti; et ita excluduntur transitus Maris rubri, Petra fundens aquas, Manna, Serpens æneus, immolatio Isaac, &c. quia etiamsi rem aliquam spiritualement præfigurarent, non erant tamen cæremoniæ sacræ, vel quid stabile à tota religione frequentandum.

Excluditur etiam Sacrificium, utpotè quod ordinatur ad ipsi Deo cultum exhibendum, Sacramentum autem ad sanctificationem hominum.

Pariter excluditur Martyrium, quod non est à Deo institutum, sed à dæmone ejusque ministris adinventum: similiter excluditur aquæ benedictæ aspersio, et alia sacramentalia: quia ex pietate tantum operantis, aut ex suffragiis Ecclesiæ vim aliquam habent in ordine ad sanctitatem, cum non sint Institutionis Divinæ, sed Ecclesiasticæ.

N. 4. DE ESSENTIALIBUS SACRAMENTORUM NOVÆ LEGIS.

I. *Sacramenta tribus perficiuntur.* II. *Cur non exprimat subjectum.* III. *Differentiæ Eucharistiæ ab aliis Sacramentis.* IV. *Cur non dicantur Sacramenta tribus componi.*

I. EUGENIUS IV. seu (ut communiter dicitur) Concilium Florentinum in decreto unionis ait: "Haec omnia

“ (novæ legis) Sacramenta tribus perficiuntur, videlicet
 “ rebus, tanquam materiâ; verbis, tanquam formâ, et
 “ Personâ Ministri conferentis Sacramenta cum intentione
 “ faciendi, quod facit Ecclesia: quorum si aliquid desit,
 “ non perficitur Sacramentum.”

Quare non additur subjectum suscipiens Sacramentum ?

II. R. Quia subjectum non concurrît activè, sed tantùm passivè; voluit autem Concilium tantùm exprimere, quæ ad Sacramentorum perfectionem activè se habent.

Deindè, quia intendit tantùm designare ea, quæ omnibus Sacramentis sunt essentialia; Sacramentum autem Eucharistiæ perficitur et subsistit sine subjecto.

Quænam est ratio hujus differentiæ inter Sacramentum Eucharistiæ et sex alia ?

III. R. Quòd illud Sacramentum consistat in re permanente; sex alia verò perficiantur et consistant in re transeunte.

Incidenter hîc nota aliam palmarem differentiam; scilicet quòd sex alia *instrumentaliter* tantùm contineant Gratiâ, quam proximè significant; Sacramentum verò Eucharistiæ *formaliter* contineat ipsum Authorem Gratiæ Christum Dominum, qui proximè et principalius significatur per modum spiritualis refectionis, et sic cum ordine ad nostram sanctificationem, dum hoc Sacramentum reipsâ sumitur.

Quare dicit Concilium *tribus perficiuntur*, et non *componuntur* ?

IV. R. 1°. Quia loquebatur etiam de Persona Ministri, quæ, licèt ad Sacramentum necessariò requiratur, non ingreditur tamen compositionem Sacramenti.

2°. Id dicit ratione Eucharistiæ, quæ pane et vino perficitur, ex quibus tamen non componitur; cùm enim hoc Sacramentum sit permanens, ex rebus transeuntibus intrinsecè componi non potest: unde Sacramentum Eucharistiæ illis tribus perficitur ut Sacramentum *in fieri*, aliis constituitur seu componitur ut Sacramentum *in facto esse*: cætera verò Sacramenta eâdem materiâ et formâ quibus perficiuntur, etiam componuntur *in facto esse* Sacramenti.

N. 5. DE MATERIA ET FORMA SACRAMENTORUM.

I. *Sacramenta constant duobus tanquam partibus.* II. *Scilicet materia.* III. *Et forma.* IV. *Quæ rectè sic vocantur.* V. *Ob analogiam totius physici.*

I. SACRAMENTUM, quod est ens quoddam morale, duobus constat tanquam partibus essentialibus & intrinsicis, ex quibus componitur; scilicet rebus tanquam materia, et verbis tanquam formâ; excipitur tamen Eucharistia secundum mox dicta.

Quid hic intelligitur per materiam?

II. R. Intelligitur illud sensibile, quod magis confuse Gratiam significat; sive illud sit res quædam per se subsistens, seu substantia, ut aqua in Baptismo; sive sit actio quædam circa illas res, ut ablutio, &c.

Quid hic intelligitur per formam?

III. R. Intelliguntur verba, quibus Minister rem sensibilem in Sacramento arctius et clarius restringit ad significandam Gratiam et spiritualem effectum; ut in Baptismo: "Ego te baptizo," &c.

Quâ ratione Partes Sacramentorum appellantur nomine materiæ et formæ?

IV. R. Utimur his terminis philosophicis explicationis gratiâ; rectè tamen, ob analogiam inter totum morale Sacramentale et totum aliquod physicum, ob quam post S. Thomam Concilia Trid. et Florent. nomina illa usu comprobantur.

Illa autem analogia præsertim consistit in his duobus:

V. 1°. Sicut forma physica accedens materiæ eam determinat ad hoc vel illud esse, eamque perficit; sic in Sacramentis forma materiæ accedens eam determinat et perficit in esse significationis sacramentalis.

2°. Sicut materia et forma physica constituunt unum totum physicum, ita in Sacramentis constituunt unum totum morale, quod est Sacramentum: hinc, inquit S. Augustinus, *Tract. 80. in Joannem*: "Detrahe verbum, et quid est aqua nisi aqua? Accedit verbum ad elementum, et fit Sacramentum."

Notandum igitur, in Sacramentis propriè non haberi materiam et formam, sed quasi materiam et formam, ut sæpe

addit S. Thomas; brevitatis tamen gratiâ jam invaluit simpliciter dicere materiam et formam.

N. 6. DE SIMULTATE MATERIÆ ET FORMÆ.

I. *Requiritur similtas moralis.* II. *In quo consistat.*
 III. *Latior in Sacramento Pœnitentiæ.* IV. *Et Matrimonii.* V. *Major in cæteris.* VI. *Nota pro praxi.*

I. **QUALIS** requiritur similtas sive conjunctio materiæ et formæ ad validitatem Sacramenti?

R. Cùm Sacramentum sit compositum morale, sufficit etiam similtas moralis; excipe tamen Sacramentum Eucharistiæ, in quo requiritur similtas physica: quia in hujus confectione pronomina *hoc et hic* demonstrant, materiam esse præsentem eo tempore, quo verba proferuntur ab initio.

In quo consistit illa similtas moralis?

II. R. Quòd juxta communem existimationem verba formæ verificentur afficiendo materiam Sacramenti quacum unâ et conjunctim constituent unum totale signum Sacramentale: nunc hæc similtas moralis diversa est in diversis Sacramentis juxta cujusque Sacramenti naturam: III. unde Sacramentum Pœnitentiæ non exigit tam strictam unionem; quia institutum est per modum judicii, in quo sententia non semper statim sequitur causæ examen: unde potest quis post plures dies, v. g. confessionis generalis absolvi, modò Confessarius retineat ideam statûs pœnitentis: IV. in Sacramento Matrimonii, quod fundatur in natura contractûs, idem obtinet.

V. De Eucharistia dictum est initio hujus Num. in cæteris quatuor Sacramentis materia et forma debet esse quasi simul tempore; cùm eorum forma significet actualem materiæ applicationem in præsentem, et consistant in actione transeunte.

Quia tamen moraliter loquendo tempus præsens admittit aliquam latitudinem, ideo plerique veriùs arbitrantur, confici Sacramentum, licèt ea non fiant omnino simul: v. g. si Minister Baptismi post ablutionem mox diceret: "Ego te baptizo," &c.

VI. Notandum tamen in praxi pro his quatuor Sacramentis, tutiorem et consequenter esse sequendam eorum sententiã, qui dicunt, illorum Sacramentorum materiam

et formam reipsâ simul debere conjungi; ita ut simul materia applicetur et forma proferatur; aut non prius applicatio materiæ finiatur, quàm forma inchoetur, vel è contra: undè ad hoc attentus sit Minister: et sic Billuart à mortali non excusat illum, qui baptizando v. g. partem saltem formæ non pronuntiaret ante finitam abluitionem.

Sic etiam practicè in Sacramentis Pœnitentiæ et Matrimonii convenit, ut materia et forma statim jungantur; ubi scilicet aliunde nihil õbest.

N. 7. DE DETERMINATIONE MATERIÆ ET FORMÆ.

S. Thom. quest. 60. art. 5 et 7.

I. *Christus determinavit materias et formas.* II. *Non in individuo.* III. *Sed plerasque in specie.* IV. *Et in Sacramento Ordinis tantum in genere.*

AN Christus instituendo Sacramenta Novæ Legis determinavit eorum materias et formas?

I. R. Affirmativè; id autem erat conveniens, tum quia est Author Sacramentorum et Caput Ecclesiæ, tum propter bonum Ecclesiæ, nempe ad ejus uniformitatem et Catholicitatis signaculum.

Id autem factum esse, constat partim ex Scriptura sacra, partim et potissimum ex Traditione divina, quam nobis manifestat et explicat Ecclesia.

Quomodo Christus determinavit materias et formas?

II. R. Imprimis certum est, quòd non determinaverit materias *in individuo*: quia v. g. in Baptismo nihil refert, an aqua sit pluvialis, an fontana, modo sit naturalis, apta ad abluendum; idem etiam certum est de formis, scilicet determinata non esse verba materialiter individua, vel idiomatis determinati.

III. 2°. Constat, Christum eas determinasse *in specie* in Sacramentis Baptismi, Eucharistiæ, Pœnitentiæ, Extremæ-Uctionis et Matrimonii: hæc tamen determinatio, quantum est ex parte rerum, arctior est in uno, quàm in altero Sacramento, ut patebit materias singulorum consideranti.

Idem etiam videtur de Sacramento Confirmationis.

IV. 3°. De Sacramento Ordinis communior sententia docet, illius materiam et formam à Christo esse determinatas tantum *in genere*, id est Sacramentum Ordinis à Christo esse institutum, in genere tantum determinando, ut pro materia et forma adhiberetur signum aliquod visibile, reale et vocale, expressivum potestatis conferendæ seu effectûs hujus Sacramenti: Ecclesiæ autem committendo auctoritatem ex rebus et verbis ejusmodi generis eligendi et determinandi, v. g. impositionem manuum et traditionem instrumentorum cum formis correspondentibus.

Obj. Ergo Ecclesia potest instituere vel mutare essentialia Sacramentorum: quod repugnat Concilio Trid. Sess. 21. cap. 2. ubi Ecclesiæ potestatem circa Sacramentorum dispensationem restringit his verbis: "Salvâ eorum substantiâ."

R. Nego sequelam, quia salva manent substantia Sacramenti Ordinis, ejusque essentialia, cum supponatur hæc ipsa Ecclesiæ determinatio esse Institutionis Divinæ; ut proinde, dum Ecclesia pro hoc vel illo tempore, pro hac vel illa Ecclesia certam materiam aut formam determinat, eo ipso essentialis ea fiat vi Institutionis Divinæ; simili modo sicuti simplex Sacerdos, accedente commissione Summi Pontificis, sit Minister Confirmationis.

N. 8. DE DIVISIONE MATERIÆ SACRAMENTORUM.

I. *Sacramentorum materia dividitur.* II. *In remotam* III. *Et proximam.* IV. *In essentialem.* V. *Et integram.* VI. *In totalem.* VII. *Et partialem.* VIII. *In transeuntem, et permanentem.*

QUOMODO dividitur materia Sacramentorum?

I. R. 1°. *In remotam et proximam.*

Hæc divisio locum habet in omnibus Sacramentis, exceptâ Eucharistiâ.

2°. *In essentialem et integram.*

3°. *In totalem et partialem.*

4°. *In transeuntem et permanentem.*

Quid intelligitur per materiam remotam?

II. R. Res ipsa, quæ adhibetur, seu circa quam actio Sacramentalis versatur, mediante materia proximâ; v. g.

aqua elementaris in Baptismo : materia autem remota alia est *ex qua*, quæ scilicet remotè concurrat ad perfectionem Sacramenti, ut aqua in Baptismo; alia est solùm *circa quam*, ut peccata in Sacramento Pœnitentiæ.

Quid est materia proxima ?

III. R. Est materiæ remotæ applicatio, seu actio, quæ circa illam versatur; ut applicatio aquæ, seu ablutio in Baptismo.

Quid intelligitur per materiam essentialem ?

IV. R. Illa, sine qua Sacramentum perfici non potest, ut in Baptismo aqua et ablutio.

Quid est materia integralis ?

V. Est ea, quæ verè ad rationem Sacramenti concurrat, suumque effectum operatur; sine qua tamen Sacramentum essentialiter subsistere potest; talis est satisfactio in Sacramento Pœnitentiæ.

Unde res, quæ non est materia essentialis vel integralis, non est propriè Sacramenti materia; sed venit nomine cæremoniarum vel sacramentalium; talis est v. g. inunctio digitorum in ordinatione Presbyteri.

Quid est materia totalis ?

VI. R. Est illa quæ in ratione materiæ remotæ vel proximæ se solâ sufficit ad constituendum Sacramentum essentialiter et integraliter integrum; ut in Baptismo aqua et ablutio.

Quid est materia partialis ?

VII. R. Est ea, quæ est Sacramenti materia, sed præterquam alia requiritur, ut sit essentialiter et integraliter integrum Sacramentum: ut v. g. in Sacramento Pœnitentiæ contritio.

Quid intelligitur per materiam transeuntem ?

VIII. R. Illa, quæ consistit in re transeunte; ut panis et vinum in Eucharistia.

Per materiam permanentem illa intelligitur, quæ consistit in re permanente; ut v. g. instrumenta in Sacramento Ordinis.

N. 9. DE FORMIS SACRAMENTORUM EARUM- QUE DIVISIONE.

- I. *Forma constat verbis strictè dictis*, II. *Non promissorius*, III. *Nec concionatorius*, IV. *Sed ritualibus*.
V. *Divisiones formæ.*

I. DICTUM est Num. 5. per formam intelligi verba; illa autem debent esse propriè dicta et vocalia: excipe tamen Sacramentum Matrimonii in sententia illorum, qui docent, contrahentes esse Ministros.

Qualia verba requiruntur ad formam Sacramenti?

R. Controversia nobis est contra Calvinum et ejus sequaces de *verbo*, quod in Sacramento adhibetur: nempe an debeat esse promissorium, an concionatorium, an rituale, an consecratorium.

II. Verbum promissorium vocant id, quod vel expressè promissiones divinas continet, vel ad eas jam factas mentem revocat.

III. Concionatorium dicitur illud, quod profertur altè et intelligibili voce ad adstantium instructionem, vel certè ad excitandos affectus Fidei; cui soli justificationem attribuunt per imputationem justitiæ Christi.

Verbum Rituale est, quod proximè ordinatur ad rei vel personæ benedictionem, consecrationem aut sanctificationem.

His præmissis,

IV. R. contra hæreticos: ad essentiam Sacramenti non requiritur concio, nec verba Sacramentorum sunt simpliciter promissoria et concionatoria, sed sunt verè ac propriè consecratoria, seu ritualia.

Probat prior pars: aliud est officium baptizandi, aliud evangelizandi juxta illud I ad Cor. cap. 1. v. 17. "Non misit me Christus baptizare, sed evangelizare:" ergo forma Baptismi non est concionatoria; aliàs enim illa duo non distinguerentur.

Deinde infantes et amentes validè baptizantur; atqui eis non adhibetur concio, cum sint illius incapaces; sicut etiam ridicula foret concio, quæ dirigeretur ad calicem per verba formæ calicis.

Altera pars probatur: finis primarius et immediatus ver-

borum sacramentalium non est, ut divinas in nobis explicent promissiones, vel fidem excitent, sed ut hominem sanctificent; ergo, &c.

Objicit Calvinus: S. August. *Tractatu* 80. in Joannem, dicit: "Unde tanta vis aquæ, ut corpus tangat, et cor abluat, nisi faciente verbo, non quia dicitur, sed quia creditur?" ergo, &c.

R. Nego consequ. Illa enim verba S. August. "Non quia dicitur, sed quia creditur," hunc habent sensum: verbum sacramentale dat aquæ vim mandandi cor, non in quantum est sonus quidam exterior, seu strepitus transiens, sed secundum sensum verborum, qui fide tenetur, et est objectum fidei; nam subjungit S. Doctor: "In ipso verbo aliud est sonus transiens, aliud virtus permanens."

Quomodo dividitur forma Sacramentorum?

V. R. 1°. Alia est transiens, alia permanens: hæc tantum pro Sacramento Eucharistiæ.

2°. Alia est totalis, alia partialis.

3°. Alia est absoluta, alia conditionata.

N. 10. DE MUTATIONE MATERIÆ ET FORMÆ.

S. Thom. *quest.* 60. *art.* 8. et *art.* 7. ad 3.

I. *Duplex mutatio Materiæ et Formæ.* II. *Mutatio Materiæ substantialis.* III. *Et accidentalis.* IV. *Mutatio Formæ substantialis.* V. *Et accidentalis.*

I. QUOTUPLICITER distinguitur mutatio materiæ et formæ Sacramentorum?

R. Dupliciter; scilicet substantialis, seu essentialis, et accidentalis.

Quid facit illa mutatio circa Sacramentum?

R. Omnis mutatio substantialis, sive materiæ, sive formæ, invalidum reddit Sacramentum: secus autem si sit tantum accidentalis.

Quandonam mutatio materiæ censetur substantialis?

II. R. Quando non remanet res pro materia Sacramenti à Christo Domino instituta: id autem colligitur, si juxta usum communem et estimationem hominum non conveniat in eadem ratione et nomine eum illa materia, quam ex

Christi instituto adhibet Ecclesia: v. g. si quis in Baptismo loco aquæ uteretur vino, aut succo ex herbis expresso.

Quandonam mutatio materiæ erit tantum accidentalis?

III. R. Quando remanet eadem, quam Christus instituit, sed mutata circa aliquod accidens contra præscriptum Ecclesiæ, vel reverentiam Sacramenti: v. g. si quis extra necessitatem baptizaret in aqua non benedicta.

Quandonam mutatio formæ erit substantialis?

IV. R. Si verba non habeant debitum et per se intentum sensum, quem habet forma a Christo instituta: v. g. si quis in hac forma Eucharistiæ: "Hoc est enim Corpus meum," loco *hoc* diceret *hic*.

V. Erit autem accidentalis tantum, si maneat debitus sensus, sed fiat quædam mutatio accidentalis: v. g. si in forma statim dicta omitteret particulam *enim*.

Nec refert, quod hoc casu tolleretur sensus causalis: quia equidem maneret sensus formæ per se intentus, quo scilicet proprius effectus ipsius formæ aut Sacramenti significatur, qui est ipsa transubstantiatio.

Nota itaque cum S. Thoma: verba formæ operari in Sacramentis et determinata esse, non materialiter quoad sonum, sed quoad significationem et sensum: unde licet non maneant eadem verba, modò maneat idem sensus, perficitur Sacramentum.

N.11. DE VARIIS MODIS MUTATIONIS FORMÆ.

I. *Mutatur Forma.* II. 1°. *Mutatione idiomatis.* III. 2°. *Per synonyma.* IV. 3°. *Per transpositionem.* V. 4°. *Per interruptionem.* VI. 5°. *Per additionem.* VII. 6°. *Per subtractionem.* VIII. 7°. *Per corruptionem.* IX. *Balbutiens conficit Sacramentum.*

QUIBUS modis mutari potest forma?

I. R. Multi tales assignantur; quandonam verò per illos inducatur mutatio substantialis vel accidentalis, colligendum est ex num. 10.

II. 1°. Mutari potest forma mutatione idiomatis, v. g. ex Latino in Flandricum; et eatenus præcisè mutatio est tantum accidentalis. Peccatur tamen, nisi adsit justa causa;

qualia foret, si Laïcus latinæ linguæ ignarus baptizaret in necessitate in lingua vulgari; imò sic fieri tutius foret.

Sic etiam cum Cajetano plures notant, mutationem tantùm esse accidentalem præcisè ex eo, quòd forma partialiter proferatur diversis idiomatibus.

III. 2°. Mutatur forma, si intra idem idioma mutantur verba synonyma pro illis, quibus Ecclesia utitur; eritque mutatio tantùm accidentalis, si ex communi sensu idem significant, non tantùm quoad rem, sed etiam explicitè et distinctè, sive si idem significant eodem modo. Hinc valeret Baptismus, si loco *Baptizo*, diceretur *abluo* vel *tingo*; non tamen, si diceretur *mundo* vel *purgo*: quia debet significari in Baptismo peccatorum mandatio per modum abluitionis. Nec etiam valeret, si quis diceret: "Ego te baptizo in nomine Sanctissimæ Trinitatis;" quia vox *Trinitas* non significat idem eodem modo; non enim significat *expressè* Patrem, Filium et Spiritum Sanctum.

IV. 3°. Mutatur forma per transpositionem verborum, de qua idem sit judicium ac supra. Hinc valori Baptismi non obsesset, si quis diceret: "In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti *ego te Baptizo*; hæc tamen foret substantialis: *Patris ego te baptizo*, et in nomine Filii, et Spiritus Sancti;" sicut et hæc forma Eucharistiæ, juxta Wiggers: "Hoc corpus est meum," ita ut *corpus* se teneat ex parte subjecti.

V. 4°. Per interruptionem in prolatione verborum formæ; an autem inducatur mutatio substantialis vel accidentalis, pendet ex eo, an mora interruptionis juxta sensum communem separet, an verò moraliter relinquat unam orationem et unum sensum; et hinc foret tantùm mutatio accidentalis, si quis inter verba formæ semel sternuerit vel tussiret; sic etiam, postquam Minister dixit: "Ego te Baptizo," si diceret fabulantibus *tacete*, et mox subjungeret, *in nomine Patris*, &c. subsisteret Sacramentum.

Rectè notat Gonet, quòd discontinuatio inter duas syllabas ejusdem dictionis facilius tollat sensum verborum, quàm si fiat inter duas dictiones; et hinc obiter notandum cum Steyaert, quosdam ita pronuntiare verba sacra Consecrationis, ut neque cum præcedentibus, neque inter se satis cohæreant tanquam una quædam oratio: quod ut minimùm indecens et vitiosum est.

VI. 5°. Mutatur forma per additionem, de qua est eadem ratio ac supra: et hinc si quis cum Arianis baptiza-

ret: "In Nomine Patris majoris, et Filii minoris," &c. non conficeret Sacramentum.

VII. 9°. Per subtractionem verbi vel syllabæ; quæ mutatio erit substantialis vel accidentalis, secundum quod ipsum verbum omissum est de essentia formæ, vel non.

VIII. 7°. Mutatio formæ fieri potest per corruptionem verborum: de qua sic loquitur S. Thomas art. 7. ad 3. "Si tanta sit corruptio, quæ omninò auferat sensum locutionis, non videtur perfici Sacramentum; et hoc præcipuè contingit quando fit corruptio ex parte principii dictionis: putà si loco ejus quod est *in Nomine Patris*, dicat *in nomine Matris*.

"Si verò non totaliter auferatur sensus locutionis... nihilominus perficitur Sacramentum: et hoc præcipuè contingit, quando fit corruptio ex parte finis: putà si aliquis dicat: 'In nomine Patris, et Filias,' &c." Prout de simili forma ex imperitia linguæ prolata rescripsit Zacharias Pæpa Bonifacio Episcopo.

IX. Sic etiam omnes judicant, balbutientem conficere Sacramentum, licèt repetat primam syllabam: v. g. *Ego te te bap baptizo*, &c. item *ho hoc est co corpus meum*; item si loco *corpus* dicatur *copus*, loco *calix*, *calis*, &c. Unde hæc advertant scrupulosi, inquit Billuart, qui sæpe irreverenter et ridiculè formæ verba repetunt.

Horum omnium rationem dat S. Thomas loco citato: "Quamvis enim hujusmodi verba corruptè prolata nihil significant ex virtute impositionis, accipiuntur tamen ut significantia ex accommodatione usûs; et ideo licèt mutetur sonus sensibilis, remanet tamen idem sensus."

Considerandum hic est, ait Sylvius, an verba corrupta non habeant alium sensum legitimum, id est, correspondentem verbis secundum communem intelligendi modum; quòd si talem non habeant, communiter retinent eundem sensum, quem incorrupta, et sic perficitur Sacramentum. Quando autem per corruptionem novus sensus inducitur, vel est mutatio substantialis, vel certè forma redditur dubia.

N. 12. DE INTENTIONE MINISTRI CIRCA MUTATIONEM FORMÆ.

1. *Quid faciat intentio Ministri. II. In forma æquivoca. III. In forma essentialiter invalida. IV. In forma mutata accidentaliter. V. Requiritur intentio facienti, quod facit Ecclesia. VI. De Baptismo collato In nomine Patria, &c.*

I. AN intentio Ministri efficere potest, ut mutatio formæ sit substantialis vel accidentalis ?

II. R. 1° Si ratione mutationis forma sit ambigua vel æquivoca, ita ut juxta communem loquendi modum recipiat duplicem sensum, scilicet legitimum sensum formæ et falsum ; tunc ab intentione Ministri dependet, an mutatio sit substantialis vel accidentalis ; vel enim intendit sensum verum et legitimum, et erit tantum accidentalis ; aliàs substantialis.

Igitur si petatur, quid dicendum sit de hac forma : “ Ego te baptizo in Nomine Patris, et Filii, et Spiritûs Sancti, et Beatæ Mariæ Virginis ? ”

R. Distinguendo cum S. Thom. art. 8. in *Corp.* mutatio substantialis erit ; “ Si sic intelligatur in Nomine Beatæ Virginis baptizari, sicut in Nomine Trinitatis..... talis enim sensus.... tolleret veritatem Sacramenti. Si vero sic intelligatur, quod additur (et in nomino B. Virginis) non quasi Nomen B. Virginis aliquid operetur in Baptismo, sed ut ejus intercessio prosit baptizato ad conservandam Gratiam baptismalem, non tollitur perfectio Sacramenti.”

Hanc distinctionem rejicit Tournelly dicens, talem baptismum omnino esse invalidum.

III. 2° Si forma sit essentialiter invalida, non potest Minister per intentionem suam supplere defectum ; forma enim consistit in determinato verborum sensu : verba autem significant ex impositione et usu communi, non autem cujuscumque particularis.

IV. 3° Si forma mutata eundem omnino sensum cum forma essentiali retineat, tunc qualiscumque sit privata Ministri intentio circa verborum significationem, mutatio

tantum erit accidentalis, et perficitur Sacramentum quantum est ex parte formæ.

Dicitur: "quantum est ex parte formæ;" quia in Ministro requiritur intentio faciendi, quod facit Ecclesia, et Christus instituit: et hinc qui sciens inducit mutationem accidentalem, quam erroneè putat esse essentialem, regulariter non perficit Sacramentum; non quidem defectu materiæ vel formæ; sed defectu intentionis faciendi, quod facit Ecclesia.

An ille, qui putat, aliquam formæ partem non esse de essentia, quæ tamen est de essentia, et illam interim advertenter profert, conficit Sacramentum?

R. Probabilius affirmativè: quia cum ille errore speculativo stat adhuc vera intentio faciendi, quod facit Ecclesia.

V. Quo sensa dicit S. Thomas art. 8 in *Corp.* quod ille, qui corruptè profert verba, intendens per hujusmodi additionem vel diminutionem alium Ritum inducere, qui non sit ab Ecclesia receptus, non perficiat Sacramentum?

R. Rationem subjungit S. Thomas: quia non videtur facere id, quod facit Ecclesia: per hoc insinuans, illum validè collaturum, si habeat hanc intentionem, et mutatio non sit substantialis; unde, licet meritiò de tali tam malitiosè agente suspicio sit de defectu intentionis, non est tamen signum certum, sed tantum probabile; potuit enim sic agens habere intentionem generalem faciendi, quod vera Christi Ecclesia facit.

VI. Ex jam dictis intellige, quomodo Zacharias Papa supra relatus dicat, Baptismum collatum sub hac forma; "Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti," esse validum, si id factum sit per ignorantiam linguæ latinæ, non ex motivo introducendi errorem aut hæresim: in hoc enim casu (ut mox vidimus ex S. Thom.) talis non videretur facere, quod facit Ecclesia; tum et præcipuè, quod illa corruptio sensum redderet ambiguum; unde haberet sensum illegitimum juxta intentionem, introducendi hæresim vel errorem: v. g. si quis in forma præfata vellet significare in Deo Personam sexûs feminei, filiam, non filium.

N. 13. DE USU MATERIÆ VEL FORMÆ DUBLÆ.

I. *Non licet uti materiâ vel formâ dubiâ.* II. *Ut patet ex propositione damnata.* III. *Nisi in casu necessitatis.* IV. *Proportionata periculo irreverentiæ.* V. *In Baptismo et Pœnitentiâ tantum.*

LICETNE in Sacramentorum administratione uti materiâ vel formâ dubiâ?

I. R. Id nunquam licet extra necessitatem: idque non tantum ex regula generali contra Probabilistas, sed etiam specialiter ex hac ratione, quod qualiscumque sit intentio, opinio, inadvertentia, vel ignorantia non possit supplere, si quid desit ad substantiam Sacramenti spectans: quia valor et efficacia Sacramenti pendent à sola institutione Christi.

Idem dicendum est de materia vel forma probabiliori minus tuta ob eandem rationem.

II. Hinc Innocentius XI. damnavit hanc Propositionem, quæ est prima inter 65. "Non est illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relictâ tutiore, nisi id vetet lex, conventio aut periculum gravis damni incurrendi; hinc sententiâ probabiliter tantum utendum non est in collatione Baptismi, Ordinis Sacerdotalis aut Episcopalis." III. Videri potest Steyaert in hanc propositionem. In casu tamen necessitatis licet uti materiâ vel formâ dubiâ, dum certa haberi non potest. Sic v. g. infans in mortis periculo baptizari potest, imò et debet in materia dubia, si certa præstò non sit: absolvendus est moribundus dubiè tantum dispositus, &c. Dictat enim lex charitatis, ut proximo in tali necessitate constituto quantum fieri potest succurramus, in extremis extrema tentando: quia sicut medicus crudelitatis notam incurreret, qui extremè laboranti probabiliter profuturam subtraheret medicinam; sic etiam in casu probabiliter profuturum subtrahens Sacramentum.

Nec fit irreverentia Christo vel Sacramento; quia, cum Christus illud instituerit pro hominum salute, vult, ut magis provideamus salutis proximi securitati, quàm Sacramenti, ubi utriusque periculum vitari nequit.

IV. Necessitas tamen illa debet esse proportionata peri-

culo irreverentiæ Sacramenti: adeoque tantò debet esse gravior, quantò majus est periculum irreverentiæ: et hinc notandum malè intellectum à Laxistis axioma: "Sacramenta sunt propter homines, non homines propter Sacramenta."

V. Rectè etiam notat Pater Antoine, supradictam necessitatem solùm habere locum in Sacramentis Baptismi et Pœnitentiæ; unde nunquam licet adhibere materiam vel formam dubiam in Eucharistia, Ordine, &c.

Nota, faciliùs posse contingere casum utendi materiâ dubiâ, quàm formâ dubiâ; extraordinarius tamen posset esse casus licitè utendi formâ dubiâ; ut si puer sit in periculo mortis, et nemo adstantium sciret formam certam Baptismi.

Ex dictis varia deduci possunt, quæ suo loco in decursu proponuntur.

N. 14. DE PECCATO MUTANTIS MATERIAM, VEL FORMAM.

I. *Mutatio substantialis est peccatum mortale.* II. *Contra Religionem.* III. *Contra charitatem proximi.* IV. *Et quandoque contra justitiam.* V. *Mutatio accidentalis.* VI. *Est mortale ex genere.* VII. *Non licet formam repetere.* VIII. *Si absit dubium rationale.*

QUALE peccatum est mutare materiam vel formam Sacramenti?

I. R. si sit mutatio substantialis, tunc est mortale ratione sui, seu non admittens parvitatem materiæ; potest tamen esse veniale ex imperfecta deliberatione actus, ex inadvertentiâ, &c. Item extra necessitatem uti materiâ vel formâ dubiâ.

Et idem est de cæteris, unde contingit, valorem Sacramenti aut deficere, aut periclitari, v. g. in dubio de jurisdictione Confessarii.

Cujus speciei est illud peccatum?

II. R. Imprimis est peccatum sacrilegii contra Religionem: quia gravem continet irreverentiam in ipsum Sacramentum, et in ipsum Christum Sacramentorum Authorem.

III. 2°. Est etiam contra charitatem proximi; et hoc tantò gravius, quantò plurius interest de valore Sacramenti, v. g. Baptismi et Ordinis.

IV. 3°. Est specialiter contra justitiam, si Ministro incumbat cura animarum ex officio.

Quale peccatum est materiam vel formam mutare accidentaliter?

V. R. 1°. Si id fiat ex justa causa, nullum est peccatum.

2°. Si id fiat ex contemptu, cum gravi scandalo, vel ex animo inducendi Ritus ab Ecclesia alienum, &c. indubiè est mortale peccatum, etiamsi mutatio esset levis.

VI. 3°. Hujusmodi sepositis, est peccatum ex genere suo mortale in specie sacrilegii; quia est contra præceptum Ecclesiæ et usum ejus habentem vim Legis, idque in materia Religionis.

Quandonam autem tunc sit mortale vel veniale, morali et prudenti judicio discutiendum est, respiciendo ad quantitatem mutationis.

Notant Authores, quòd, licèt ignorantia possit à mortali eximere quosdam Laicos in necessitate baptizantes cum forma essentialiter vel accidentaliter mutata; non tamen excuset obstetrices, quæ ritum baptizandi callere debent, antequam ad officium obstetricis admittantur, ut præscribit Rituale Romanum et Synodus Provinciæ secundæ Mechliniensis, tit. 3., cap. 7. Pariter ignorantia non excusabit Ministrum ex officio, cum scire debeat, quæ sunt sui officii.

An licet super eandem materiam repetere formam?

VII. R. Si constat de invaliditate Sacramenti, debet absolutè repeti Sacramentum, adhibitâ formâ validâ.

2°. Si sit dubium rationabile, an forma sit legitimè prolata, tunc licet eam repetere, sed sub conditione et servatâ similitudine debitâ inter materiam et formam.

VIII. 3°. Si absit dubium rationabile, tunc est illicitum: quia, ubi est unica materia, non potest confici nisi unicum Sacramentum; proinde secunda forma erit prorsus inanis, omnique effectu vacua: unde talis iteratio formæ videtur quasi ipsius Sacramenti irrisio; nec hoc, ait Neesen, à gravi excusatur ex eo, quòd forma repetatur sub conditione.

Notant tamen Authores passim, quòd, quamvis leves scrupuli sint contemnendi, nec ullo modo propterea forma

sit repetenda; ex scrupulosa tamen anxietate sic agentes aliunde communiter excusentur, saltem à gravi, modò hoc in consuetudinem non ducant: non est enim credibile, quòd Deum graviter offendant per actionem, quam ideo ponunt, ne ipsum offendant.

Jam dictis non obstat, quòd forma absolutionis sæpius super eadem peccata sinè ulla irreverentia possit proferri: quia tunc nova datur materia, scilicet nova contritio et renovata confessio.

N. 15. DE SACRAMENTORUM NECESSITATE.

S. Thom. quæst. 61. art. 1.

I. *Necessitas institutionis Sacramentorum.* II. *Non est absoluta.* III. *Sed congruentiæ.*

I. DUPLEX distingui potest necessitas Sacramentorum, scilicet necessitas usûs, de qua infra; et necessitas institutionis, de qua hic agitur.

Nota, quòd S. Thomas hic agat de statu hominis post lapsum, abstrahendo tamen, an ante, an post Christum.

Quomodo institutio Sacramentorum est necessaria ad humanam salutem?

II. R. Non necessitate absolutâ: certum enim est, Deum potuisse absolutè aliis mediis hominem salvare; cùm ejus potestas ad Sacramenta non sit restricta: III. sed necessitate congruentiæ, ut scilicet homo juxta modum sibi congruentem cœlestem Gratiam et Gloriam obtineat.

Quænam sunt illæ rationes congruentiæ?

R. S. Thom. hîc in *Corp.* tres allegat, quæ ferè eædem sunt cum tribus prioribus assignatis num. 3. Quare Sacramentum sit institutum in re sensibili: tres insuper affert Catechismus Rom. *parte 2. de Sacramentis*, num. 13.

N. 16. AN IN OMNI STATU FUERINT SACRAMENTA.

S. Thom. quæst. art. 2, 3 et 4.

I. *Quadruplex hominum status. II. In statu innocentie non fuerunt Sacramenta. III. Nec fuissent si perdurasset. IV. In statu Legis naturæ fuit Sacramentum. V. Fuerunt plura in Veteri Lege. VI. Et septem in nova Lege.*

I. QUADRUPLEX generis humani status distinguitur : Primus status Innocentiæ, qui fuit à creatione Adami usque ad ejus lapsum.

Secundus est status Naturæ, qui fuit à lapsu Adæ usque ad Legem Moysaicam pro descendantibus ex Abraham per Isaac et Jacob, sicut et pro Proselytis : pro aliis verò, seu Gentibus, usque ad Legem Evangelii.

Tertius est status Legis veteris in Populo Israëlítico et Proselytis à Lege Moysaica usque ad Legem novam perdurans.

Quartus est status Evangelii, seu Legis novæ à Christo usque ad mundi finem.

An in omni statu fuerunt Sacramenta ?

II. R. In primo statu nulla fuisse, communis est sententia : tum quia de illis nihil habetur in Scriptura vel Traditione, tum quia brevissimo tempore duravit.

An si status innocentie perdurasset, futura fuissent Sacramenta ?

R. Certò non fuissent talia, qualia fuerunt, post peccatum : quia hæc præsupponunt peccatum, et significant Medicum Christum, ejusque Gratiam tanquam medicinam.

An saltem non fuissent quædam alia Sacramenta ?

III. R. Id omnino incertum est ; attamen communior est sententia negativa S. Thomæ : tum quia in illo statu non fuisset indigentia remedii medicinalis ; jam autem, ut dicit S. Thom. supp. q. 42. art. 2. in " Corp. De ratione Sacramenti est, quòd sit signum et remedium : " tum quia in illo statu (in quo superiora dominabantur inferioribus, &c.) minùs dignum videbatur illis subjici.

Obj. In illo statu fuissent Sacrificia : ergo et Sacramenta.

R. Disp. est, quòd ratio et debitum cultùs interni et externi conveniat homini per se ratione subjectionis, quam habet ad Deum: et sic ratio Sacrificii pertinet ad jus naturale, juxta S. Thomam, 2. 2. q. 85. art. 1. in *Corp*; ratio verò Sacramenti est per accidens homini propria post lapsum, et non ante.

IV. Quàntùm ad secundum statum, scilicet Legis Naturæ, fuisse saltem unum pro parvulis, scilicet remedium aliquod ad tollendum originale peccatum, communis est sententia: de quo dicit S. Augustinus, lib. 5. contra Julianum, cap. 9.: "Non est credendum, ante datam Circumcisionem famulos Dei (quandoquidem illis inerat Mediatoris fides) nullo Sacramento ejus opitulatos fuisse parvulis suis: quamvis, quid illud esset, aliquà necessariis causà Scriptura Sacra latere voluerit."

Illud autem Sacramentum, seu remedium, verosimilius consistebat in aliqua cæremonia indeterminata actùs externi protestativi fidei in venturum Messiam.

V. Postmodùm pro posteritate Abrahamæ congreganda in populum peculiarem, undè Messias nasceretur, verisimilius remedium pro peccato originali est in particulari determinatum ad Circumcisionem pro masculis octo dierum: pro puellis autem, et etiam masculis ante octavam diem periclitantibus, et aliis quibusdam occasionibus remedium commune relinquebatur, sicut et pro Gentibus.

Quantum ad tertium statum, seu Legis veteris, illi tanquam Pædagogo ad Christum conveniebant plura et magis determinata Sacramenta, congrua præfigurare Christum et Legem Gratiæ.

Præter Circumcisionem enumerat S. Thomas, 1. 2. quæst. 102. art. 5. in *Corp*. triplicis generis Sacramenta. Primi generis erat consecratio Sacerdotum, &c. secundi generis erat esus Agni Paschalis, &c. et tertii generis erant quædam lustrationes, quibus Israëlitæ ab immunditiis legalibus purgabantur: horum omnium causas litterales et figurales latè ibidem producit S. Thom.

VI. Quàntùm denique ad quartum statum, seu Legis novæ, in illo instituta sunt septem Sacramenta, virtute majora, actu faciliora, numero pauciora, &c. quæ, sicut status ille, ad sæculi consummationem sunt durata.

N. 17. DE MODO CAUSALITATIS GRATIÆ PER SACRAMENTA.

S. Thom. quest. 62.

I. *Sacramenta novæ Legis causant gratiam.* II. *Ex opere operantis.* III. *Et ex opere operato.* IV. *Quid causalitas physica?* V. *Quid moralis?*

I. AN Sacramenta novæ Legis causant Gratiam?

Responsio Fidei contra Sectarios est, ea verè et propriè causare Gratiam non ponentibus obicem, non tanquam causas principales, (hoc enim solius Dei est), sed tanquam instrumentales.

Quomodo causant Gratiam?

R. Prænotandum primò, quòd aliud sit causare Gratiam 'ex opere operantis,' aliud 'ex opere operato,' et aliud tanquam 'conditio sine qua non.'

2°. Aliud est conferre gratiam ex opere operato *physicè*, aliud tantùm *moraliter*.

Quid est causare Gratiam 'ex opere operantis'?

II. R. Est causare Gratiam ex merito operantis, vel Ministri, vel suscipientis, seu intuitu operis, quatenùs egreditur ab operante, v. g. ex singulari devotione Ministri, &c.

Quid est causare Gratiam 'ex opere operato'?

III. R. Est causare Gratiam, non ex meritis Ministri, vel suscipientis, sed ex vi, seu ratione operis, seu actionis Sacramentalis, quæ ex divina institutione exercetur, efficiendo in suscipiente (secluso tamen obiee) id quod significat.

Rem, quamvis non ipsum nomen, clarè explicat S. Aug. lib. 4. contra Cresconium, c. 16. dicens: "Non eorum meritum, à quibus ministratur, nec eorum, quibus ministratur, constare Baptismum, sed propriam sanctitatem atque veritatem propter eum à quo institutus est."

Quid est causare, seu potius valere ad Gratiam tanquam "conditio sine qua non?"

R. Non est nisi remotio obicis Gratiam, seu conditio, sine qua effectus sacramentalis non poneretur, nullo modo tamen influendo in ipsum effectum: talis "conditio sine

quâ non" est, v. g. dispositio debita in subjecto suscipiente Sacramentum.

Salvâ autem fide, inter Catholicos disputatur, an Sacramenta novæ Legis conferant suos effectus *physicè*, an tantùm *moraliter*.

IV. Quidam tenent causalitatem physicam, et sese explicant, quòd Sacramenta, tanquam Divinæ Omnipotentis instrumenta, verè et realiter concurrant ad productionem effectuum in anima, per virtutem supernaturalem à principali agente sibi communicatam, et per modum actionis trans-euntis sibi unitam.

V. Qui verò adstruunt causalitatem moralem tantùm, dicunt quidem Sacramenta non esse nuda quædam signa, nec merè talia, quibus positis, Deus Gratiâ infundat, sed esse velut chirographa et authentica monumenta pacti, quo Deus se quodammodo obstrinxit, ut ad præsentiam signorum Sacramentalium Gratiâ conferret debità suscipientibus. His præmissis, quæritur :

N. 18. AN SACRAMENTA NOVÆ LEGIS CON-FERANT GRATIAM ' EX OPERE OPERATO.'

I. *Conferunt gratiam ex opere operato.* II, *Etiamque continent instrumentaliter.* III. *Probatur ex Scriptura.* IV. *Et à ratione.*

I. DOGMA Catholicum est, Sacramenta novæ Legis Gratiâ continere, eamque conferre ex opere operato, definitum in Concilio Trident. sess. 7, can. 8. " de Sacramentis in genere : " " Si quis dixerit, per ipsa novæ Legis " Sacramenta ex opere operato non conferri Gratiâ, ana- " thema sit."

Quo sensu dicit ibidem Concilium, canone 6. Sacramenta novæ Legis Gratiâ continere ?

II. R. Non quasi Gratiâ sit in Sacramentis, ut accidens in subjecto, res in loco, vel liquor in vase, (ut turpiter calumpniatur Calvinus); sed quòd Gratiâ contineant causaliter et instrumentaliter, vel, ut dicit Steyaert, quatenus non sunt tantùm signa Gratiæ, ut illa veteris Legis, sed et causæ instrumentales, de quibus eam deponere liceat.

Proba contra Hæreticos hoc Dogma Catholicum.

III. R. Probatur imprimis ex Scriptura Sacra, quæ constanter sanctificationem nostram attribuit ipsi actioni sa-

cramentali, tanquam illius effectam: sic Joan. cap. 3. v. 5. dicitur: "Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in Regnum Dei:" ubi regenerandi vis non minus tribuitur aquæ, quàm Spiritui Sancto; aquæ scilicet ut instrumento, et Spiritui Sancto tanquam causæ principali.

Similiter ad Ephes. cap. 5. v. 26. dicit Apostolus: "Mundans eam lavacro aquæ in verbo vitæ:" ergo Baptismus aquæ verè mundat. Vide plures textus apud Auctores.

Probatur 2°. Si Sacramenta non conferrent Gratiam ex opere operato, sed tantùm excitarent fidem in promissiones Divinas (ut volunt Sectarii), sequeretur IV. 1° quòd Baptismus collatus infanti, nullius foret efficaciam: 2° quòd Sacramentum collatum linguâ Latinâ vel Græcâ ei, qui idioma istud non intelligit, nihil efficeret.

3°. Quòd Sacramentum aliquando Gratiam adferret adstantibus, in quibus fidem excitaret et non ipsi suscipienti, in quo fortè fides non excitaretur.

Objicit Calvinus: I. Petri cap. 3. v. 21. dicitur: "octo animæ salvæ factæ sunt per aquam; quod et vos nunc similis formæ salvos facit Baptisma; non carnis depositio sordium, sed conscientiam bonæ interrogatio in Deum:" ergo Baptismus non confert Gratiam, sed fides, quæ dicitur conscientiam bonæ interrogatio.

R. Nego conseq. Sensus enim istius loci est, quòd Baptismus nos non salvet præcisè per lotionem externam, quâ abluuntur sordes corporis, prout faciebat Baptismus seu purificatio Judæorum; sed mundando interiùs animam à peccatis per debitam dispositionem interioris conscientiam. Vide latiore explicationem apud Authores

Obj. II. Si Sacramenta conferant Gratiam ex opere operato, non requiritur dispositio in suscipiente, nec illa contribuit ad majorem vel minorem Gratiam collationem; atqui hæc sunt falsa: ergo, &c.

R. Nego majorem: certum enim est, ad fructuosam Sacramenti susceptionem requiri dispositionem in adultis, et quo hæc major est vel minor, eò majorem vel minorem conferri Gratiam, ut dicit Conc. Trid. sess. 6. cap. 7.

Sed illa dispositio non est nisi "conditio sine qua non:" quia Sacramenta agunt ad modum agentium naturalium, quæ plus vel minus efficiunt secundum majorem vel mino-

rem capacitatem seu dispositionem subjecti, quæ tamen dispositio nihil efficientiæ habet; ut patet in igne, qui efficacius lignum siccum comburit quàm viride, licet siccitas sit merè “removens prohibens, seu conditio sine qua non,” et non causa efficiens combustionis.

Simile quid invenitur in iis, quos Christus miraculosè sanabat; à quibus licèt requiretetur, ut crederent, sanitas tamen non efficiebatur à fide ipsorum, sed à virtute Christi.

N. 19. AN SACRAMENTA GRATIAM CAUSENT PHYSICE, AN MORALITER.

I. *Sacramenta causant physicè effectus.* II. *Dum suscipiuntur.* III. *Probatúr ex Sacra Scriptura,* IV. *Et Sanctis Patribus.*

QUOMODO Sacramenta conferunt suos effectus, an physicè, an moraliter tantùm?

I. R. Probabilior videtur sententia, quæ adstruit causalitatem physicam, loquenda nimirum de effectibus, qui conferuntur in ipsa susceptione Sacramenti.

II. Dicitur: “Qui conferuntur in ipsa susceptione Sacramenti:” quia effectus per Sacramentum reviviscens, cum non existat ampliùs, tantùm moraliter conferuntur.

Idem videtur esse probabilius de Gratia actuali seu sacramentali, quæ postea datur.

III. Probatúr sententia: quia talis causalitas conformior est locutionibus Sacræ Scripturæ Numero superiori allegatis; magisque demonstrat Sacramentorum dignitatem, et efficaciam Omnipotentiae Divinæ ac meritorum Christi.

IV. Deinde conformior est locutionibus Conciliorum et SS. Patrum, qui, ut Sacramentorum novæ Legis causalitatem explicant, variis utuntur similitudinibus, quæ certò causalitatem plus quàm moralem designant: sic v. g. Baptismum comparant semini, ex quo generatur, aquæ ferventi, &c. Et S. Thomas, quæst. 62. art. I. in *Corp.* comparat efficientiam Sacramenti securi, quæ physicè et instrumentaliter secat.

Obj. I. Causa physica non agit, nisi cum physicè existit; atqui dum Sacramenta producent Gratiam, non ampliùs

physicè existunt, cum jam quædam verba transiverint: ergo etc.

R. Quòd licèt, ultimá tantùm positá syllabá, effectus Sacramenti conferatur, illud autem non tantùm agit vi sua, sed et vi omnium præcedentium verborum formæ: quia entia successiva, (qualia sunt Sacramenta, exceptâ Eucharistiá), tunc censentur existere, quando eorum partes aliquo instanti copulantur; quod fit, dum Sacramentum administratur.

Obj. II. Res corporales non possunt physicè agere in animam, quæ est spiritualis: ergo aqua in Baptismo, quæ est res corporalis, non potest agere in animam, illam mündando.

R. Imprimis falsum est antecedens; quia anima plurima sentit quæ à corporibus proveniunt, ut verbera, punctiõnem aciculæ, &c.

Deinde, cum Sacramentum consideretur ut instrumentum divinum, sic nullatenus absonum est, quòd res corporalis agat in spiritualem; sic enim ignis infernalis agit in Angelos malos, et in animas à corpore separat.

N. 20. DE EFFECTIBUS SACRAMENTORUM NOVÆ LEGIS.

S. Thom. quest. 62.

I. *Effectus primarius Sacram.* II. *Est gratia habitualis.*
 III. *Comprehendens virtutes infusas, &c.* IV. *Et gratias actuales.* V. *Seu Sacramentales.*

QUOTUPLEX est Sacramentorum effectus?

I. R. Duplex distinguitur, scilicet effectus primarius, qui est Gratia: et secundarius, qui est character, tribus tantùm proprius, nempe Baptismo, Confirmationi et Ordini.

Quænam comprehenduntur nomine Gratiæ, prout est communis omnibus Sacramentis?

II. R. Gratia habitualis seu sanctificans, prima vel secunda, quæ habitualiter animæ inhærens hominem reddit Deo gratum.

III. Ad Gratiã autem sanctificantem, tanquam eam concomitans, reducitur Gratia virtutum et donequm Spiri-

tus Sancti; quæ omnia simul cum Gratia sanctificante infunduntur; ita ut, si Gratia prima infundatur, simul infundantur virtutes et dona; si autem infundatur Gratia secunda, etiam proportionatè ad Gratiæ augmentum infundatur virtutum et donorum augmentum.

An nulla alia Gratia datur per Sacramenta?

IV. R. Affirmativè: quia ratio completa Gratiæ cujusque Sacramenti includit quoddam auxilium divinum ad consequendum finem Sacramenti, seu Gratiæ actuales suo tempore dandas.

V. Illæ autem Gratiæ actuales alio nomine Theologico dicuntur sacramentales.

N. 21. DE GRATIA SANCTIFICANTE PRIMA ET SECUNDA.

I. *Gratia sanctificans prima.* II. *Et secunda.* III. *Sacramenta mortuorum.* IV. *Causant primam per se.* V. *Et secundam per accidens.* VI. *Sacramenta vivorum secundam per se,* VII. *Et primam per accidens.* VIII. *Ut in exemplo.* IX. *Et specialiter in Extrema-Uncione.*

QUID intelligitur per Gratiam sanctificantem primam?

I. R. Illa, quæ aliam habitualement non supponit in subjecto, cui infunditur, seu quæ ex injusto facit justum.

Quænam dicitur Gratia sanctificans secunda?

II. R. Quæ supponit aliam præ existentem, et illam auget, seu quæ de justo facit justiore.

Quænam Sacramenta causant Gratiam primam, quænam secundam?

III. R. Sacramenta mortuorum scilicet Baptismus et Pœnitentia, per se, seu ex primaria sua institutione causant Gratiam primam; Sacramenta verò vivorum, quæ sunt reliqua quinque, per se causant Gratiam secundam.

Quare Baptismus et Pœnitentia vocantur Sacramenta mortuorum?

IV. Quia per se et directè sunt instituta pro illis, qui privati Gratiâ per peccatum, spiritualiter mortui sunt, sive quia per se primò instituta sunt ad conferendam Gratiam primam: adeoque suscipi possunt ab iis, qui sunt in statu seu reatu peccati mortalis.

Quare illa Sacramenta dicuntur conferre Gratiam primam per se ?

V. Quia per accidens conferre possunt Gratiam secundam ; possunt enim etiam suscipi à justo : ut dum perfectè contritus suscipit Sacramentum Baptismi vel Pœnitentiæ, item dum quis in Sacramento Pœnitentiæ non habet confitenda nisi venialia, vel peccatum jam ante remissum.

Quare cætera quinque dicuntur Sacramenta vivorum ?

VI. R. Quia per se primò instituta sunt pro iis, qui jam spiritaliter vivunt per Gratiam, sive quæ per se ordinata sunt ad conferendam Gratiam secundam : hinc per se suscipi debant in statu Gratiæ.

VII. Dicuntur etiam illa conferre Gratiam secundam per se : quia per accidens possunt conferre Gratiam primam : quia omnia Sacramenta significant et conferunt Gratiam non ponentibus obicem ; atqui dum quis v. g. in peccato mortali existens, cujus inculpabiliter conscientiam non habet, accedit ad Sacramentum Eucharistiæ, non videtur ponere obicem : ergo talis tunc recipit Gratiam, non secundam, cum sit in statu peccati mortalis : ergo primam.

De aliquos casus in quibus Sacramentum vivorum confert per accidens Gratiam primam ?

VIII. R. Casus esse potest jam mox dictus, dum quis bonâ fide suscipit Eucharistiam, invincibiliter aut saltem citra gravem culpam ignorans, se esse in statu peccati mortalis ; modò tunc simul adsit imperfectæ contritionis motus, qui cum Sacramento Pœnitentiæ justificaret.

Ita docet S. Thom. quæst. 79. art. 3. in *Corp.* et similiter de Sacramento Confirmationis, q. 72. art. 7. ad 2, et Extremæ-Uctionis, suppl. q. 30. art. 1. in *Corp.*

Eadem est ratio de aliis Sacramentis vivorum, Ordinis scilicet et Matrimonii.

IX. Hæc interim specialiter vera sunt de Sacramento Extremæ-Uctionis : quia hoc tanquam completivum Sacramenti Pœnitentiæ directius quàm alia Sacramenta vivorum remittere potest peccata, prout patet ex verbis Epistolæ Jacobi, cap. 5. v. 15 : “ Si in peccatis sit, remittentur ei.”

Et hinc etiam specialis, oritur obligatio administrandi hoc Sacramentum moribundis subito rationis usu destitutis.

N. 22. DE GRATIA UNICUIQUE SACRAMENTO PROPRIA.

I. *Cuique Sacramento est Gratia propria.* II. *Actualis.* III. *et habitualis.* IV. *Gratia propria Baptismo.* V. *Confirmationi.* VI. *Eucharistiæ.* VII. *Penitentia.* VIII. *Extremæ Unctioni.* IX. *Ordini.* X. *Et Matrimonio.*

AN unumquodque Sacramentum confert Gratiam sibi propriam?

I. R. Affirmativè; sicut enim singulum Sacramentum institutum est ad finem specialem, ita et habet effectus speciales conferendi Gratias illi fini subservientes.

Quales Gratias speciales confert unumquodque Sacramentum?

II. R. admittunt omnes, quòd conferat specialem Gratiam actualem, seu sacramentalem.

III. Deinde juxta Steyaert, Wiggers, &c. similis quædam est diversitas quoad Gratiam sanctificantem, et quoad virtutes et dona Spiritûs Sancti, eorumque augmentum: ratio est, quòd Sacramenta ultra Gratiam, sive actualem, sive habitualem, quam significant, conferant et operentur effectus convenientes finibus, ad quos sunt instituta: sicut ergo significatio et finis cujusque Sacramenti est specialis, ita et gratia, tam habitualis quàm actualis.

Assigna breviter cujusque Sacramenti Gratias proprias.

IV. II. In Baptismo est Gratia habitualis, quatenus est regenerativa, et ut tribuit homini primum esse spirituale, delensque omnem culpam et pœnam.

Gratia actualis est auxilium, quod postea suo tempore datur ad conservandam animæ puritatem, vitam Christianè peragendam, et alia Sacramenta dignè suscipienda.

V. In Sacramento Confirmationis Gratia habitualis, seu ejus augmentum, est *roborativa et augmentativa* regenerationis.

Actualis sunt adjutoria ad constanter fidem tenendam et profitendam, tentationesque contrarias superandas.

VI. In Eucharistia Gratia sanctificans est *nutritiva* vitæ spiritualis, et *unitiva* hominis cum Deo per ferventiores virtutum actus.

Actualis sunt auxilia ad perseverandam in vita spirituali, et proficiendum in charitate aliisque virtutibus.

VII. Sacramenti Pœnitentiæ Gratia habitualis est *reparativa* per modum spiritualis sanationis et resuscitationis.

Actualis sunt auxilia ad satisfaciendum pro peccatis præteritis, ad futura vitanda, et quæcumque detestanda.

VIII. Extremæ-Uctionis Gratia habitualis est *plenius sanativa* animæ.

Actualis sunt auxilia ad morbi incommoda leviùs ferenda, et ad faciliùs dæmonis tentationibus resistendum.

IX. Sacramenti Ordinis habitualis Gratia est in ordine ad functiones Sacras ex officio et ritè peragendas.

Actualis sunt auxilia ad illud officium.

X. Denique Sacramenti Matrimonii Gratia habitualis est *unitiva animorum*, et *refranativa* concupiscentiæ carnis.

Actualis sunt auxilia ad resistendum carnis libidini, fidem conjugalem servandam, proles christianè educandas, &c.

Hæc latiùs deducta reperies, dum agetur de Sacramentis in specie.

N. 23. DE INÆQUALITATE GRATIÆ SACRAMENTORUM.

I. *Sacramenta specie distincta.* II. *Inæqualem conferunt Gratiam.* III. *Baptismus ampliorem Gratiam confert.* IV. *Sacramenta numero solo distincta æqualem.* V. *Nisi dispositio sit inæqualis.* VI. *Dispositio actualis prævalet.*

I. PRÆNOTANDUM, quòd Sacramenta dupliciter possint dici distincta, scilicet solo numero, ut v. g. duo Baptismi; vel specie, ut v. g. Baptismus et Confirmatio.

An Sacramenta specie distincta æqualem conferunt Gratiam?

II. R. Conferunt de se, seu supposita æquali dispositione, Gratiam inæqualem.

Rationem dat Billuart: quia juxta Concilium Trident.

sess. 7. can. 3. *de Sacram. in genere*, unum Sacramentum novæ Legis est altero dignius; atqui causa nobilior et dignior de se nobiliorem seu majorem producit effectam; ergo, &c.

Obj. Ergo Sacramentum Eucharistiæ, quod est dignissimum, per se majorem præ cæteris confert Gratiam.

R. Hoc probabiliter dici potest: quia tamen hoc Sacramentum institutum est veluti ad continuam nutritionem, et consequenter ut frequentius recipiatur, ideo non necesse videtur, ut, quoties sumitur, toties majorem Gratiam conferat, quàm Baptismus semel susceptus, vel Confirmatio et Ordo.

III. Et hinc docet Neesen, quod Baptismus, quia per modum regenerationis est institutus, ampliorem videatur per se conferre Gratiam, quàm alia Sacramenta: item Sacramenta Confirmationis et Ordinis, per quæ peculiariter dicitur conferri Spiritus Sanctus, conferre videntur uberiores Gratias, quàm Sacramenta iterabilia. Dicitur tamen Eucharistia præ aliis conferre digniorem.

An Sacramenta solo numero distincta, ut sunt duo Baptismi, æqualem conferunt Gratiam?

IV. R. Æqualiter dispositis æqualem conferunt ex opere operato: quia, ut supra dictum est, Sacramenta operantur adinstar causarum naturalium, quæ in subjectis æqualiter dispositis æqualem causant effectum.

V. Inequaliter tamen dispositis Gratiam conferunt inæqualem, majorem vel minorem etiam ex opere operato: et ita de Baptismo expressè docet S. Th. quæst. 69. art. 8. in *Corp.* "Quidam cum majori, quidam cum minori devotione ad Baptismum accedunt: et ideo quidam plus, quidam minus de Gratia novitatis accipiunt."

Obj. Dispositio illa se tenet ex parte operantis: ergo si detur plus Gratiae ob majorem dispositionem, dabitur ex opere operantis.

R. Neg. conseq. Vide solutionem objectionis secundæ num. 18.

Potest tamen dispositio etiam considerari, inquantum est opus operantis, et sic esse meritoria augmenti Gratiae in se, ita ut duplex reperiat Gratiae augmentum; unum correspondens dispositioni tanquam meritum, alterum Sacramento tanquam effectus.

Ex dictis colligitur, Gratiam æqualem conferri parvulis

in Baptismo: item eum, qui recipit Sacramentum in statu Gratiae, plerumque majorem recipere Gratiam, quam ille qui per idem Sacramentum justificatur; quia ille melius est dispositus, et magis Deo gratus.

VI. Notandum inter dispositiones, cæteris paribus, prævalere actuales; quia per se immediatè subjecturà disponunt ad Gratiam recipiendam; habituales verò tantum mediatè.

Ex dictis faciliè concludes, etiam ad instructionem aliorum, quantum allaborandum sit, meliori se modo disponere, quantumque salutis nostræ intersit Sacramenta dignè frequentare, et è contra quantum detrimenti patiantur, qui se effectibus Sacramentalibus privant, sive negligendo Sacramenta, sive indignè suscipiendo, vel post eorum susceptionem Gratiis sacramentalibus obicem ponendo.

N. 24. DE EFFECTIBUS SACRAMENTI IN VOTO TANTUM.

I. *Sacramenta in voto.* II. *Non conferunt characterem.*
 III. *Nec gratiam ex opere operato.* IV. *Sed ex opere operantis,*

I. PRÆNOTANDUM, quòd votum Sacramenti hic non sumatur pro voto strictè dicto; sed impropriè, seu pro desiderio sumendi realiter hoc vel illud Sacramentum.

An Sacramenta, non realiter, sed solo voto suscepta, conferunt effectus Sacramentales?

II. R. Imprimis certum est, Sacramenta imprimèntia characterem, solo voto suscepta, characterem non operari; aliàs enim Cathecumenus per contritionem perfectam cum voto Baptismi justificatus, postmodum non deberet, nec posset baptizari; cum ratione characteris impressi Sacramentum sit initerabile.

III. Deinde Sacramenta tantum in voto suscepta non conferunt quoque Gratiam illam sanctificantem, virtutes et dona, tanquam effectus ex opere operato. Hoc insinuat S. Thom. quæst. 69. art. 4. ad. 2. dicens: "Ita etiam ante Baptismum Cornelius, et alii similes, consequuntur Gratiam et virtutes per fidem Christi et desiderium Baptismi implicite vel explicitè: postmodum tamen in Baptismo majorem copiam Gratiae et virtutum consequuntur."

Qualem ergo Gratiam causant et quomodo ?

IV. R. Steyaertius : vix dubium, quin cæteris paribus causent minorem, atque etiam non tam ex opere operato, quàm operantis; majorem tamen, quàm si solus actus sine relatione ad Sacramentum consideraretur. Idem pariformiter dic de Gratiis sacramentalibus, quas causare possunt similis rationis, ac Sacramenta realiter suscepta.

Unde licèt v. g. Baptismus realiter susceptus deleat etiam omnem reatum pœnæ, non tamen id ordinariè efficit susceptus tantùm in voto.

Obj. S. Thom. quæst. 80. art. 1. ad 3. sic ait : “ Dicendum, quòd effectus Sacramenti ab aliquo percipi potest “ si Sacramentum habeat in voto, quamvis non accipiat in “ re.”

Similiter Concilium Trid. Sess. 13. cap. 8. *de Eucharistia*, dicit : “ Alii tantùm spiritualiter accipiunt, qui voto “ propositum illum cælestem pacem edentes fide vivâ, “ quæ per dilectionem operatur, fructum ejus et utilitatem “ sentiunt.” Ergo per Sacramenta in voto tantùm suscepta conferuntur iidem effectus, quos Sacramenta causant ex opere operato.

R. Nego cons. In neutro enim loco dicuntur eodem modo iidem percipi effectus ; sed tantùm dicuntur conferri et sentiiri effectus et fructus Sacramenti ; vocantur autem fructus Sacramenti, non quasi ex Sacramento provenirent, sed quia sunt similes ad similitudinem effectuum ex Sacramento realiter suscepto, et quia dantur ad illud, et ad ejus votum.

N. 25. AN ET QUOMODO SACRAMENTA VETERIS LEGIS CONTULERINT GRATIAM ?

S. Thom. quæst. 62. art. 6.

I. *Sacramenta Veteris Legis non conferebant sanctitatem internam.* II. *Sed tantum legalem.* III. *Nisi ex opere operantis.* IV. *Circumcisio.* V. *Justificabat parvulos.* VI. *Non ex opere operato.* VII. *Sed ut conditio sine qua non.*

AN Sacramenta veteris Legis contulerint Gratiam ?

I. R. 1° Non causabant Gratiam ex opere operato,

quemadmodum nec Sacrificia istius Legis: hinc Eugenius IV. in Concilio Florentino dicit: "Illa non causabant Gratiam, sed eam solùm per Passionem Christi dandam præfigurabant: hæc autem (novæ Legis) continent Gratiam, et eam dignè suscipientibus conferunt."

Probatur ex Apostolo ad Gal. cap. 4. v. 9. ubi illa vocat *Infirma et egena elementa: infirma* (inquit S. Thom. 1. 2. quæst. 103. art. 2. in *Corp.*) quia non poterant à peccato mundare; *egena*, quia non continebant in se Gratiam. Vide etiam ad Hebr. cap. 9. v. 9. et cap. 7. v. 18.

II. R. 2°. Sacramenta veteris Legis habebant vim conferendi munditiem et sanctitatem, aliosque similes effectus, sed legales tantùm; quæ cum vera et interna non esset mundities, vocatur ab Apostolo ad Hebr. c. 9. v. 13. *Emundatio carnis.*

Obj. Scriptura Sacra videtur Sacrificiis et Sacramentis veteris Legis tribuere vim remittendi peccata: sic Levitici cap. 4. et 5. sæpius dicitur: "Orabit pro eo Sacerdos, et dimittetur ei."

R. Id intelligendum esse de peccati remissione legali tantùm, scilicet quoad pœnam legalem: quâ remissione fiebat, ut peccatum homini non imputaretur ad pœnam lege comminatam: vel de sublacione immunditiarum legalium, quæ nihil aliud erant, quàm irregularitas quædam.

Hujus ratio est, quòd Sacrificia illa et Sacramenta essent solùm destinata certis quibusdam expiandis peccatis; si autem vim habuissent expiandi peccata quoad culpam et reatum pœnæ æternæ, omnia simul expiassent: cum unum peccatum mortale sine alio remitti nequeat; jam autem erant quædam Sacrificia instituta singulariter pro expiando peccato ignorantie; quædam pro peccato ex malitia, &c.

III. R. 2°. Sacramenta et Sacrificia veteris Legis conducebant tamen ad obtinendam Gratiam ex opere operantis; per illa enim æquè ac per alias actiones meritorias impetrabant Gratiam et merebantur, si cætera adessent ad meritum requisita.

Sed quid de remedio Legis Naturæ contra peccatum originale et de Circumcisione?

IV. R. Quoad adultos (qui scilicet jam antea mundati erant à peccato originali) videtur idem ac de aliis Sacramentis.

V. In applicatione tamen hujus remedi et Circumcisionis justificabantur parvuli.

An ergo tunc parvulis non conferebatur Gratia ex opere operato?

VI. R. Negative; sed tantum ex privilegio et favore Dei miserentis ob specialem parvulorum necessitatem.

Obj. Parvuli in Circumcisione non justificabantur ex opere operantis: ergo ex opere operato.

VII. R. Neg. conseq. etenim inter illa duo datur medium, scilicet quod non includit causalitatem respectu justificationis, sed tantum est conditio sine qua non: quâ conditione positâ, Deus infundebat Gratiâ sanctificantem eodem modo, sicut aspectus aenei Serpentis sanabat læsos à serpentibus ignitis.

Alii dicunt, collatam fuisse Gratiâ in Circumcisione ex opere operato, non active, quasi Circumcisio active concurreret ad ejus collationem; sed passive, quia Deus Gratiâ dabat, non per tale opus ut per instrumentum, sed ad illius præsentiam, seu positionem.

N. 26. DE CHARACTERE SACRAMENTALI.

S. Thom. quæst. 63.

I. *Character.* II. *Est signum.* III. *Spirituale.* IV. *Est indelebile.* V. *Animæ impressum.* VI. *Tres effectus characteris.* VII. *In Christo non fuit character.*

QUID est character sacramentalis?

I. R. Est signum spirituale et indelebile animæ impressum, quo homo ad divina deputatur, et ab aliis distinguitur.

II. Est ergo *Signum*, sive res, quæ est signum, scilicet deputationis ad divina, configurationis eum Christo, et distinctionis ab aliis.

III. Dicitur *spirituale*, non tantum quia anima, cui imprimitur, est spiritualis, sed etiam quia formaliter et causaliter spirituale est.

IV. Est signum *indelebile*, ita ut nunquam, sive in hoc, sive in futuro sæculo deleatur; sed manebit, inquit S. Th. art. 5. ad 3. in bonis ad eorum Gloriam, et in malis ad eorum ignominiam.

Hinc si Sacerdos à mortuis resuscitaretur, non esset iterum baptizandus; confirmandus vel ordinandus. Aliud foret, si unus conjugum resuscitaretur; tunc enim iterum essent conjungendi; quia vinculum matrimonii morte dissolvitur.

V. Cùm autem character animæ imprimatur, non est ens rationis, neque animæ solum tribuitur per denominationem extrinsecam; sed est quid reale ipsi animæ inhærens et realiter superadditum.

Quare ille character est indelebilis?

R. Quia est qualitas ex natura sua incorruptibilis, utpotè spiritualis, et in subjecto incorruptibili: cùmque habeat nihil sibi contrarium; non enim peccato, sicut Gratia sanctificans, deperditur.

S. [Thom. art. 5. repetit indelebitatem ejus partim ex eo, quòd sit participatio Sacerdotii Christi, quod est æternum; partim ex natura Consecrationis; quia per illam Sacerdotii Christi participationem consecratur quis ad aliquid sacrum; res autem semel Deo consecrata, semper manet talis, quamdiu existit.

Ex indelebitate characteris sequitur Sacramentorum characterem imprimendum initerabilitas; ita ut tale Sacramentum semel validè susceptum, quamvis indignè, nunquam possit validè ab eodem rursus suscipi.

Quinam sunt effectus seu officia characteris?

VI. R. Hæc tria: primò hominem deputare ad divina: hæc autem potestas, vel est passiva, ut in Baptismo; vel activa, ut in Ordine; vel utraque simul, ut in Confirmatione.

2º. Hominem caractere signatum, quasi per quamdam tesseram distinguere ab aliis, qui illud Sacramentum non receperunt.

3º. Configurare Christo tanquàm Capiti et Duci, cum quadam participatione potestatis et Sacerdotii ejus.

An in Christo ut Sacerdote fuit character?

VII. R. Negativè: quia character est signaculum militis, non verò ducis; deindè Christi Sacerdotium non est accidentale, sed substantiale.

N. 27. QUÆ SACRAMENTA IMPRIMANT CHARACTEREM?

S. Thom. quest. 63. art. 6.

- I. *Tria imprimunt characterem.* II. *Cur tantum tria.*
 III. *Probatnr character contra hæreticos.* IV. *Officia characteris Baptismi.* V. *Confirmationis.* VI. *Et Ordinis.*

QUOT et quænam Sacramenta imprimunt characterem?

I. R. Est Dogma fidei in decreto Conc. Florent. pro Armenis his verbis traditum: "Inter hæc Sacramenta (novæ Legis) tria sunt, Baptismus, Confirmatio, et Ordo, quæ characterem, id est, spirituale quoddam signum imprimunt indelebile in anima: unde in eadem persona non reiterantur. Reliqua verò characterem non imprimunt, et reiterationem admittunt." Idem definivit Conc. Trid. sess. 7. can. 9. *de Sacr. in gen.*

Quare illa tria Sacramenta præ aliis imprimunt characterem?

II. R. Primaria ratio est voluntas et institutio Christi nobis manifestata per traditionem.

Ratio autem congruentiæ est, quòd sicuti antiquitus milites et alii, qui ad aliquid deputabantur, solebant quibusdam characteribus insigniri; ita et congruum sit, ut per hæc tria Sacramenta character imprimatur, ut mox patebit ex ratione officioque cujusque.

Quomodò contra hæreticos probatur, hæc tria Sacramenta ex institutione Christi imprimere characterem?

III. R. 1° Illustria, inquit Steyaert, Scripturæ loca pro caractere Baptismi et Confirmationis sunt, 2. ad Cor. cap. 1. v. 21. et 22. Item ad Ephes. cap. 1. v. 13. et cap. 4. v. 30. ex quibus, licet non omnino certum, tamen admodum probabile deducitur argumentum.

2° Potissimum ex traditione: et sic characteris etiam meminit S. Dionysius *de Ecclesiastica Hierarchia* cap. 2. et alii Sancti Patres.

3° Contra Lutheranos et Calvinistas Bellarminus urget hoc argumentum ad hominem: sublato caractere baptis-

mali, nulla apparet ratio, quæ absolute improbant reiterabilitatem contra Anabaptistas.

Dic speciales rationes et officia characteris cujusque.

IV. R. 1°. Per Baptismum constituitur quis servus Christi, ac domesticus ejus Ecclesiæ; accipitque potestatem passivam, quæ capax redditur ad alia Sacramenta validè et fructuosè suscipienda: et hinc dicitur Baptismus *Janua aliorum Sacramentorum*. Characterè verò baptizatus à non baptizato distinguitur.

V. 2°. Per Confirmationem assumitur quis ad militiam Christi, accipitque potestatem partim *activam*, ad Christi fidem strenuè ex officio profitendam tanquam ejus miles; partim *passivam*, quæ redditur aptior ad cætera Sacramenta (quamvis alioquin validè, et etiam quædam licitè) suscipienda. Characterè autem suo à non confirmato distinguitur.

Notandum cum Bellarmino, quòd character Confirmationis sit principalìus activus quàm passivus: eùm sine illo subsistant reliqua Sacramenta.

VI. 3°. Per Ordinem constituitur quis Dux in Ecclesia Christi, et accipit potestatem *activam* conficiendì ac ministrandi Sacramenta, vel circa ea proximè vel remotè ministrandi: et illo characterè distinguitur à non ordinato: sicuti autem ordines ac eorum potestates distinguuntur, ita et characteres.

Notandum itaque, quòd character proximè et directè non disponat ad Gratiam, sed ad actus divini cultûs: dum ergo dicit S. Th. art. 4. ad 1. "Ex consequenti divina "Largitas recipientibus characterem largitur Gratiam;" non vult, characterem esse Sacramenti effectum principalem; Gratiam verò (quam dixit effectum principalem initio quæst. 62.) esse secundarium; sed tantùm vult, quòd character immediatè ordinetur ad actus divini cultûs; ad Gratiam verò (quæ datur ad illos actus bene exercendos) solùm ex consequenti: unde addit: "Per quam dignè impleant ea, ad quæ deputantur, &c."

N. 28. QUANDONAM SACRAMENTA CONFERRANT SUOS EFFECTUS?

I. Non datur effectus Sacramenti ante ipsum Sacramentum. II. Character statim datur. III. Gratia actuales suo tempore. IV. Sed statim jus ad illas. V. Et mox gratia habitualis per se.

I. PRÆNOTANDUM, quòd Sacramenta nunquam conferant suos effectus ex opere operato, antequam realiter suscipiantur; quia promissio effectuum Sacramenti non est à Christo facta, nisi reali Sacramentorum susceptioni.

Proinde hìc voluntas efficax non habetur pro facto, quamvis etiam necessitas factum excluderet, ut patet in moribundo habente contritionem imperfectam cum voto Sacramenti Pœnitentiæ tantum.

Quæ hìc objici possunt de Sacramento in voto tantum, vide Num. 24.

II. An Sacramenta conferant omnes suos effectus eo tempore, quo actualiter suscipiuntur?

R. 1° Sacramenta imprimèntia characterem (modò sint valida) producunt illum necessariò, et in eodem instanti, quo aut Gratia producitur, aut produceretur, si non esset obex.

III. 2° Gratia actuales seu sacramentales suo loco et tempore dantur adultis, quando nimirum erunt necessariae vel utiles ad finem Sacramenti consequendum; modò tamen per peccatum jus ad illas non amittatur, nec earum receptioni ponatur obex.

IV. Licèt autem illæ Gratia actuales statim à suscepto Sacramento non conferantur, tamen cum Gratia habituali statim recipitur jus quoddam ad illas suo tempore recipiendas, et sic statim dantur quodammodo in actu primo.

V. 3° Gratia habitualis seu sanctificans eodem instanti confertur, quo Sacramentum essentialiter est completum, si in suscipiente non sit obex: quare de objice seu fictione nunc agendum.

N. 29. DE FICTIONE SEU POSITIONE OBICIS.

I. *Fictio seu obex.* II. *Est duplex.* III. *Essentialis.*
 IV. *Et accidentalis.* V. *Qui est positivus.* VI. *Vel negativus.* VII. *Positio obicis est de se gravis.* VIII. *Nisi excusetur per ignorantiam, &c.*

I. FICTIO Sacramenti nihil aliud est, quam simulatio alicujus, quod ad Sacramentum requiritur, et quod hic et nunc non subest: et ideo Sacramenti obex vocatur; unde nota fictionem tantam habere locum in adultis.

Quotplex est Fictio Sacramenti?

II. R. Duplex; essentialis et accidentalis; priorem vocant aliqui voluntatis, posteriorem fictionem dispositionis.

Quanam dicitur fictio essentialis?

III. R. Est illa, quae reddit Sacramentum nullum, ut dum quis exterius simulat, se velle recipere Sacramentum Baptismi, interius tamen absolute non vult: vel dum quis Sacramentum suscipit cum defectu aliquo essentiali, v. g. contritionis requisitae in Sacramento Poenitentiae.

Quid est fictio solum accidentalis?

IV. R. Est carentia dispositionis necessaria ad recipiendum Sacramenti effectum; sive est defectus alicujus non impediens valorem Sacramenti, sed ejus effectum seu collationem Gratiae ob indispositionem suscipientis; ut si quis in affectu peccati mortalis, vel cum ignorantia necessariorum necessitate medii, suscipit aliquod Sacramentum, praeter Poenitentiam.

Quotupliciter contingit, poni obicem accidentalem?

R. Dupliciter: scilicet per obicem Sacramenti positivum seu contrarium, et per obicem negativum seu privativum.

V. Obex positivus seu contrarius Sacramenti consistit in indispositione actuali repugnante infusioni Gratiae sanctificantis.

Talis est quodcumque peccatum actuale mortale, sive cujus actus vel effectus in suscipiente Sacramentum adhuc moraliter dici potest perseverare; sive quod in ipsa Sacramenti eujuscumque susceptione committitur.

VI. Obex negativus consistit in carentia dispositionis

necessariæ ad effectum Sacramenti ex ignorantia vel inadvertentia nullo modo, vel saltem non graviter culpabili: v. g. ignorantia inculpabilis necessariorum necessitate medii.

Solet hic etiam inquiri, an peccatum veniale sit obex Gratiæ Sacramenti: sed cum illa quæstio potissimum tractetur ob Sacramentum Eucharistiæ, hinc ad illum tractatum remittimus, et ad S. Thom. quæst. 79. art. 8.

Quale peccatum est Sacramentum aliquod suscipere cum fictione seu positione obicis?

VII. R. Qualiscumque sit obex, est peccatum mortale Sacrilegii ex objecto et ratione sui: ita ut non possit fieri veniale ex parvitate materiæ. Potest tamen excusari à mortali ex parte indeliberationis actûs, sicque esse tantum veniale vel nullum: putà aliquis accedit ad Sacramentum Pœnitentiæ bonâ fide existimans, se esse sufficienter contritum, ubi tamen non est; vel aliquis Sacramentum aliquod suscipit cum ignorantia invincibili necessariorum necessitate medii.

VIII. Patet itaque, quòd possit quis suscipere Sacramentum informe, vel etiam invalidè; sic tamen ut suscipiendo vel nullo modo peccet, vel tantum venialiter.

N. 30. DE REVIVISCENTIA SACRAMENTORUM.

I. *Sacramentum reviviscens.* II. *Confert Gratiam.* III. *Sed tantum moraliter.* IV. *Baptismus reviviscit.* V. *Et verisimiliter Confirmatio et Ordo.* VI. *Fortè Extrema Unctio et Matrimonium.* VII. *Non Eucharistia,* VIII. *Nec Pœnitentia.* IX. *Quæ non potest esse informis.*

QUID est Sacramentum reviviscens?

I. R. Est Sacramentum informe, seu validè, sed infructuosè susceptum, quod, remoto obice in subjecto seu suscipiente, operatur suos effectus:

Sacramentum autem invalidum ob fictionem essentialem (v. g. ob defectum intentionis in adulto) reviviscere non potest: cum enim nunquam extiterit, seu vixerit, reviviscere non potest.

Obj. Etiam Sacramentum informe, recedente fictione, non amplius existit: ergo etiam non potest producere suum effectum,

II. R. Dist. ant. Non amplius existit physicè, concedo: moraliter et virtualiter, nego ant. Sacramentum enim reviviscens adhuc moraliter et virtualiter existit, in quantum virtus illius (putà applicatio meritorum Christi,) manet in acceptatione divina: et sic quasi movet excitatque Deum, ut, sublato obice, Gratiam conferat.

III. Patet tamen ex hac solutione, quòd, ut dictum est num. 19. Sacramentum reviviscens non physicè, sed moraliter tantum producat suos effectus.

Quænam Sacramenta possunt reviviscere?

IV. R. De Baptismi reviviscentia communis, et certa est Doctorum sententia, fundata in traditione ac in ratione theologica, desumpta ex caractere et initerabilitate Baptismi simul et necessitate Gratia baptismalis. Hæc latius ubi de Baptismo. De aliis Sacramentis variant Authores; nec mirum, cum totum hoc dependeat ex arbitraria instituentis voluntate, quæ non scitur revelata: et hinc quidam, inter quos Pauwels et Van Roy, denegant reviviscentiam reliquis Sacramentis.

V. Communior interim, non tamen certa, est sententia, etiam Sacramenta Confirmationis et Ordinis reviviscere; idque tum ratione characteris, in quo virtualiter manent; tum quia iterari non possunt, hominemque constituunt in statu immutabili, ad quem speciali Gratia opus est; et licet hæc Gratia aliundè obtineri possit, non ita tamen facile et perfectè.

VI. Probabilis etiam (licet minus quàm opposita) est sententia, dicens etiam reviviscere Sacramenta Extremæ-Uctionis, eodem morbi statu durante, et Matrimonii, vivente comparte; rationem congruentiæ dant, quòd illa sint etiam sic initerabilia, quorum tamen Gratia in illis statibus est necessaria.

In hac ergo incertitudine, an illa Sacramenta reviviscant, necne, specialis esse debet sollicitudo, ut dignè suscipiantur.

VII. De Sacramento Eucharistiæ non videtur apparentia: tum quia iterabile est; tum quia aliàs sequeretur, quòd qui toto vitæ tempore sæpissime communicasset sacrilegè, fieret in fine vitæ sanctissimus, si verè pœniteret: quod est absurdum.

Sunt qui excipiunt casum, quo obex tollitur ante consumptas species sacramentales; sed, ut observat Dael-

man, tunc Sacramentum Eucharistiæ non reviviscit, eam reviviscencia supponat, Sacramentum actu transisse, et dispositionem necessariam postea tantum supervenire.

VIII. De reviviscencia Sacramenti Pœnitentiæ minor est apparentia: tum ob rationes statim de Eucharistia datas; tum quia verisimillimè Sacramentum Pœnitentiæ non potest esse informe, sicut alia Sacramenta.

Quare potiùs alia Sacramenta possunt esse informia, quàm Sacramentum Pœnitentiæ?

IX. R. Ratio est, quòd dispositio Pœnitentis necessaria ad effectum Sacramenti Pœnitentiæ sit etiam pars essentialis (quia contritio est materia partialis proxima); adeoque, si debita desit Pœnitentis dispositio, non subsistunt essentialia hujus Sacramenti: implicat ergo, ut Sacramentum validum sit, et simul infructuosum. In aliis verò Sacramentis dispositio necessaria ad eorum effectum omninò distinguitur ab essentialibus eorum.

N. 31. DE CAUSA SACRAMENTORUM.

S. Thom. quest. 64. art. 1.

I. *Quintuplex causa activa in Sacramentis.* II. *Potestas excellentiæ Christi.*

DUPLEX secundum S. Thom. distingui potest causa Sacramentorum, scilicet quoad efficientiam interiorem effectum, et quoad institutionem Sacramentorum. De priori hic agitur.

Quotuplex est causa activa ad efficientiam justificationis, quæ fit in Sacramentis?

I. R. Distingui potest quintuplex.

1°. Causa principalis est solus Deus.

2°. Causa meritoria est Passio Christi, cujus merita in Sacramentis nobis applicantur.

3°. Causa ministerialis et instrumentalis, sed minùs principalis, est homo minister conficiens et applicans Sacramenta subjecto.

4°. Causa instrumentalis proxima est ipsum Sacramentum.

5°. Causa ministerialis et instrumentalis principalis est humanitas Christi: etenim hæc respectu eorum, quæ ad

nostram salutem spectant, est instrumentum conjunctum Divinitati in Persona Verbi: adeoque in genere causæ ministerialis quamdam habet principalitatem, quæ vocatur *Potestas Excellentiæ*.

In quibus consistit illa potestas excellentiæ Christi?

II. R. cum S. Thom. art. 3. in *Corp.* potissimum consistere in his quatuor: 1° In eo, quòd virtus et merita Passionis ejus operentur in Sacramentis ad eorum effectum.

2° Quòd Christus instituere potuerit et instituerit Sacramenta, eligens pro sua voluntate hæc aut illa signa, determinando eorum materiam et formam, quibus annexuit effectus speciales.

3° Quòd Sacramenta in Nomine Christi administrantur; et ita omnes, qui Sacramenta conficiunt et administrant, id tanquam Vicarii Christi, et Nomine ejus tanquam principalis agant.

4° Quòd etiam Sacramentorum effectus solo voluntatis suæ imperio sine Sacramentis operari potuerit: prout et fecit Lucæ cap. 5. v. 20. per hæc verba: "Homo, remittuntur tibi peccata tua:" et his Lucæ cap. 22. v. 19. "Hoc facite in meam commemorationem;" effectus Sacramenti Ordinis dedit absque Sacramento.

N. 32. DE AUTHORE SEU INSTITUTORE SACRAMENTORUM.

S. Thom. quæst. 64. art. 2 3 et 4.

- I. *Sacramenta antiqua sunt à Deo.* II. *Novæ Legis Sacramenta Christus.* III. *Per potestatem autoritativam* IV. *Immediatè instituit.* V. *Quod variè probatur.*

QUISNAM est Author Sacramentorum?

I. R. 1° Communis est sententia, omnia Sacramenta antiqua a Deo esse immediate instituta; ab Angelis autem et Moyse solum promulgata, sicut ipsa Lex.

II. 2° Omnia et singula novæ Legis Sacramenta instituta sunt à Christo Domino, Apostolis tradita, et ab his orbi promulgata. Ita definitum est in Concilio Trident. sess. 7. can. 1. "de Sacram. in genere," et sess. 14. can. 1. "de Extrema Unctione" specialiter, de qua maximè poterat esse dubium.

Qua potestate Christus Sacramenta instituit?

III. R. Duplex in Christo secundum S. Thomam consideranda est potestas: una scilicet *Authoritatis* supremæ, quæ ei competit secundum quod Deus est; alia potestas *Ministerii* principalis, seu excellentiæ quæ ei competit secundum quod homo est. Utrâque potestate simul Sacramenta instituit, sed sub diverso respectu.

An Christus Sacramenta etiam immediatè instituit?

IV. R. Affirmativè; id enim ipsi competeat ut *Authori* novæ Legis et salutis nostræ; cum Sacramenta sint veluti fundamenta, quibus Ecclesia nititur; deinde id magis Sacramentorum dignitati congruebat, et veræ Ecclesiæ notas confirmabat.

V. Probat: Si Christus tantum mediatè illa instituisset, seu alicui dedisset potestatem Sacramenta instituendi, id maximè fecisset Apostolis; atqui hi declarant, se esse dumtaxat *Ministros* et dispensatores, non *Authores* *Mysteriorum* Dei, ut dicit Apostolus 1. ad Cor. cap. 3. v. 5. et cap. 4. v. 1.

Deinde Concilium Tridentinum in locis supra citatis simpliciter definit Sacramenta à Christo esse instituta: ergo sufficienter subintelligendum relinquit, id "immediatè" factum esse: quia aliàs non possent simpliciter dici à Christo instituta, sicut non possunt dici ab ipso præcepta simpliciter, nisi quæ immediatè præcepit.

Deinde idem Concilium, sess. 21. cap. 2. declarans Ecclesiæ potestatem circa sacramentalia, limitando ait: "salvâ eorum substantiâ;" ergo si materiam aut formam essentialem mutare nequeat, nec instituere potest.

Ex dictis patet, hanc sententiam, licet non sit de fide, tamen esse omnino certam; tantò magis quòd etiam habeamus institutiones aliquorum Sacramentorum à Christo traditas, ut Baptismi, Matth. cap. 3. et 28. Eucharistiæ et Ordinis apud Matth. Marc. et Lucam, et Pœnitentiæ Joan. cap. 20. ergo idem à paritate rationis deducimus de cæteris.

N. 33. DE MINISTRO SACRAMENTORUM.

S. Thom. quest. 46.

- I. *Quadruplex Sacramentorum Minister.* II. *Christus est principalis.* III. *Secundarius homo viator.* IV. *Extraordinariè etiam Angelus.* V. *Non omnis homo est Minister Sacramenti.* VI. *Est de fide contra Lutherum.* VII. *An quis sit sibi Minister?*

QUOTUPLICITER distinguitur Minister Sacramentorum?

I. R. 1°. Alius est Minister principalis, alius minùs principalis, seu secundarius.

2°. Minister secundarius subdividitur in ordinarium et extraordinarium.

3°. In Ministrum solemnitatis seu ex officio, et in Ministrum necessitatis. Prior dicitur, qui speciali consecratione ad Ministerium Sacramentorum est deputatus; necessitatis verò est ille, qui non est sic consecratus, sed merè deputatur ob necessitatem, ut Laicus tunc baptizans.

4°. Quoad Sacramentum Eucharistiæ aliud est loqui de Ministro conficiente hoc Sacramentum, et aliud de Ministro id solùm ministrante.

Quis est Minister principalis Sacramentorum novæ Legis?

II. R. Christus Dominus etiam hodie est Minister principalis omnium Sacramentorum: et hoc spectat ad potestatem excellentiæ.

Quis est Minister minùs principalis seu secundarius?

III. R. De lege Dei ordinaria solus homo viator et ratione utens potest esse Sacramentorum Minister, non Angelus.

Ratio à priori non est alia nisi voluntas Christi, nobis manifestata ex eo, quòd Christus solos homines viatores alloquatur, dum in Evangelio de Sacramentorum confectione vel dispensatione agit, ut Matth. cap. 28. v. 19. Lucæ cap. 22. v. 19. et Joan. cap. 20. v. 23.

Similiter facit Jacobus in Epistola sua, cap. 5. v. 14.

IV. Dictum est *de Lege Dei ordinaria*: quia inquit S. Thomas, a. 7. in *Corp*: "Sicut Deus virtutem suam non

“alligavit Sacramentis, quin possit sinè Sacramentis effectus Sacramentorum conferre: ita etiam virtutem suam non alligavit Ecclesiæ ministris, quin etiam Angelis possit virtutem tribuere ministrandi in Sacramentis.”

Et sic quidem in Sanctorum quibusdam Historiis legitur, quòd Sacramentum Eucharistiæ ab Angelo acceperint. Idem posset fieri de anima separata.

De comprehensore homine resurgente in corpore glorioso dicunt plures cum Gonet, eum fore Ministrum ordinarium hoc sensu, quòd non egeret potentiâ seu commissione extraordinariâ; licèt ut non viator foret Minister extraordinarius.

An omnis homo viator utens ratione est Minister Sacramentorum?

V. R. Responsio negativa est de fide contra Lutherum; qui, quamvis fateretur, neminem nisi legitimè vocatum posse usum Sacri Ministerii sibi arrogare, contendebat tamen, potestatem Ministerii omnibus baptizatis, etiam mulieribus et parvulis, esse concessam; è contrario Calvinus eam ita restringit, ut nequidem necessitate urgente permittat Laicis, præsertim feminis, baptizare.

VI. Ratio est, quòd illi soli sint Ministri, quos Christus suâ institutione designavit; atqui tales respectu omnium Sacramentorum non sunt omnes homines; ut patet ad Ephes. cap. 4. v. 7. et 11. et etiam ex Traditione Divina, universalisque Ecclesiæ usu et consensu. Constat quoque ex Tridentino sess. 7. can. 10. *de Sacramentis in genere*, proscribente errorem Lutheri jam antea damnatum per Leonem X.

Deinde in veteri Lege, ubi Sacramenta erant minùs perfecta, non omnes poterant illa ministrare, sed ordinariè soli Sacerdotes, ergo à fortiori in nova Lege.

Quinam autem sint Ministri Sacramentorum secundarii, ordinarii, vel extraordinarii, patebit ex dicendis *de Sacramentis in specie*.

Potestne quis sibi ipsi conferre Sacramentum, sive requiriturne distinctio inter Ministrum et suscipientem?

VII. R. Requiritur talis distinctio, excepto Sacramento Eucharistiæ, et etiam Matrimonii, in sententia, quæ docet contrahentes esse Ministros.

N. 34. DE FIDE ET PROBITATE MINISTRI.

S. Thom. quæst. 64. art. 5. et 9.

I. Non requiritur fides et bonitas Ministri ad valorem et effectum Sacramenti. II. Nec facit ad majorem Gratiã. III. Nisi ex opere operantis. IV. Monitium.

AN ad valorem Sacramenti requiritur fides et sanctitas in Ministro?

R. I. Nec probitas nec fides Ministri necessaria est ad valorem vel effectum Sacramenti: adeò ut omnes, qui sunt extra statum Gratiæ, tam infideles et Hæretici, quàm fideles sive excommunicati, suspensi, degradati, &c. validè et fructuosè possint Sacramenta conferre, modò adsint cætera ad valorem et effectum requisita.

Conclusio est de fide in variis Conciliis definita, et novissimè in Tridentino, sess. 7. can. 12. *de Sacramentis in genere*, et can. 4. *de Baptismo*. Vide in hanc rem etiam controversiam inter S. Cyprianum et S. Stephanum Pontificem, in tractatu de Pontifice, ubi de ejus infallibilitate.

Ratio est, quod Sacramenta non operentur ex virtute meritorum vel fidei Ministri, sed virtute divinâ, et ex meritis Christi, quæ alienâ malitiâ impediri non possunt: idem proinde est Sacramentorum valor eademque efficacia, cujuscumque vitæ sit Minister secundarius: hinc dicit S. Aug. Tract. 5. in Joan. "Quid tibi facit malus Minister, ubi bonus est Dominus?.. et ideo per Ministros dispares munus æquale est; quia non illorum, sed ejus est, scilicet Christi."

A posteriori idem probat S. Aug. ex eo, quòd omnia forent dubia circa salutem nostram, si Sacramentorum valor et effectus ex probitate Ministri dependeret.

Obj. I. Nullus dat, quod non habet: atqui mali Ministri gratiam non habent: ergo gratiam conferre non possunt.

R. Licèt mali Ministri gratiam non habeant *formaliter*, habent tamen eam ministerialiter et *causaliter*, quatenus Deus illis utitur tanquam Ministris et instrumentis ad efficiendum Sacramentum, et gratiam conferendam, Vide S. Th. art. 5. in Corp.

Obj. II. S. Thom. hîc art. 9. ad 2. de Hæreticis dicit :
 “ Et tales conferunt quidem Sacramentum, sed non confe-
 runt rem Sacramenti... Quia ex hoc ipso, quòd aliquis
 “ accipit Sacramenta ab eis, peccat: et per hoc impedi-
 “ tur, ne effectum Sacramenti consequatur.”

R. cum Sylvio, quòd S. Thom. neget, effectum Sacra-
 menti conferri, non ex defectu potestatis eorum, sed prop-
 ter obicem, quem ponit recipiens scienter ab Hæreticis Sa-
 cramentum : unde si talis per ignorantiam vel necessitatem
 excusetur, etiam Sacramenti effectum accipiet.

Patet ex responsione ad 3. ubi ait : “ Peccat conferen-
 “ do : et similiter ille, qui ab eo accipit Sacramentum. Et
 “ sic non percipit rem Sacramenti, nisi fortè per ignoran-
 “ tiam excusetur.”

Similiter intelligenda sunt plura Sanctorum Patrum loca,
 etiam post tempora S. Cypriani : & ita plures explicant S.
 Athanasium sermone 3. contra Arianos. ubi eorum Bap-
 tisma vocat vanum, inutile ac inane simulacrum ; scilicet
 quoad effectum primum seu gratiam.

An saltem non est melius Sacramenta suscipere à Minis-
 tris fidelibus et bonis, quàm ab infidelibus et malis ?

R. Imprimis sæpe illicitum est à malis Ministris Sacra-
 menta suscipere ut infra dicitur.

II. 2°. Melius non est, quantum est *ex parte Sacra-
 menti* : sive Sacramenta per malos Ministros *ex opere ope-
 rato* eisdem effectus conferunt, quam ministrata per bonos :
 cum effectus Sacramentalis consecutio non desumatur à
 dignitate Ministri.

III. 3°. Potest tamen dici melius *ex opere operantis*
 Ministri, ut exemplo suo ædificantis, devotione suâ impe-
 trantis suscipienti, v. g. bonum aliquem motum seu præ-
 parationem.

IV. Veritas tamen hæc (inquit Steyaert) non est jactan-
 da; ne ex propria existimatione venire videatur, et ad schis-
 ma tendere; sed potiùs inculcandum cum Apostolo : *Ne-
 que qui plantat est aliquid, neque qui rigat.*

Et quia quilibet reputandus est bonus, donec probetur
 malus; ideo nemo debet, nec potest animo censorio in-
 quirere in vitam Ministrorum : talis enim inquisitio et odi-
 osa foret suscipientibus, et Ministris injuriosa.

N. 35. DE PECCATO INDIGNE MINISTRANTIS SACRAMENTUM.

S. Thom. quæst. 64: art. 6.

- I. *Monitum Ritualis Romani.* II. *Indignè ministrans Sacramentum.* III. *Peccat mortaliter.* IV. *Si sit Minister solemnitatis.* V. *Et hoc ex triplici capite.* VI. *Excipitur casus ignorantia.* VII. *Casus necessitatis.* VIII. *Et baptizans privatim.* IX. *Sive Sacerdos, sive Laïcus.* X. *Monitum.* XI. *Indignè distribuens.* XII. *Et sic absolvens.* XIII. *Parochus assistens matrimonio.* XIV. *Non contrahentes.* XV. *Nisi suscipiendo.*

I. **MONET** Rituale Romanum : “ Cùm igitur in Ecclesia “ Dei nihil sanctius, quàm ipsa Sacramenta ; Parochus vel “ quivis alius Sacerdos, ad quem eorum administratio per- “ tinet, meminisse imprimis debet, se sancta tractare, atque “ omni ferè temporis momento, ad tam sanctæ administra- “ tionis officium paratum esse oportere.

II. “ Quamobrem illud perpetuò curabit, ut integrè, “ castè, pièque vitam agat : nam etsi Sacramenta ab impuris “ coinquinari non possint, neque à pravis Ministris eorum “ effectus impediri, impurè tamen et indignè ea adminis- “ trantes in æternæ mortis reatum incurrunt.”

Cujus speciei est illud peccatum ?

III. Respondetur communiter, quòd indignè seu in pec- cato mortali administrare Sacramenta per se loquendo sit peccatum mortale sacrilegii ; censetur autem quis sic ministrare indignè, dum sibi conscius peccati mortalis id audet sine sincera pœnitentia.

IV. Id autem verum est, si sit Minister solemnitatis, qui in tali statu Sacramentum conficit vel ministrat ex officio.

In quibus consistit inordinatio hujus peccati ?

V. R. Potissimùm in his tribus : 1° Quia sancta (qualia maximè sunt Sacramenta) sanctè et cum debita reverentia sunt tractanda, juxta illud Isaïæ, cap. 52. v. 11. *Mundamini, qui fertis vasa sancta.* 2° Quia Ministri secundarii se conformare debent sanctitati sui principalis juxta id Levit. cap. 19. v. 2. *Sancti estote, quia ego Sanctus sum*

hoc autem tantò magis respicit Ministros novæ Legis, quantò dignius est eorum Ministerium. Specialissimè verò Ministros ex Officio, nempe 3° ex eo, quòd sint deputati et specialiter consecrati, ad dignè fidelibus Sacramenta administranda, atque ad illud specialibus gratiæ auxiliis donati.

An omnis, qui in peccato mortali ministrat Sacramentum, peccat mortaliter?

VI. R. Negativè: 1° sic excusari potest Minister, qui citra gravem culpam ignorat, se esse in statu tali, aut ex animi perturbatione ad illum non reflectit.

VII. 2° Excusari potest, si quis quidem sibi conscius peccati mortalis, quod hìc et nunc confiteri non potest, sinè contritione perfecta in necessitate Sacramentum administrat, v. g. ubi subitò impendenda est Absolutio sacramentalis subitanè morienti.

VIII. 3° In articulo necessitatis baptizans *privatim* eo modo, quo Laïcus.

An hic tertius casus locum habet tam in Sacerdote, quam in Laïco?

IX. R. De Laïco vix disputatur; sed putat Neesen, Sacerdotem per hoc non excusari; et Wiggers non audet sic agentem excusare Pastorem.

Alii tamen passim de Sacerdote et Laïco indistinctè loquantur cum S. Thom. art. 6. ad 3. dicente: " In articulo tamen necessitatis non peccaret baptizando in casu, in quo etiam Laïcus posset baptizare: sic enim patet, quòd se non exhiberet Ministrum Ecclesiæ, sed subveniret necessitatem patienti; secus autem est in aliis Sacramentis, quæ non sunt tantæ necessitatis, sicut Baptismus." Et quia etiam in aliis Sacramentis Minister ex Christi institutione deputatus est, et ex officio conficit Sacramentum.

X. Monent interim, quòd Minister necessitatis, pro temporis angustia teneatur satagere ad contritionem, ut Sancta sanctè tractet: et quia Deus quolibet tempore, etiam minimo, potest concedere contritionem, ideo nullus de facili sibi de temporis defectu aduleatur; hinc ait Steyaert: "dubium non videtur, quin et ipse peccet, et quidem non parum, si non disponat se, ut pro angustia temporis potest."

An mortaliter peccat distribuens Eucharistiam in peccato mortali?

XI. R. Indubiè; est enim Ministerium sanctissimum Ordinis Sacerdotalis, vel Diaconalis.

Quidquid autem sit de controversia, an tot sint peccata, quot sunt personæ, quibus distribuitur; an tantum unum continuatum (quod vide in *tractatu de Peccatis*, ubi de eorum coalescentia) practicè equidem exprimendus est in confessione numerus, saltem moraliter; quia vel erunt distincta numero peccata, vel saltem unum eò gravius, quo pluribus distribuit.

XII. Interim omnes conveniunt, quòd sic interruptè distribuens Communionem plura numero peccata committat; et idem verisimilius est de eo, qui continuatè plures absolvit in peccato mortali: quia quælibet absolutio est iudicium completum: et idem etiam dicitur de eo, qui plures successivè sic ordinaret.

An Parochus in peccato mortali assistens matrimonio sic etiam peccat?

XIII. R. Affirmativè, saltem practicè: quia licèt fortè Minister non sit, exponet tamen se periculo valde probabili Sacramentum indignè ministrandi.

XIV. Supposito, quòd contrahentes sint Ministri, communius equidem dicitur, eos, inquantum sunt Ministri, in casu non peccare graviter: quia non sunt ad hoc Ministri consecrati, nec specialibus Gratiae auxiliis instructi, ut hoc Sacramentum ex officio dignè ministrent.

XV. Dicitur: *inquantum sunt Ministri*; quia certò graviter peccant per indignam susceptionem hujus Sacramenti.

N. 36. DE ALIIS FUNCTIONIBUS SACRIS INDIGNE FACTIS.

- I. *In peccato mortali ministrans.* II. *Mortaliter peccat Diaconus.* III. *Et subdiaconus.* IV. *Et probabiliter exorcista.* V. *Non tamen alii in aliis minoribus.* VI. *Vel in Sacramentalibus.* VII. *De consecrante Chrisma.* VIII. *De ferente Venerabile.* IX. *Concionator non peccat.* X. *Si sit peccator occultus.*

DOCET S. Thomas, suppl. quæst. 36. art. 5. in *Corp.*

I. "Quicumque hoc, quod sibi competit ex Ordine, facit indignè.... per hoc mortaliter peccat; quicumque autem cum peccato mortali aliquod Sacrum Officium pertractat, non est dubium, quin indignè illud faciat: unde patet, quòd mortaliter peccet."

Quid ergo dicendum de Diacono, qui in peccato mortali ministrat solemniter in Sacrificio Missæ?

II. R. Peccat graviter: functio enim Diaconi sacra est et Sacerdotali proxima: tantique momenti est, ut Actor. 6. assumpti non fuerint nisi viri pleni Spiritu Sancto et sapientia; et Apostolus 1. ad Timoth. cap. 3. v. 10. de Diaconis dicat: *Hi autem probentur primùm, et sic ministrent, nullum crimen habentes.*

III. Idem verisimiliùs tenetur de Subdiacono sic ministrante, contra Henno et alios quosdam: cùm et Ordo Sacer sit, et ejus ministerium propinquè similiter accedat ad Sacratissimum Sacrificium, atque ad id specialiter deputatus et consecratus sit.

Non tamen hinc sequitur, eum, qui solus celebrans Diaconi et Subdiaconi officio fungitur, plura peccata committere ex hoc capite: quia omnes isti actus spectant ad unum principalem ab eodem exercitum.

An similiter dicendum de illo qui in tali statu exercet Ordines minores?

IV. R. Pauwels cum nonnullis existimat, illum peccare mortaliter, qui in Nomine Christi præsumit Diabolum expellere ex corpore alieno, ubi ipsemet Diaboli mancipium

est; hocque satis conforme est Pastoralis tantas requirenti dispositiones in Exorcista.

IV. De tribus aliis minoribus Ordinibus passim contrarium dicitur: tum quia materia gravis non est (valde enim remotè versatur circa Sacrificium), tum quia nunc satis communiter exercentur à Laïcis.

Quid de eo, qui sic exercet Sacramentalia?

VI. R. Suarez, disp. 16. sect. 3. per se loquendo in huiusmodi non intervenire peccatum mortale, sed veniale: et in hoc ferè conveniunt alii communiter, quoad ea quæ pertinent ad Sacros Ordines tantum quasi secundariò et ex instituto Ecclesiæ, nec speciali titulo sacra sunt: qualia sunt benedicere aquam lustralem, vestes, vasa, conferre tonsuram, aliquem excommunicare, suspendere, vel ab iis absolvere, et huiusmodi.

VII. De Consecratione tamen Chrismatis et Olei infirmorum aliter censent plures: quia est actus potestatis Ordinis et aliquo modo sacramentalis; quatenus per illum sacrat materia Sacramenti: de Consecrante Ecclesiæ majus est dubium.

VIII. Non ausim quoque à mortali excusare, inquit Bossuyt, qui impiis manibus Venerabile de loco in locum transfert, aut cum illo benedicit populo: item neque illum, qui Ciborium aut Remonstrantiam, ut vocant, Sacerdoti in Missa vel in Vespertinis Laudibus tanquam ex officio porrigit.

Contrarium censent plures, inter quos Pauwels, qui tamen addit; Interim velim, ut omnes Sacerdotes bene attendant ad illud Tridentini sess. 13. cap. 7. *Non decet ad sacras ullas functiones quemquam accedere, nisi sanctè.*

Non tamen graviter peccaret, si quis sacram Hostiam contingeret, ut ex terra vel loco indecenti, levet aut impediat, ne cadat, &c. etiamsi foret Laïcus, quando id cum aliqua reverentia facit, nec dignior adest, qui id facere possit.

Quid de illo, qui concionatur in peccato mortali?

IX. R. Quidam tenent, illum graviter peccare, sive peccatum ejus occultum sit, sive publicum. Nituntur S. Thom. in 4. dist. 19. quæst. 2. art. 2. quæstiuncula 2.

X. Plerique tamen existimant communiùs, quòd, si peccatum sit occultum, licèt prædicet indignus, non peccet novo peccato mortali; quod saltem dicendum videtur, si

cum zelo charitatis et proximi ædificatione concionetur: quia concio non est actio sacramentalis, nec peccatum mortale occultum videtur graviter repugnare decentiæ, sanctitati, vel fini istius ministerii. Pro explicatione S. Thom. vide Sylvium hoc loco.

Si autem talis Concionator foret peccator publicus, tunc communiter tenent, illum graviter peccare ratione scandali: quia inde veniret in contemptum prædicationis Evangelii, et in vilipendium etiam aliorum Ministrorum in quibus similia apprehendere vulgo proclive est: hinc specialiter talibus Deus dicit Ps. 49. v. 16.: *Quare tu enarras justitias meas, et assumis Testamentum meum per os tuum?* v. 17. *tu verò odisti disciplinam, &c.*

N. 37. QUID AGENDUM MINISTRATURO, SI CONSCIUS SIBI SIT PECCATI MORTALIS?

I. *Juxta manuale.* II. *Tunc præmittenda est confessio.* III. *De Eucharistia decisum est.* IV. *Et de aliis Sacramentis.* V. *Practicè certum videtur.*

I. RESPONDETUR cum Manuali nostro: "Itaque si " Sacerdos peccati mortalis, quod absit, sibi conscius, aut " de eo probabiliter dubius fuerit, ad Sacramentorum ad- " ministrationem non accedet, nisi prius sacramentaliter " confiteatur, si Confessarium ullatenus habere valeat; sin " minùs, contritionem excitârit."

II. Proinde non sufficit de peccato pœnitere, sed etiam, si occasio ferat, oportet sacramentaliter confiteri; uti et variarum Diœcesium Manualia et Synodi disertè præcipiunt.

III. Et imprimis quantum ad Eucharistiam, patet ex Trid. sess. 13. cap. 7. quòd nemo, quantumvis sibi contritus videatur, habitâ copiâ Confessarii, possit sic celebrare, nisi præmiserit confessionem sacramentalem.

IV. Quantum ad Ministrum aliorum Sacramentorum rectè observat Steyaert contro. I. quæst. 2. in Appendice ad Wiggers, hanc quæstionem vel considerari *speculativè*, an scilicet Ecclesia vel Christus ita statuerit, et resp. negat. unde si quis securitatem habere posset de remissione peccati citra confessionem, nihil eum urgeret confiteri.

V. *Vel practicè*: et tunc omnino dicendum videtur, per se sub gravi esse præmittendam confessionem sacramentalem. Hujus ratio est, quòd talis Minister teneatur ad statum gratiæ: ergo tenetur moralem diligentiam adhibere: sed hæc includit medium ordinarium, ut Gratiam sanctificantem obtineat, quod est Sacramentum Pœnitentiæ: ergo ad hoc tenetur.

Obj. *Contritio perfecta justificat: ergo, &c.*

Resp. Catechismus Rom. num. 46. *de Sacramento Pœnitentiæ*: "Ut hoc concedamus, contritione peccata "deberi, quis ignorat, illam adeo vehementem, acrem, "intensam esse oportere, ut doloris acerbitas cum scelerum "magnitudine æquari conferrique possit? at, quoniam "pauci admodum ad hunc gradum pervenirent, &c. " (Hinc concludit num. 59.) profectò quoties. aliquam "rem tractare aggredimur, cujus tractatio homini peccatis "contaminato non conveniat, veluti cum Sacramenta ad- "ministramus aut percipimus, toties confessio prætermittenda non est."

Deinde in contritione perfecta includitur votum Sacramenti Pœnitentiæ, ut docet Trid. sess. 14. cap. 4. quomodo autem serium poterit dici desiderium suscipiendi Sacramentum, si habeat copiam Confessarii, et tamen non confiteatur?

Sed neque verisimile est, inquit Daelman, Deum velle gratiam contritionis perfectæ dare illi, qui renuit adhibere ordinaria media ad justificationem instituta.

Obj. Rituale Romanum tantum dicit: *convenit confiteri*; ergo est sola convenientia, non præceptum.

R. Nego conseq. Rituale enim Romanum non vult, nec solet quæstiones in Ecclesia agitata decidere, sed ab illis abstrahere; et ideo hic utitur verbo ambiguo *convenit*; quod aliquando solam convenientiam significat, aliquando etiam obligationem: quod ultimum patet, ubi idem Rituale paulò ante ita loquitur: "Illud ante omnia scire "et observare convenit, quòd sacrosancta Tridentina "Synodus de iis Ritibus decrevit in hæc verba sess. 7. "can. 13. *de Sacramentis*: *Si quis dixerit, receptos et "approbatos Ecclesiæ Catholicæ Ritus, &c.*" ubi notandum, inquit Steyaert, verbum istud *convenit*, obligationem perspicuè importare: dum ergo postea dicit idem Rituale,

convenit confiteri, nullo modo inde concludi potest, solam ibi convenientiam significari.

Casus autem, in quibus non peccat Minister præmittendo confessionem ex eo, quòd non habeat copiam Confessarii, vel temporis locique ratio non permittat, particulariùs inquiri solent in Tractatu *de Sacramento Eucharistiae*.

Quid si quis cum debita dispositione sit confessus et absolutus, sed oblitus peccati mortalis, cujus jam recordatur?

R. Non tenetur (si Celebrationem Eucharistiæ excipias) peccatum illud confiteri ante administrationem Sacramentorum : quia talis sufficienter certus est de statu Gratiae.

N. 38. AN LICEAT SACRAMENTA PETERE A MALO MINISTRO.

I. *Quadrupliciter minister malus.* II. *Minister toleratus et non toleratus.* III. *Et sic in mortis articulo etiam à non tolerato.* IV. *Baptismum et Pœnitentiam.* V. *Non tamen alia.* VI. *Nec extra artic. mortis.* VII. *In necessitate peti potest à tolerato.* VIII. *Et à Parocho tolerato ex rationabili causa.* IX. *Non licet petere à malo dum adest bonus.* X. *Nec dum malus id vult in odium Religionis.*

PRÆNOTANDUM, quæstionem non institui de Ministro, qui invalidè est ministraturus, vel qui malus habetur ex conjecturis et vanis rumoribus tantùm, (vide Num. 34. in fine), sed debet de ejus malitia moraliter certò constare : unde non sufficeret, quòd Minister v. g. heri mortaliter peccaverit; quia hodie supponi debet emendatus.

Quotuplex hic considerari potest Minister malus?

I. R. 1°. Alius est toleratus, alius non toleratus.

2°. Toleratus alius tenetur ex officio Sacramenta ministrare, alius non sic tenetur.

3°. Alius dicitur malus solùm quia peccator, alius etiam per censuram.

4°. Alius dicitur non paratus, alius paratus ad Sacramenta ministranda, ut v. g. Confessarius in sede confessionali expositus.

Quis dicitur Minister toleratus, quis non toleratus ?

II. R. Prior dicitur, qui sic ab Ecclesia toleratur, ut vitari non debeat à fidelibus ; non toleratus autem, qui v. g. ob excommunicationem sic vitari debet, ut cum eo non liceat communicare.

Quisnam autem hodie sic vitari debeat, erui debet ex *Tractatu de Censuris*, et præsertim ex cap. AD VITANDA, quod vide num. 105. *de Sacramento Pœnitentiæ*. Hic autem ex illo capitulo summatim dicimus, quòd nemo hodie censi debet ob censuram non toleratus seu vitandus, nisi specialiter et expresse talis denunciatus sit per sententiam Judicis ; quinimo id etiam requirit Daelman et alii pro notorio Clerici Percussore. His præmissis, quæritur :

Utrùm Sacramenta petere liceat à malo Ministro ?

R. Cùm Sacramentum sit res per se bona, quæ licite præstari potest ; et sicut utilitas spiritualis suscipientis, etiam prævideatur peccatum Ministri indignè ministraturi : hinc tota resolutio pendet à justitia causæ, quam habet suscipiens et sic petens Sacramentum à malo Ministro ; unde si adsit justa causa, tunc talis petitio licita est, eodem modo quo cum justa causa licet petere juramentum à juraturo per falsos Deos, et mutuum ab eo, qui non est daturus nisi sub usura.

Et hinc resolvuntur sequentia.

III. 1°. In casu necessitatis extremæ (ut dum quis sinè Baptismo aut Pœnitentiâ moreretur) licitum est Sacramentum Baptismi et Pœnitentiæ à Ministro malo, etiam non tolerato, petere et recipere, si absit alius. IV. Ita de Baptismo tradit S. Aug. lib. 1. *de Baptismo* contra Donatistas, cap. 2. et eadem est ratio de Sacramento Pœnitentiæ : unde Conc. Trid. sess. 14. cap. 7. *de Pœnitentiâ* declarat, tunc omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes à quibusvis peccatis et censuris absolvere posse.

Licetne à Ministro non tolerato alia Sacramenta petere ?

V. R. Negativè : Non tantùm id non licet in gravi necessitate (quamvis id quidam velint) sed nec in extrema : quia non sunt tantæ necessitatis, ut præfata duo ; nec Ecclesia, quæ prohibet cum illo in rebus præsertim sacris communicationem, alios casus hinc excipit.

Exceptio tamen (sed casûs ferè Metaphysici) ponitur à

nonnullis, scilicet quòd, dum jam morituro conferri non potest Sacramentum Pœnitentiæ, per se licitum sit à tali Ministro suscipere Sacramentum Extremæ-Uctionis : idem etiam censent de viatico, si in supposito alia Sacramenta suscipere non possit.

VI. Extra talem seu extremam necessitatem nullum Sacramentum à Ministro non tolerato licet suscipere.

VII. 2°. A Ministro malo, sed tolerato, cui non incumbit Sacramenta ministrare, signanter si non sit paratus, Sacramenta petere non licet, nisi urgeat necessitas : et hæc quidem gravior esse debet, si Minister per consuram aliterve impeditus sit, quàm dum est simpliciter malus.

VIII. 3°. Ut licitè Sacramenta petantur à Ministro malo tolerato, qui ex officio tenetur ad Sacramentorum administrationem, non tantùm sufficit necessitas Sacramentorum, quæ non sunt libertatis, (v. g. Viaticum vel Extrema-Uctio), sed etiam sufficiunt necessitates quædam minores; imò rationabilis causa, v. g. quòd Parochianus Sacramenta pro more christiano suscipere velit. Ratio est, quòd, cum Parochianus jus habeat, et rationem jure suo utendi seu Sacramenta petendi, non debeat ob impiam Parochi vitam ordinariis salutis subsidiis privari.

Obj. Nec est, quòd dicatur, quòd Parochus v. g. excommunicatus toleratus Sacramenta administrare non possit licitè, quantumvis etiam esset justificatus, nisi prius à censura fuerit absolutus.

R. Enim, quòd si periculum incommodi spiritualis ipsius subditi moram admittat, ut Parochus interea possit superiorem accedere, obligatur tunc Parochus sub novo peccato id facere ante Sacramenti administrationem, debetque subditus hoc ei tempus dare; si autem superiorem adire nolit, peccat ex mala sua voluntate, ob quam subditus non debet jure suo privari.

Si autem incommodum spirituale subditi nullam, vel non sufficientem admittat moram, non peccabit tunc Parochus Sacramentum administrando, si pro posse suo pœniteat; si autem antea præviderit hujusmodi necessitatem (qualis ferè semper imminet Parochis) et superiorem pro absolutione accedere neglexerit, jam tunc peccatum incurrit propter periculum, cui se voluntariè exposuit.

IX. Notandum, quòd excommunicatus toleratus non possit se ultrò ingerere ad Sacramentum aliquod ministran-

dum; sed quantum potest, tenetur se subtrahere; imò à tali illicitè peteretur Sacramentum, quando alius adest, vel facilè haberi potest; quia capitulum *ad vitanda* merè intendit favere ipsi petenti Sacramentum, et nullo modo Ministro malo: unde juxta Suarez et alios communiter contra Patrem Pauwels malè faceret fidelis petens Sacramentum ab hujusmodi excommunicato, dum alius adest, &c.

Licèt hactenus plura ita generaliter dicta sint, particularia tamen hinc et inde consideranda sunt; quantò enim plus irrogatur irreverentiæ, vel scanda'um timetur, tantò major debet esse causa. Imò quandoque nulla poterit esse sufficiens causa: ut in causa Sancti Hermenegildis, qui meritò recusavit Communionem recipere ab Episcopo Ariano, cùm ejus impius pater hoc exigeret in signum professionis Arianae.

N. 39. DE INTENTIONE NECESSARIA EX PARTE MINISTRI.

S. Thom. quæst. 64. art. 8. et 10.

I. *Ad valorem Sacramenti requiritur intentio faciendi quod facit Ecclesia.* II. *Intentio ex parte subjecti.* III. *Est quadruplex.* IV. *Actualis.* V. *Virtualis.* VI. *Habitualis.* VII. *Et interpretativa.* VIII. *Non sufficit habitualis.* IX. *Nec interpretativa.* X. *Actualis est optima.* XI. *Sed virtualis sufficit.* XII. *Ut in exemplis.*

AN ad validam confectionem Sacramenti requiritur intentio in Ministro?

I. R. Affirmativè: scilicet illa intentio faciendi quod facit Ecclesia: ita ut Sacramentum mimicè et irrisoriè, vel ab amente, ebrio vel alio rationis impote collatum sit nullum.

Hanc Doctrinam tradit Conc. Florent. (vide num. 4.) et similiter Trid. sess. 7. can. 11. *de Sacramentis*: "Si quis dixerit, in Ministris, dum Sacramenta conficiunt et conferunt, non requiri intentionem, saltem faciendi quod facit Ecclesia, anathema sit."

Hujus primaria ratio petitur ex institutione Christi, quæ constat imprimis ex traditione.

Deinde etiam colligi potest ex verbis et modo, quibus Christus Sacramenta instituit, v. g. dum dixit: *Quorum remiseritis peccata. .et quorum retinueritis, &c.* quæ verba supponunt, Ministrum ex proposito et deliberatione Sacramenta conferre.

Confirmatur ex ratione S. Thomæ hic a. 8. in *Corp.*:
 “ Quando aliquid se habet ad multa, oportet, quòd per aliquid determinetur ad unum, si illud effici debeat: ea verò, quæ in Sacramentis aguntur, possunt diversimodè agi; sicut ablutio aquæ, quæ fit in Baptismo, potest ordinari et ad munditiam corporalem, et sanitatem corporalem, et ad ludam. Et ideo oportet, quòd determinetur ad unum, id est, ad sacramentalem effectum per intentionem abluentis.”

Qualis requiritur intentio ex parte subjecti seu Ministri?

II. R. Notandum, quòd intentio sit actus voluntatis tendentis in finem: unde intentio necessaria in Ministro consistit in actu ejus voluntatis, quæ vult actionem externam Sacramenti sub ratione faciendi quod facit Ecclesia.

III. Intentio autem illa ex parte subjecti distingui potest quadruplex, scilicet actualis seu formalis, virtualis, habitualis et interpretativa.

Quænam dicitur intentio actualis?

IV. R. Est præsens et actualis animi applicatio ad id, quòd deliberatè agitur.

An hæc requirit, ut quis corde vel ore formaliter dicat: intendo, volo hoc facere, &c. v. g. intendo baptizare, consecrare, &c.?

R. Negativè; sed sufficit, quòd ad ministranda Sacramenta vocatus, et ad illa se accingens, reverenter incipiat contrectare materiam, &c. Hæcque intentio erit actualis implicita, seu in actu exercito.

Imò improbandæ sunt scrupulosæ illæ reflexiones super ipsa intentione, utpote quæ impediunt devotionem, et super ipso objecto actûs diminuunt attentionem.

V. *Virtualis* est illa qua quis vi intentionis actualis ante habitæ, et moraliter adhuc perseverantis, sui compos applicat se ad agendum, et in actione progreditur, sed ob aliquam mentis evagationem non advertit intentionis suæ objectum sive id, quod facit.

VI. Intentio *habitualis* consistit in dispositione quadam solùm habituali: qualis est voluntas præterita interrupta,

item dispositio voluntatis, quæ nec actualiter est, nec unquam fuit, sed quæ eliceretur, si hoc vel illud menti occurreret.

VII. *Interpretativa* dicitur ea, quæ non procedit à voluntate ut principio elicente, sed solum ut effectus voluntarius in causa juxta interpretationem moralem: qualis est v. g. in ebrio, qui novit, se in ebrietate solitum facere actiones sacramentales. His præmissis:

VIII. Intentio habitualis ad perfectionem Sacramenti non est sufficiens: quia hæc non sufficit ad actum humanum, imò propriè non est intentio.

Obj. S. Thom. hic art. 8. ad 3. dicit: "Licet ille, qui aliud cogitat, non habeat actualem intentionem, tamen habet intentionem habitualem, quæ sufficit ad perfectionem Sacramenti."

R. Quòd per intentionem habitualem intelligat S. Thomas virtualem, ut patet ex contextu; nam subjungit: "Putat, cum Sacerdos accedens ad baptizandum, intendit facere circa baptizandum, quod facit Ecclesia. Unde si postea in ipso exercitio actûs cogitatio ejus ad alia rapiatur, ex virtute primæ intentionis perficitur Sacramentum." Ubi evidens est, particulas has *ex virtute primæ intentionis* significare intentionem virtualem.

IX. Nec etiam sufficit interpretativa; quamvis enim ex voluntate præcedenti actio Sacramentalis sic possit esse voluntaria ut effectus in causa, tamen hic et nunc non exercetur à Ministro ut ab agente rationali.

X. Intentio verò actualis certò sufficit, cum sit optima. Hæc, licet non sit necessaria, studiosè tamen ad illam conari debet Minister, ut docet S. Thom. art. 8. ad 3. "sed hoc (prosequitur) non est totaliter positum in hominis potestate: quia per intentionem, cum homo vult multum intendere, incipit alia cogitare, juxta illud Ps. 39. *Cor meum dereliquit me.*"

XI. Sufficit ergo, et ut minùs requiritur intentio virtualis: quia hæc dicitur virtualis, quæ vi actualis præcedentis influit in actum, et proinde sufficit ad actum humanum.

XII. Unde ille, qui advertenter ivit ad Baptisterium, Confessionale, Altare, &c. ministraturus, validè baptizat, absolvit, consecrat, &c. licet tempore ministerii distractus foret.

Pariformiter loquendum de Sacerdote, qui super corporale posuisset Hostias minores consecrandas, quamvis tempore Consecrationis de eis non cogitaret.

Similiter dic de Parocho, qui mediâ nocte excitatus ad mox ministrandum Sacramentum Baptismi, Pœnitentiæ, Extremæ-Uctionis, &c. sic semi-dormiens currit ad Baptistarium, &c. et ita adhuc turbatus Sacramentum ministrat.

N. 40. DE INTENTIONE NECESSARIA MINISTRI EX PARTE OBJECTI.

I. Facere quod facit Ecclesia est intentionis. II. Quod est. III. Quadruplex. IV. Non requiritur intentio effectus. V. Nec faciendi verum Sacramentum. VI. Et S. Th.

I. LUTHERANI et Calvinistæ consequenter ad suum principium erroneum de Sacramentorum efficacia, quo volunt, Sacramenta non esse nisi signa, quibus in nobis excitatur fides, quâ justificamur, docent, ad valorem Sacramenti sufficere, ut res et verba ponantur, qualiscumque sit intentio Ministri; quia ad excitandam fidem non desinunt esse apta.

Hunc errorem proscripsit Tridentinum superiori Num. 1. citatum docens, requiri intentionem faciendi quod facit Ecclesia.

Quotupliciter distingui potest objectum intentionis faciendi quod facit Ecclesia?

Resp. Quadrupliciter: unde et talis intentio etiam est quadruplex.

1° Intentio faciendi merè actionem externæ cæremoniæ, quasi materialitèr, sumptæ, sine ulla voluntate personali faciendi Sacramentum, vel quod facit Ecclesia: unde hæc vocari solet intentio merè externa.

2° Intentio potest esse non tantùm exterius faciendi ritum externum, sed etiam intùs et animo faciendi generatim quod facit Ecclesia, quidquid interim Minister sentiat de ipsa Ecclesia. Hæc intentio dicitur interna.

3° Intentio faciendi veri nominis Sacramentum, ut facit Ecclesia Romana.

4° Intentio conferendi effectus Sacramentales. Deinde quadruplex illa intentio potest esse particularis, sive expli-

cita et expressa, vel generalis, sive implicita et confusa: deinde etiam absoluta vel conditionata. De quibus Num. 41. et seq.

Quanam intentio ex quatuor prefatis requiritur et sufficit ad valorem Sacramenti?

Resp. Imprimis non requiritur quarta, sed sufficit, etiam cum voluntate non conferendi effectum, intentio, quâ simpliciter ac generatim vult facere quod facit Ecclesia; effectus enim non spectat ad essentiam Sacramenti, sed illud, quantum est de se, necessariò consequitur. Vid. S. Thom. art. 6. ad 1.

Hinc quamvis hæretici negent, per Sacramenta conferri gratiam, validè tamen baptizant, &c.

Sic etiam Paganus, licèt non credat Baptismum aliquid operari posse, baptizat tamen valide: modò formam Ecclesiæ, &c.

Deinde nec requiritur tertia, seu intentio conficiendi veri nominis Sacramentum, vel faciendi quod facit Ecclesia Romana, ut dicitur Numero sequenti.

An sufficit prima, seu intentio merè externa, licèt in animo dicat Minister: nolo conficere Sacramentum?

Resp. Negativè: sed insuper requiritur interna, sive ut Minister actum externum ponat, intendens per illum, saltem implicitè, facere Sacramentum, seu quòd facit Ecclesia. Patet ex Conciliis Florentino et Tridentino, quæ præter materiam et formam, requirunt in Ministro intentionem faciendi quod facit Ecclesia, atqui qui solùm ponit exterius materiam et formam non habet intentionem faciendi, sed tantùm simulandi, quod facit Ecclesia: ergo, &c.

Hinc Alexander VIII. damnavit hanc propositionem 28.: "Valet Baptismus collatus à Ministro, qui omnem ritum externum formamque baptizandi observat; intùs verò in corde suo apud se resolvit: non intendo facere quod facit Ecclesia."

Deinde S. Thom. (quem quidam contrarium putant) hâc quæst. 64. art. 10. dicit: "Intentio Ministri potest perverti dupliciter: uno modo respectu ipsius Sacramenti: putà cùm aliquis non intendit Sacramentum conferre, sed derisorie aliquid agere: et talis perversitas tollit veritatem Sacramenti, præcipuè quando suam intentionem exterius manifestat."

Dicit: *Præcipuè quando suam &c.* ergo etiam, si exteriùs eam non manifestet, et omnia seriò peragat: cùm autem ulteriùs dicat, intentionem Ministri etiam posse perverti per hoc, quòd abutatur v. g. Baptismo ad finem malum, evidenter innuit S. Thom. se utrobique agere de intentione personali Ministri.

Obj. Una ex rationibus, quare non requiratur probitas in Ministro, est, ne dubium sit Sacramentum: ergo ob eandem rationem non requiratur intentio interna Ministri.

Resp. Neg. conseq. Præterquam quòd utrumque dependeat à positiva voluntate Christi, magnum inter utrumque est discrimen; cùm etiam probitas Ministri non tantùm sit occulta, sed etiam valdè incerta, et de qua nec ipse Minister certus est omninò (nemo enim scit, an odio, an amore dignus sit); si illa igitur essentialiter requireretur, tolleretur certitudo moralis de valore Sacramenti.

Tolleretur quantum autem ad intentionem, cùm illa quasi sponte habeatur, et in hoc puncto à Ministris vix erretur nisi planè dedità operà malignantibus, sic necessitas intentionis certitudinem moralem minimè impedit: adeoque non minùs congruè potuit eam Christus requirere, et requisivit, quàm debitam materiæ et formæ applicationem, et legitimam Ministri potestatem, licèt ex eorum defectu occulto eadem sequantur incommoda.

Cæteras objectiones vide apud Authores.

Notat Steyaert, quòd de intentione parùm disertè egerit antiquitas; speculativè quidem, quia diu nulli circa hoc orti sunt errores, practicè vero, quia ut mox dictum est. vix à Ministris hic errari potest nisi planè dedità operà malignantibus.

N. 41. DE INTENTIONE EXPLICITA ET IMPLICITA CONFICIENDI SACRAMENTUM.

- I. *Sufficit intentio implicita.*
- II. *Quam non excludit error circa Sacramentum.*
- III. *Vel circa Ecclesiam.*
- IV. *Nec intentio contraria erronea.*
- V. *Vel abutendi Sacramento.*
- VI. *Intentio debet esse determinata.*
- VII. *Saltem quoad materiam præsentem.*

AN ad perfectionem Sacramenti requiratur intentio

particularis, seu explicita et expressa faciendi Sacramentum, vel faciendi quod facit Ecclesia Romana?

I. R. Negativè: sed sufficit intentio generalis implicita et confusa, sufficienter determinans ea, quæ exterius aguntur, ad esse sacramentale.

II. Hinc S. Thom. in 4. dist. 6. quæst. 1. art. 3. quæstiunculâ 2. ad 1. dicit: "Quamvis ille, qui non credit, Baptismum esse Sacramentum, aut habere aliquam spiritualem virtutem, non intendit, dum baptizat, conferre Sacramentum; tamen intendit facere quandoque, quod facit Ecclesia, etsi illud reputet nihil esse: et quia Ecclesia aliquid facit, ideo ex consequenti et implicite intendit aliquid facere quamvis non explicitè."

III. Similiter non requiritur, ut Minister explicitè intendat facere quod facit Ecclesia Romana; sed sufficit ut simpliciter et generatim velit facere quod Christus instituit, vel quod facit vera Ecclesia, quæcumque illius sit sententia de Ecclesia: ut declarat praxis Ecclesiæ ratum habentis Baptisma Hæreticorum. Cùm enim vera Ecclesia sit sola Romana, et hæc faciat veri nominis Sacramentum, sic intentione illâ generali continetur intentio implicita faciendi quod facit Ecclesia Romana.

Sed quid, si haberet duas intentiones repugnantes, v. g. Hæreticus baptizat intendens facere quod Christus instituit, aut quod facit sua Ecclesia, sed non quod facit Ecclesia Romana?

IV. R. Talis moraliter loquendo validè baptizabit: quis, non obstante illâ voluntatum contrarietate ex ignorantia aut errore conceptâ, habetur intentio absoluta generalis faciendi, quod Christus instituit, vel quod facit vera Ecclesia, qualem putat esse suam. Aliud tamen foret, si ita re-tringeret intentionem, ut absolutè nollet facere quod Christus instituit, si idem quoque faceret Ecclesia Romana; sed talis restrictio est extraordinaria.

An ad perfectionem Sacramenti requiritur in Ministro intentio recta?

V. R. Modò habeatur recta intentio respectu Sacramenti, sive intentio saltem implicita faciendi Sacramentum, validum erit Sacramentum, licet ulterior intentio recta non sit: unde docet S. Thom. hæc quæst. 64. art. 10. in *Corp.* "Si Sacerdos intendat aliquam feminam baptizare, ut abu-

tatur eâ, vel si intendat conficere Corpus Christi ut eo ad beneficia utatur. Et quia prius non dependet à posteriore, indè est quòd talis intentionis perversitas veritatem Sacramenti non tollit, sed ipse Minister ex tali intentione graviter peccat."

An intentio Ministri debet esse determinata quoad certam personam vel materiam?

VI. R. Affirmativè, ut patet ex ipsis formis Sacramentorum: sic per *ego te baptizo, ego te absolvo*, certa et determinata persona designatur, et in forma Eucharistiæ pronomen *hoc* designat determinatam materiam consecrandam.

VII. Hinc in Missali Romano, ubi de defectibus Missæ, §. 7. sic legitur: "Si quis habeat coram se undecim Hostias, et intendat consecrare solum decem, non determinans, quas decem intendit, non consecrat in his casibus, quia requiritur intentio." Non enim dari potest ratio, quare in casu una consecrata potius foret, quàm altera.

Quid si quis putet, tantum esse 10 Hostias, et essent 11, vel se tenere unicam, et tenet duas?

R. Omnes regulariter erunt consecratæ; quia habet intentionem consecrandi id, quod ante se positum est, sive ejus intentio fertur simpliciter in materiam præsentem.

Et sic ordinariè intelligi debet, nempe intentionem Ministri dirigi ad materiam personamve præsentem simpliciter: unde si putet, se baptizare masculinum, et est femina, vel se absolvere Joannem, et est Petrus, validum conficiet Sacramentum: quia intentio ejus fertur (ut solet et debet) in præsentem, quicumque sit. Aliud tamen foret, si resringeret suam intentionem ad hanc determinatam personam, et nullo modo ad aliam.

N. 42. DE INTENTIONE CONDITIONATA.

I. *Conditionata intentio subsistens.* II. *De præterito vel præsentem non officit Sacramentum.* III. *Sed dum est de futuro.* IV. *Excepto fortè Matrimonio.* V. *Non tamen Pœnitentiâ.* VI. *Nunquam licet conditionem apponere.* VII. *Sinè justa causa.*

INTENTIO absoluta est illa, ubi nulla ponitur conditio; quæ si apponatur, erit conditionata. Est autem triplex conditio, de præterito scilicet, de præsentem et de futuro.

An ad valorem Sacramenti sufficit intentio conditionata?

R. Sufficit sola illa, quæ æquivalet absolutæ.

II. Quid ergo facit intentio conditionata de præterito vel præsentî?

R. Si tunc verificetur conditio, valet Sacramentum; si verò non subsistat non perficitur Sacramentum, idque defectu intentionis: nam voluntas sub conditione, eâ non subsistente, etiam non subsistit.

III. Quid de intentione propriè conditionata de futuro?

R. Cum tali intentione Sacramentum est nullum, excepto fortè Matrimonio: ratio est, quòd illa conditio impediât moralem unionem inter intentionem Ministri et applicationem materiæ et formæ: suspendit enim præsentem intentionem, et facit, ut Minister in præsentî non habeat voluntatem conficiendi Sacramentum: postmodum autem purificatâ conditione, etiam Sacramentum non subsistit: quia tunc non amplius existent materia et forma.

IV. Dictum est *excepto fortè Matrimonio*: quia cum matrimonium sit contractus, in sententiâ illorum, qui dicunt, contrahentes esse Ministros, cum purificatur conditio, censentur tunc moraliter adesse materia et forma. In aliis verò sententiâ manet paritas cum cæteris Sacramentis.

V. Obj: Absolutio Sacramentalis assimilatur sententiæ judiciali; atqui hæc potest subsistere cum conditione de futuro: ergo et Sacramentum Pœnitentiæ.

R. Est similitudo quoad aliqua, sed non quoad omnia: sententiâ enim judicialis etiam fit scripto, in absentem, nolentem, &c. non verò Sacramentalis: præterea noluit Christus fieri Sacramentum, nisi simul essent intentio, materia et forma.

Quid si quis baptizaret sub hac vel simili conditione: *Ego te baptizo, &c. si sis prædestinatus*: an validè baptizabit, supposito, quòd sit prædestinatus?

Resp. Sylvius ait, partem negativam esse verisimiliorem; quia talis conditio est omnino aliena ab humana cognitione: alii tamen affirmant; quia in supposito omnia essentialia adsunt.

VI. Ex dictis collige, quòd apponere Sacramento conditionem de futuro semper sit grave sacrilegium: quia exponitur Sacramentum periculo nullitatis.

VII. Deinde nec licitum est apponere conditionem de præterito vel præsentì sinè rationabili causa, ut infra videtur suis locis.

N. 43. QUIBUS SACRAMENTA SINT DISPENSANDA.

I. *Non licet ministrare Sacramenta.* II. *Peccatori publico.* III. *Sæpe tamen licet si occultus publicè petat.* IV. *Numquam licet Sacramentum simulare.* V. *Ut est damnatum.*

LICETNE Sacramenta ministrare indignis ?

Resp. Id per se est grave peccatum sacrilegii, infidelitatis et scandali : sacrilegii quidem, inquantùm datur sacrum profanandum ; infidelitatis verò, quia agitur contra officium boni dispensatoris ; et scandali, quatenus cooperatur peccato proximi.

An in omni Sacramento requiritur in Ministro æquè exacta notitia dispositionis suscipientis ?

R. Negativè ; in Sacramento enim Pœnitentiæ præ cæteris major requiritur, cùm Minister ibi sit iudex : in Sacramento autem Ordinis (quod plus spectat bonum commune, quàm privatum) et Matrimonii, præmittendæ sunt inquisitiones juxta formam à Tridentino præscriptam : in Baptismo adultorum inquirendum circa fidem, &c. juxta Trid. sess. 6. non item sic in cap. 6. cæteris Sacramentis, ubi quis exteriùs reverenter accedens præsumitur bonus, nisi de contrario constet.

An omnibus, qui sciuntur indigni, Sacramenta sunt deneganda ?

II. R. Nullum Sacramentum (inquit Pastorale) conferat, etiam suo subdito, excommunicato, vel existenti in peccato mortali notorio, id est, publicè indigno ; sive publicè, sive occultè petat.

Si verò peccator sit occultus, tunc ipsi occultè petenti etiam sunt deneganda ; modo tamen Minister hoc aliter sciat quàm ex confessione sacramentali.

III. Si tamen hic Sacramenta petat publicè, et sinè scandalo nequeat præteriri, ipsi dari debet Eucharistia, ut expressè docent Ritualia cum Sancto Thoma : et hoc cum proportione etiam locum habere debet in aliis Sacramentis, scilicet Baptismo, Confirmatione, Extrema-Uncione et

Matrimonio. Hoc tamen non obtinet in Sacramento Pœnitentiæ, cujus administratio est occulta: nec etiam in Sacramento Ordinis, quod non est pro omnibus; sed electio ordinandorum est penes Ecclesiæ Rectores.

An quandoque licet (v. g. ad avertendum sacrilegium suscipientis) stimulare Sacramentum, v. g. Hostiam non consecratam porrigendo, pro absolutione dando benedictionem, &c.?

IV. R. Hoc semper est grave peccatum, utpotè mendacium sacrilegum, redundans in gravem injuriam Christi et Sacramenti; facto enim suo talis dicit, se in Nomine et Persona Christi v. g. absolvere cùm sciat hoc non fieri; deinde in Hostiæ non consecratæ porrectione Minister, quantum in se est, facit idolatrare præsentem: nec etiam suscipiens per hoc excusabitur à peccato sacrilegii, cùm ipse putet, se suscipere Sacramentum.

V. Unde etiam condemnata est ab Innocentio XI. hæc propositio 29. *Urgens metus gravis est justa causa Sacramentorum administrationem simulandi*: sicut enim in anterioribus damnatur restrictio mentalis in verbis, ita hic in factis.

Notari merentur hæc verba Steyaertii in appendice *de Sacramento Pœnitentiæ*: huc pertinet, quòd circa praxim confitentium sæpe, et sola venialia, ac penè semper eadem, saltem nunquam sint ignavis, seseque absolvi putantibus, pro thesauro carbones, ut aiunt, seu pro absolutione verba alia per simulationem obtrudenda.

Probanda tamen est, inquit idem *in damnatas*, Confessariorum praxis in casu, quo ob causas absolutio dari non posset, dantium pœnitenti benedictionem, ne suspicionem apud alios incurrat, ita tamen ut ipse pœnitens noverit, se non absolvi.

N. 44. DE SUBJECTO SACRAMENTORUM.

I. *Subjectum est homo viator.* **II.** *Non omnis respectu omnium.* **III.** *Subjectum singuli Sacramenti.*

QUISNAM est Sacramentorum subjectum?

I. Resp. De Lege Dei ordinaria est solus homo viator: hujus ratio petitur tum ex voluntate Christi instituentis, tum quòd Sacramenta sint instituta ad salutem hominis, et in remedium peccati.

II. Non tamen omnis homo capax est cujuslibet Sacramenti : cujus ratio petitur tam ex voluntate Christi, quam ex natura rei : et ita non baptizatus incapax est aliorum Sacramentorum, feminæ respectu Ordinis, infantes et perpetuò amentes respectu Pœnitentiæ, Extremæ-Uncionis et Matrimonii.

Quisnam ergo est capax singuli Sacramenti ?

III. R. Subjectum capax Baptismi est homo viator non baptizatus.

Confirmationis, homo viator baptizatus necdum confirmatus.

Eucharistiæ est homo viator baptizatus.

Pœnitentiæ est homo viator, qui post Baptismum peccavit.

Extremæ-Uncionis est homo viator baptizatus, ratione saltem aliquando usus, periculosè infirmus, qui necdum in eodem illo periculo suscepit Uctionem.

Ordinis est homo viator baptizatus, masculus, necdum illo Ordine insignitus.

Sacramenti denique Matrimonii est homo viator baptizatus, habilis ad contractum matrimonialem.

N. 45. DE DISPOSITIONE NECESSARIA IN SUSCIPIENTE.

1. *Nulla in parvulis requiritur dispositio ad valorem Sacramenti.* II. *Sed requiritur intentio.* III. *In utentibus ratione.* IV. *Positiva suscipiendi Sacramentum.* V. *Sufficit tamen actualis non retractata.* VI. *Alia tamen in Sacramento Pœnitentiæ VII. et Matrimonii.* VIII. *Dispositio pro fructu Sacramenti.*

1. QUANTUM ad parvulos et perpetuò amentes patet necessariam non esse in illis dispositionem, sive ad valorem, sive ad fructum Sacramentorum, quorum sunt capaces: unde quæstio tantùm instituitur de iis, qui ratione utuntur, vel aliquando saltem illâ usi sunt.

De iis, qui quandoque habuerunt usum rationis, sed jam eo carent, judicanda est dispositio secundum voluntatem et dispositionem, quam habuerunt sanæ mentis existentes.

Observandum tamen, quòd, si aliquando habeant lucida intervalla, tunc Sacramentum eis non sit ministrandum

extra necessitatem, nisi dum mentis compotes sunt: prout expressè præscribunt Ritualia de Baptismo talium adultorum.

Quænam ergo in suscipiente requiritur dispositio ad valorem Sacramenti?

II. R. Imprimis in suscipiente Sacramentum Eucharistiæ requiritur voluntas recipiendi hoc Sacramentum in ordine ad ejus effectum, non autem ad valorem: quia cùm consistat in re permanente, independenter à quavis intentione remanet Sacramentum: in aliis autem Sacramentis necessaria est intentio interna ad valorem Sacramenti: III. ratio à priori est voluntas Christi, quæ nobis innotescit ex doctrina et praxi Ecclesiæ, communique Doctorum sententia. Ita particulariter *de Baptismo* S. Th. infra quæst. 68. art. 7.

IV. Itaque intentio seu voluntas neutralis nec consentiens nec dissentiens, et à fortiori voluntas reluctans non sufficit; sed requiritur aliqua voluntas positiva, seu, ut loquuntur Ritualia, ut aliquod suscipiendi Sacramenti desiderium ostenderit.

Qualis debet esse ista intentio?

R. 1°. Si consideretur ex parte objecti, requiritur talis, qualis est in Ministro Sacramenti.

2°. Si consideretur ex parte subjecti seu recipientis Sacramentum, non requiritur in illo intentio ejusdem activitatis, ac in Ministro.

V. Sufficit itaque intentio non tantùm actualis et virtualis, verùm etiam quodammodo habitualis, quam alii vocant latè virtuales, ea scilicet, quæ coincidit cum actuali non retractata, licèt jam virtualiter, propriè non perduret. Constat id ex praxi Ecclesiæ administrantis Sacramenta in amentiam lapsis, vel aliter usu rationis destitutis; modo (si nihil aliud obstat) aliquando Sacramenti suscipiendi desiderium ostenderint, etiam solùm in genere, quale habetur v. g. in vita christianè peracta.

VI. Notant tamen Preinguè et Billuart, aliam requiri voluntatem ad Sacramentum Pœnitentiæ, quam ad alia Sacramenta: quia cùm actus Pœnitentis sint pars essentialis hujus Sacramenti, sic debent virtualiter permanere et jungi cum forma absolutionis: hinc, inquit, quamvis baptizandus foret, qui ab anno in amentiam incidit, tunc ostensâ voluntate suscipiendi Baptismum; non tamen similis foret absolvendus: quia nulla est moralis connexio inter contritionem ab anno præterito cum præsentis absolutione.

VII. Similiter in Sacramento Matrimonii, quod supponit contractum validum, non sufficit mera illa intentio actualis non retractata.

An præter intentionem adhuc alia requiritur dispositio in suscipiente ad valorem Sacramenti?

R. Negativè, præterquam in Sacramento Pœnitentiæ, ad quod requiruntur contritio, &c. tanquam ejus partes materiales.

VIII. Quænam in adulto requiritur dispositio pro fructuosa Sacramenti susceptione?

R. Si sit Sacramentum mortuorum, non requiritur status Gratiæ, sed sufficit contritio, &c. ut suis locis dicatur.

In suscipiente autem Sacramentum vivorum per se requiritur status Gratiæ, ita ut sibi conscius peccati mortalis præviè teneatur ad confessionem pro suscipienda Eucharistia: quod et de aliis Sacramentis vivorum, præticè saltem, etiam certum est. Vide supra Num. 37.

N. 46. DE NUMERO SACRAMENTORUM.

S. Thom. quæst. 65. art. 1. et 2.

- I. *De fide est, septem præcisè esse novæ legis Sacramenta.*
 II. *Ex traditione divina.* III. *Et insinuat in Scriptura.* IV. *Congruentiæ numeri septenarii.*

QUOT sunt Sacramenta novæ Legis?

I. R. Dogma Catholicum est, definitum in Concilio Florentino, et similiter in Tridentino sess. 7. can. 1. *de Sacramentis*: " Si quis dixerit, Sacramenta novæ Legis non fuisse omnia à Jesu Christo Domino nostro instituta, aut esse plura vel pauciora quam septem, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam-Uncionem, Ordinem et Matrimonium, aut etiam aliquod horum septem non esse verè et propriè Sacramentum: anathema sit."

II. Hujus ratio primaria habetur ex voluntate Christi, de qua nobis constat ex traditione divina, et quam cum Ecclesia Latina etiam semper agnovit Græca, sæpe licet in aliis punctis dissentiens.

III. Insinuat etiam septenarius ille numerus per varia Scripturæ loca: sic Prov. 9. dicitur *Sapientia*, quæ est

Christus, *edificasse sibi domum*, id est Ecclesiam, et *excidisse columnas septem*, nimirum septem Sacramenta, quæ totidem veluti columnæ sustentant Ecclesiam.

Sic similiter Exodi 25. per septem lucernas, quæ erant in uno candelabro, hoc insinuat: septem enim Sacramenta totidem veluti lucernæ sunt, quæ Ecclesiam illuminant.

Obj. I. S. Augustinus et alii sancti Patres referunt pauciora, quàm septem: ergo, &c.

R. Non ideo tunc excludunt cætera, sed solummodo ad suum propositum de aliquibus Sacramentis mentionem faciunt, de aliis nil dicentes. Dum autem quidam SS. Patres videntur plura quàm septem admittere, tunc Sacramenta non accipiunt strictè, sed sensu quodam latiori pro quocumque Signo Sacro.

Obj. II. Sunt septem Ordines, et quilibet etiam Ordo minor probabiliter est Sacramentum: ergo sunt plura, quàm septem.

R. Nego conseq. dum enim Catholici docent, tantum esse septem Sacramenta, sumunt Sacramentum secundum genus, ita ut sensus sit, tantum esse septem Sacramenta genericè diversa, seu quæ ad diversos genere fines referuntur. Cum autem septem Ordines ad unum ordinentur, scilicet Sacerdotium, dicuntur unum genericè Sacramentum. De hoc iterum in Tract. *de Ordine*.

IV. Demonstra, convenienter septem Sacramenta à Christo Domino esse instituta?

R. Rationem cum S. Thom. dat Catechismus Romanus parte 2. num. 18. his verbis: "Cur autem neque plura, neque pauciora numerentur, (quàm septem) ex iis etiam rebus, quæ per similitudinem à naturali vita ad spiritua-lem transferuntur, probabili quadam ratione ostendi poterit. Homini enim ad vivendum vitamque conservandam, et ex sua reique publicæ utilitate traducendam, hæc septem necessaria videntur: ut scilicet in lucem edatur, augeatur, alatur; si in morbum incidat, sanetur; imbecillitas virium reficiatur; deinde quod ad rempublicam attinet, ut Magistratus nunquam desint, quorum autoritate et imperio regatur: ac postremo legitimâ sobolis propagatione seipsum et humanum genus conservet. Quæ omnia quoniam vitæ, quâ anima Deo vivit, respondere satis apparet, ex iis facillè Sacramentorum numerus colligetur: sic enim

per Baptismum homo Christo renascitur, &c." Vide ulterius Catechismum Romanum et supra Num. 22.

Eadem ratione ostendit S. Th. art. 2. septem Sacramenta præfato ordine congruè recenseri.

N.47. DE COMPARATIONE SACRAMENTORUM AD INVICEM.

S. Thom. quest. 65. art. 3. et 4.

- I. *Est quadruplex ordo Sacramentalis.* II. *Scilicet Ordo relativus.* III. *Ordo dignitatis.* IV. *Ordo necessitatis.* V. *Et prioritatis.*

I. QUOTUPLEX est ordo seu comparatio inter septem novæ Legis Sacramenta?

R. Distingui potest quadruplex scilicet ordo relativus, dignitatis, necessitatis et prioritatis.

II. Quis dicitur ordo relationis seu relativus?

R. Ordo dicitur relativus per respectum ad proprios Sacramentorum fines, quatenus ordinantur ad vitam spiritualem, ad similitudinem vitæ naturalis; unde ordine relativo primus est Baptismus; deinde Confirmatio, prout Numero præcedenti recensentur.

III. Quis inter Sacramenta est ordo dignitatis?

R. Longè et absque comparatione omnium dignissimum est Sacramentum Eucharistiæ: cum in hoc Sacramento contineatur ipse Christus substantialiter, in aliis tantum virtus quædam instrumentalis à Christo participata.

Deinde, ut ait Trid. sess. 13. cap. 3. "Reliqua Sacramenta tunc primùm sanctificandi vim habent, cum quis illis utitur; at in Eucharistia ipse sanctitatis Author ante usum est."

Duas insuper alias rationes tradit S. Thomas art. 3. scilicet quòd reliqua Sacramenta ad Eucharistiam ordinantur, et in illa consummentur.

Inter alia verò Sacramenta unum altero dignius est *secundum quid*: aliud ratione necessitatis, aliud ob excellentiam Ministerii, aliud ob excellentias secundum quosdam effectus &c. Et sic Baptismus excellit quantum ad necessitatem, etiam quantum ad effectum deletionis omnis pænæ. Confirmatio et Ordo quantum ad viam perfectionis, &c.

Art. 4. docet S. Thom. (quod postea definivit Trid. sess. 7. can. 4. *de Sacramentis*) Sacramenta novæ Legis esse ad salutem necessaria, non superflua; etsi non omnia singulis, ut patet de Ordine et Matrimonio.

IV. Quis igitur inter Sacramenta est ordo necessitatis?

R. cum S. Th. art. 4. aliquid necessarium dici respectu finis dupliciter: uno modo, sine quo non potest haberi finis, prout necessarius est eibus respectu vitæ humanæ: alio modo, sine quo non habetur finis ita convenienter, seu quod valde utile est; ita equus dicitur necessarius ad iter.

Priori itaque modo maximè omnium et absolutè necessarium est Sacramentum Baptismi: et sic etiam Sacramentum Pœnitentiæ, supposito peccato mortali post Baptismum. Hæc duo, ait S. Thom. sunt necessaria respectu singulorum: Ordo verò est simpliciter necessarius toti Ecclesiæ: quia *ubi non est Gubernator, populus corruet*, ut dicitur Prov. 11.

Posteriori modo necessaria sunt Sacramenta Confirmationis, Eucharistiæ et Extremæ Unctionis: et idem est de Sacramento Matrimonii in supposito quòd quis ineat Matrimonium.

Porro alia est necessitas medii, alia præcepti tantum: alia præcepti divini, alia ecclesiastici; alia præcepti *per se*, alia *per accidens*, &c.

Hæc fusiùs suis locis.

V. An in Sacramentis suscipiendis observari debet ordo prioritatis?

R. Alius est ordo prioritatis quoad valorem: et hic tantum est respectu Baptismi ad alia Sacramenta. Alius est de necessitate præcepti tantum; sive ut quis non solum validè, sed et licitè Sacramentum suscipiat: et sic debet Confirmatio præcedere Ordinem, Ordo inferioriorem, et Sacramentum Pœnitentiæ à relapsis præmitti debet susceptioni Sacramenti vivorum.

N. 48. DE CÆREMONIIS ET SACRAMENTALIBUS.

S. Thom. quæst. 66. art. 10. et quæst. 71.

I. *Cæremonia.* II. *Sacramentale.* III. *Ecclesia potest instituere cæremonias, &c.* IV. *Quæ debent observari.* V. *Sub peccato ex genere suo gravi.* VI. *Utilitates cæremoniarum.*

I. QUID est cæremonia?

R. Est ritus religiosus, sive pertinens ad Dei cultum: vel, ut alii, est actus externus Religionis.

II. Quid est Sacramentale?

R. Est res religioso ritu consecrata, ipseque ritus: *res*, v. g. Aqua benedicta, Agnus Dei, &c.: *ritus*, v. g. signum Crucis, exorcismus, insufflatio, &c.

Sacramentorum cæremonia seu ritus hic intelligimus, quatenus distinguuntur à Sacramentis, (quæ ipsa alioquin cæremoniæ quædam sunt, et ritu aliquo perficiuntur) sed tamen Sacramentis adhærent, quæque etiam Sacramentalia vocari possunt: intelliguntur etiam quædam alia, ut Aqua benedicta, Agnus Dei, &c. ob similitudinem, quam habent cum Sacramentis.

III. Probatum autem Ecclesiæ competere potestatem cæremonias, &c. instituendi ab ipso exemplo Apostolorum, Actor. 15. novam cæremoniam instituentium, nempe ut gentiles ad fidem conversi abstinere à sanguine et suffocato, quod tamen non obligabat in nova Lege.

Probatum deinde ex autoritate Ecclesiæ, et vetustate cæremoniarum et Sacramentalium, juxta consuetudinem Patrum et testimonia eorum: quam etiam autoritatem verisimillimè, ait Steyaert, demonstrat locus Script. 1. Petr. 3. v. 21. *Non carnis depositio, sed conscientiæ bonæ interrogatio in Deum.* Vide Concilium Trid. sess. 21. cap. 2. *de Eucharistia.*

Denique etiam à ratione probatur, scilicet ex finibus, utilitatibus cæremoniarum, &c. ut mox videbitur.

An est obligatio observandi cæremonias ab Ecclesia præscriptas?

R. Affirmativè: etiam seposito scandalo. Vide Trident. sess. 7. can. 13. *de Sacramentis*, et sess. 22. can. 7.

Illa autem obligatio est ex genere suo gravis : unde extra necessitatem illas in gravi re omittere est peccatum mortale, veniale, si sit in re levi sinè contemptu, &c.

Dum autem propter necessitatem omissæ fuerunt, tunc illâ cessante postea supplendæ sunt : et hinc patet, quanti illas faciat Ecclesia.

Quænam sunt utilitates cæremoniarum Sacramentalium ?

R. S. Thomas quæst. 65. art. 10. occasione Rituum Baptismi illas reducit ad hæc capita.

1°. Ad majestatem et reverentiam Sacramentis conciliandam, quam nudè exhibita non haberent : ad hoc non parum conducit, si Minister graviter (ut debet) et cum sacro quodam decore, non per modum levis gesticulationis Ritus illos perficiat.

2°. Ad fidelium instructionem et devotionem ; homo namque per externa et sensibilia ad Spiritualia erigi solet, ad quod plurimum conducet, si per occasionem illas explicet populo Minister.

3°. Ad vim dæmonis reprimendam, ne effectum sacramentalem impediatur, seu et plenius hic effectus à suscipiente percipiatur, et firmiter conservetur. Ad hoc facit, si Minister illos Ritus, præcipuè in orationibus et benedictionibus consistentes, magnâ devotione et spiritûs fervore peragat.

N. 49. DE EFFECTIBUS SACRAMENTALIUM.

I. Inter varia Sacramentalia. II. Illa, quibus res benedicuntur vel consecratur. III. Habent speciales effectus.

I. SACRAMENTALIA sic dicta, quòd quamdam cum Sacramentis habeant similitudinem, alia serviunt instructioni, mysticæ significationi, piæ commemorationi, tanquam adimicula externa vel signa devotionis : alia ad solemnitatem et reverentiam Sacramenti, Sacrificii, &c. ; alia sunt instrumenta quædam divini Cultûs, &c.

Itaque cum non omnes cæremoniæ aliave Sacramentalia ordinentur ad eosdem fines et effectus, hinc nec omnibus iidem effectus conveniunt.

Quænam speciali ratione valent ad quosdam effectus peculiare ?

II. R. Hujusmodi, in quibus intervenit Benedictio aut Consecratio (idemque est de rerum benedictarum vel consecratarum usu) specialiter valent ad effectus illos, ad quos instituuntur; idque etiam per modum impetrationis, partim ex precibus Ecclesiæ, partim ex devotione Ministri vel subjecti: effectus autem, quos eâ ratione habent Sacramentalia, præsertim sunt sequentes.

1°. Excitatio piorum motuum Gratiæ per modum impetrationis.

II. 2°. Remissio peccatorum venialium, mediantibus hispiis motibus, quibus elicitur pœnitentia expressa vel implicita.

Unde remissio peccatorum venialium non habetur immediatè ex opere operato (ut quidam falsò putant), sed solum mediatè, quatenus per illos pios motus homo conatur ad contritionem, &c.

3°. Remissio pœnæ temporalis per modum indulgentiæ aut operis satisfactorii.

4°. Effugatio et repressio dæmonis; idque non tantum merè per modum impetrationis, sed etiam per modum imperii, ex peculiari potestate Ecclesiæ à Christo datæ adversus dæmones.

5°. Sanitas corporalis, vel simile beneficium temporale; hic tamen effectus solum obtinetur per modum impetrationis, loquendo directè et quasi per se: per accidens verò et removendo prohibens interdum obtineri solet, coërcendo dæmonum potestatem, &c. Hæc latius apud Bellarmin. et Suarez.

FINIS TRACTATUS DE SACRAMENTIS IN GENERE.

TRACTATUS

DE

SACRAMENTO BAPTISMI.

S. Thom. 3. parte, à quest. 66. ad 72.

PROEMIUM.

I. *Instructio Eugenii IV. ad Armenos.* II. *Joan. c. 3. v. 5. Matth. c. 28. v. 19.*

POSTQUAM S. Thomas tradidit ea, quæ omnibus Sacramentis sunt communia, disputat de singulis in particulari; et primò quidem agit de Baptismo, qui ordine alia Sacramenta antecedit: quia est origo vitæ spiritualis, et janua, quâ in Ecclesiam intratur, et jus ad cætera Sacramenta acquiritur.

Quia autem perbreve Synopsim et compendium continet instructio, quam de hoc Sacramento Eugenius IV. Papa dedit Armenis, hinc juvabit eam hic præmittere; magis enim apud omnes est autoritatis; cum ab universa Ecclesia probata et recepta sit: I. "Primum omnium Sacramentorum locum tenet S. Baptisma, quod vitæ spiritualis janua est: per ipsum enim membra Christi, ac de corpore efficimur Ecclesiæ, II. Et cum per primum hominem mors introierit in universos; nisi ex aqua et Spiritu Sancto renascimur, non possumus (ut inquit Veritas) in Regnum Cælorum introire. Materia hujus Sacramenti est aqua vera et naturalis; nec refert, frigida sit an calida. Forma autem est: *Ego te baptizo in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.* Non tamen negamus, quin et per illa verba:

N

**Baptizetur talis servus Christi in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, vel Baptizatur manibus meis talis, in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, verum perficiatur Baptisma: quoniam cum principalis causa, ex qua Baptismus virtutem habet, sit Sancta Trinitas, instrumentalis autem sit Minister, si exprimitur actus, qui per ipsum exercetur Ministrum, cum Sanctæ Trinitatis invocatione, perficitur Sacramentum. Minister hujus Sacramenti est Sacerdos, cui ex officio incumbit Baptizare. In casu autem necessitatis non solum Sacerdos vel Diaconus, sed etiam Laicus vel mulier, imò etiam Paganus et Hæreticus baptizare potest, dummodo formam servet Ecclesiæ, et facere intendat, quod facit Ecclesia. Hujus Sacramenti effectus est remissio omnis culpæ originalis et actualis, omnis quoque pœnæ, quæ pro ipsa culpa debetur. Propterea baptizatis nulla pro peccatis præteritis injungenda est satisfactio: sed morientes antequam culpam aliquam committant, statim ad Regnum Cœlorum et Dei visionem perveniunt."*

N 1. DE VARIIS BAPTISMI ACCEPTIONIBUS ET FIGURIS.

- I. *Vox* Baptisma sumitur. II. 1°. *literaliter pro ipsa lotionem.* III. 2°. *metaphoricè.* IV. *Idque variis modis.* V. 3°. *Pro lotionem caremoniali et Baptismo Joannis.* VI. 4°. *Pro novæ legis Sacramento.* VII. *Quod variè nominatur.* VIII. *Et fuit præfiguratum.*

I. BAPTISMA, vox Græca, generatim significat ablutionem, et principaliter illam, quæ fit per quamdam immersionem.

Quadrupliciter autem sumitur potissimum vox *Baptismus* in Scriptura Sacra.

II. 1° Grammaticaliter seu litteraliter pro immersione vel intinctione: et quia, quæ lavantur, solent atquis immergi vel intingi, ideo Baptismus usurpatur pro lotionem seu ablutionem. Sic sumitur Judith cap. 12. v. 7. *Et exhibat noctibus. . et baptizabat se in fonte aquæ.*

• Baptizatur.

III. 2°. Sumitur metaphoricè: imprimis pro passione et afflictione, quâ homo instar aquæ mergitur et absorbetur, et sic Lucæ cap. 12. v. 50. dicit Christus: *Baptismo habeo baptizari*: et inde etiam dicitur Baptismus flaminis et sanguinis. Item eodem sensu intelligi potest Apostolus 1. ad Cor. 15. v. 29. *Quid facient, qui baptizantur pro mortuis?* Id est, quid facient, qui immerguntur tristitiis et operibus pœnitentiæ pro refrigerio mortuorum?

IV. Alii tamen hunc locum aliter explicant: vide Estium.

Deinde sic etiam metaphoricè sumitur pro immersione in gaudiis per infusionem Donorum Spiritûs Sancti, ut Act. 1. v. 5. *Vos autem baptizabimini Spiritu Sancto*; etiam transitus maris rubri metaphoricè dicitur Baptismus 1. ad Cor. 10. v. 2.

V. 3°. Significat lotiones legales et cæremoniales Judæorum, quæ variæ reperiuntur in Scriptura Sacra: *legales* scilicet, ad Hebræos cap. 9. v. 10. *Observantiæ Pharisæicæ*, Marci cap. 7. v. 3. et 4. et *Baptismus Joannis*, qui Marci cap. 1. v. 4. vocatur *Baptismus Pœnitentiæ*; erat enim etiam cæremonialis, non quidem Sacramentum, sed ad Baptismum Christi per pœnit. præparans.

4°. Denique vox *Baptismus*, usu Scripturæ et Ecclesiæ, significat Baptismum Christi, seu primum novæ legis Sacramentum, à Christo institutum: sic habetur Matth. cap. 28. v. 19. *Baptizantes eos in Nomine Patris, &c.*

VI. Quibus aliis nominibus hoc Baptismi Sacramentum in Scriptura Sacra et apud SS. Patres indigitatur?

VII. R. Variis, quæ desumuntur partim à materia, partim à forma, partim ab effectibus, &c.

Sic dicitur v. g. ad Ephes. cap. 5. v. 26. à materia *Lavacrum aquæ*: à forma vocatur Sacramentum Trinitatis: à materia et effectu dicitur ad Titum cap. 3. v. 5. *Lavacrum Regenerationis et renovationis*: à fidei professione, forma et effectu vocatur *Sacramentum Fidei*: ad Hebr. cap. 6. v. 4. et 6. *Sacramentum illuminationis et renovationis* ab effectu: *Sigillum vel signaculum* à caractere, &c.

VIII. Variæ sunt etiam ejus figuræ: ut Arca Noë, ut habetur 1. Petri cap. 3. v. 21. item columna nubis et transitus maris rubri, ut docet Apostolus 1. ad Cor. 10. v. 2. transitus Jordanis, Josuë cap. 3. lotio Naaman Syri in

Jordane 4. Reg. cap. 5. &c. Præcipuæ tamen figuræ fuerunt Circumcisio et Baptismus Joannis : luculentissima autem ejus adumbratio contigit in baptizazione Christi Matth. cap. 3. v. 16. et 17, quando et verisimiliter fuit institutum.

N. 2. DE DEFINITIONE ET INSTITUTIONE SACRAMENTI BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 66. art. 1. et 2.

I. *Varie definitiones.* II. *Institutio facta ante passionem.*
 III. *Dum Christus à Joanne baptizatus est.* IV. *Christus per semetipsum baptizavit.*

QUID est Sacramentum Baptismi ?

I. R. A. S. Thom. art. 1. in *Corp.* definitur : *Ablutio corporis exterior, facta sub forma præscripta verborum :* à Catechismo Romano : *Sacramentum regenerationis per aquam in verbo.*

Vulgariter autem definitur : Sacramentum à Christo Domino institutum, in quo per abluionem exteriorem corporis sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis homo spiritualiter regeneratur.

Quandonam Sacramentum Baptismi est institutum ?

II. R. Cùm Christus ante suam Passionem baptizaverit saltem per suos Discipulos, juxta illud Joan. cap. 3. v. 22. *Post hæc venit Jesus et Discipuli ejus. .et baptizabat ;* hinc cùm usus Sacramenti supponat ejus institutionem, sequitur, Baptismum ante Passionem Christi fuisse institutum.

Obj. I. Agitur ibidem de Baptismo Joannis : ergo, &c.

R. Neg. Ant. quia sic non Christus, sed potius Joannes diceretur per Discipulos baptizare. Deinde contrarium eruitur ex Joan. cap. 3. v. 25. et 26, Marci cap. 1. v. 8.

Obj. II. Passio Christi, cujus merita applicantur per Sacramenta nondum erat posita : ergo, &c.

R. Neg. conseq. Quia Baptismus ex meritis Passionis Christi prævisis (sicut omnis gratia data est ante novam legem) traxit suam efficaciam : deinde jam plurima præcesserant Christi merita, quamvis redemptio nostra ex

voluntate Patris non esset consummanda nisi in morte Christi. Deinde probatur hæc sententia ex eo, quòd aliàs Apostoli non baptizati in ultima Cœna recepissent Eucharistiam et Ordinem: hoc autem nullo modo videtur posse dici.

Quonam tempore ante passionem institutus est Baptismus?

III. R. Verisimillimè dum Christus à Joanne baptizatus est in Jordane: quia, ut dicit S. Thom. art. 2. in *Corp.* "Tunc videtur aliquod Sacramentum institui, quando accipit virtutem producendi suum effectum; hanc autem virtutem accepit Baptismus, quando Christus est baptizatus."

Etenim juxta SS. Patres Christus tunc determinavit materiam, scilicet aquam, quam suo contactu sanctificavit, eique virtutem regenerativam tribuit. Designata tunc fuit forma; adfuit enim Pater in voce, Filius in carne, et Spiritus Sanctus in specie columbæ. Declaratus etiam fuit præcipuus Baptismi effectus per Cœli apertionem.

Præcipuas rationes, quare Christus à Joanne baptizari voluerit, vide Num. 37. *de Incarnatione.*

An Christus neminem baptizavit per seipsum?

IV. R. Cùm dicatur Joan. cap. 4. v. 2. *Quamquam Jesus non baptizaret, sed Discipuli ejus;* verisimile omnino est, quòd aliquem Apostolorum saltem baptizaverit, ne Apostoli non baptizati alios baptizassent: et ideo refert Nicephorus ex Evodio Antiocheno, quod Christus ipse suis manibus baptizaverit Petrum. Alii dicunt, Christum hoc fecisse respectu Matris et Joannis Baptistæ.

N. 3. DE MATERIA REMOTA BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 66. art. 3. 4. et 5.

I. *Materia remota Baptismi.* II. *Est aqua natural.* III. *Quod variè probatur.* IV. *Quatuor rationes quare aqua sit materia.* V. *Species aquæ naturalis.* VI. *Species materiæ insufficientis.* VII. *Et dubiæ.*

I. PRÆNOTANDA est ex Tractatu *de Sacramentis in genere* Num. 8. divisio materiæ in remotam et proximam.

Quænam est materia remota Sacramenti Baptismi?

II. R. Est omnis et sola aqua naturalis, seu elementaris.

III. Probatur 1° ex Scriptura : sic dicitur Joan. cap. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, &c.* ad Eph. c. 5. v. 26. *Mundans lavacro aquæ, &c.* vide etiam Act. 8. v. et 36. c. 10. v. 47.

2°. Aliis sanctis Patribus prætermissis probatur ex S. Aug. Tract. 15. in Joan. "Quid est Baptismus? Lavacrum aquæ in verbo : tolle aquam, non est Baptismus : tolle verbum, non est Baptismus."

3°. Præter alias decisiones sic definivit Conc. Florent. in Decreto unionis, et Trid. sess. 7. can. 2. *de Baptismo.*

Obj. Matth. cap. 3. v. 11. Joannes Baptista pronunciat de Christo ; *Ipse vos baptizabit in Spiritu Sancto et igni :* ergo materia remota Baptismi non est aqua, sed ignis.

R. Neg. Conseq. quia ibidem non est sermo de Materia Baptismi, sed de effectu et efficacia Baptismi Christi supra Baptismum Joannis : unde ignis sumitur metaphoricè pro gratia et Donis Spiritûs Sancti : juxta aliquos etiam litteraliter textus intelligi potest de linguis ignitis, quæ apparuerunt in Pentecoste, Act 2. et huic consonant verba Act. 1. v. 5.

Unde hallucinati sunt Seleuciani et Jacobitæ, qui baptizabant frontibus baptizandorum per ferrum ignitum stigma imprimendo.

Quare Christus potiùs aquam, quàm aliam rem assumpsit pro materia Baptismi ?

R. Adæquata ratio est sola ejus voluntas ; quatuor tamen rationes congruentiæ allegat S. Thomas art. 3. in *Corp.* dicens :

IV. "1°. Quidem quantùm ad ipsam rationem Baptismi, qui est regeneratio in spiritualem vitam ; quod maximè congruit aquæ : unde et semina, ex quibus generantur omnia viventia, scilicet plantæ et animalia, humida sunt, et ad aquam pertinent. Propter quod quidam Philosophi posuerunt aquam omnium rerum principium.

"2°. Quantùm ad effectus Baptismi, quibus competunt aquæ proprietates, quæ suâ humiditate lavat ; ex quo conveniens est ad significandam et causandam ablutionem peccatorum. Suâ frigiditate etiam temperat superfluitatem caloris : et ex hoc competit ad mitigandam concupiscentiam fomitis. Suâ diaphaneitate est luminis susceptiva : unde competit Baptismo, inquantùm est fidei Sacramentum."

“ 3°. Quia convenit ad repræsentandum Mysteria Christi, quibus justificamur. Ut enim dicit Chrysostomus super illud Joan. 3. *Nisi quis renatus fuerit, &c.* sicut in quodam sepulchro, in aqua submergentibus, nobis capita, vetus homo sepelitur, et submersus deorsum occultatur, et deinde novus rursus ascendit.”

Vide Rom. 6. v. 4. et ad Col. v. 12.

“ 4°. Quia ratione suæ communitatis et abundantiae est conveniens materia necessitati hujus Sacramenti: potest enim ubique de facili haberi.”

Assigna aliquas species aquæ naturalis, quæ sufficiunt ad materiam Baptismatis?

V. R. Talis est aqua marina, pluvialis, fontana, fluvialis, mineralis; sive turbida sit, sive clara, frigida vel calida; sive benedicta, sive non.

Idem cum S. Thoma tenetur de lixivio et aquis sulphureorum balneorum.

Idem est de aquis ex grandine, nive vel glacie ante ablu-tionem resolutis.

Similiter dicunt Henno et Billuart de sudore pavimenti vel parietum tempore humido, item de aqua expressa ex luto.

V. E contra invalidus est Baptismus collatus in luto, vino, pingui cerevisiâ, lacte, oleo, salivâ, sudore, lacrymis, urinâ; item glacie, nive vel grandine nondum resolutis: item verisimillimè in aqua rosacea, vel alia ex arboribus, herbis aut floribus distillata.

VI. Probabiliter tamen tenent, valere in cerevisia, jusculo, aquâ theanâ, et similibus tenuiter et leviter decoctis; certò enim non valeret, si tanta sit facta resolutio corporum lixatorum, ut liquor habeat plus de aliena substantia, quàm de aqua. Majus dubium est de aqua ex sale resoluta.

N. 4. NOTANDA CIRCA MATERIAM REMOTAM.

Ex dictis Num. præcedenti collige,

1°. Quemlibet Ministrum Baptismi sub mortali uti debere materiâ certâ, per se loquendo.

2°. Si materia certa desit, et necessitas urgeat, potest et debet adhibere materiam dubiam, præeligendo semper minus dubiam.

3°. Si proles taliter in materia dubia baptizata postea supervivat, rebaptizanda est sub conditione in materia certa.

4°. Uti autem materiâ certò insufficiente (ut vino, óleo, &c.) quæcumque urgeat necessitas, inutile est et illicitum.

Notandum hic etiam ex Pastoralis: ut Baptismus non tantùm validè, sed etiam licitè administretur.

1°. Debet adhiberi aqua ex Fonte Baptismali; hæcque obligatio certò est gravis pro Baptismo solemnî.

2°. Idem dicit Braunman de Baptismo privatim administrato: unde Minister ad similem necessitatem vocatus lagenulam aquæ de Sacro Fonte conferat, vel quæri jubeat.

3°. Excipitur tamen urgens necessitas, vel si Baptismus esset administrandus per obstetricam, &c.

4°. Aqua Sacri Fontis servari debet munda: ideoque non nimium Chrismatis misceatur, nec alio modo inficiatur: unde proles morbo contagioso infecta non supra Fontem, sed aquâ de Fonte sumptâ baptizari debet extra Fontem.

5°. Si aqua Fontis sit congelata, vel nimium frigida, manibus calefiât, vel misceatur (sed in majore quantitate) cum aqua communi calefacta.

6°. Si aqua Sacri Fontis tam imminuta sit, ut timeatur defectus, alia communis admisceri potest, in minore tamen quantitate. Si corrupta sit, vel aliquo modo defecerit, in Fontem ritè mundatum nova infundatur, et benedicatur.

N. 5. DE MATERIA PROXIMA BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 7. et 8.

I. Materia proxima est ablutio. II. Quæ fit tripliciter, Etiam validè. III. Triplex effusio requiritur. IV. Sed ex præcepto Ecclesiæ tantùm. V. Quandonam Sacramentum perficiatur. VI. Modus formæ.

QUÆNAM est materia proxima Baptismi?

I. R. Est materiæ remotæ, scilicet aquæ naturalis, applicatio, sive ipsa ablutio corporalis.

Quot modis fieri potest ipsa ablutio?

II. Resp. Tripliciter: 1° immersione: 2° aspersione: et 3° effusione, vel infusione, vel affusione. Ad valorem autem Sacramenti unaquæque ex illis tribus est sufficiens, modo sufficiens habeatur corporis ablutio: quia juxta S. Thom. modus abluionis per accidens se habet ad Sacramentum.

Obj. *In Baptismo*, juxta Apostolum, *consepelimur Christo*; atqui sepultura non potest significari nisi per immersionem: ergo, &c.

R. Nego minorem: quia, licet per immersionem expressius Christi sepultura repræsentetur, etiam tamen significatur per qualemcumque ablutionem, in qua aliqua saltem corporis pars supponitur aquæ, sicut Corpus Christi fuit sub terra positum. Vide S. Thom. art. 7. ad 2.

Nota quòd à sæculo XIII. usus baptizandi per effusionem fermè ubique invaluerit, saltem apud Latinos.

III. An ad valorem Sacramenti requiritur trina immersio, aspersio, vel effusio?

IV. R. Negative: ut ostendit S. Thom. art. 8. hinc Ecclesia aliquoties circa hoc ob rationes variavit: plerumque tamen primis Ecclesiæ temporibus in usu fuit trina immersio, sicut nunc in usu est trina effusio, quam Pastorale nostrum præscribit; et quidem juxta S. Thom. graviter peccaret aliter baptizans, quasi ritum Ecclesiæ non observans, scilicet *in re gravi*.

Quandonam sub trina effusione, &c. completur Sacramentum?

V. R. Dum inter effundendum, &c. forma absolvitur (suntque tunc effusiones, si quæ restent, partes tantùm velut integrales, inquit Steyaært) nisi certè expresse Minister intenderet, non nisi tribus effusionibus Sacramentum perficere; quo casu, non nisi tertiâ perficitur Sacramentum cum ordine ad duas præcedentes.

VI. Circa trinam effusionem præscribit Pastorale nostrum, ut cum prima aquæ effusione Minister formam incipiat, et (secluso periculo in mora; aliàs enim posset forma ad primam effusionem incessanter pronunciando finiri) eum tertia finiat: ita scilicet ut ad primam effusionem dicat: *Ego te baptizo in nomine Patris*: ad secundam, et *Filii*: ad tertiam, et *Spiritus Sancti*.

N. 6. DE ABLUTIONE NECESSARIA AD VALOREM SACRAMENTI.

I. *Ablutio ad valorem Sacramenti.* II. 1° *Debet fieri per Ministrum.* III. 2° *Debet esse successiva.* IV. 3° *Immediatè ablutiva corporis.* V. 4° *In notabili aquæ quantitate et parte corporis.*

QUALIS debet esse illa ablutio de necessitate Sacramenti ?

I. R. Generatim talis, ut Minister verè dicatur abluere baptizandum; ita ut hic moraliter censeatur lotus seu ablutus: quocirca requiruntur sequentia:

II. 1° Ut ablutio fiat per Ministrum, seu mediante ejus actione; alioquin enim non posset verè dicere: *Ego te baptizo*; unde si videns cadentem, vel ab alio projectam in flumen, aut aliter aquâ ablutum, verba formæ proferat, nullum erit Sacramentum.

Idem probabiliùs videtur, si baptizetur nive vel glacie à Ministro quidem applicatâ, sed calore corporis baptizandi post applicationem tantum resolutâ.

Non est tamen necesse, ut Minister immediatè tangat aquam vel ipsum baptizandum: unde quibusdam in locis aqua in baptizandi caput effunditur per concham; possetque etiam tali modo sibi consulere Minister contra morbum contagiosum, v. g. tempore pestis.

III. 2° Requiritur, ut ablutio sit successiva, ita ut fiat cum aliquo motu contactûs successivi aquæ circa corpus; sive contactus ille successivus oriatur ex applicatione aquæ ad corpus (prout fit in Baptismo per effusionem) sive ex applicatione corporis ad aquam, ut in Baptismo per immersionem.

Hinc invalidus foret Baptismus, si baptizandus teneretur immotus in aqua immota; item si solùm aliquot guttæ immotæ remaneant in ejus fronte absque omni motu locali.

IV. 3° Debet esse ablutio ipsius corporis per immediatum sive physicum contactum aquæ ad corpus: non est tamen necesse, ut sordes abstergat.

Hinc non valet Baptismus, si aqua tantùm tangat vestes: prout in Baptismo per aspersionem faciliè potest contingere.

Si aqua solùm attingat capillos, ungues, pelles secundinas,

seu galeam nativitatis, Baptismus est valde incertus: hinc œdulò attendendum monent, ut, dum multùm criniti deferuntur baptizandi, cutis aquâ perfricetur, ne in solis capillis fiat ablutio.

Similiter inculcandum obstetricibus, ut in necessitate baptizantes, priùs frangant pelles secundinas, ut aqua immediatè ad corpus pertingat.

V. 4°. Debet ablutio fieri in tam notabili parte corporis et quantitate aquæ, ut inde homo moraliter denominetur lotus vel ablutus.

Hinc probabiliùs ad Baptismum una vel altera aquæ guttula non sufficit; quia tamen aliqui eam sufficere docent, modò fluat, sic in necessitate hoc servire potest; postea tamen, si supervivat, erit sub conditione rebaptizandus.

Pro majori securitate, ea aquæ quantitas, (si ad manum sit) semper adhibeatur, quæ ad Baptismum certò sufficiens est: unde præstat in quantitate parumper excedere potius, quàm deficere.

N. 7. IN QUA PARTE CORPORIS FIERI DEBEAT ABLUTIO.

I. *Caput est abluendum.* II. *Alias est reiterandus sub conditione.*

I. SECUNDUM PRAXIM Ecclesiæ abluendum est caput, tanquam ipsius animæ sedes præcipua, et in quo maxime vigent omnes sensus: non debet tamen totum caput abluì, sed notabilis ejus pars, seu, secundùm praxim Ecclesiæ, ipse vertex.

An ad valorem sufficit ablutio alterius partis notabilis, ut brachii, pectoris, scapularum, &c.?

Responsio communis Authorum est affirmativa, non tamen omnino certa, quia aliqui contradicunt: unde extra necessitatem fieri hoc non potest. De manu, pede et hujusmodi partibus mediocriter notabilibus dubitatur magis; verisimiliùs tamen etiam sufficiunt, cùm Christus Joan. cap. 13. v. 8. loquens de lotione pedum dicat: *Si non laverote &c.* De digito et hujusmodi minutioribus etiam affirmant aliqui, sed longè plures negant sufficere.

II. Circa hæc Rituale Romanum tit. *de baptizandis parvulis*, statuit sequentia: " Si infans caput ex utero matris emiseric, et periculum mortis immineat, baptizetur

in capite; nec postea, si vivus evaserit, erit iterum baptizandus. At si aliud membrum emiserit, quod vitalem indicat motum, in illo, si periculum impendeat, baptizetur; et tum si natus supervixerit, erit sub conditione baptizandus... si verò ita baptizatus deinde mortuus prodierit ex utero, debet in Loco Sacro sepeliri."

Vide etiam Pastorale nostrum, et S. Thom. quæst. 68. art. 11. ad 4. Idem dicunt Neesen, Billuart, &c. contra Daelman, quamvis ablutio facta fuisset in pectore vel scapulis.

Quid si infans in illo casu necessitatis baptizatus, v. g. in manu, deinde emittat caput?

R. Sinè dilatione est sub conditione rebaptizandus in capite si periculum perseveret; aliàs autem expectanda esset totalis egressio ex utero.

Idem observandum, si in hujusmodi periculo Baptismus possit notabiliter certior reddi: v. g. infans antea tantùm baptizatus in digitis pedum, jam, periculo adhuc urgente, in ipsis pedibus sub conditione baptizari debet.

Sed quid si in parte prominente ex utero non appareat vitæ signum?

R. Baptizetur in illa parte sub conditione *si vivis*; obstetricum enim experiencià deprehensum est, quòd, licet in parte sic prominente non appareat signum vitæ, postea tamen vivere deprehendatur. Si tamen, inquit Manuale nostrum, postea non apparuerit signum vitæ, non potest sepeliri in Loco Sacro.

N. 8. DE ABLUTIONE OCCISIVA.

I. *Valet ablutio ex parte materiæ occisivæ.* II. *Idem dum est de se occisiva.* III. *Plures affirmant.* IV. *Sed contrarium est probabilius.* V. *Ob leve periculum accelerationis mortis non est omittendus Baptismus.*

AN validè confertur Baptismus per abluionem occisivam?

I. R. Dupliciter potest esse occisiva: una ratione materiæ, ut si infans aquà ferventi aut venenatâ baptizetur: et talis ablutio sufficit ad valorem Baptismi; quia vera equidem manet ablutio moralis, &c. Alia dicitur occisiva de se, seu ratione actionis, ut si quis projiciat puerum in puteum vel flumen sinè spe emergendi.

Hæc actio certò est illicita : ut videre est in tractatu *de Jure et Justitia*, Num 61.

Sed controvertitur, an sufficiat ad valorem Baptismi, si simul cum intentione baptizandi proferatur forma.

II. R. Tota ratio dubii consistit in eo an talis projectio in flumen possit dici vera ablutio, et consequenter materia proxima à Christo instituta. III. Sententiam affirmativam tuentur Saurez, Wiggers, Neesen, Pauwels, Van Roy, Boudart, &c. quia videntur salvari conditiones ablutionis; cum ablutio non requirat necessariò emersionem; et ideo (dicunt) v. g. videntes piam matrem, projicientem in puteum prolem morientem, quam sciunt non esse baptizatam defectu aquæ, censebunt et dicent, illam projicere ad baptizandum: et sic ex circumstantiis hæc projectio determinatur, ut sit et dicatur moralis ablutio.

IV. Contrarium tenet Scotus et Scotistæ, Daelman, Preinguè, &c. horum præcipua ratio est, quòd Christus pro materia proxima Baptismi instituerit, non quamcumque ablutionem, sed ablutionem usualem et moralem, seu quæ sit, et dicatur ablutio secundùm humanum et communem sensum; atqui qui sic projicit infantem, juxta communem et humanum sensum non dicitur velle abluere, sed occidere: ergo, &c. Vide latius Henno, &c.

R. Ad fundamentum prioris sententiæ, quòd immersio sit quidem actio physicè abluens; sed nisi illud quod immersum est, sit aliquo modo emergibile, negamus, talem actum esse qualem homines per ablutionem intelligunt; talis tamen requiritur ex institutione Christi ad actionem sacramentalem, ne aliàs homines inducerentur in errorem.

R. Ad exemplum istius piæ matris, quòd, licèt illæ circumstantiæ declarent maternum desiderium baptizandi, non tamen declarent moralem ablutionem: sicuti nec posset dici in casu proli potum dare, si illam præ siti morientem projiceret in flumen.

Obj. Si quis projiciat canem sordidum in aquas, et subito suffocatum inter natandum dicitur voluisse abluere, licèt in casu canis non sit emergibilis.

Idem est, si Minister ex intentione baptizandi prolem immergat aquis, quæ casu elabatur ex manibus et suffocatur.

Vel si ex eadem intentione infantem fune suspensum imittat aquis, sed fracto fune suffocatur.

R. Quòd in triplici illo casu talis verè dicatur voluisse abluere, quia dum projicit canem erat emergibilis, &c. quod in casu thesis non habetur, et sic moraliter vocari non potest ablutio: eodem modo, sicut si canem sordidam ingenti lapide ad collum alligato in flumen projiceret.

An licet administrare Baptismum infanti; qui ob ablu-tionem timetur celerius moriturus?

V. R. Casus vix contingere potest; nam tanta potest adhiberi cautela, ut omne periculum morale absit v. g. baptizando partem capitis minori periculo expositam, parum minuendo quantitatem aquæ, hæc leviter calefaciendo, et mox post ablu-tionem abstergendo, &c.

Quòd si revera adhuc periculum supponatur aliquantu-lum accelerandi mortem, illud tamen tam rarum, leve et incertum est, ut practicè in considerationem venire non de-beat: neque ideo Baptismus tam necessarius debet omitti in capite: cum ob causas non tam graves quàm in casu, quis se licitè exponat majori periculo; ut docetur in *Tract. de Homicidio.*

N. 9. DE FORMA SACRAMENTI BAPTISMI.

S. Thom. quest. 66. art. 5.

I. *Forma apud Latinos est legitima.* II. *Forma Græco-rum est etiam legitima.* III. *Quare Græci hæc utantur.*

QUÆNAM est legitima forma Baptismi?

I. R. Apud Latinos est hæc: *Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*: eam esse legitimam, constat ex Conc. Flor. in Decreto unionis, et Trid. sess. 7. can. 4. ex Rituali Romano et aliis, ac ex praxi certissima totius Ecclesiæ occidentalis seu Latinæ. Colligitur autem hæc forma ex Matth. cap. 28. *Baptizantes eos in nomine, &c.*

II. Apud Græcos forma est hæc: *Baptizetur, (vel ut alii jam referunt) baptizatur servus (vel serva) Christi in No-mine &c.*

Hæc etiam est legitima et sufficiens, ut patet ex Euge-nio IV. in instruct Armenorum; utraque enim exprimit actionem baptizandi (Latinorum in actusignato, Græcorum in actu exercito), et expressam invocationem Sanctissimæ Trinitatis: patet etiam ex praxi Ecclesiæ Græcos non re

baptizantis, licet nonnulli Græci schismatici baptizatos à Latinis rebaptizare ausi fuerint.

Quare Græci hanc formam utuntur?

III. R. Ad evitandum et refutandum antiquorum apud suos errorem, qui virtutem Baptismi tribuebant baptizantibus ut causam principali, dicentes cum schismaticis Corinthiis: *Ego sum Pauli, ego sum Cepha, &c.*

Quænam ex his duabus formis est præferenda?

R. Singula in sua respectivè Ecclesia est tenenda, idque subgravi, ut notat Pauwel; deinde utraque est approbanda tanquam respectivè convenientis et absolutè sufficiens; forma tamen Latinorum clarior est, et magis respondet Christi verbis: *baptizantes eos in nomine Patris, &c.*

N.10. DE ESSENTIALIBUS FORMÆ BAPTISMI.

I. *Notanda circa singula verba formæ.* II. *Ego.* III. *Te.* IV. *Baptizo.* V. *In.* VI. *Nomine.* VII. *Patris, et Filii et Spiritus Sancti.*

I. QUÆNAM verba sint essentialia in forma Baptismi, ex verbis Christi Matth. cap. 28. *Baptizantes eos, &c.* colligitur, attentâ traditione, doctrinâ et perpetuâ praxi Ecclesiæ?

II. Recolligendum hic est ex Tract. de Sacram. in genere, Num. 11. quandonam mutatio formæ sit substantialis, quandonam accidentalis tantum.

Imprimis non est de essentia formæ, ut in ea directè exprimatür persona Ministri, ut patet ex forma Græcorum: undè in nostra forma non est essentialis particula *ego*, quæ secundum sensum grammaticalem in verbo *baptizo* includitur.

Indirectè tamen et tacitè, seu quasi in actu exercito persona Ministri debet designari, inquantum forma debet significare actum baptizantis: et hoc observatur etiam in forma Græcorum *baptizetur* vel *baptizatur*, naturaliter subintelligendo *hoc meo ministerio*. Hinc deducitur Baptismum esse invalidum, si unus abluat, et alter formam proferat.

III. 2°. De essentia formæ est, ut in ea exprimatür persona baptizanda, sive per particulam *te*, sive nomine proprio, sive alio modo.

IV. 3°. Essentialiter exprimi debet actus baptizantis; et quidem taliter, ut hic et nunc designetur exerceri, sive ut forma sit indicativa ablutionis præsentis: ut dicendo apud Latinos *baptizo*, apud Græcos *baptizatur*, scilicet *meo ministerio*.

Præter praxim utriusque Ecclesiæ idem patet ex Alexandro III. lib. 3. Decr. tit. *de Baptismo*, cap. 1. quem secutus Alexander VIII. damnavit hanc 27. propositionem: "Valuit aliquando Baptismus sub hac forma collatus; *In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*; prætermissis illis, *Ego te baptizo*." Et quamvis valeret Baptismus dicendo, *abluo, tingo*, &c. verbum tamen *baptizo* retinendum est juxta praxim Ecclesiæ, etiam tunc, quando in vulgari lingua baptizatur: et ita v. g. flandricè adhiberi debet verbum *Doopen*, et gallicè *Baptiser*.

V. 4°. Si omittatur particula *in*, juxta Daelman Sacramentum est nullum; quia tantum significaretur, quòd Baptismus vice et commissione, non autem vi et virtute Divinarum Personarum conferatur; posterius tamen etiam posse significari dicit Steyaert: interim forma certò esset ambigua.

VI. 5°. Si Minister diceret loco *In nomine, in nominibus*, Sacramentum foret nullum; quia significaretur diversa virtus, et consequenter diversa essentia in Divinis Personis.

Si autem illud *in Nomine* secundò vel tertio repetatur, dicendo, *In Nomine Patris et in Nomine Filii*, &c. Sylvius, Van Roy et Billuart, putant valere: quid illa multiplicatio non importat diversitatem virtutis et essentiæ; rectius tamen Boudart, Pauwels, Neesen et Daelman dicunt contrarium; quia quamvis tunc non importetur diversitas, non equidem significatur identitas.

VII. 6°. De essentia formæ est expressa et distincta invocatio trium Personarum, idque sub nominibus propriis: ratio principalis est voluntas Christi nobis manifestata, Matth. 28. simul et per constantem Ecclesiæ universæ traditionem et praxim, ac innumera SS. Patrum testimonia. Ratio congruentiæ est, quòd Baptismus sit Sacramentum initiativum fidei, cujus primum objectum est Sanctissima Trinitas.

Hinc non valeret Baptismus sub his formis collatus: *Ego te baptizo in nomine Sanctissime Trinitatis, vel in*

nomine trium Personarum Divinarum, vel in nomine Dei unius et trini, vel in nomine prima, et secunda, et tertiæ Personæ, vel in nomine Omnipotentis, Sapientis et Boni.

Quinimò juxta S. Thom. hìc ad 7. non sufficit exprimere tres Personas nominibus propriis, sed necessarium est exprimere sub vulgatis nominibus *Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*: unde probabilius non valet Baptismus, si dicatur: *In nomine Genitoris, et Geniti, et Procedentis ab utroque*: esto enim idem significant quoad rem, non tamen eodem modo; cum non expressè importent rationem Personæ, sed actus notionales. Vide S. Thomam loco citato.

An conjunctio et sit formæ essentialis?

R. Affirmant aliqui; quia illà sublatâ, Personarum distinctio non satis exprimitur. Contrarium tamen multis apparet probabilius; quia satis subintelligitur: aliud tamen foret, si omitteretur in sensu Sabellii, intelligendo illa tria nomina designare eandem Personam tribus facultatibus instructam.

Nota igitur finaliter, quòd quæcumque mutatio in verbis formæ sit admodum periculosa: unde non sinè peccato quidquid omitti vel mutari potest: imò quamvis certum foret, mutationem tantum esse accidentalem.

N. 11. DE BAPTISMO IN NOMINE CHRISTI.

S. Thom. quest. 66. art. 6.

I. Numquam valuit.

CERTUM est ex numero præcedenti, invalidum esse Baptismum collatum in solo nomine Christi dicendo: *Ego te baptizo in nomine Christi*: nisi ita conferatur ex speciali dispensatione divina, quæ pro hoc tempore certò non habetur; cum definitum sit à Gelasio et Zacharia Pontificibus, talem Baptismum non valere; unde sola controversia est de quæstione facti, utrùm Apostolis in primitiva Ecclesia fuerit dispensatio illa concessa?

Aliqui affirmant cum S. Thoma ad 1. Rationem hujus

dispensationis allegant; ut scilicet Nomen Christi, quod erat Judæis odiosum, et Gentibus vanum, honorabile redderetur per hoc, quod ad ejus invocationem daretur Spiritus Sanctus in Baptismo.

I. Communior tamen est sententia negativa, quia nullum in Scripturis vel traditione habetur dispensationis hujus fundamentum; imò contrarium ex Matth. cap. 28. v. 19.

Ad fundamentum prioris sententiæ respondetur, satis imò magis consultum esse honori Nominis Christi, si illud in forma Baptismi pronuncietur cum nominibus Patris et Spiritûs Sancti.

Obj. Act. 10. v. 48. dicitur: *Jussit eos (Petrus) baptizari in Nomine Domini Jesu Christi*: similiter c. 2. v. 38. c. 8. v. 12. et c. 19. v. 5.

Responsio solet dari multiplex: 1° Apostolos baptizasse in Nomine Christi, sed non exclusis aliis Divinis Personis, vel fortè addendo Nomen *Jesu Christi*, ita ut dicerent: *Ego te baptizo in Nomine Patris, et Filii ejus Jesu Christi, et Spiritûs Sancti.*

2° Apostolos baptizasse Baptismo à Christo instituto; ita ut in objectis textibus solummodo distinguatur Baptismus Christi à Baptismo Joannis.

3° Idem significari, ac *merito et virtute Christi*; sicut Marci cap. ult. v. 17. dicitur: *In nomine meo (seu virtute meâ) demonia ejicient.*

4° Tandem idem significari, ac baptizari in fide Christi, seu post emissam publicam fidei professionem in Christum.

Ad authoritatem sancti Thomæ supra citati dici potest cum Billuart, S. Thomæ solutionem esse hypotheticam et ex facti suppositione, quod non discussit, prout sæpe de factis illis agit; ita ut S. Thomas tantùm doceat, quòd supposito facto (seu quòd revera Apostoli baptizaverint in solo Nomine Christi) sit respondendum; nempe eis tunc fuisse datam temporaneam dispensationem.

N. 12. DE MINISTRO BAPTISMI.

S. Thom. quest. 67. art. 1. 2. 3. 4. 5. et 6.

I. *Minister ordinarius solemnitatis est Sacerdos. II. Et solemnitatis extraordinarius est Diaconus. III. Dum nempe in necessitate committitur. IV. Minister necessitatis est omnis homo.*

QUISNAM est Minister Sacramenti Baptismi, secundarius scilicet?

R. Alius est Minister solemnitatis, alius necessitatis; ille autem est ordinarius vel extraordinarius. Alius validè et licitè ministrat, alius validè sed illicitè. His positis, ponuntur sequentes conclusiones.

1°. Quantum ad Baptismi valorem Minister sufficiens est omnis homo viator, utens ratione, capax proferre formam et adhibere materiam: ratio principalis est voluntas Christi nobis per traditionem, praxim et doctrinam Ecclesiæ manifestata. Ratio congruentiæ est maxima hujus Sacramenti necessitas.

I. 2°. Minister solemnitatis ordinarius est Sacerdos vi suæ Ordinationis; qui tamen hæc suâ potestate, nequidem privatim, potest uti, nisi cum venia vel jurisdictione: hinc ait Rituale Romanum: "Legitimus Baptismi Minister est Parochus, vel alius Sacerdos à Parocho vel Ordinario loci delegatus. Et Pastorale nostrum: jure suo datum est Sacerdotibus baptizare, sed id in aliena Parochia, &c. non licet exequi, nisi de Parochi licentia." Non tamen hic requiritur licentia expressa, sed sufficit tacita, imò et rationabiliter præsumpta, v. g. si proles ignota deferatur baptizanda, et deferentes nolint manifestare, unde et cujus sit, debet tunc ex præsumpta licentia baptizari, ne proles fortè sinè Baptismo moriatur; sed casus in registro distinctè annotandus est, ne proles ibi baptizata putetur ibi etiam nata, et ita gravet Men-am Spiritus Sancti, ad quam nulli competit jus ratione Baptismi, sed ratione nativitatis.

II. 3°. Minister solemnitatis extraordinarius est Diaconus, secundùm quod in ejus Ordinatione dicitur: *Diaconum oportet ministrare ad altare, baptizare et predicare*: quod sic intelligitur, ut Diaconus vi Ordinis sui habeat præ-

aliis inferioribus Clericis et Laicis, quòd possit delegari ad baptizandum solemniter; hoc tamen hodiè vix usu venit ob copiam Sacerdotum.

Quænam ergo est differentia inter Sacerdotem et Diaconum, si uterque indigeat licentiâ ?

III. R. Quòd Sacerdoti administratio Baptismi possit committi absque quacumque necessitate; quia vi Ordinationis suæ habet potestatem ordinariam baptizandi: Diacono autem, cum illam potestatem non acceperit nisi extraordinariam, administratio committi non possit, nisi urgente necessitate; hæc tamen non debet esse extrema, sed sufficit rationabilis.

IV. 4° Minister necessitatis est quilibet homo viator utens ratione, cœque sexus vel Religionis; sed Laici et Clerici Diacono inferiores, non possunt adhibere solemnitates, v. g. adhibendo patrinum, nomen imponendo, &c. quod et de Diacono sinè ulla commissione baptizante (licèt in extrema necessitate) probabilius dicendum apparet.

N. 13. DE ORDINE MINISTRORUM NECESSITATIS, ET PRÆSERTIM DE OBSTETRICIBUS.

I. *Ordo inter Ministros necessitatis potest aliquando inverti.* II. *Sed non sine justa causa.* III. *Fideles instruendi circa Collationem Baptismi.* IV. *Præsertim obstetrices.* V. *Circa varia.*

QUAMVIS quilibet in necessitate baptizare possit, si tamen plures adsint, servandus est ordo dignitatis, de quo Rituale Romanum his verbis: “Si adsit Sacerdos, Diacono præferetur, Clericus Laico, et vir feminae, nisi pudoris gratiâ deceat feminam potius quàm virum (intellige etiam Sacerdotem et Parochum) baptizare infantem non omnino editum, vel nisi femina melius sciret formam et modum baptizandi.”

Posterior exceptio sæpe locum habet in obstetricibus, quæ melius circa modum baptizandi instructæ esse solent, quàm alii Laici.

In priori autem exceptionis casu Pastor, si adsit, maneat alicubi præsens, ubi advertere potest, an forma non corrumpatur.

Quantum peccatum est sine causa ordinem illum invertere ?

II. R. Ex communi sententia est mortale prætermittere Sacerdotem etiam consentientem : quia vi ordinationis suæ est Minister ordinarius hujus Sacramenti, non valens sinè hujus et Ordinis sui injuria juri suo renuntiare.

Idem multi dicunt, si prætermittatur Diaconus ; hoc tamen non est certum.

III. Inversio autem ordinis inter Ministros Diacono inferiores non videtur peccatum grave ; quia nullus præ alio ad hoc specialiter est deputatus, &c. Verbis præcitatis subjungit Rituale Romanum : " Quare curare debet Parochus ut fideles præsertim obstetrices, rectum baptizandi ritum probè teneant et servent." Unde Synodus Diœc. Mechl. tit. 3. cap. 2. statuit : " Pastores formam Baptismi linguâ vernaculâ populo sæpe inculcent, simulque doceant cum pronunciatione verborum formæ ipsam infusionem aquæ moraliter concurrere debere." Vide etiam Synodum Prov. 2. tit. 3, cap. 7. IV. Instruantur insuper, præsertim obstetrices, ut in partu periculoso aquam ad manum habeant, et ut animo præsentem sinè consternatione attentè et integrè, atque voce verè vocali singula verba formæ pronuncient, simul cum debita ablutione per aquam naturalem in debita parte corporis baptizandi, secundùm dicta Num. 7.

Unde Baptismus (supposita etiam debitâ ablutione) saltem valde periclitatur, dum obstetrices quædam infantem non omnino editum baptizantes, ne animum parientis dejiciant, valde submissè et modestè proferunt : *ego te* et post parvam moram *baptizo*, et post aliam rursus moram *in Nomine Patris*, &c.

V. Moneantur, quod eis non liceat baptizare nisi ex causa necessitatis (qualis falsò supponitur, dum Baptismus solemniter differtur ob absentiam patrini) : non tamen extrema necessitas est expectanda, sed sufficit periculum verisimile de instante et subita morte infantis : quod equidem leviter et temerè non est præsumendum, ut non rarò contingit ex timore muliebri : unde, ut ait S. Carolus Borromæus, gravissimè Parochus monebit, quàm graviter illæ peccent, si quando mortis necessitate non cogente, Baptismum ministrare audent.

Moneantur ulterius, quòd in necessitate baptizantes abstinere debeant ab omnibus solemnitatibus, secundùm dicta in fine Numeri præcedentis.

Insuper instruantur, quòd, dum baptizant, saltem de convenientia esse debeant in statu gratiæ; quod tamen ipsis sic explicare oportet, ut illius defectu non omittatur Baptismus, sed pœniteant, inquantùm necessitas et temporis angustia permittit.

Tandem ut in obstetricando abstineant ab omni superstitione.

N. 14. VARIA CIRCA BAPTISMI MINISTERIUM.

I. *Indebitè ministrans Baptismum graviter peccat.* II. *Et quandoque fit irregularis.* III. *Baptismus per plures collatus* IV. *Aliquando est validus.* V. *Item dum unus plures baptizat.* VI. *Nemo validè se baptizat.*

QUANTUM peccatum est, sinè justa causa usurpare ministerium Baptismi?

I. R. Est mortale, sive in Sacerdote, sive in alio quocunque, sive solemniter fiat, sive privatim: quia est juris alieni usurpatio, et violatio præcepti Ecclesiæ in re gravi; potest tamen à mortali excusari ob præsumptam, sed non satis fundatè, licentiam vel necessitatem.

An talis etiam incurrat irregularitatem?

II. R. Si sic privatim baptizet, non incurrit; si autem solemniter, tunc præter Sacerdotem alius quicumque (etiam verisimiliùs Diaconus) fit irregularis juxta capitulum, si quis. lib. 5. Decret. tit. 28. quia talis exercet actum Ordinis, quem non habet.

An plures possint validè unum et eundem baptizare?

III. R. Si uterque intendat baptizare, non per seipsum solum, sed dependenter ab actione vel intentione alterius, tunc neuter baptizabit: quia non possunt plures Ministri tanquam causæ partiales ad Sacramentum concurrere: idque evidenter patet, si unus ablueret, et alter formam proferret.

IV. Si verò uterque intendat baptizare independentè ab intentione alterius, tunc qui totum priùs absolveret, validè baptizaret, et alter invalidè; si autem eodem instanti absolvant, etiam valet Baptismus, sic quidem, ut uterque baptizet, sed non erit nisi unum Sacramentum. Vide S. Thom. hìc art. 6. in *Corp.* ubi simul demonstrat, illa esse illicita.

An unus potest simul plures baptizare?

V. R. Potest validè, omnes simul sufficienter abluendo sub hac forma: *Ego vos baptizo, &c.* illa enim forma est virtualiter multiplex juxta numerum subjectorum.

Hoc iterum non licet, nisi sit in necessitate, ut ait S. Thom. loc. cit. ad 2. "Putà si immineret ruina, aut gladius, aut aliud hujusmodi, quod omnino moram non pateretur, ut sigillatim omnes baptizarentur."

An aliquis potest seipsum validè baptizare?

VI. R. Negativè: ratio præter voluntatem Christi est et hæc congruentiæ, quòd sicut seipsum nemo gignere potest naturaliter, sic nec spiritualiter.

N. 15. DE TRIPLICI BAPTISMO.

S. Thom. *quæst.* 66. *art.* 11.

I. *Baptismus est triplex, sed unus est Sacramentum.* II. *scilicet Baptismus fluminis.* III. *Non flaminis.* IV. *Nec sanguinis.* V. *Sed supplent defectum Baptismi fluminis.*

I. QUAMVIS Baptismus propriè et rigorosè sumptus, Baptismus *fluminis* dictus, sit ubique, dicente Apostolo ad Ephes. cap. 4. v. 5. *Una fides, unum Baptisma*, quod et in Symbolo Constantinopolitano diserte profitetur Ecclesia; assignantur tamen duo alia Baptismata, *flaminis et sanguinis*, inquantum supplent vices Baptismi *fluminis* quoad principalem ejus effectum, scilicet infusionem gratiæ et remissionem peccatorum: unde hæc duo non sunt Sacramenta, nec propriè dicuntur Baptismata, sed metaphoricè tantum. Vide. Num. 1.

II. Baptismus igitur *fluminis* solus est Sacramentum, isque semper intelligitur, dum Baptismus simpliciter nominatur. Dicitur *fluminis* à materia remota seu aqua.

III. Quid est Baptismus flaminis?

R. Est votum seu desiderium Baptismi fluminis conjunc-

tum contritioni perfectæ, seu cordis ad Deum conversioni. Dicitur fluminis à sacro flumine seu Spiritu Sancto movente cor ad poenitentiam: et ideo etiam dicitur *Baptismus Poenitentiae et Charitatis*.

Patet, non omnem Contritionem, licet perfectam, dici posse Baptismum fluminis; sed tunc tantum, dum per eam remittitur peccatum originale in non baptizato.

Quid est Baptismus sanguinis?

IV. R. Est Martyrium pro Christo toleratum à non baptizato. Dicitur "sanguinis," quia Martyrium ordinariè fit per sanguinis effusionem, in quo quasi immergitur ipse Martyr.

Patet similiter, Martyrium tunc solum posse dici Baptismum sanguinis, quando præcedit Baptismum fluminis.

Proba, quòd Baptismus fluminis suppleat defectum Baptismi sanguinis.

V. R. Ex variis locis Scripturæ Sacræ, in quibus salus promittitur verè poenitentibus, et ad Deum se convertentibus: sic. Ezech. 18. v. 21. *Si impius egerit poenitentiam. . . vita vivet, et non morietur.* Ad Rom. 10. v. 11. *Omnis, qui credit in illum, non confundetur.* Et v. 13. *Quicumque invocaverit Nomen Domini, salvus erit.*

Idem probatur exemplo Cornelii, Actor. 10. et ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 4. et sess. 7. can. 4. *de Sacram. in genere*, et sess. 14. cap. 4. item ex damnata 31. propositione Bajana.

Proba idem de Baptismo sanguinis.

R. Ex Matth. cap. 10. v. 32. *Qui confitebitur me coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo;* et v. 39. *Qui perdiderit animam suam propter me, inveniet eam.*

Hæc sententia, utpote generalis, evidenter complectitur omnes, etiam parvulos; hi enim confitentur Christum non loquendo, sed moriendo, ut canit Ecclesia de Sanctis Innocentibus, quos ut Martyres colit.

Obj. Generaliter Christus dicit Joan. cap. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, &c.* Ergo Baptismus fluminis et sanguinis non possunt supplere vices Baptismi fluminis.

R. S. August. lib. 13. *de Civitate Dei*, cap. 7 "Qui dixit: *Nisi quis renatus, &c.* aliâ sententiâ istos (Martyres) fecit exceptos, ubi non minus generaliter dixit: *Qui me confessus fuerit, &c.*

N. 16. DE DISPOSITIONE AD BAPTISMUM FLAMINIS ET SANGUINIS.

QUENAM dispositio requiritur, ut quis justificetur per Baptismum flaminis ?

R. 1°: Requiritur votum seu desiderium Sacramenti Baptismi, quod hic et nunc suscipi non potest.

2°: Extra articulum mortis certò requiritur contritio perfecta.

Utrum verò in articulo mortis sufficiat contritio imperfecta, quæ requiritur et sufficit pro adulto baptizando, pendet ab illa quæstione, an contritio imperfecta in articulo mortis se solâ possit justificare : quod non videtur verisimile, ut videri potest Num. 50. in Tract. *de Pœnit.*

Qualis requiritur dispositio pro Baptismo Sanguinis ?

I. R. In parvulis nulla dispositio requiritur, cum illius sint incapaces.

In adultis verò primò requiritur votum seu desiderium Sacramenti Baptismi, ut supra.

2°: Requiritur et sufficit contritio imperfecta, ut in adulto baptizando. Non requiritur perfecta : sic enim Martyrium non deleret peccata, sed per contritionem perfectam deleta inveniret.

Similis requiritur et sufficit dispositio, ut adultus jam baptizatus per Martyrium justificetur : cujus proinde contritio, nempe imperfecta, debet esse conjuncta cum voto Sacramenti Pœnitentiæ, ubi deest facultas confitendi.

Quale debet esse illud votum Baptismi in casibus positus ?

R. Si noverit et menti occurrat Sacramentum Baptismi, videtur requiri explicitum ; aliàs sufficit implicitum, quod continetur in contritione, utpote quæ includit voluntatem servandi omnia præcepta divina : ut v. g. in eo qui invincibiliter ignorat Legem Baptismi.

Idem est de voto Sacramenti Pœnitentiæ in adulto baptizato, qui subit Martyrium.

N. 17. DE COMPARATIONE HORUM TRIUM BAPTISMATUM.

S. Thom. quest. 66. art. 12.

I. *Conveniunt in effectu principali.* II. *Differunt in modo causandi.* III. *Et quoad aliquos effectus.* IV. *Baptismus Sanguinis præstat cæteris.*

I. IN quo conveniunt illi tres Baptismi ?

R. Solummodo quoad effectum principalem Sacramenti Baptismi, scilicet remissionem peccatorum, et infusionem gratiæ.

Quænam est inter illos differentia ?

II. R. Imprimis penes modum conferendi effectus : Baptismus enim fluminis suos effectus causat ex opere operato : Baptismus flaminis non nisi ex opere operantis : Baptismus autem sanguinis (et generatim quodcumque Martyrium) non quidem ex stricto opere operato, sed Deus effectum statâ Lege operatur intuitu operis, seu ad ejus positionem, ut olim fiebat in circumcissione : unde Sylvius mavult dicere, effectum in Martyrio dari ex opere operato, quàm Martyrium ex opere operato eum conferre.

In adultis Martyrium etiam valet ex opere operantis, sicut alii virtutum actus.

III. Deinde etiam differunt illi tres Baptismi quoad aliquos effectus : et sic effectus specialis Baptismo fluminis præ aliis est gratia sacramentalis et character.

Baptismo sanguinis (et cuicumque Martyrio) specialis est aureola, et major abundantia gratiæ.

Insuper Baptismus flaminis et sanguinalis præ Baptismo fluminis habent, quòd etiam remittant omnem pœnam, ut videbitur infra de Baptismo fluminis, et de Baptismo sanguinis habet traditio. Hinc illud vulgatum desumptum ex S. Augustino : *Injuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre.* Baptismus flaminis autem, quamvis remittat pœnam æternam, non tamen semper tollit omnem pœnam temporalem.

Quisnam ex triplici illo Baptismo est potissimus ?

IV. R. Baptismus flaminis ordine est infimus simpliciter ; et quamvis Baptismus fluminis præ cæteris habeat rationem Sacramenti, &c. omnibus tamen attentis, præstat cæteris Baptismus sanguinis ratione abundantioris et perfectioris confirmationis cum Passione Christi Vide S. Thom.

N. 18. DE NECESSITATE BAPTISMI AD SALUTEM.

S. Thom. quæst. 66. art. 1. 2. et 3.

I. Duplex necessitas, Baptismi. II. Scilicet necessitas medii. III. Et præcepti. IV. Quod afficit adultos pro se et aliis.

I. PRÆNOTANDUM, aliquid dupliciter dici necessarium ad salutem, scilicet necessitate medii, et necessitate præcepti.

Prior oritur ex ratione medii absolutè necessarij ad salutem, ita ut defectu illius medii, sive culpabili, sive inculpabili, salus obtineri non possit; necessitas autem præcepti oritur ex præcepto imposito, sinè cujus tamen impletione salus potest obtineri, putà si per impotentiam vel ignorantiam invincibilem, vel alias rationes excusantes præceptum illud non adimpleatur.

An Baptismus omnibus ad salutem est necessarius necessitate medii?

II. R. Affirmativè: scilicet adultis in re vel in voto, parvulis in re, excepto casu Martyrii; parvulis autem annumerantur perpetuò amentes. Ita Ecclesia et SS. Patres semper intellexerunt ex illo loco Joan. cap. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in Regnum Dei.* Vid. Trid. sess. 6. cap. 4.

An etiam necessarius est necessitate præcepti?

III. R. Affirmativè: ut constat ex præcepto Christi Matth. cap. 28. v. 19. *Euntes docete omnes Gentes baptizantes eos, &c.* ubi, sicut datur Apostolis præceptum baptizandi, ita aliis datur præceptum suscipiendi Baptismum: deinde necessitas præcepti spontè resultat ex necessitate medii: item ex necessitate characteris Baptismalis ut homo incorporaretur Ecclesiæ ac capax fiat aliorum Sacramentorum.

Quosnam afficit illud præceptum?

IV. R. Adultos præcepti capaces afficit, tum quoad seipsos, tum quoad alios, quibus sive ex justitia, sive ex charitate tenentur Baptismum procurare, ut sunt parentes, Pastores, &c.

Quandonam autem Baptismus cœperit obligare, vide in Tractatu de Legibus, ubi de tempore obligationis novæ Legis.

N. 19. DE NECESSITATE BAPTISMI AD SUSCEPTIONEM ALIORUM SACRAMENTORUM.

I. *Ante Baptismum nullum aliud licitè suscipitur.* II. *Et Sacramentum Pœnitentiæ certò invalidè.* III. *Et alia practicè, saltem.* IV. *Et speculativè verisimillimum.* V. *Quod variè probatur.*

AN Baptismus seu character baptismalis necessariò prærequiritur aliis Sacramentis ?

I. R. Imprimis necessariò prærequiritur ad licitam aliorum susceptionem ; nam ut ait Concil. Florent. " Primum locum tenet Sanctum Baptisma, quod vitæ spiritualis janua est ; per ipsum enim membra Christi, ac de corpore effici-mur Ecclesiæ ? "

II. 2°. Indubitatum est, quòd Sacramentum Pœnitentiæ ad suù valorem prærequirat necessariò Baptismum : cujus ratio specialis est, quòd illud ad suù valorem requirat in Ministro jurisdictionem, quæ in non baptizatum haberi non potest, dicente Apostolo 1. ad Cor. 5. v. 12. *Quid mihi de iis, qui foris sunt, judicare ?* Vide etiam Trident. sess. 14. cap. 2.

III. 3°. In praxi Christianæ vitæ, quælibet alia Sacramenta ante Baptismum suscepta pro nullis et maniter collatis habenda sunt, quantumvis bonâ fide quis se baptizatum putans illa suscepit : quia horum Sacramentorum valor ad minus incertus est : proinde hujusmodi Sacramenta post Baptismum ad minus sub conditione sunt repetenda, si modò jam baptizatus iis adhuc indigeat.

Eadem resolutio obtinet, dum ob dubium Baptismum quis sub conditione rebaptizatur.

IV. 4. Inhærendo etiam speculationi videtur verisimillima sententia, quæ docet, defectum characteris baptismalis esse obicem essentialem respectu aliorum Sacramentorum.

Probatur ex variis decisionibus Juris Canonici : sic lib. 3. Decr. tit. 42. cap. 1. dicitur : " Si quis Pœsbyter ordinatus deprehendat, se non esse baptizatum, baptizetur et iterum ordinetur." Et similiter ibidem cap. *Veniens*.

Idem disertè docet S. Thomas, infra q. 72. a. 6. circa Confirmationem ; et generatim q. 68. art. 6. in *Corp.*

characterem baptismalem ponit in potestate recipiendi alia Sacramenta. Et suppl. q. 35. art. 3. in *Corp.* dicit: "Qui characterem baptismalem non habet, nullum aliud Sacramentum suscipere potest."

V. Accedit, quòd à sanctis Patribus communiter Baptismus in re susceptus vocetur janua et fundamentum aliorum Sacramentorum; atqui sinè janua non intratur, et sinè fundamento non ædificatur, ut discurrit Innoc. III. cap. *VENIENS* supra cit. Deinde accedit ratio congruentiæ juxta similitudinem statûs vitæ spiritualis ad statum vitæ naturalis; in naturalibus enim priùs homo generatur, quàm roboretur, nutriatur, &c. Ergo similiter debet spiritualiter priùs nasci per Baptismum, antequam roboretur per Confirmationem, &c.

Deinde in veteri *Lege* priùs debebat quis esse circumcisis, antequam posset participare de Sacrificiis aut Sacramentis veteris Legis: ergo, &c.

Obj. Non baptizatus saltem potest suscipere Sacramentum Eucharistiæ: ergo, &c.

R. Talis quidem suscipiet Eucharistiam *ex parte manducati*, seu suscipiet quidem illud Sacramentum, utpote quod consistat in re permanenti; sed non suscipiet *ex parte manducantis*, seu illud Sacramentum non operabitur sacramentaliter defectu subjecti, seu manducantis; similiter ac contingeret ob defectum intentionis in casu quo quis sumeret Hostiam, quam nesciret consecratam. Cætera autem quinque Sacramenta, utpote consistentia in re transeunte à non baptizato suscepta non solùm erunt infructuosa, sed etiam invalida: sicut v. g. in casu, quo sanus susceperet Extremam-Uncionem. Alias objectiones vide apud Daelman et alios.

N. 20. DE SUBJECTO BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 68. art. 4. et seq.

- I. *Subjectum est omnis homo viator.* II. *Etiã carens peccato originali.*

QUODNAM est subjectum capax Sacramenti Baptismi?

I. R. Omnis et solus homo viator nondum validè bap-

tizatus : et quidem tenetur Sacramentum suscipere, ut dictum est Num. 18. hujus Tract.

An etiam carens peccato originali?

II. R. Affirmativè : quia Baptismus à Christo Domino institutus est non solum in peccati originalis remissionem, sed maximè, ut quis per illum incorporaretur Ecclesie, et capax fiat ad suscipienda Ecclesie Sacramenta.

Hinc collige, quòd possint, debeantque baptizari, qui jam justificati sunt per Baptismum fluminis, ut Cornelius, Actor. 10.

Item qui jamjam Martyrio afficiendus est, si baptizari possit ; ut Sanctus Romanus in vita Sancti Laurentii.

Similiter nati sine peccato originali, veluti Joannes Baptista in utero sanctificatus, et Diva Virgo ab omni peccato immunis.

Obj. Respectu jam justificati non verificantur verba formæ : *Ego te baptizo* ; ergo talis videtur nequidem posse baptizari.

R. Nego anteced. quia illud verbum *baptizo* significat gratiam quantum est de se ablutivans, si nempe reperiat quod abluat ; per accidens autem est, quòd nihil abluendum sit. Similiter modo, quo in Sacramento Pœnitentiæ verba formæ, *Ego te absolvo*, verificantur, licet solum cadant in peccata jam ante directè remissa.

Christus Dominus tamen Baptismo non eguit ; etenim non tantum ab omni peccato fuit immunis, sed nec Ecclesie, cujus ipse Caput est, debuit incorporari.

N. 21. AN INFANTES ANTE USUM RATIONIS RECTE BAPTIZANTUR ?

S. Thom. quæst. 68 art. 9.

I. Rectè baptizantur infantes.

I. RESP. Affirmativa contra Anabaptistas (qui in infantia baptizatos rebaptizabant) definita est in Conc. Trid. sess. 7. can. 13. *de Baptismo*. Probatum imprimis ex summa hujus Sacramenti necessitate, etiam pro parvulis ; generatim enim dicitur Joan. cap. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit, &c.*

Deinde ex continuo Ecclesie usu et praxi : unde legitur Actor. 10. et 19. et alibi, integras familias baptizatas, in quibus verisimillimè et parvuli erant.

Hujus autem praxis ratio est periculum mortis, cui ob inopinatos casus continuo exponuntur parvuli: unde non sine periculo æternæ damnationis Baptismus eorum usque ad usum rationis posset differri.

In hoc iterum Baptismo respondet ejus figura Circumcisio, quæ fiebat ante usum rationis, scilicet octavo natiuitatis die.

Obj. I. Baptizandi debent prius doceri, juxta illud Matth. cap. ult. *Docete omnes Gentes, baptizantes eos*, &c. item credere juxta Marc. cap. ult. *Qui crediderit et baptizatus fuerit*; item pœnitere, juxta illud Actor. cap. 2. *Pœnitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum*; atqui infantes sunt illorum actuum incapaces: ergo, &c.

R. Neg. conseq. quia illi Scripturæ textus, quoad præfatos actus spectant adultos, non parvulos: nam Matth. et Marc. cap. ult. mittuntur Apostoli ad convertendas Gentes, quæ præviè instrui et credere debebant. Actorum 2. autem Petrus alloquitur illos, qui dicebant: *Quid faciemus, viri fratres?* unde semper agitur de adultis: infantes autem horum actuum incapaces nullatenus ibi prohibentur baptizari.

Obj. II. Per Baptismum contrahuntur graves obligationes; atqui iniquum videtur non consentientibus illas imponere: ergo, &c.

R. Nego minorem: quia jugum Christi non est grave, sed leve et suave: tum etiam quia est inevitabile omni volenti salvari; tum quia adulti non possunt illud subterfugere sub pœna damnationis æternæ: unde baptizando infantes nulla fit illis injuria, sed è contra magna gratia; dum autem adulti erunt, possunt et debent adigi tanquam Ecclesiæ subditi ad christianè vivendum.

Evidens iterum patitas est in Circumcisione: qui enim illam in infantia acciperent, non censebantur pati injuriam, et facti adulti erant debitores universæ legis faciendæ. Vide Trid. sess. cit. can. 14.

N. 22. AN PUERI LICITE BAPTIZENTUR, INSCIIS VEL INVITIS PARENTIBUS.

S. Thom. quæst. 68. art. 10.

I. Licite baptizantur. II. Adulti consentientes. III. Et proles parentum, qui sunt baptizati. IV. Et infidelium mancipiorum. V. Non tamen infidelium politicè tantùm subjectorum Catholicis. VI. Exceptis quibusdam casibus.

I. NOTANDUM 1° quæstionem non esse de validitate istius Baptismi; quia certum est, ad hoc non requiri voluntatem vel intentionem, &c. parentum.

II. 2° Proles adultæ, sive ratione utentes, si in Baptismum consentiant, possunt licite baptizari, quantumvis inviti sint parentes: quia unusquisque in rebus ad salutem pertinentibus est sui juris.

Quæstio igitur est de prolibus necdum ratione utentibus?

III. R. Si parentes sint baptizati, sive sint Hæretici, sive sint Catholici, licite illæ proles baptizantur, ipsis invitis: quia illi parentes ratione Baptismi suscepti (et ipsi infantes ratione nativitatis ex parentibus baptizatis) sunt subditi Ecclesiæ; in casu tamen quo parentes sunt Hæretici, Schismatici, &c deberent proles baptizatæ separari à parentibus, ne postmodum pervertantur: quia tamen sæpe illa separatio (licet hanc Ecclesia facere posset sinè parentum injuria) ob alias causas non potest fieri, vel non sinè maximis incommodis, hinc sæpius non expedit tales proles baptizare.

IV. Si parentes sint infideles, seu non baptizati, qui Principi Catholico subjiuntur despoticè (ut sunt mancipia, vel bello capti) tunc etiam licet eorum infantes baptizare, ipsis invitis: quia in casu sinè injuria possunt illis privari parentes, in quorum locum succedit Princeps.

V. Si autem politicè tantùm illi infideles subjiuntur Principi Catholico, tunc dicitur communiter cum S. Thoma contra Scotistas, quòd illicitè baptizentur, parentibus insciis vel invitis; exceptis tamen casibus quibusdam infra ponendis.

Fundamentum hoc loco ponit S. Thomas dicens in corpore: *Non habet hoc Ecclesiæ consuetudo, quòd filii infidelium invitis parentibus baptizentur.*

Deinde 2. 2. quæst. 10. art. 12. in *Corp.* idem probat hoc dilemmate: dicti infantes in visis parentibus baptizati vel apud ipsos relinquenterentur, vel ab ipsis separarentur: atqui neutrum licet: non primum, ob evidentissimum periculum perversionis et apostasiæ in gravem injuriam fidei et Sacramenti: non secundum, ob magnam injuriam per hoc inferendam parentibus, qui non plus suis prolibus, quam aliis suis bonis spoliari possunt; in eos enim Ecclesia nullam habet jurisdictionem, nec Principes Catholici, nisi in iis, quæ spectant pacem et tranquillitatem publicam.

A fortiori probatur, illicitè baptizari proles infidelium nullo modo Principi fideli subjectorum.

Obj. I. Christus Dominus Matth. cap. 18. generaliter jussit baptizari omnes Gentes: ergo, &c.

Hoc intelligi debet, salvâ reverentiâ Sacramenti, et jure naturali parentum in proles suas.

Obj. II. Plurimi infantes moriuntur ante usum rationis, qui baptizati consequenter salvandi sunt: ergo ob hanc saltem rationem licitè baptizantur.

R. Nego conseq. quia licet magna illorum pars moriatur ante usum rationis, de nullo tamen in particulari (seposito mortis periculo) id scire possumus: unde respectu unicujusque in particulari exponeretur evidentissimo periculo profanationis Sacramentum Baptismi, quod utique non tantum est institutum, ut infantes salventur in illa ætate, sed etiam, et quidem ex suo principali fine, utpote Sacramentum fidei, ut, si ad adultam ætatem supervixerint, christianè vivant; hoc autem sperari non potest in casu.

Plures objectiones vide apud Daelman et alios.

Dictum est in conclusione: *Exceptis quibusdam casibus*, qui sunt:

VI. 1°. Si infans sit in periculo mortis; tunc enim moraliter non militat ratio profanationis Sacramenti, &c.

2°. Baptizari possunt perpetuo amentes.

3°. Adulti consentientes, ut supra dictum est.

4°. Baptizari potest infans ita à parentum custodia abstractus (sive justè, sive injustè) ut non sit spes reditus ad illos.

6°. Si alteruter parentum consentiat in Baptismum prolis, quamvis alter dissentiat; attenditur enim tunc ad voluntatem magis rationabilem.

N. 23. AN BAPTIZARI POSSINT INFANTES IN UTERO MATERNO.

I. Infans in utero existens. II. Juxta plures non potest baptizari, III. sed juxta alios potest. IV. Quod ultimum habet locum in praxi, V. sub certis cautelis.

RESP. 1° Si aliqua pars infantis jam sit in lucem edita, potest et debet in ea baptizari in casu necessitatis, juxta dicta Num. 7.

I. 2° Infans in utero existens nullo modo potest dici baptizari Baptismo matris, si fortè contingat tunc illam baptizari: quia secundùm animam et corpus infans contra matrem distinguitur.

3° Unde si ita clausus sit in utero matris, ut aquâ tangi et ablui non possit, inutiliter et illicitè tentatur Baptisma, quia ablutio est de necessitate Sacramenti.

4° Sed quæstio est, utrùm puer totaliter adhuc in utero existens possit validè baptizari, si inchoato puerperio possit manu aut alio instrumento aquâ perfundi: uti fieri posse, ex medicorum et obstetricum testimoniis satis constat?

II. R. Negativam sententiam communiter tenent antiqui et multi recentiores, eamque probant sequentibus argumentis:

1° Quia per Baptismum homo renascitur, juxta illud Joan. cap. 3. v. 3. *Nisi quis renatus fuerit denuò, &c.* item v. 7. atqui nemo potest dici nasci denuò seu renasci, nisi priùs fuerit natus: in casu autem puer non est natus: ergo, &c. 2° Ex autoritate Sancti Augustini, quem citat *argumento sed contra*, et sequitur S. Thomas. 3° Ex Rituali Romano, quod Titulo *de baptizandis parvulis* dicit: *Nemo in utero matris clausus baptizari debet.* Et Pastorale nostrum eodem Titulo: *Nemo in utero matris clausus baptizari potest.*

III. Multi interim recentiores tenent partem affirmativam, quam etiam variè probare conantur:

1° Infans in casu est vero sensu natus, juxta illud Matthæi cap. 1. v. 20. ab Angelo dictum Josepho: *Quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est.*

2° Talis sufficienter natus est, ut contrabat peccatum originale: ergo etiam, ut ipsi applicetur remedium.

3°. Infans ex matris utero emittens aliquam partem corporis potest baptizari, licet non sit perfectè natus: ergo similiter, si ablui possit in utero.

4°. Nullo modo nativitate in lucem editus, sed ex utero matris mortuæ excisus (ut S. Raymundus ideo *non natus* dictus) validè baptizatur: ergo similiter in utero contentus.

5°. Ad authoritates alterius sententiæ respondet Daelman, quòd Ritualia, &c. ex hypothesi falsa processerint, quasi scilicet tales pueri verè ablui non possent; cujus tamen hodie contrarium constat.

IV. Quidquid autem sit de hac sententiarum diversitate, posterior equidem est probabilis: unde in casu necessitatis (in quo extrema sunt tentanda) locum habet baptizando scilicet sub conditione: *si sis subjectum capax*; sed si postea talis puer vivus edatur in lucem, erit conditionatè rebaptizandus. Ita Bened. XIV. Lib. VII. de Syn. Diœc. cap. 5. num. 6.

V. In casu autem tunc observandum, ut adhibeatur aqua calida, cum frigida multum noceret matri; deinde ut sic baptizans frangat pellem secundinam, quâ infans involutus est, ut aqua ipsum corpus (et si possit, caput) immediatè abluat; quòd si pellem secundinam rumpere non posset, non ideo Baptismus esset prætermittendus: quia juxta aliquos hæc pellis est pars infantis pro hoc statu.

N. 24. DE SECTIONE CÆSAREA.

I. *Non licet occidere matrem.* II. *Ut baptizetur fœtus;*
 III. *Sed si mater mortua sit.* IV. *Ex certis signis.* V. *Debet secari à chirurgo, quandoque à Pastore.* VI. *Modus secandi:*

AN licet occidere matrem prægnantem, ut fœtus extrahatur vivus et baptizetur?

I. R. Negativè: quantumvis à Medicis sit desperata; quia nunquam licet aliquem occidere, ut alteri subveniatur.

Quidam excipiunt casum, quo mater est damnata ad mortem; sed satius est differre supplicium, imò notificationem condemnationis, donec pepererit.

II. Quidam etiam dicunt, sectionem matris vivæ licitam esse si quis sit ita peritus, ut eam fundata salvationis spe matrem secare possit, et inde extrahere prolem alioquin sine Baptismo morituram, his præsertim in casibus, quibus sectio illa unicum medium est, non tantum ad salvandam prolem sed etiam ad conservandam matrem.

III. Si autem mulier prægnans certò mortua sit, statim secari debet, ut inde extrahatur fœtus, juxta præscriptum Ritualis Rom. instructiones S. Caroli Borr. &c. qui, si vivus fuerit mox baptizetur: si verò certò mortuus deprehendatur, neque baptizari, neque in Loco Sacro sepeliri potest; nisi nondum extractus esset ex utero, quo casu potest ibi relinqui, et cum matre tanquam pars ejus sepeliri.

IV. Inter signa, ex quibus colligitur mors matris, communiter assignari solet, si flamma candelæ ori admota nihil moveatur, aut si in speculo ori admoto nulla cernatur respiratio: verum hæc subinde fallunt. Certiora sunt 1°. Si oculi omnino flaccescant et pelluciditatem suam amittant: 2°. Rigor et inflexibilitas membrorum, ita ut non nisi difficulter alius situs ipsis imprimi possit, et ubi semel impressus est, non amplius in pristinum statum sese restituant, nisi fortè lentè, ast nunquam totaliter: quòd si membra cum vi in pristinum statum sese restituant, signum est, subjectum adhuc vivere.

Sicut defectus motûs sensibilis in matre non est signum certum mortis, ita multò minùs in fœtu: cujus mors ferè dubia censi debet, quamdiu non observatur manifesta putrefactio aut membrorum disruptio: quare sectio non potest omitti ex eo, quod nullus motus in utero observetur.

Consultitur, ut mortuâ matre ori tubus immitatur, simili modo patula uteri vagina servetur, utque calor in utero intertineatur, quoad usque sectio inchoetur.

V. Convenientissimè autem dicta sectio (quæ communiter Cæsarea dicitur) fit per Chirurgum, aut alium in hac re peritum, in quorum defectu incumbit Parocho eandem operationem facere: quapropter Pastores pagorum, in quibus deest copia Chirurgorum, &c. scire debent modum aperiendi uterum matris mortuæ sine læsione fœtus.

VI. Modus secandi matrem prægnantem hodiedum Medicis usitatus, et juxta ipsos magis facilis et expeditus est

hiq: cultro vel scalpello, fiat scissura transversa in superiore parte abdominis (seu parum infra thoracem in medio corporis) tam lata et profunda, ut digitum faciliè immittere possit in cavitatem ventris: tum digitum immittens et cultello supponens elevat pellem, et scindit rectè per umbilicum (quem tamen etiam pro majori facilitate declinare potest) in totam longitudinem ventris, finiendo super os pubis; hæc scissurâ factâ in medio ejus mox reperiet matricem inter vesicam et intestinum rectum sitam, in oujus pelle prudentissimè faciat aperturam in loco, ubi pellem uteri teneriorem digito sentit, et iterum scindit, ut infans erui possit, quem reperiet circumdatum secundinis seu membranis, quas ordinarie digitis faciliè dilacerabit, vel aliter scindet.

Ne autem sciendendo lædat foetum, observabit semper, ut dorsum cultri respiciat uterum, et digitum supponat. Ubi infantem vivum deprehenderit, statim aquâ ad hoc jam ante paratâ baptizet. In defectu autem obstetricis vel alterius peritæ, mox etiam umbilicum, seu potius tubum umbilici fortiter comprimit, vel digito circumducit, et eum parato filamine quasi in distantia latitudinis unius pollicis à ventre ligat, et tunc scindit eundem umbilicum quasi in distantia latitudinis duorum pollicum à ligatura, tandem datur infans fovendus, &c.

Ad præfata autem, et præsertim ad bene secandum, plurimum conducit præsentia animi, ita ut quam maximè possit deponatur omnis præcipitancia et perturbatio.

Notandum, quòd foetus non semper in matrice sed aliquando in ovario, tubis fallopianis, aut alia ventris parte reperitur.

Notandum etiam, sæpius evenire, et præsertim primis et ultimis à conceptione mensibus, quòd mater in ipsa agonia foetum ejiciat, qui facile, nisi citò ei subveniatur, suffocari posset.

Quandonam sectio cæsarea debet institui?

Resp. Cùm probabilis sit sententia, quæ dicit, foetum animari non tantùm 40. aut 80. die, sed statim ab ipsa conceptione, vel saltem primis à conceptione diebus; hinc convenit ut illa instituat, quotiescumque probabilis habetur suspicio, defunctam concepisse: an verò ad hoc ante 40° diem quis obligari possit, dicere non ausim.

Hæc et alia plurima notatu dignissima videri possunt apud Cangiamila in eximio opere de *Embryologia Sacra*; vel in *Compendio illius* quod gallico idiomate edidit Dinouart.

N. 25. DE BAPTIZANDO FÆTU ABORTIVO.

I. *Quomodo baptizandus fœtus abortivus.* II. *Quandonam fœtus animetur.* III. *Observanda pro praxi.*

PER fœtum abortivum intelligitur fœtus, qui præmatūrè in lucem editur.

An talis debet baptizari?

I. R. Absolutè debet baptizari, si certum sit, quòd vivat: sub conditione, si dubitetur, an vivat: nullo modo potest baptizari, si constet, mortuum esse.

Quandonam fœtus anima rationali animatur?

II. R. Certum est, fœtum animari diu ante partum, ut probat experientia in infantibus ex matris utero excisis: unde meritò damnavit Innocentius XI. hanc 35. propositionem: "Videtur probabile omnem fœtum, quamdiu in utero est, carere animâ rationali, et tunc primùm incipere eandem habere, cùm paritur."

Incertum interim manet, quo præcisè tempore fœtus animetur. Multi, inter quos Neesen, volunt, animam (non infundi nisi in corpus bene organizatum: plurimi tamen Medici et recentiores Theologi id fieri sustinent statim à conceptione, vel ad summum tertio aut septimo à conceptione die; uti videri potest in dissertatione Theologica *de baptizandis abortivis*, quæ habetur ad calcem hujus Tractatûs.

III. Itaque Abortivi, aut habent omnia membra explicata, aut nondum sunt illam perfectionem adepti. Primi, si vitæ indicium motu præbeant, absolutè baptizantur: conditionatè verò, si motum præ se non ferant, at nihilo minus non sint corrupti aut laceri, licèt lividi, ac sinè pulsu, respiratione, motu et sensu appareant.

Secundi, modo humani embryones esse videantur, etiam primis graviditatis diebus, sub conditione baptizantur; licèt, utpotè minimi et imperfectissimè figurati, sensibili motu

careant: baptizantur autem primò secundinis involuti, ne tempus teratur cum periculo mortis ipsorum, ubi aeri exponerentur: deinde cautè aperiuntur secundinæ, et iis vacuis, iterum baptizatur foetus sub conditione; *Si sis capax*. Plura circa hanc praxim vide in *memorata Dissertatione ad calcem hujus Tractatûs*.

Ut verò discernatur, num illud, quod immaturè ab utero effusum est, foetus sit vel non, hanc regulam statuit Florentinus; quando internus homunculus ob suî teneritudinem membranam nequivit abrumpere; et seipsum prodere, si involucrum illud effusum appareat membranâ circumdatum, quæ sit subalbi coloris similis intestinis, figuræ ovalis, et quæ digito tacta mollescat et cedat, signum est foetum esse, non molam: si verò illud, quod ex utero mulieris egressum est, sit caro informis, nigris venis et sanguineis intexta, scabra, dura, aut vario colore infecta, tum mola judicabitur, non foetus. Vide Cangiamila, aut ejus *Compendium*, lib. 1.

N. 26. DE BAPTIZANDIS MONSTRIS ET AMENTIBUS.

I. *Que monstra sint baptizanda.* II. *Vel est tantum unus homo.* III. *Vel plures.* IV. *Vel dubiè plures.* V. *De amentibus, &c.*

I. "MONSTRUM, dicit Pastorale nostrum conformiter ad Rituale Roman. quod humanam speciem non habet, baptizari non debet; judicium autem hujusmodi rei potissimum ex capite (quod est rationis et sensuum sedes) capiendum est: proinde, si caput sit humanum, aut humano propius, baptizetur: si sit dubium, baptizetur sub conditione: *si tu es homo*: et ita si caput esset ferinum, et reliqua membra humana, sub conditione baptizari deberet.

Quamquam Ritualia communiter præscribant non esse baptizandum monstrum, *quod humanam speciem non habet*; illud tamen hodie à compluribus Medicis et Theologis in dubium revocatur, an monstra illa careant anima rationali. Ratio illorum est, quòd forma foetus humani in utero matris, cum adhuc mollis et flexibilis est ejus materia, quia deformari et immutari possit ex vehementi aliqua matris imagi-

natione aut terrore, ut brutalem plandè formam foetus editus exhibeat: jam autem nihil est, quod sufficienter evincat, animam rationalem, quâ foetus ante deformationem probabiliter animatus erat, è corpore illo migrasse, mox ut exterior ejus forma fuit deformata, et in brutalem mutata: ergo, &c. Dinouart in *Appendice ad Embryologiam* adfert decisiones plurium Medicorum in hanc rem, uti et resolutionem Universitatis Lovaniensis.

Idem ibi inquiri, quid judicandum sit de foetu, quem femina concepit ex bruto, aut è converso femella bruta ex viro.

Ulteriùs circa monstra observandam, dubium subinde esse, sintne unus, an plures homines.

II. Si habeat unum caput et unum pectus, certum est, tantum unum esse hominem, quamvis habeat v. g. tres manus, pedes, &c. unde tunc simpliciter baptizetur.

III. Vel est perspicuum, esse duos homines, ut si habeat duo capita et pectora distincta, licet cætera non sint duplicata; et tunc separatim baptizentur; si autem periculum mortis immineat, simul abluantur dicendo: *Ego vos baptizo*, &c.

IV. Vel est dubium, an unus vel plures homines sint, ut si habeat duo capita et pectora non bene distincta: et tunc unus absolutè baptizetur, et alter sub conditione: *si non es baptizatus*. Idem est, si habeat duo capita et unam pectus, vele contra.

An et quomodo amentes et furiosi sunt baptizandi?

V. R. Cùm omnes coeant hic in infantia baptizari, sic vix potest occurrere hæc quæstio, illam interim breviter resolutam, vide in initio num. 45. *De Sacramentis in genere*.

N. 27. DE DISPOSITIONIBUS REQUISITIS IN ADULTIS BAPTIZANDIS.

Concil. Trid. sess. 6. cap. 6.

I. Dispositio adulti. II. Ad valorem Baptismi, III. Et ad fructum Sacramenti. IV. Requiritur contritio imperfecta, V. non tamen de peccato originali. VI. Non requiritur confessio VII. nec opera satisfactoria.

I. ADULTUS hic intelligitur, qui aliquando rationis usum habuit: quia perpetuò et plenè amentes comparantur infantibus, in quibus nulla requiritur dispositio.

Ulteriùs notandum, quòd in adultis alia requiratur dispositio ad valorem Baptismi, alia ad suscipiendum validè et fructuosè.

Quænam requiritur in adulto dispositio ad valorem Baptismi?

II. R. Requiritur et sufficit intentio, seu voluntas suscipiendi Sacramentum, scilicet positiva et interna. Vide num. 45. *de Sacramentis in genere.*

Quænam requiritur ad fructuosam hujus Sacramenti susceptionem?

III. R. Illam latè describit Conc. Trid. loco citato, ut videre est: summatim dicimus ex eo requiri motum Divinæ Gratiæ, actum fidei, spei et amoris, ac pœnitentiæ seu contritionis; motus autem timoris non est necessarius, cùm Tridentinum solùm dicat: *Quo utiliter concutiuntur.*

Qualis debet esse ille actus amoris seu contritionis?

R. Non debet esse charitas, sive contritio perfecta: quia cap. seq. dicit idem Concilium: *Hanc dispositionem seu preparationem justificatio ipsa consequitur, nempe per Baptismum.*

IV. Requiritur ergo, et sufficit charitas, sive contritio imperfecta; illa autem secundùm Lovanienses procedere debet ex aliquo amore Dei benevolo. Vide Num. 52. et seq. in *Tractatu de Sacramento Pœnitentiæ.*

An talis adultus baptizandus debet etiã habere contritionem de peccato originali?

V. R. Juxta S. Thom. supp. quæst. 2. art. 2. in *Corp.* de peccato originali non datur contritio strictè dicta: quia contritio respiciet duritiem cordis ab ipsa personali voluntate inductam: requiritur tamen displicentia peccati originalis, cum sit offensa Dei, et hominem constituat Dei inimicum.

An Baptismo præmitti debet confessio sacramentalis?

VI. R. Negativè: quia peccata ante Baptismum commissa non sunt materia Sacramenti Pœnitentiæ: admittit tamen S. Thom. confessionem utiliter fieri, non quidem ad absolutionem, sed ad humiliationem, instructionem, &c. prout olim practicatum legitur, non tantum apud Tertullianum *de Baptismo*, sed et in Actis Apostolorum: hæc tamen peccatorum confessio verisimilius non erat particularis, sed generalis et publica.

VII. Adulto autem baptizato injungi non debent opera satisfactoria: quia Baptismus remittit omnem culpam et poenam, ut infra videbitur.

N. 28. DE TEMPORE SUSCIPIENDI BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 68. art. 3.

I. *Parvuli quantocius baptizandi.* II. *Adulti non possunt diu differre.* III. *Sed ad aliquod tempus.* IV. *Ob varias rationes.*

Quo tempore infantes sunt baptizandi?

I. R. Quam primum fieri potest, ut dicit *Rituale Romanum* tit. 19. Unde etiam *Synodus Provincialis Mechliniensis* cap. 2. tit. 3. cap. 7. requirit, ut, quæ admittitur ad Officium obstetricandi, "ultra consuetum juramentum juret etiam, quod infantes à se suscipiendos quantocius, vel saltem intra tres dies baptizari curabit; aut si, obsistentibus parentibus vel amicis, id efficere non possit, mox Pastori loci eos denunciet." Igitur culpanda est praxis illorum parentum, qui absque gravi causa recenter natorum Baptismum differunt, v. g. ob absentiam patrini, qui expectatur.

Quanta autem debeat esse dilatio, ut sit peccatum mortale, judicio prudentum existimandum est ex circumstantiis, nempe ex gravitate periculi mortis et causâ dilationis.

Multò minùs poterit Parochus negare vel differre Baptismum infantum, eò quòd v. g. proles sit illegitima, &c. ut dicitur in *Synodo Diœcesana*, tit. 3. cap. 4.

Quo tempore debet adultus suscipere Baptismum ?

II. R. Si imminet periculum mortis, statim tenetur ; sed extra tale periculum, licet non sit Jure Divino, neque jam amplius Jure Ecclesiastico (ut olim vigiliæ Paschæ et Pentecostes) tempus determinatum, quo Baptismum suscipere debent ; communiter tamen dicunt Authores, quòd sinè gravi peccato non possint diu differre : (nisi adsit gravis causa, quam supponuntur habuisse varii Sancti, qui olim Baptismum diu distulerunt). Ratio est, quòd non solùm in remissionem peccatorum Baptismus sit institutus et præceptus, sed etiam ut homo aliquo signo visibili profiteatur fidem suam, fiat membrum Ecclesiæ et capax aliorum Sacramentorum.

III. Docet tamen hic S. Thomas in *Corp.* quòd differre oporteat ad aliquod tempus propter varias rationes.

IV. Prima ad cautelam Ecclesiæ, ne decipiatur confendo Sacramentum fictè accedentibus : unde per aliquod tempus oportet probare eorum fidem et mores, et præsertim motivum, quare baptizari velint ; v. g. an non intuitu bonorum temporalium, &c.

Secunda ob utilitatem baptizandorum, ut plenè instruantur in fide, et exercitentur in his, quæ ad vitam christianam pertinent.

Tertiam allegat S. Thomas juxta antiquam Ecclesiæ disciplinam, ut scilicet ob reverentiam Sacramenti in præcipuis Solemnitatibus, Paschæ nimirum et Pentecostes, cum majori devotione Baptismus suscipiatur.

Hujus autem disciplinæ adhuc vestigium remansit, scilicet quòd in vigilia Paschæ et Pentecostes in Ecclesiis Parochialibus fiat Benedictio Fontis Baptismalis.

Historiam autem veteris illius disciplinæ reperies apud Juehin, Tournelly, Pauwels et Billuart.

N. 29. DE EFFECTIBUS SACRAMENTI BAPTISMI.

S. Thom. quest. 69.

- I. *Effectus Baptismi est character.* II. *Gratia sanctificans et Sacramentalis.* III. *Remissio omnium peccatorum.* IV. *Et omnis pœnæ coram Deo.* V. *Aliter quàm coram hominibus.* VI. *Vel in Sacramento Pœnitentiæ.* VII. *Baptismus non tollit pœnalitates.*

QUINAM sunt effectus Sacramenti Baptismi?

I. R. Generatim duplex distinguitur, scilicet gratia et character.

De characterè sufficienter dictum est Num. 26. et 27. *de Sacramentis in genere.*

II. Sub gratia, cùm hic intelligatur integra hominis interioris renovatio, continetur quadruplex effectus, scilicet peccatorum remissio, deletio omnis pœnæ, gratiæ sanctificantis virtutumque infusio, ac gratia sacramentalis, seu jus ad gratias actuales suo tempore dandas.

De gratia sanctificante virtutumque infusione, ac de gratia Sacramentali vide Num. 20. tres sequentes *de Sacramentis in genere*: unde hic solùm agemus de remissione omnis culpæ et pœnæ.

Quænam peccata remittuntur in Baptismo?

III. R. Per se, nisi ponatur obex, remittuntur peccatum originale et omnia personalia ante Baptismum commissa, sive mortalia, sive venialia.

Huc spectat illud Ezechielis cap. 36. v. 25. *Effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris.* Similiter Michææ cap. 7. v. 19. Sic etiam Act. 2. v. 38. *Baptizetur unusquisque vestrum in remissionem peccatorum.* Vide etiam cap. 22. v. 16. item ad Rom. 6. et S. Thom. hic art. 1.

Obj. In baptizatis manet fomes concupiscentiæ, quem Apostolus ad Rom. cap. 7. v. 17. vocat peccatum: ergo, &c.

R. Neg. conseq. quia fomes concupiscentiæ non est verè et propriè peccatum; sed juxta Tridentinum sic aliquando

ab Apostolo nominatur, quia ex peccato est, et ad peccatum inclinat.

Quænam per Baptismum remittitur pœna peccati?

IV. R. Remittitur omnis pœna, tam temporalis, quàm æterna, pro peccatis laenda, coram Deo.

Probatur ex Conc. Flor. in *Decreto antonis*: “Hujus Sacramenti (Baptismi) effectus est remissio . . . omnis pœna, quæ pro ipsa culpa debetur.”

Deiade ex Trid. sess. 5. cap. 5. ubi definit, nihil prorsus baptizatos ab ingressu Cœli remorari: et sess. 6. cap. 14. in Pœnitentia non semper totam pœnam, ut in Baptismo fit, remitti.

Confirmatur ex praxi Ecclesiæ, quæ nullam baptizatis injungit satisfactionem, eò quòd homo per Baptismum dicatur renovari, regenerari et renasci, quasi modò geniti infantes.

V. Dictum est, quòd remittatur omnis pœna coram Deo: quia Baptismus non remittit pœnam, infligendam per Judicem humanum, v. g. ob patratum ante homicidium vel furtum; “Piè tamen talibus Princeps posset pœnam indulgere,” inquit S. Thom. art. 2. ad 3.

Quare Baptismus potius delet omnem pœnam, quàm Sacramentum Pœnitentiæ?

VI. R. Id unicè ex positiva Christi voluntate est rependendum, qui semel omnino liberaliter agere voluit cum peccatore, plenè illi communicando virtutem Passionis suæ, *Ac si ipse passus et mortuus esset*, ut dicit S. Thom. art. 2. in *Corp.*

Quid si quis, dum baptizatur, adhuc alicui peccato veniali per affectum adhæreat?

R. Illud ipsi, nec quoad culpam, nec quoad pœnam, remittitur: unde dum dicitur, Baptismum remittere omnem pœnam, sensus est, quòd quoad pœnam delet illa peccata, quæ delet quoad culpam: hocque est speciale Baptismo et Martyrio.

Obj. In renatis manent concupiscentia, morbi, mortalitas, &c. ergo in Baptismo non remittitur tota pœna peccati originalis.

VII. R. Nego conseq. quia quamvis illi defectus et miserie in non renatis dici possint pœna peccati originalis, in renatis tamen non habent rationem pœnæ propriè dictæ, sed sunt effectus et conditiones naturales nature corruptæ,

sive sunt poenalitates, quas Deus, etiam peccato originali remisso, permittit ob justas causas, praesertim ad agonem et exercitium. Vide S. Th. art. 3. in *Corp.* Virtute tamen Baptismi suscepti totaliter auferuntur à justis in Resurrectione, *cùm mortale hoc induet immortalitatem*, ut dicitur 1. ad Cor. 15. v. 54. deinde in hac vita etiam alleviantur et diminuuntur praesertim concupiscentia.

Hæreticorum errores circa effectus Baptismi condemnando refert Tridentin. præcipuè sess. 7. *de Baptismo* can. 6. 7. 8. 9. 10. et latè impugnat Bellarminus lib. 1. *de Baptismo* cap. 14. et sequentibus.

N. 30. DE BAPTISMO FICTE SUSCEPTO.

S. Thom. quæst. 69. art. 9.

I. *Non valet Baptismus.* II. *Cum fictione essentiali.* III. *Sed valet cum fictione accidentali.* IV. *Sed est infructuosus.* V. *Etiam impediens infusionem Fidei et Spei.*

I. DUPLEX est fictio sive obex, nempe essentialis et accidentalis: accidentalis autem subdividitur in positivam seu voluntariam, et negativam seu involuntariam. Vide Num. 29. *de Sacramentis in genere.*

Quid facit fictio circa Baptismum?

II. R. Fictio essentialis, sive intentionis, reddit Baptismum nullam et invalidum, ut dictum est initio Num. 27. unde impedit quemcumque Baptismi effectum: et sic talis debet de novo postea baptizari.

III. Si autem fictio sit tantum accidentalis, seu dispositionis (sive voluntaria sive involuntaria) Baptismus erit informis, seu validus, sed infructuosus: unde cum validus sit, imprimetur character; sed impeditur effectus gratiæ, prout hæc num. 29. intelligitur secundum quadruplicem effectum.

IV. Disputatur tamen, an hæc fictio accidentalis impediatur infusionem virtutum fidei et spei; de aliis autem virtutibus non est quæstio, cum juxta communem sententiam nunquam separentur à gratia sanctificante et charitate. Sententiam affirmativam tenet Daelman contra Sylvium; potestque fundari in S. Thoma, 1. 2. q. 62. art. 4. in *Corp.* ubi dicit: *Fides præcedit spem, et spes charitatem secundum actus; nam habitus simul infunduntur.*

V. Ratio autem primaria petenda est à Divina Voluntate; alioquin enim sicut habitus fidei et spei in sui conservatione, non pendent à charitate, ita nec absolutè implicat, quo minus cuipiam infundantur sinè charitate. Id tamen ita non fieri, suaderi et explicari potest hâc congruentiâ; quia sinè infusione gratiæ sanctificantis et habitus charitatis non tollitur macula peccati originalis, quod est causa privationis habituum fidei et spei.

Argumenta pro et contra latius videri possunt apud Daelman et Sylvium.

N. 31. DE REVIVISCENTIA BAPTISMI FICTE SUSCEPTI.

S. Thom. quest. 69. art. 10.

- I. *Reviviscit Baptismus susceptus cum fictione accidentali.*
- II. *Probatur ex S. Augustino.* III. *Et à ratione.* IV. *Dispositio ad reviviscentiam.* V. *Si fictio sit negativa.*
- VI. *Si postea mortaliter peccaverit.* VII. *Si fictio sit mortaliter mala.*

AN Baptismus fictè susceptus potest reviviscere?

I. R. Si fictio fuerit essentialis, nunquam reviviscit, sed debet talis de novo postea baptizari. Si autem fictio tantùm fuerit accidentalis, tunc illâ postea recedente, seu remoto obice, reviviscit Baptismus, operaturque effectum gratiæ, scilicet remissionem peccatorum, &c. ita ut dispositio præsens quodammodo coalescat cum Baptismo antea validè, sed infructuosè suscepto.

Undenam probatur reviviscentia Baptismi?

II. R. Imprimis ex S. August. lib. 1. *de Baptismo*, cap. 12. ubi sic loquitur: "Qui fictus accesserat, fit, ut non denuo baptizetur, sed ipsa correctione et veraci confessione purgetur, quod non posset sinè Baptismo, ut, quod ante datum est, tunc valere incipiat ad salutem, cum illa fictio veraci confessione recesserit."

Similiter habet infra eodem capite.

III. Sanctum Augustinum sequuntur Theologi generatim. Idem etiam probatur à ratione: quia remissio peccati originalis, aliorumque ante Baptismum commissorum, obti-

neni non potest, nisi per Baptismum in re vel in voto susceptum; atqui validè quamvis infructuosè baptizatus, non potest (attentâ initerabilitate Baptismi) denuo suscipere Baptismum in re, nec etiam in voto; votum enim illud seu desiderium Baptismi easet de re illicita, scilicet de reiterando Baptismo validè suscepto: ergo nisi Baptismus ille revivisceret, salus foret tali homini impossibilis.

Quomodo autem Baptismus reviviscens conferat suos effectus, vide Num. 30. *de Sacramentis in genere.*

Quâ proportionem conferat gratiam?

R. Communius dicitur, quòd eam conferat juxta dispositionem, quæ habetur, dum Baptismus reviviscit: vide Num. 42. in Tractatu *de Sacram. Penit.*

IV. Quænam præparatio seu dispositio est necessaria, ut Baptismus fictè susceptus reviviscat?

V. R. 1°. Si fictio non fuerit mortaliter mala, et fictè accedens non peccaverit mortaliter post susceptionem Baptismi, requiritur et sufficit eadem dispositio, ac in ipsa Baptismi susceptione, de qua Num. 27.

VI. 2°. Si autem post Baptismum fictè susceptum peccaverit mortaliter, tunc ad Baptismi reviviscentiam requiritur contritio perfecta cum voto Sacramenti Pœnitentiæ, vel contritio imperfecta cum reali Sacramenti Pœnitentiæ susceptione: ratio est, quòd Baptismus reviviscens non possit remittere peccata ante Baptismum commissa, nisi simul remittatur illud mortale commissum post Baptismum: cum unum peccatum mortale, et consequenter etiam ipsum originale non possit remitti sinè alio.

Remissio autem peccati post Baptismum commissi non spectat ad Sacramentum Baptismi, sed Pœnitentiæ.

VII. 3°. Eadem requiritur dispositio, si fictio fuerit mortaliter mala, quamvis sic baptizatus non peccaverit mortaliter: quia illud peccatum fictionis saltem naturâ posterius est Sacramento Baptismi; prius enim concipitur Baptismus quàm Baptismus indignè susceptus.

An etiam affectus peccati mortalis, quem habuit suscipiens Baptismum, debeat in confessione exponi?

R. Non debet, si cessaverit ante Baptismum completè susceptum; si verò affectus ille (ut plerumque contingit) aliquamdiu post Baptismum duret, tunc debet (similiter ac ipsa fictio seu sacrilega Baptismi susceptio) in confessione exponi.

Eodem modo procedendum est, sicut in præcedentibus dum fundatè dubitatur, an Baptismus fuerit fructuosè susceptus.

N. 32. DE INITERABILITATE BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 66. art. 9.

I. Baptismus est initerabilis, II. Ut constat ex Scriptura Sacra. III. Et Traditione, IV. Ob varias rationes congruentiæ.

I. AN Baptismus est initerabilis ?

R. Affirmativè, et hoc est de fide ; ita ut semel validè susceptus illicitè et invalidè iterum attentetur.

II. Probatur 1° ex Scriptura Sacra, ut ad Hebr. cap. 6. v. 4. et 6. *Impossibile est enim, eos, qui semel sunt illuminati. .et prolapsi sunt, rursus renovari ad penitentiam, rursus crucifigentes sibimetipsis Filium Dei.* Quæ verba non possunt intelligi de Sacramento Pœnitentiæ, quod iterabile est ; sed de Baptismo, cui optimè conveniunt illuminatio, renovatio, et subjuncta ratio crucifixionis.

III. 2° Probatur ex traditione : prout declarat unanimis SS. Patrum consensus, constans et perpetua Ecclesiæ praxis, ac iteratæ definitiones, signanter in Trident. scss. 7. *de Sacram. in genere, can. 9.*

Quare Baptismus est initerabilis ?

IV. R. Efficax ratio est Christi voluntas et institutio, nobis manifestata ex supra dictis.

Varie tamen à S. Thoma hoc loco in *Corp.* allegantur rationes congruentiæ fundatæ in ipsa Sacramenti Baptismi natura.

1° Quia Baptismus est spiritualis regeneratio : unde sicut unica respectu ejusdem est generatio carnalis, ita et unica spiritualis.

2° Quia Baptismus est figura Mortis, Sepulturæ et Resurrectionis Christi ; Christus autem tantùm semel mortuus est, &c. ergo, &c. Unde supra ad Hebr. cap. 6. Baptismi iteratio iteratæ Christi Crucifixioni comparatur.

3° Quia imprimis characterem indelibilem cum quadam hominis consecratione.

4°. Quia institutus est in remedium peccati originalis, quod unicum est in singulis, et semel remissum nunquam redit.

N. 33. DE PECCATO ET PŒNA REITERATIONIS BAPTISMI.

I. *Est grave Sacrilegium.* II. *Punitur Jure Civili,* III. *Et Ecclesiastico rebaptizans* IV. *et rebaptizatus,* V. *etiam dum fit conditionatè sinè causa.*

QUALIS peccatum est Baptismus validè collatum scienter reiterare?

I. R. Est grave peccatum sacrilegii, tum in Ministro, tum in suscipiente, quod utique à sanctis Patribus grave scelus appellatur; cedit enim in gravem injuriam Sacramenti, dum contra ejus institutionem tentatur adhiberi subjecto incapaci.

Quænam est pœna istius reiterationis?

II. R. 1°. Jure Civili est pœna capitis, tum respectu rebaptizantis, tum respectu rebaptizati.

III. 2°. Conveniunt Authores, quòd rebaptizans Jure Ecclesiastico incurrat irregularitatem quoad Ordines Superiores suscipiendos, juxta Capitulum EX LITTERARUM, de Apostatis, L. 5. Decret.

Obj. Alexander III. cap. cit. tantum exprimit Acolythum, qui adfuerat respondens rebaptizanti; atqui non incurritur irregularitas, nisi in casibus à jure expressis: ergo, &c.

R. Quamvis nulla ibidem expressè decernatur pœna in rebaptizantem, colligitur tamen à fortiori; quæ collectio valet ob usum et consuetudinem, quæ est optima Legum interpres. Sic communiter tenent Theologi et Jurisperiti.

Ob eandem consuetudinem verius videtur, inquit Sylvius, hanc irregularitatem etiam incurri, dum hoc crimen est occultum.

An autem rebaptizans fiat irregularis etiam quoad usum et exercitium Ordinum susceptorum, dubitatur: plures Authores negant; cum aliis autem affirmat Benedictus XIV. *Institut.* 84.

IV. 3°. Qui se rebaptizari facit aut patitur, incurrit irregularitatem totalem, juxta cap. QUI IN QUALIBET. causâ I. q. 7.

Hic consideranda sunt, quæ alibi traduntur de irregularitate ex delicto.

An pœna irregularitatis incurritur, si Baptismus iteretur sub conditione, dum nullum est dubium de ejus valore?

V. R. Conveniunt omnes, quòd graviter in casu peccetur; sed multi, ut Suarez, Sylvius, Wiggers et Billuart putant, non incurri irregularitatem; rectius tamen affirmant Steyaert et Daelman cum Catechismo Roman. parte 2. de *Baptismo* Num. 56. et Benedicto XIV. *Institutione* 14. quia Leges generatim sub irregularitate prohibent iterationem Baptismi, nec excipiunt casum nisi invalidi vel dubii Baptismi antea collati.

N. 34. DE REBAPTIZATIONE CONDITIONATA.

I. *Dubie baptizatus* II. *debet sub conditione rebaptizari* III. *exteriùs exprimendâ*, IV. *et quandoque conditionatè absolvi*, V. *nisi sit dubium infundatum*, VI. *ut si inter Christianos natus et educatus sit.*

I. DICTA Num. præcedenti intelligenda sunt de casu, quo moralis habetur cœritudo de valore Baptismi ante collati: si enim fundatum dubium desuper foret, deberet talis rebaptizari, sub conditione dicendo: *Si non es baptizatus, ego te baptizo*. Et ita statuit Alexander III. Libro 3. Decret. tit. 42. cap. 2. perinde autem est, sive dubium sit, an aliquando fuerit baptizatus, sive dubium sit, an Baptismus ante collatus fuerit validus.

II. Conclusio patet ex summa hujus Sacramenti necessitate, quæ conditione appositâ, abstergit irreverentiam Sacramenti, si fortè antea fuerit validum.

An præfata conditio exteriùs est exprimenda?

R. 1°. Eundem effectum habere, sive exteriùs exprimitur, sive in mente retineatur.

2°. Exprimi debet, si id videatur necessarium, ut tollatur omnis occasio scandali.

III. 3°. Undo generatim meliùs et convenientiùs exprimitur exteriùs, ut ita pateat Sacramenti Baptismi initerabilitas, et omne offensionis pusillorum periculum, omnisque

Anabaptismi suspicio evitetur : estque conformius Pastoralis nostro ; ut notat Steyaert, utpote quod dicat : *Ea conditio explicanda est.*

Quamvis autem ante sæculum 8. prædictæ conditionis non habeatur mentio expressa ; eam tamen semper fuisse saltem mente subintellectum, colligit Benedictus XIV. lib. 7. *de Syn. Diac.* cap. 6. ne aliàs Ecclesia fuisset visa incidisse in rebaptizantium errorem, quem toties detestata est.

Quid faciendum, si quis post Baptismum dubiè susceptum peccaverit mortaliter ?

IV. R. Colligi potest ex Num. 31. nempe quòd debeat illud mortale confiteri, et ab eodem absolvi sub conditione : *si es baptizatus ;* item debet rebaptizari sub conditione : *si non es baptizatus.* Sacramentum Pœnitentiæ requiritur, quia prior Baptismus fortè fuit validus : et posterior Baptismus requiritur, quia prior fortè fuit invalidus. Perinde autem esset, utrumvis horum præcedat, ut notat Daelm. obs. 4. *de Baptismo.*

V. Quòd si dubium de valore Baptismi sit infundatum et merus scrupulus, non potest denuo Baptismus conferri, nequidem sub conditione ; hæc enim, deficiente probabili dubii ratione, habetur pro non apposita. Porrò de Baptismo alicujus constare potest non tantùm scripto et testibus, sed etiam aliis indiciis : VI. unde non est rebaptizandus adultus, qui inter Christianos natus et educatus postea dubitat de Baptismo, fortè quia non ampliùs exstat registrum, vel in eo omissus est.

Sic resolvit Innocentius III. capit. VENIENS. “ Certè de illo, qui natus de Christianis parentibus, et inter Christianos fideliter est conversatus, tamen violenter præsumitur, quòd fuerit baptizatus, ut hæc præsumptio pro certitudine sit habenda, donec evidentissimis fortè argumentis contrarium probaretur.”

Hinc etiam infert Sylvius, adultum non posse anxari de Baptismo, quem obstetrix ipsi contulit in infantia ; supponere enim debet, quòd vel Parochus sub conditione eum rebaptizaverit, vel ritè examinatum repererit Baptisma fuisse validum.

Varios casus, in quibus sub conditione oportet rebaptizare. insinuavimus in præcedentibus, signanter Num. 4, 7, 10, 23, 25, et 26.

Specialis difficultas restat circa baptizatos ab obstetricibus, pueros expositivos, et baptizatos ab Hæreticis, de quibus singulis speciatim.

N. 35. AN BAPTIZATI AB OBSTETRICIBUS SINT REBAPTIZANDI.

I. Baptizati ab obstetrice. II. Juxta multos non sunt generaliter, III. sed juxta Pastorale sunt generaliter rebaptizandi, IV. Ut etiamnum practicatur: V. nisi constet specialiter de Baptismo.

IN resolutione hujus quæstionis Ritualia Ritualibus, et Authores Authoribus opponuntur.

I. Varia Ritualia volunt in casu, examinandam esse obstetricis in administrando Baptismo scientiam, prudentiam et modum applicandi materiam et formam, sic quidem ut baptizatum ab obstetrice velint conditionatè rebaptizari, si sit ratio suspicandi, quòd aliquid essenziale forsitan defuerit ex obstetricis imperitia, turbatione, &c. aliàs verò non esse rebaptizandum, sed tantum supplendas esse cæremonias.

Quinimo docet Benedictus XIV. lib. 7. *de Syn. Diac.* cap. 6. quòd, ubi obstetrices, quas constat legitime esse edoctas de essentialibus Sacramenti Baptismi, attestantur Parocho, omnia à se esse ritè adhibita, quæ ad Sacramentum validè efficiendum requiruntur, nulla tunc subsit probabilis ratio, cur Baptismus debeat aut licitè possit sub conditione repeti.

II. Hinc ait, improbandas esse Synodos, in quibus generatim atque indistinctè iterum sub conditione baptizari in Ecclesia jubentur, quicumque privatim fuère ab obstetricibus domi baptizati: videri etiam potest institutio ejus 8. et 84. III. nihilominus Pastorale Mechliniense (cui conformis est Synodus Iprensis sub Rythovio) jussu Joannis Hauchini editum, etiam post recognitionem factam autoritate Mathiæ Hovii, generaliter resolvit: "conditionalis baptizatio facienda est circa infantes, qui ab obstetricibus baptizati esse referuntur. *Et iterum*: si re diligenter perquisitâ fuerit dubium, utrùm puer sit baptizatus, vel si sit baptizatus ab obstetrice, sub conditione baptizetur."

Fundamentum hujus resolutionis est dubium de valore illius Baptismi, non quidem quod à parte rei semper subest, sed quod subesse præsumitur; nam præterquam quod errari possit ex ignorantia et imperitia, mulieres in similibus angustiis (ubi mors imminet matri, vel salus prolis periclitatur) passim sunt trepidæ ac turbatæ: ut non immeritò præsumatur dubium, an aliquid essentielle fortè non fuerit omissum; sicut revera omissum fuisse quandoque experientiâ observatum fuit, prout casum narrat Daelman.

Nec obest, quòd obstetrix se rectè omnia peregissee asserat et referat: quia præsumitur dubium, utrum non aliter referat, quam in casu necessitatis turbata fecerit vel dixerit.

A præfata generali resolutione nonnihil recessisse videtur idem Pastorale nostrum postea Authoritate Jacobi Boonen recognitum dicens: "Hæc formâ (conditionatâ) non passim, nec leviter uti licet, sed prudenter; et ubi, re diligenter investigatâ, probabilis subest dubitatio. . . . quæ ordinariè est, quando infans ab obstetrice baptizatus dicitur." Ita insinuans, dubium illud quidem ordinariè, sed non semper subesse.

IV. Ob illam tamen Pastoralis nostri immutationem non est immutata Pastorum praxis, sed etiamnum hic generaliter continuatur consuetudo baptizatos ab obstetricibus sub conditione rebaptizandi; quam dicunt observari posse tanquam disciplinam praxi locali probatam, quamdiu aliud de consilio Ordinarii non fuerit visum.

Dicit Steyaert, quòd si quandoque in casu particulari dubium tam exiguum videretur, ut irreverentia aliqua Sacramento timeri per se posset, abstergat hanc facilè sancta illa docilitas, quâ quis se disciplinæ Ecclesiæ suæ humiliter conformat.

V. Notandum tamen, quòd si quandoque in casu particulari specialiter constaret, omnia ritè esse peracta ab obstetrice, not posset Baptismus denuo conferri, nequidem sub conditione.

Hactenus dicta de obstetricibus pariter de aliis Læicis intellige, qui passim in hoc puncto minùs periti sunt, quàm obstetrices.

N.36. AN ET QUOMODO PUERI EXPOSITITII SINT BAPTIZANDI?

. *Exposititii baptizentur conditionatè. II. Quamvis sit apposita scedula collati Baptismi. III. Nisi constet per testes. IV. Peccata prolem exponentis.*

I. **RESP.** Generalis resolutio est, baptizandos eos esse sub conditione, quibus nullum appositum est signum collati Baptismi, aut non nisi dubium seu ambiguum, quale est appositio salis, ut observat *Synodus Diocesana Mechlin.* t. 3. c. 3.

II. Quando autem inter Catholicos expositus est infans cum apposita scedula, quæ illum baptizatum affirmat, nonnulli tunc existimant, talem nequidem sub conditione esse baptizandum; verùm communior et tutior sententia habet contrarium: quia scedula illa est suspecta de fallacia authoris, cum hîc testibus, non testimoniis sit credendum: deinde dubium manet, an Baptismus validè fuerit collatus: cum non constet, à quo et quomodo in illis perplexitatibus Baptismus sit infanti administratus.

III. Unicum casum excipit Concilium Carthaginense quintum (vel juxta alios quartum) cap. 6. "Placuit de infantibus, quoties non inveniuntur certissimi testes, qui eos baptizatos esse sinè dubitatione testentur. absque scrupulo esse eos baptizandos."

Hîc interim observat Braunman, quòd si infans sit robustus, ita ut non sit periculum in mora, non statim ad Baptismum esse procedendum; sed interjectâ aliquâ temporis morâ, in Parentes inquirendum esse, ut ex illis intelligatur, quid actum sit circa Baptismum pueri.

Obiter hîc inquire solet, quomodo peccent, qui prolem exponunt?

IV. R. Quomodo peccent ratione injuriæ, et ad quid teneantur, vide in Tractatu *de Jure et Justitia*, ubi agitur de abortu et stupro.

Deinde si prolem non debitè baptizaverint, illam exponunt periculo æternæ damnationis; si autem validè baptizaverint, equidem peccant peccato sacrilegii, quatenus extra necessitatem administrant hoc Sacramentum, et usurpant jus alterius.

N. 37. AN BAPTIZATI AB HÆRETICIS SINT REBAPTIZANDI.

I. *Baptizati a sectariis.* II. *Conditionatè rebaptizari debent.* III. *Nisi constet de essentialibus Baptismi.*

I. IMPRIMIS non sunt rebaptizandi ex illo præcisè capite, quòd baptizati sint ab Hæreticis: quia fide certum est, Hæreticum, qui omnia essentialia observat, validè baptizare. Vide Num. 12. et de *Sacramentis in genere* Num. 34.

II. Quia tamen justa est ratio dubitandi, utrùm Hæretici sectarii ritè adhibeant omnia essentialia, cùm experientiâ compertum sit, Hæreticos illos vel aquam rosaceam honoris causâ adhibere, vel unum infundere aquam, et alterum proferre formam, aut alio modo sæpe negligentes esse circa essentialia, v. g. ablutionem: hinc statuit Pastorale nostrum, tam modernum quàm antiquum, baptizatos ab illis Hæreticis (putà Lutheranis, Calvinistis, Anabaptistis, aliisque hujusmodi sectariis) rebaptizandos esse sub conditione, dum ab Hæresi convertuntur ad fidem. Idem statuit Synodus Prov. 2. Mechl. tit. 3. cap. 6. approbata per Paulum V. et laudata à Benedicto XIV. lib. 7. de *Synodo Diœcesana* cap. 6. cùm autem non sit ratio dubitandi, quin omnia essentialia à Ministris Jansenistis sollicitè observentur; hinc ab illis baptizati nullo modo sunt rebaptizandi.

III. Neque baptizatus à quovis Hæretico foret rebaptizandus, si Catholicus testis oculatus, et in hoc puncto peritus testetur, omnia essentialia fuisse servata; nisi fortè dubium restaret de baptizantis intentione: quod cum rarissimum sit, notat loco mox citato Benedictus XIV. Baptismum non esse judicandum dubium hoc solùm nomine, quòd Hæreticus (cùm non credat, remitti peccata per Baptismum) illum non conferat in remissionem peccatorum, adeoque videretur ejus intentio dubia: etenim ob talem rationem minimè rebaptizandos esse baptizatos à Calvinistis, definiit S. Pius V.

N. 38. UBI BAPTISMUS SIT ADMINISTRANDUS.

IN necessitate potest ubique administrari. Vide Num. 13. hujus Tractatûs.

Extra casum necessitatis non licet baptizare nisi in Ecclesia habente Fontem Baptistalem: ut patet ex Clementina unica *de Bapt. et Synod. Prov. 2. Mechlin.* tit. 3. cap. 5.

Videtur autem illa obligatio esse gravis; quia dicit Pontifex: "Qui autem secus præsumpserit, aut suam in hoc præsentiam exhibuerit, taliter per Episcopum suum castigetur, ut alii similia attentare non præsumant."

Excipit tamen dicta Clementina proles Regum et Principum, "quæ, inquit Pastorale nostrum, in eorum capellis vel oratoriis baptizari possunt, in aqua tamen baptismali de more benedicta, et præmissis Exorcismo et Catechismo, &c."

Per Principes, inquit Sylvius casu 3. *de Bapt.* intelliguntur illi Nobiles, qui supremam in Republica potestatem habent, neque sub alicujus Regis aut Principis jurisdictione sunt; sive interim nominentur Principes, sive Duces, sive Marchiones, &c.

Illo igitur privilegio non gaudent inferiores Nobiles, ut Toparchæ, &c. quorum consequenter petitioni acquiescere non potest Parochus, si petant prolem domi solemniter baptizari; sed illos remittat ad Episcopum aut Archipresbyterum (si tamen hic facultatem habeat) ut afferant licentiam in scriptis.

Plura circa Baptisterium vide Num. 4. et in *Rituali Romano.*

N. 39. DE CÆREMONIIS BAPTISMI.

S. Thom. quæst. 66. art. 10. et quæst. 71.

- I.** *In solemnî Baptismo. II. Adhibendæ sunt Cæremoniæ. III. Sub gravi. IV. Et olim sub suspensione. IV. Et omiſſæ sunt supplendæ.*

I. RITUS, quos Ecclesia observat in Baptismi administratione, rectè adhiberi ostendit S. Thomas art. 10. de quo latè tractat Bellarminus lib. 1. *de Bapt.* cap. 24. &c. Vide etiam N. 48. et 49. *de Sacramentis in genere.*

Quandonam Cæremoniæ in Baptismo sunt adhibendæ?

II. R. In omni ejus solemnî administratione, quæ extra easum necessitatis semper est faciendâ.

Quomodo peccat Sacerdos, vel Diaconus ad solemniter baptizandum deputatus, absque justa causa Cæremonias omittens?

III. R. Per se loquendo peccat graviter. Vide N. 48. *de Sacramentis in genere.*

An talis etiam incurrat suspensionem?

IV. R. Affirmat Pastorale nostrum citans decretum Archiep. Boonen de anno 1636. illius tamen pœnæ non meminit Humberti Epistola Pastoralis de anno 1700. ubi prohibet simpliciter, ne Ecclesiæ Cæremonias sinè necessitate vel licentiâ omittat. Unde dicunt, pœnam illam suspensionis fortè ibi tacitè fuisse revocatam, et prohibitionem relictam in terminis juris communis.

Quid faciendum, ubi Cæremoniæ in Baptismo fuerunt omiſſæ?

V. R. Mens et praxis Ecclesiæ semper fuit, ut postea suppleantur, si infans supervixerit.

N. 40. DE CÆREMONIARUM DIVISIONE.

I. *Dividuntur Cæremoniæ.* II. *In generales.* III. *Et particulares Baptismum præcedentes,* IV. *Concomitantes.* V. *Et subsequentes.* VI. *Sunt populo explicandæ.*

I. **DISTINCTIONIS** causâ Cæremoniæ dividi possunt in generales, non ita proximè et immediatè Baptismum concernentes, et in particulares, quæ proximè Baptismi administrationem attingunt. Hæ posteriores dividi possunt in cæremonias Baptismum antecedentes, concomitantes, et subsequentes. Aliæ etiam adhibentur solùm ad significandum, v. g. cereus; aliæ ad efficiendum, ut preces.

II. Cæremoniæ generales sunt quinque, scilicet solemnis Benedictio Fontis, prout eâ in Missali præscribitur: locus, de quo agitur Num. 38. tempus, de quo Num. 28. Patrinus, de quo Num. sequenti: et impositio nominis: de hac nominis impositione statuit *Syn. Prov. 2. Mechl. tit. 3. cap. 3.* "Curent, quantum fieri potest, Parochi, ne gentilium, aut alia profana nomina pueris imponantur." *Et Pastorale nostrum:* "Curabit verò Parochus, ut semper nomen Sancti alicujus baptizando imponatur, cujus exemplo ad piè vivendum excitari, et patrociniis adjuvari potest."

Notant Authores, convenientiùs imponi nomen alicujus Sancti novi Testamenti, quàm veteris: item potiùs unum, quàm plura.

III. Cæremoniæ particulares Baptismum præcedentes, quæ fiunt ante introitum Fontis Baptismalis, inter varias alias præcipuæ sunt quatuor: nimirum exorcismus, signum Crucis, salis gustus, et linitio salivæ.

IV. Concomitantes, quæ fiunt post introitum Baptisterii, præcipuæ sunt etiam quatuor: scilicet abrenuntiatio, unctio baptizandi Oleo Catechumenorum, Catechismus, et inquisitio voluntatis suscipiendi Baptismum.

V. Subsequentes, quæ peracto jam Sacramento adhibentur, præsertim sunt hæ tres: unctio baptizati per Christum, vestis candidæ donatio, et cerei ardentis traditio.

VI. Speciales quædam olim erant Cæremoniæ statum Catechumenorum concernentes; etiamnum sunt, dum bap-

tizantur adulti. Vide Pastorale. Cæremoniarum Baptismi specialem populo identidem esse dandam explicationem, monet et subministrat accuratè *Catechismus Romanus* part. 2. num. 60. et sequentibus.

An in Baptismo emittitur votum vivendi juxta Leges Christianas?

R. Votum vocavit antiquitas, sed latè dictum: unde propriè est tantùm declaratio voluntariæ susceptionis Legis Christianæ, quæ fit per ipsum Baptismum, quæque proinde obligat æquè baptizatos in infantia, quàm in adulta ætate, et perinde baptizatos sinè cæremoniis, quàm cum illis.

Peccata interim baptizatorum graviora sunt, quàm aliorum, tum ob ingratitude, tum ob violationem hujus voluntariæ professionis et ipsius Baptismi: cum tamen sufficienter subintelligatur, non oportet hanc circumstantiam in confessione exprimere.

N. 41. DE PATRINIS.

S. Thom. quæst. 67. art. 7. et 8.

I. *Adhibendus est Patrinus.* II. *In Baptismo solemn.* III. *Non plures quam unus et una.* IV. *Qui contrahunt cognationem spiritualem.* V. *Non tamen inter se.* VI. *Et obligationem prolem instruendi.* VII. *Requisita ad valorem susceptionis.* VIII. *Quæ etiam valet per plures quàm per duos.* IX. *Et per Procuratorem.* X. *Patrinus in suppletionem Cæremoniarum.* XI. *Distinctè annotandus est.* XII. *Et in rebaptizatione conditionata.*

I. JURE Ecclesiastico (ut putatur, ab ipsis Apostolorum temporibus) ordinatum est, ut in Baptismo adhibeatur Patrinus; idque convenienter ad modum, quo in generatione carnali ad infantis educationem convenienter adhibetur nutrix et pædagogus, quorum vices in spiritali generatione implet Patrinus. Licèt autem nunc communiter dicantur Patrini et Matrinx, vocantur etiam tamen susceptores, offerentes, levantes, tenentes, sponsores, fidejussores, &c., quorum nominum ratio explicat actus et officia Patrini.

In quo Baptismo adhibendus est Patrinus ?

II. R. In Baptismo solemnī; idque sub gravi ex præcepto Ecclesiæ in re gravi.

Quamvis, teste Pauwels, usus hīc in Belgio non habeat, quōd in Baptismo privato adhibeatur Patrinus; si tamen Sacerdos sic baptizaret, vel Diaconus ex commissione, posset eum adhibere. Aliis autem baptizantibus id non licet; quia Patrinus spectat ad Baptismi solemnitatem; si tamen adhiberetur, probabilius esset verè Patrinus, et cognationem spiritualem contraheret; licet quidem hīc contrarium dicant, ut Billuart.

Quot assumi possunt in Patrinos ?

III. R. Juxta Concilium Tridentinum sess. 24. de Reformatione Matrimonii cap. 2. non possunt à Parocho admitti plures, quàm unus et una. Vide Trident.

Quinam sunt effectus validæ susceptionis in Baptismo ?

IV. R. Primus effectus est cognatio spiritualis, quæ sicut à baptizante, ita etiam à Patrinis contrahitur erga baptizatum et baptizati Parentes. Est impedimentum dirimens matrimonii inter personas tantum inter quas oritur, et peccato luxuriæ inter ipsas commisso addit malitiam incestus spiritualis.

V. Porro hæc cognatio spiritualis non contrahitur inter Patrinum et Matrinam, ut vulgus putat: quare monet Pauwels pastorem impedire debere vanam quorundam observantiam, scilicet esse necessarium ad cognationem hanc impediendam, ut custos vel obstetrix ad Fontem Baptismalem se ponat inter Patrinum et Matrinam.

VI. Secundus effectus est gravis obligatio curandi, ut baptizatus in Fide et Vita Christiana rectè instruat et educetur; ad hoc enim non tantum tenetur Patrinus ex charitate et pietate, sed etiam ex Justitia ex quasi contractu fide jussionis; facile tamen ab hoc liberantur Patrini in hac Patria, ubi sufficiens illa instructio dari præsumitur à parentibus et Pastoribus: qui tamen si quomodocumque in hoc deficerent, tenerentur Patrini. Vide S. Thom. art. 8. in Corp

Quænam requiruntur ad validam susceptionem ?

VII. R. 1°. Ut suscipiens sit baptizatus. Vide S. Thom. suppl. quæst. 56. art. 3. ad 3.

2°. Ut sit rationis compos: quia susceptio est implicitus contractus.

3°. Ut sit designatus à Parentibus vel aliis, quibus incumbit cura, ut infans baptizetur; aut in horum defectu à Pastore, ad quem spectat Patrinum designatum admittere, vel ex justa causa rejicere.

4°. Ut Sacramentum Baptismi sit validum.

5°. Ut non sit error substantialis, qualis communiter censetur error ipsius personæ baptizandæ.

6°. Ut assistat in Baptismi collatione cum intentione saltem virtuali Patrinum agendi.

7°. Præter hanc assistentiam plures ulterius requirunt, ut susceptor baptizatum tangat: hinc dicit Pastorale nostrum: "Sacerdos jubeat Patrinum vel utrumque simul (si ambo admittantur infantem suscipere) apponere manum baptizando, et baptizet eum, &c."

Fundant se in eo, quòd textus de Patrino loquentes constanter dicant *Suscipit, tenet, levat, &c.* contrarium tenet Sylvius.

Quid si plures quàm duo Patrini designentur, et Parochus eos admittat?

VIII. R. Parochus graviter peccat, utpote agens contra Ecclesiæ ordinationem in re gravi; omnes tamen verisimilius essent verè Patrini, et cognationem spiritualem contraherent: quia hæc Concilii Trid. ordinatio non admittendi plures quàm unum et unam, non videtur irritans, sed prohibens tantum.

An valida est susceptio per Procuratorem?

IX. R. Affirmativè: eodem modo sicut valet contractus per Procuratorem initus; modò scilicet principalis acceptaverit officium Patrini, et facultatem concedat Procuratorem substituendi, de quo debet Parocho sufficienter constare: et ita si pater v. g. dicat: *Non monui principalem, sed scribam ipsi, et scio, quòd sit futurus contentus*; tunc Pastor non debet talem designationem admittere; cum per ratihabitionem posteriorem nemo fiat Patrinus.

In casu autem non Procurator, sed principalis est verè Patrinus, adeoque hic, non ille contrahit obligationes et cognationem spiritualem: mandat tamen Pastorale nostrum ut tunc tam procurator, quàm principalis Registro Baptismali inscribatur hoc modo: *N. nomine N. v. g. Joannes nomine Petri.*

An est Patrinus adhibendus, dum solùm suppleantur cæremoniarum?

X. R. Affirmativè: ut servetur cæremoniarum uniformitas. Non contrahit quidem Patrinus talis cognationem spiritualem, sed juxta Daelman, Henno et Billuart tenetur ad officium Patrini quoad instructionem.

XI. Unde in Registro distinctè annotandum est, quòd tantùm fuerit Patrinus in suppletionem cæremoniarum. Si autem Patrinus adhibitus fuerit in Baptismi collatione, expedit eundem adhibere in suppositione cæremoniarum; si tamen adhibetur aliter, in libro notandum est utrumque hoc modo: *Susceptor in Baptismo N. et Susceptor in Catechismo et Exorcismo N.* prout jubet *Synodus Diocesis Mechlin.* tit. 4. cap. 6. et Pastoralie nostrum.

XII. Eàdem potiori ratione Parochus observabit, dum non tantùm suppleantur cæremoniarum, sed etiam Baptismus sub conditione reiteratur; cùm tunc contrahatur dubia cognatio spiritualis: adeoque notabit, infantem domi esse baptizatum (si ita ipsi referatur,) et postea rebaptizatum esse sub conditione: deinde distinctè annotabit, quis fuerit Patrinus in rebaptizatione conditionata, item in Baptismo domi collato, si tunc Patrinus fuerit adhibitus.

Plura huc spectantia traduntur, ubi de impedimento cognationis spiritualis.

N. 42. DE EXCLUDENDIS AB OFFICIO PATRINI.

I. *Excluduntur* II. *Infideles, Hæretici, &c.* III. *Religiosi.* IV. *Pater et mater.* V. *Non tamen Sacerdotes sæculares.* VI. *Sed convenienter Pastores.* VII. *Numquam Hæreticus apud Catholicos.*

I. **GENERATIM** excludendi sunt ab officio Patrini, qui non sunt idonei ad officium implendum, filiolum Doctrinæ Fidei et Christianis moribus informando.

II. Hinc Rituale Rom. et Pastorale nostrum excludunt Infideles, Hæreticos, publicè excommunicatos aut interdictos, publicè criminosos vel infames, insanos, et qui ignorant rudimenta Fidei.

III. Ulteriùs excludunt Monachos et Sanctimoniales, et alios cujusvis Ordinis Regulares à sæculo segregatos, ut

colligitur ex cap. **NON LICET de Consecratione** dist. 4. Quod etiam intelligendum esse de Mendicantibus, probat Pauwels contra Lessium.

Excipiuntur tamen Regulares facti Episcopi, et juxta aliquos ex usu contrario Abbates in certis locis, quos tamen *Synodus nostra Diocesana* tit. 3. cap. 8. excludit.

IV. Excludunt etiam patrem et matrem prolis baptizandæ, etiam in extrema necessitate: quandoquidem nulla tunc sit necessitas Patrium adhibendi. Vide de *Impedimento Cognationis spiritualis*.

Addunt Rituale Romanum et Pastorale nostrum: "Patrinos saltem in ætate pubertatis, ac Sacramento Confirmationis insignitos esse, maximè convenit."

Nota, quòd omnes præfati, qui prohibentur ab officio Patrini, modò sint rationis compotes et baptizati, verè essent Patrini, et cognationem spiritualem contraherent, si ad prolem baptizandam et suscipiendam admitterentur: quia Lex est prohibens, non irritans actum susceptionis.

An Sacerdotes sæculares possint esse Patrini?

V. R. Quamvis quibusdam in locis prohibeantur, ut in Dicecesi Leodiensi et signanter Mediolanensi à Sancto Carolo Borromæo, à paritate ferè rationis, ob quam Monachis est interdictum, scilicet ne contrahatur familiaritas &c. ex conversatione cum personis alterius sexûs; non est tamen Lex generalis eos prohibens, et signanter non exstat talis pro nostra Dicecesi: unde sine scrupulo hæc Sacerdotes sæculares se offerunt et admittuntur in Patrinos, quo casu solent Parochi ipsis offerre Baptismi Ministerium.

VI. Specialem allegant rationem, quare munus Patrini parùm conveniat Parocho respectu suorum parochianorum: quia cum ad ipsum spectat cura totius Parochiæ, non convenit, ut particularem contrahat obligationem, inquit Pauwels.

An Catholicus potest esse Patrinus prolis baptizandæ apud Hæreticos?

R. Negat Pauwels dicens, quòd talis suo facto approbet in casu et honoret illud Ministerium Hæreticum, et actioni Ministri cooperetur infansem tenendo. Neesen et Braunman affirmant pro casu, quo Catholicus id sine gravi incommodo recusare non potest; ut fieri potest, ubi Catholici permixti habitant cum Hæreticis, per quos ob illam negationem suscitari posset persecutio Christianorum; sic tamen ut in casu Patrinus profiteatur, se unam agnoscere Ecclesiam

Catholicam, et pro viribus se allaboraturum pro recta institutione proles, ac præterea ut respondere recuset ad interrogata, si quæ fiant in contrarium.

Hæc sententia Neesen et Braunman fortè magis in Hollandia locum habet (ubi Hæretici dominantur) quàm in hac Diocesi.

VII. Certum autem est, quòd in Baptismo Catholicorum Parochus debeat potius baptizare solemniter sinè Patrino, quàm cum Patrino Hæretico: quia ex duobus malis minus est eligendum.

N. 43. DE REGISTRO BAPTISMALI.

I. *Registrum Baptismale.* II. *Exactissimè asservandum et scribendum.* III. *Modus inscribendi illegitimum.* IV. *Ejusque patrem.* V. *De exposititiis.*

I. "QUILIBET Parochus (inquit *Synodus Prov. 2. Mechlin*, tit. 3. cap. 2.) librum habeat, in quo singulorum Baptizatorum, nec non Parentum et Patrinorum ac Matrinarum nomina et cogaomina, diemque Baptisini diligenter describat." Simul cum annotatione legitimitatis (si proles baptizata sit legitima) item anni, mensiset diei administrati Baptismi.

Hanc pastoris obligationem plures non immerito volunt esse sub gravi peccato, ob graves difficultates, quæ aliàs natæ sunt sequi; II. deinde debet non modò accuratissimè asservari in capsula benè obserata (ut monet Archiepiscopus Humbertus in sua Epistola Pastoralis de anno 1700), sed etiam accuratissimè conscribi, de quo conqueritur in eadem Epistola his verbis: "Graves occurrunt indies circa hanc materiam defectus ac querelæ de incuria Pastorum, qui Baptizatorum eorumque Parentum nomina dicto libro aut malè inscribunt, aut inscribere omnino prætermittunt."

Caveatur hic etiam quàm maximè omnis verborum abbreviatio.

Quomodo autem exprimendi sint Patrini, dum susceptio fit per Procuratorem, item dum tantùm suppletur Cæremoniæ, vel Baptismus sub conditione reiteratur, vide Num. 41.

Quid si proles baptizata sit illegitima?

III. R. Si pater æquè ac mater cognoscatur, eò quòd prolem ut suam agnoscat, ponitur in libro, quòd talis sit

pater ex propria confessione, simul cum nomine matris, &c. sine nota tamen legitimitatis, quæ postea additur, si proles per subsequens matrimonium legitimetur.

Si ignoretur solus pater (quod de matre ræro contingit), is libro inscribatur, qui matris testimonio (præsertim in partûs doloribus, vel sub juramento ab obstetricæ vel Parocho interrogatæ) designatur pater.

IV. Pastor tamen non ita matri credat, ut illum scribat absolutè ut patrem, sed sub hac vel simili clausula: *Ut mater sub juramento obstetrici declaravit.* Si verò nec hoc modo pater dignosci possit, nullus ut pater scribatur, donec postea innotescat; sicuti etiam dum matri non potest fides adhiberi, eò quòd v. g. cum pluribus sit fornicata.

Nota hic, quòd Parochus non possit sub denegationis Baptismi comminatione vel alio modo cogere matrem, ut patrem revelet: quia illa fortè ex charitate vel justitia tacere debet; si igitur mater nolit patrem declarare, Pastor non differat facere suum ministerium, et postea inquiret.

Ulteriùs hic nota, quòd, quamvis pater notus foret Parocho, quandoque consultum esse possit, nomen ejus in registro saltem tantisper omittere, ad evitandam gravem ignominiam vel alia graviora incommoda, v. g. quia proles concepta est ex copula, quæ in jure punitur pœnâ capitis, &c. Idem fortè posset obvenire, dum designatus se patrem omnino negat, et Pastori fitem minatur, &c. si Registro inscribatur. In similibus interim Parochus præviè consulat Ordinarium.

V. Si verò pater et mater ignorentur (prout fit in expositiis, sive legitimis, sive illegitimis), simpliciter nomen baptizati et Patrinoꝝ exprimat, adjungendo ætatem verosimiliorem, item diem ac locum inventionis, ut postea in parentum notitiam forsitan deveniri valeat.

FINIS TRACTATUS DE BAPTISMO.

N. B. Subsequentem Dissertationem Theologicam habitam Duaci in Schola Theologica, die 10. Augusti 1772. a plurimis Theologis expetitam, hic ultro insero quod Benevolis Lectoribus non ingratum fore arbitror.

DISSERTATIO

THEOLOGICA

DE

BAPTIZANDIS ABORTIVIS.

DOCET Apostolus, Eximii et Clarissimi Viri, cæterique Auditores ornatissimi, *Deum velle omnes homines salvos fieri,** ac *Christum pro omnibus mortuum esse:†* et cum suam doctrinam ex eo probet Gentium Doctor, quod *unus sit Deus, unus et mediator Dei et hominum homo Christus Jesus,‡* liquet divinam Providentiam neminem præterire, nequidem parvulos, qui vel in utero matris defunctæ delitescunt, vel per abortum exeunt immaturi. Inter varia media, quibus benignitas Salvatoris nostri Dei ipsis providit, duo naturalia occurrunt, per quæ ad supernaturalia fit aditus, videlicet Sectio Cæsarea, et diligentia in investigando quidquid ex utero effusum est. Utraque rarum habet usum, præsertim in principio prægnationis, perinde ac non satis constaret de tempore, quo informetur fœtus animâ intellectivâ. Sed hanc rationem, nedum aliquem suspensum teneat, animos omnium, studia, operaque excitare debere, propitio Deo, probandum suscepi. Pastorem conantem *parvulos venire ad Christum*|| Christianis auribus excipite, et, si verum assequar, documentis eximiis fulcite, ut *talium sit Regnum Cælorum.*

* 1 Tim. 2. v. 3. † 2 Cor. 5. v. 5. ‡ 1 Tim. 2. v. 5. || Mat. 19. v. 14.

Unicuique corpori humano, dum in utero jacet, creari animam spirituales, non amplius ambigitur. Illud restat discutiendum, quo nimirum tempore id fiat. Post Aristotelem, qui à sæculo undecimo penè unus audiebatur in Scholis Philosophicis, censuerunt communiter Theologi et Juristæ cum glossa, quòd infundatur anima rationalis embryoni plenè formato, etsi non adaucto, corroborato et ad nativitatem idoneo; et quòd ista plena formatio contingat in maribus quadragesimo die, in femellis octogesimo circiter. Aleam subière Philosophi ac Medici magno numero usque ad sæculum superius, quo nubila peripatetica aliave similia disjicere cœpit naturæ indagatio.

Ante omnia, magna illa temporis differentia, quam statuit Philosophus inter animationem masculi et femellæ, pluribus Peripatætis etiam Discipulis, è quorum numero Diana, fabulosa videtur. Quis nesciat, gemellos diversi sexûs eodem partu in lucem effundi? Si autem simul maturuerunt, ut unâ orirentur: cur non æquè simul ad animationem idonei sunt effecti?

Aliunde certum est, statim post conceptionem vel embryonis cujuslibet materiam coagulari, et paulatim effigiari, juxta antiquum commistionis seminum systema;* vel embryonis jam tunc formati membra explicari et adaugeri, juxta vulgatam nunc et Philosophis Medicisque acceptam ovarii muliebris sententiam.† Porrò conformatio aut augmentum corporis influxum animæ exigere videtur.

Difficultati occurrere tentavit Aristoteles,‡ imaginando, foetum primò vivere vitâ plantæ, deinde vitâ sensitivâ, ac tandem vitâ animæ intellectivæ. Sed ingeniosum inventum nullo solido fundamento innixum, nec plurimis Academicis usque modò placuit. Sicuti enim tres animas coexistentes non habemus, sed unam tantum, quæ omnia simul et vegetantis, et sentientis, et rationalis munera adimplet, ita credibile apparet, hanc solam animam intellectivam in foetum immitti, ut præsentia suâ vitalique influxu cooperetur omnimodæ ipsius conformationi; et eò magis fide dignum, quòd definitum fuerit in Concilio generali Viennensi,|| animam intellectivam seu rationalem corpus humanum verè, per se et essentialiter informare.

* Vid. Jans. in v. 1. et 2. cap. 7. L. Sap. † Astr. de morb. mul. t. 5. l. 3 c. 3. ‡ Ap. Sylv. in 1. p. q. 118. art. 2. || Rel. 1. 1. Clem. tit. 1.

Virtus plastica, quam alii veteres invocabant, pluribus celebrioribusque, nec pro diu, nec multum arrisit. Enim verò animam rationalem infundi ad plenioris fœtus formationem statuerunt Thomas Fienus die tertio,* et Gassendus† septimo, qui etiam in id propendit, ut credat, fœtum animari à primo conceptionis instanti. Quam sententiam multiplex eruditione statuit Paulus Zacchias,‡ et novis rationibus experimentisque confirmarunt innumeri Medici, tum ex coætaneis, tum ex recentioribus.

Suffragantur multi veteres Scriptores, Græci et Latini, quos refert clarissimus Cangiamila;|| item recentiores, quorum nonnullorum mentionem facit sapientissimus Magister noster Sylvius,§ præter eos, qui traducem animæ docuerunt, vel de ea dubitaverunt.

Suffragantur ipsamet Theologorum nobis adversantium principia circa naturam animæ, ejusque cum corpore unionem. Sic exponuntur variis in locis ab eodem eximio S. Thomæ Aquinatis interprete: et ex his sic concludo pro immissione animæ statim post conceptionem.

1º. Est contra rationem entis unius simpliciter et per se, qualis est homo,¶ quòd anima rationalis accedat ad corpus jam per aliam animam constitutum, formatum et animatum; quia ita informaret corpus formatum, et animaret corpus animatum: atqui istud eveniret, si plures animæ successivæ embryonem informarent: ergo sola anima rationalis ipsum informat.

Et quidem anima rationalis embryonem plenè formatum animat, non solum dans esse rationale, sed et esse sensitivum ac vegetativum:** Ergo eodem modo informat materiam embryonis, vel embryonem non plenè formatum; nam anima dicitur, inquantum animat et informat: et sicut non requirit organa aptè disposita ad ratiocinationem, ut det esse rationale, sed ipsa ea disponit: ita nec requirere debet materiam præparatam ad esse animal, ut det esse vegetativum et sensitivum, sed ipsamet eandem præparare debet.

2º. Est contra rationem institutionis rerum, quòd fiat corpus humanum†† sine anima rationali, vel anima rati-

* In 3. Tract de formatr. fœtus, de formatione fœtus, de animatione fœtus. † T. 2. Phys. de gener. anim. c. de anim. fœtus. ‡ Quæst. Medico. t. 1. 12. q. 9. n. 2. || Embryol. sacra, l. 1. c. 5. et 8. § In 1. p. q. 118. art. 2. ¶ Ibid. q. 76. art. 3. et 4. ** Ibid. †† Ibid.

onalis sine corpore humano; cùm utrumque sit pars humanæ naturæ; atqui statim à conceptione fit corpus humanum: ergo ipsi simul injicitur anima rationalis.

Et verò corpus humanum magis dependet ab anima rationali,* quam anima rationalis à corpore humano: atqui tamen constat, animam rationalem non creari ante corpus humanum: ergo à fortiori constare debet, corpus humanum non produci ante animam rationalem.

3°. Quia anima rationalis, quæ est per se et essentialiter corporis humani forma,† satum suum naturalem non haberet, si crearetur sinè corpore humano: ergo à pari nec corpus humanum statum suum naturalem haberet, si formaretur vel augetur sinè anima rationali, a qua essentialiter debet informari.

Fateor, quòd adversarii sua principia restringant ad animationem corporis perfectè dispositi et organizati:‡ sed ipsimet fatebuntur, quòd sua sententia, quia minus tuta, demonstranda esset luce meridianâ clarior, ut nostram probabilem et tutiorem everteret. Vix autem crepusculum præbent.

Dum verò eadem extendo principia ad animationem corporis vel informis, vel imperfectissimè figurati, argumentis probabilibus insisto, quibus sequens adjungi potest.

In rerum natura esse videtur, quòd motus vitalis oriatur ab anima suo corpori consentanea: atqui statim post conceptionem datur in embryone motus vitalis,|| qui vel effigiem et auctum producat, seu utrumque perficiat: anima verò rationalis est embryoni consentanea: ergo rerum natura exigere videtur statim post conceptionem influxum animæ rationalis.

Etiam si adversarii evidententer probarent, ad infusionem animæ requiri embryonem aliquatenus formatum, nihil saltem evidens obstaret nostræ sententiæ; cùm celebriores Medici, repetitis sæpius experimentis, nunc ostendant, existere in ovo muliebri fœcundato, statim à conceptione totum embryonem, licèt exiguum et nondum evolutum.

Casu quo adversarii aliquid amplius exigent, exigerem egomet evidentes rationes postulati. An propter functiones vitales? Sed ipsa anima spiritualis, utpote forma essentialis simul vegetativa, sensitiva et rationalis, nata est iis

* Ibid. † Ibid. q. 90. art. 4. ‡ Ibid. q. 118. a. 2. || Ibid.

exequendis juxta præsentem, majorem vel minorem, organorum perfectionem. An propter operationes intellectivas? Sed organa non sunt ad eas idonea, nisi diu post natiuitatem: deberet ergo usque tunc animatio differri? Quod est contra fidem Ecclesiæ, quæ baptizat parvulos rationis usum nondum adeptos.

Hinc ruit adversariorum Achilles, quem idem egregius Magister proponit sequentibus verbis: * *Poscit ordo naturæ, quæ ab imperfectis ad perfectiora procedit, ut materia sensim et quasi per gradus, ad melioris formæ susceptionem promoveatur.*

Istud enim argumentum nihil probat, vel nimum probaret.

Nihil probat; quia melior forma, nempe anima rationalis, gerit vices formarum minus nobilium, quatenus est simul vegetativa et sensitiva, et in embryone diversas suas operationes successivè exercet, secundum quod embryonis materia successivè disponitur et organizatur.

Aliunde nimis probaret: probaret enim, materiam embryonis debere ita dispositam esse, ut anima posset agere, non solum ut vegetativa et sensitiva, sed etiam ut rationalis.

Deficiente suarum hypothesum fundamento, frustra confugerent adversarii ad varias Decretales et Bullas, quasi ipsæ, decernendo majorem pœnam pro foetus animati, quam pro inanimati ejectione, nostram opinionem demolirentur.

Intentio quippe Summorum Pontificum non fuit istam controversiam, de qua non agebatur, definire; sed sicuti in his rebus solent, sese tantum accommodaverunt communi Philosophorum et Medicorum sensui, qui tunc eandem distinctionem faciebant.

Et quia, ubi de pœnis agitur, † *in obscuris minimum est sequendum*, iidem Pontifices majores gravioresque pœnas non decrevere infligendas, ubi foetus adeo tenelli essent, ut communiùs non censerentur animati, vel saltem certò animati dici non possent.

Itaque præfatæ leges, etsi æquitate commendabiles, veritatis tamen accuratiùs investigandæ viam Philosophis, non præcluserunt, imò aperuisse quodammodo videtur Sixti V.

* Ibid.

† Reg. 30 Jur. in 6.

Constit. 28, dum quoscumque abortum procurantes eisdem ferit pœnis.

Ceterùm uti Doctores annotant, non idem est quærere de animationis tempore ad abortus puniendos: ac de eodem quærere ad abortivos baptizandos. Æquitas enim, quæ in primo casu ad præsumendum, foetus non esse animatos, invitatur, in secundo ad rem seriùs et artiùs expendendam perurget, ne fortè sint animati, et a Baptismo arceantur.

Nihilò magis dilationi animationis blanditur Lex illa Exodi juxta versionem 70. Interpretum: * *Si pugnaverint duo viri et percusserint gravidam, (intellige intercedere volentem,) et exierit infans ejus nondum formatus, mulctam pendet, quantum indixerit vir mulieris, dabitque cum estimatione; at si formatas fuerit foetus, dabit animam pro anima.*

In primo enim Legis casu eximebatur percussor à pœna adversùs homicidas constituta; quia ignorare poterat, mulierem uterum gerere: in secundo eandem luere debebat, eò quòd prægnatio tunc manifesta ipsum inexcusabilem redderet.

Quin aliud eruatur, nempe pro distinctione inter foetum animatum et inanimatum, vetant prorsus seu fluctuatio plurimorum Patrum, seu dissonantia aliorum circa originem animarum.†

Postquam autem dubium animationis tempus pervictum est, venit demonstrandum, nullis abortivis, etiam dubiè vivis, denegandum esse Baptismum. Secundam Thesim, uti primam, enucleare conabor, tum per momenta intrinsecarum rationum, tum per intrinsecarum auctoritatum fulcimenta.

Visis Thomæ Fieni objectionibus adversùs Aristotelicum systema, multi Theologi, inter quos Dezza, Cardenas, La Croix,‡ docuerunt, foetus abortivos, etiam imperfectissimè figuratos, esse baptizandos, si dent vitæ signum per motum, quia, inquebant, putant aliqui Medici, quòd foetus humani post paucas, v. g. tres aut quatuor dies à conceptione, statim animentur animâ rationali.

* cap. 21. v. 22. † Vid. Noris in Vind August. c. 4. § 3.

‡ Dezza in opusc. in calce, Apol. Fr. Verde pro Joan. Caram. Cardenas in prima Chrysi, Disp. 14. c. 3. La Croix L. 6. p. 1. de Bapt. dub. 4. n. 294.

Ultra progressus est Hieronymus Florentinius in egregio Opusculo *de hominibus dubiis, sive de Baptismo abortivorum*, quod typis dedit versùs medium sæculi proximè elapsi. Ubi, namque ostendit, tum speculativè, tum practicè, incertum esse animationis tempus: probabile tamen esse, animam rationalem ab initio conceptionis infundi; docet, abortivos omnes, etsi grano hordeacso non majores, baptizandos esse, quantumcumque brevis fuerit intercapedo à conceptione dilapsa; quamvis etiam signum vitæ per motum non præbeant, dummodo corrupti vel detriti, seu manifestè mortui non dignoscantur. Et sanè, pergebat, accidere potest, ut internum sanguinis motum vitæ necessarium habeant, non verò externum et sensibilem, aut etiam vehementiori deliquo sint defixi. Interim admonet, Baptismum non nisi conditionatè administrandum.

Nemo antea, saltem notus, rem ex professo pertractaverat, nemo tam longè processerat. Attamen liber à pluribus tam Theologorum quàm Medicorum Academiis, insignibusque aliis viris summo plausu exceptus est, ut ex censuris liquet.

Quoniam verò nova proponebat, seu potius oblita in memoriam reducebat, nonnullorum subiit offensionem, et ad Sacram Indicis Congregationem fuit delatus. Ejus igitur examine tribus Consultoribus commisso, cùm ii probabilem, esse doctrinam retulissent, Congregatio censuit, librum, præfixa sequenti protestatione, typis esse recudendum.

“Hanc ergo sententiam de Baptismo abortivorum totà hâc disputatione comprehensam, et præsertim Sectione undecimâ expressam, ab Eminentissimis Patribus Sacræ Congregationis jussus explicare, libens volensque gravissimo prudentissimoque Doctrissimorum Principum judicio et imperio pareo: et in primis assero, me nihil in præsentia materia definiendo dicere, sed uti rem probabilem et per modum problematis proponere. Deinde adverto, me neminem, quod ad praxim attinet, sub mortali obligare, sed tantùm rationes speculativas id suadentes exponere, ac in suspensio relinquere, sicuti nec inducere novum aliquem Ritus in Ecclesiam, cùm id ad Sacram Rituum Congregationem, Summumque Pontificum spectet. Ita sentio, ita scripsi, et ita me scribere et sentire protestor, ut æquum est humilem ac devotum S. Roma-

næ Ecclesiæ Filium, qualem me esse et fuisse hactenus, futurum in posterum sanctè profiteor.”

Præceptum est insuper Florentinio (quod et opportuno loco præstitit) ut explicaret, se de iis loqui abortivis, qui omnino sensibiles essent, ac prima saltem humani corporis lineamenta præ se ferrent. Ea cautio tunc temporis necessaria videbatur, quia ovarium muliebrem nondum detexerant Anatomici.

Quæ sapientissimè statuerant Patres purpurati, ea omnia fideliter executus est Florentinius, Opusculum denuo typis evulgans: at simul primæ disputationi tres alias adjunxit, in quibus iterum urget, amplificat et defendit suæ opinionis momenta.

Ex omnibus argumentis, quæ contra hanc opponi possent, validius erat à Rituali Romano depromendum: in eo enim nulla occurrit mentio Baptismi abortivis tam minimis conferendi.

Rem sic expedit Florentinius. Rituale Romanum non denegat hujusmodi parvulis Baptismum, imò apertè præcipit, ut conferatur foetibus vivis, Philosophiæ ac Medicinæ discernendum relinquens, quinam eorum viventes, qui vero non, sint reputandi.

Postea argumentum retorquendo, subjungit Florentinius; Rituale Romanum jubet, ut, si quando contingat, matrem prægnantem mori, vivo foetu intra viscera remanente, ipse extractus baptizetur: nec tamen restringit Ministrum ad baptizandum post triginta dies tantum. Idcirco nostræ opinioni favet ordo Ecclesiæ, quatenus mortuâ matre prægnante, eâque sectâ, statuit sinè ulla temporis determinatione, ut baptizetur foetus, si sit vivus; quod prudenti Ministrorum judicio relinquit.

Ponamus igitur, addit ipse, matrem mortuam gestare in utero foetum, v. g. septem dierum: ex hoc Ecclesiæ Ritu foetus iste statim ab utero extrahendus est, et baptizandus, si sit vivus. Sed cum ut supra notatum est, prudenti judicio existimandus est vivus, nisi ex causa alicujus compressionis vel contusionis evidenter appareat mortuus; juxta Ecclesiæ Ritus foetus septem dierum illæsus, licèt immotus, baptizandus est.

Desiderium iis infantulis opitulandi novissimè suasit, impulitque doctum æquè ac pium virum Franciscum Emma-

nuelem Cangiamila Panormitanæ Ecclesiæ Cāonicum Theologum, et in toto Siciliæ Regno contra hæreticam pravitatem Inquisitorem Provinciale. Cū enim Archipresbyter Palmensi Ecclesiæ antea præfuisset, experiētiā didicit, innumeros fœtus æternæ addici miseræ, vel ob parentum incuriam, vel ob quorundam Medicorum sensum, qui animationem fortè primis à conceptione diebus contingentem, non nisi post menses evenire opinabantur. Inde sensit, quā utilis, commodus, ne dicam omnino necessarius futurus esset liber, quo ea pars doctrinæ contineretur, quæ ad rectè instituendam erudiendamque hac in re omnium Sacerdotum, et præsertim Pastorum industriam facit. Et sanè, aiebat S. Augustinus, * *Si pupillis opem ferre præcipimur, quāto magis pro istis laborare debemus, qui destitutiores et miseros pupillis etiam sub parentibus remanebunt, si eis Christi gratia denegabitur, quam per se ipsi flagitare non possunt.* Ut autem clarissimus Cangiamila tantò impensius pro iis loqueretur, quāto pro se ipsi minùs possunt, consuluit, non modò Ecclesiasticos Doctores, sed etiam Philosophos, Chirurgo, Medicos, tum veteres, tum novos. Horum luminibus instructus Librum edidit, cui titulus: *Embryologia Sacra*, in quo nostram utramque Thesim eruditè stabilit, simulque accuratè perpendit, quidquid conducere potest, tum ad fœtus abortivos aquâ salutarè lustrandos, tum ad alios in partu impossibili Cæsareâ sectione educendos, vel in difficili per syphunculum intra materna viscera baptizandos.

Embryologiam sacram summis laudibus extulerunt innumeri Doctores: ipsemet Benedictus XIV. scripsit † ad Auctorem his verbis: *Satis libenter in nostro de Synodo Diocesana tractatu libri tui de cæsareo partu fecimus mentionem, ‡ quippe tum ad temporalem, tum ad æternam hominum vitam multò conducibilis.*

Operis parvulorum saluti dicati executionem promoverunt per sua edicta plerique Siculi Antistites, plures item Italici, et per suam Pragmaticam Carolus III. tunc in utraque Sicilia, nunc in Hispaniis feliciter regnans.§

* De pec. mer. l. 3 cap. 13. † Epist. datâ Romæ 7 Kal. Aprilis an. 1758. Rel. in Embryol. S. p. VII. ‡ L. 11. c. 7. n. 13. § Rel. in Emb. S. pag. 255. et seq.

Ejusdem compendium in vernaculam Græcorum linguam transtulit pro Orientalibus populis anonymus quidam, et pro nostratibus in Gallicam Dominus Dinouart.

Faxit Deus, ut alii Ecclesiæ ac sæculi Principes tanti operis lectionem non dedignentur, illâque permoti ea conferant adminicula, quibus ad tam grave negotium peragendum indigent Parochi.

Quantum ad nostram Thesim, sic inter alios Antistites mentem suam expressit Illustrissimus Joseph. Melendes, Archiepiscopus Panormitanus, primus in Siciliae Regno Metropolitanus: *Cum incertum sit animationis tempus, quam plerique Auctores primis graviditatis diebus contingere putant, in quocumque abortu sedulo inspiciendus est fœtus: ac si, quantumvis exiguus et imperfectissime figuratus, aliquem tamen motum ostendat, illicò sub conditione, si es capax, baptizetur. Si verò motum non ostendat, sed nihilominus humanus embryo esse dignoscitur, nec tamen contusus vel corruptus; eo sanè casu, quia fortè vivit, quamvis moveri non possit, quòd organa ad motum adhuc apta non habeat, graves Doctores baptizandum sub conditione docent, atque ita nos faciendum esse monemus.*

Animadvertat autem Parochus, ne tam firmiter propriæ adhæreat opinioni, ut alienis et parvulorum animabus magis favorabilibus locum deneget, cum periculo, ne certò pereant, quæ probabiliter salvari potuissent. Nec tamen prudentiam istam sibi tantummodo reservet, sed populo suo in instructionibus communicabit. Hoc ultimum monitum dat illustrissimus Ignatius Fraganeschi, Episcopus Cremonensis, ac solii Pontificii assistens.

Quamvis tot ac tam clara Episcoporum et Doctorum suffragia zelum singulorum Sacerdotum languere non sinant, pusillorum tamen erigendorum atque firmandorum finem facient hæc argumenta.

In casu necessitatis dari debent Sacramenta omnino necessaria iis, qui ipsorum dubiè sunt capaces: hinc Ritualia præscribunt, ut detur Baptismus iis monstris, de quibus dubitatur, utrùm sint homines, et iis fœtibus ex matris defunctæ utero extractis, de quibus dubitatur, an vivant: atqui fœtus minimi sunt dubiè saltem Baptismi capaces, etiamsi motum apparentem non habeant: nec minor habetur dubitandi locus de eorum animatione et vita, quàm

monstrorum et foetuum supra dictorum. Ergo illis, sicut et his, Sacramentum regenerationis administrari debet: nam Sacramenta propter homines instituta fuere, non homines propter Sacramenta. Nonne melius est Sacramenta periculo nullitatis exponere, quam homines periculo damnationis?

Urgeo: ut minimis foetibus Baptismus denegari posset, deberet certo cognosci vel aetas congrua, vel gradus formationis necessarius ad infusionem animae rationalis; sicuti ad eundem finem requirerentur indicia certa in monstris, quod non sint homines, et in abortivis, quod non vivant; aliàs plures foetus Baptismi capaces in apertum salutis discrimen mitterentur: atqui nec ista aetas, nec iste gradus formationis innotescit.

Nam 1° de aetate non constat, etiam inter antiqui de generatione systematis asseclas; siquidem Thomas Fienus animationem fieri putat die tertio, Gassendus septimo, Tomai decimo-quinto, Albertus Magnus vigesimo-quinto, alii trigesimo, trigesimo-quinto, et gradatim usque ad octogesimum et nonagesimum.

Dato etiam, quod certo cognosceretur, quâ aetate foetus animaretur, hoc non sufficeret, sed adhuc desideraretur aliquid certo indicans, foetum ad illam pervenisse. Frustra appellaretur testimonium mulierum, quæ in designando vero suæ graviditatis non multum protractæ initio quotidie falluntur. Non majus lumen præferret configuratio: non omnes enim foetus æquali tempore maturescunt; sed alii citius, alii tardius, pro constitutione corporis vel climate.

2°. De gradu formationis ad animationem necessario æquè ambigitur inter eos, qui systema generationis per ova non norunt, vel non admittunt. Quidam enim tantum requirunt præparationem materiæ seminalis, ut sit caro, quidam formationem cordis, cerebri et hepatis, ac reliquorum membrorum delineationem, quidam totam membrorum texturam.

Nihil igitur præbet adversariorum opinio, in quo pes securus figi possit: ergo ulterius summè periculosum est eam in praxi sequi, prout quotidiano et non satis deflendo experimento comprobatur. Nam ex quo Peripatus Scholas invasit, perrarum et ferè inauditum est, maximè in pagis, quod adveniente abortu in primo et secundo prægnationis mense, quamvis tunc frequentiori, attendantur foetus; sed

protius cum tota massa abortiva projiciuntur in sterquilinia vel in latrinas. Imò certissimè scio, plures, ad minimum trimestres, etiam legitimè procreatos, etiam in secundinis se agitantes, non animo, sed pede crudeli fuisse protritros. Quot proinde millia, quot millia millium parvulorum, occasione opinionis adversæ, perierunt et indies pereunt, non suscepto Baptismo, etiam ex iis, qui assensu omnium ablui poterant!

In opinione autem nostra omnia occurrant plana, omnia solida. 1° Cunctorum fœtuum animatorum saluti providetur: nam provectoribus advigilare non deficiet, quisquis pro minimis timere didicerit. 2° Reverentia Sacramento debita servatur tum propter conditionem in dubiis appositam, tum propter probabilem rationem, quod subjecta sint ad spiritualem regenerationem idonea. Si verò talia non sint, nihil fit: nihil ergo profanatur.

Dicent forsàn adversarii, quòd admissâ utrâque nostrâ Thesi, nil propterea curandum sit de minimis abortivis, cum aut laboribus abortûs, aut externo aëre statim enecandi necessariò videantur.

Sed contrarium edocet experientia: nam visi sunt embryones etiam secundinis spoliati: et nondum quadraginta dies nati, qui per motum signa vitæ dederunt. Plura præbet exempla clarissimus Cangiamila in sui operis decursu, inter quæ illud est omni exceptione majus.*

“ Marcellus Muscella, civitatis Sanctæ Lucie illius Diocesis Abbas et Præsul ordinarius, isto opere perlecto, præceperat Parochis, ut partum Cæsareum gravidarum pro re nata curarent. Cum ergo VIII. Kal. Sept. 1745. Cæsarea Schepisi Domini uxor occumberet, hæc se prægnantem esse patefecit; currere autem vigesimum vel vigesimum primum graviditatis diem, ut ex nausea carniæ, solito ipsi gestationis indicio, aliisque adminiculis conjiciebat. Eà igitur post mortem dissectâ, inventus est fœtus pro temporis ratione formatus; caput nimirum habens, oculosque benè distinctos; attamen in figuram conicam, prout hujusmodi ætatis embryones, desinebat. Illum ex motu jam animatum et vivum Medici et Presbyteri præsentés judicârunt. Baptizatus est ergo: deindeque extinctus cum matre in Capucinatorum Ecclesiâ tumulatus.

“ Rei novitas maxjmâ lætitiâ Civitatem affecit, et ad-

* Emb. S. I. 11 c 7.

mirationem defixit: populus verò optare se, ut in posterum partus cæsareus defunctorum prægnantium in morem abiret, prompto et alacri animo protestatus est: quod et sedulo factum, ipsis exinde gravidis moribundis ultrò expectantibus.

“ Complures hac de re, pergit Auctor, ejusdem Abbatis Epistolas habeo, insuper testimonia juramento firmata Francisci Mariæ Rizzo Parochi et Protomedici egregii, qui infantem baptizavit, Michaëlis Angeli Sterrantini Chirurgi, qui gravidam secuit, et Francisci Merulla ejus administratori. Hæc autem omnia vera esse, et in sui præsentia contigisse, Rainerius de Raineriis Archidiaconus et Vicarius Generalis subscriptione suâ probavit, et authentica reddidit Kal. Oct. 1745.”

Aliunde si puncta salientia pullorum tametsi ab ovis extracta, quarto incubationis die, ubi necdum aliqua vasorum distinctio in eis valet esse conspicua, sensum et motum habeant: imò si quando jam mortua videntur, aliquo fomento recreata, vitam denuo manifestent, sicuti Harveus sæpissimè expertus est; * etiam credibile penitus apparet, embryones tenerrimos aëris impressioni obsistere aliquamdiu posse.

Item si tales embryones incolumes remanserint in mulieribus poculo nocivo oppressis, vel ad extremum vitæ à morbo lethali adactis, et tempore debito optimè valentes editi fuerint, prout quotidianus ostendit eventus; quare non sustinerent aliquantisper gravem illum tumultum ab abortu suscitatum?

Inferent haud dubiè, quòd astruere cogamus, uxores omnes nondum steriles, et puellas libidinosas post mortem incidendas fore.

Verùm quia non opinamur, embryones tenerrimos animâ rationali informatos esse, nisi propter probabiles rationes id suadentes; ita nec admittimus necessitatem sectionis Cæsareæ, nisi quando motiva probabilia indicant cujuslibet mulieris conceptionem. Et sanè si indicia probabilia vi carerent, innumeri foetus certissimè animati salutari lavacro orbarentur, cùm evidentia tantùm evadant in quarto prægnationis mense.* “ Præstat itaque, ait Hildanus, †

* In 3. p. q. 66. art. 7. in fine. † Astru. de morbis mul. t. 5. l. 3. c. 7. §. 4. Willelm. Fabrit. Hildan. in res ad Epist. Michael. Doring.

centum cadavera prægravidantium frustra incidere, quàm semel permittere, foetum vivum in utero materno tam miserè perire, atque suffocari. Hoc profectò esset crudelem atque inhumanum sese erga proximum exhibere: imò et justissimam iram divinam in genus humanum provocare."

Ut præsentem compleam disputationem, tertia quæstio gravis manet in omni opinione enodanda et maximè quia apud adversarios involuta videtur: *Quà nempe cautione abortivi sint baptizandi?* Cætera ad hanc materiam spectantia repetere libebit ex Embryologia Sacra.

Abortivi alii omnia membra habent explicata, alii nondum sunt eandem perfectionem adepti.

Primi, si vitæ indicium motu præbeant, absolutè baptizantur; conditionate verò, si motum præ se non ferant, at nihilominus non sint corrupti aut laceri, licèt lividi, ac sinè pulsu, respiratione, motu atque sensu. Dubium est enim, utrùm revera obierint, an non propter abortûs violentiam in immane deliquium inciderint.

Secundi, modò humani embryones esse videantur, etiam primis graviditatis diebus sub conditione baptizantur, licèt, utpote minimi et imperfectissimè figurati, externo motu careant.

Nunc compertum est, embryonem in ovo fœcundato semper esse sensibilem. Manifestum insuper est die tertio, non solùm absque microscopio, foetum vermiformis instar insipientibus apparere, sed et caput ipsius, quod sedes est animæ præcipua, discerni. Cæterùm, etsi sensibilis in seipso non esset, talis tamen foret in ovo, in quo concluditur. Hoc vero nihil aliud, est quàm secundinæ, quæ non solùm cum foetu continuantur, verùm etiam corporis ipsius dicendæ sunt partes ad vitam, quousque in lucem prodeat, prorsus necessariæ. Hinc, referente et ponderante Benedicto XIV,* plures graves Doctores sentiunt, foetum immediatè baptizari, cùm secundinæ madefiunt.

Et quoniam omni jure favores sint ampliandi, foetus sive minimi, sive plenè formati minores, baptizari sub conditione debent primùm secundinis involuti, ne tempus absumatur cum periculo mortis ipsorum, ubi aëri exponerentur. Conditio, *si es capax*, apposita isti Baptismo, respicit tam dubium animationis et vitæ foetuum, quàm dubium, ne Baptismatis validitati obstant secundinæ.

Quo facto, cautè aperiantur secundinæ, ne vulneretur fœtus, et, iis vacuis, iterum baptizetur sub prædictâ conditione, quæ omnibus casibus sufficere potest, et, quantum sine Baptismi mora possibile est, in aqua tepida.

Nec irregularitatem timeat Sacerdos ex eo, quòd fœtum secundinis spoliet: secundinas enim aperiendo allevat fœtum, qui ab eis se extricare conatur, et à quibus, quamvis minimus, interdum se expedit: et idcirco totus fluxus abortivus sedulò et per partes excutiendus est, sicut etiam propter multiplicatam fœtuum, qui sæpe per intervalla satis distantia ex utero egrediuntur.

Cæterùm vita talis fœtus est conservatu prorsus impossibilis et adeo tenuis, ut propter formidinem, ne mors per paucula momenta acceleretur, Baptismus omitti non debeat, ut in simili casu resolvit doctissimus Sylvius.*

Sed objiciunt quidam, hi Ritus sunt novi, ideoque à veritate videntur alieni: nam, si veri essent, quomodo divina Providentia ipsorum ignorantiam vel non usum permisisset cum tot animarum damno?

Contradictum sic dissolvo: 1°. Nedum probari posset novitas horum Rituum, cum plerique veteres animam in ipsa conceptione, vel statim post conceptionem infundi agnoverint, alii etiam magno numero de hoc dubitaverint, possumus et debemus concludere, quòd minimis fœtibus succurrere non neglexerint.

2°. Verosimilius esset, quòd talium Rituum neglectum, et sensim non usum introduxerint exitiosa illa ignorantia sæcula, in quibus Doctores ipsimet, naturæ investigandæ parum studiosi, principia physica à ferè solo Aristototele hauriebant. Et verò Peripatetica opinio eò suaviùs in animos irrepere debebat, quòd tam abortuum voluntariorum atrocitatem extenuaret, quàm vigilantiam in involuntariis necessariam, molestam et sordidam.

Quod ad divinam Providentiam attinet, quâ ratione permiserit sectionem Cæsaream in vivente, tot salvandis parvulis natam, tam diu ignotam et incultam fuisse: quo sine permiserit, ipsosmet indormiisse tot abortivorum salutem ex confesso animatorum, sua responsio pro nobis satisfaciet.

Reponent, Judicium Episcoporum circa nostras Theses expectandum fore.

* In 3 p. q. 86. art. 7. in fine.

Sed nodum resecat jam laudatus et non satis laudandus Benedictus XIV.* dum pro casu non absimili docet, tutius esse, ut Episcopi expectent iudicium Sedis Apostolicæ, ne implexarum istarum quæstionum decisionem sibi arrogasse videantur; interim verò pertinere ad Parochos obstetrices instruere, ut, cum casus evenerit, fœtum sub conditione baptizent.

Subolet minimùm quæ sit mens Apostolicæ Sedis, tum ex laudibus à dicto Summo Pontifice iteratis, tum ex mandatis Illustrissimorum Episcoporum Siculorum et Italicorum, nec non Eminentissimorum Cardinalium Valenti Gonzaga et Delcii.

Non obstante nostrarum opinionum soliditate, libenter adopto dictum sensumque S. Augustini circa aliam, nec minùs favorabilem, nec minùs difficilem quæstionem: † *Non tamen damnare debemus eos, qui timidiùs agunt quàm nobis agi videtur oportere, ne de pecunia conseruo credità improbius quàm cautiùs iudicare voluisse iudicemur. Satis quippe in talibus respiciendum illud Apostoli, ubi dicit: Unusquisque nostrùm pro se rationem reddet Deo.* ‡ Simul animum non avertam à tam dignâ S. Chrysostomi consideratione: *Nonne melius est propter misericordiam rationem reddere, quàm propter crudelitatem? Ubi pater largus est, dispensator non debet esse tenax. Si Deus benignus est, cur Sacerdos austerus? §*

* De Syn. Dioces. l. 7. c. 5. n. 6. † L. 1. de adult. conj. c. 25.
‡ Rom. 14. v. 12. § Hom. 43. Op. Imp. in mat. versùs med.

TRACTATUS

DE SACRAMENTO

CONFIRMATIONIS.

PROEMIUM.

I. *Instructio Eugenii IV.* II. *Circa Confirmationem*

PRO faciliori intelligentia et compendio dicendorum præmittimus Eugenii IV. (seu, ut communiter dicitur, Concilii Florentini) instructionem ad Armenos de hoc Sacramento.

I. "Secundum Sacramentum est Confirmatio, cujus materia est Chrisma confectum ex Oleo, quod nitorem significat Conscientiæ, et Balsamo, quod odorem significat bonæ famæ, per Episcopum benedicto. Forma autem est : *Signo te Signo Crucis : et confirmo te Chrismate Salutis, in Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.*

"Ordinarius Minister est Episcopus. Et cum cæteras Uctiones simplex Sacerdos valeat exhibere, hanc non nisi Episcopus debet conferre; quia de solis Apostolis legitur, quorum vicem tenent Episcopi, quòd per manûs impositionem Spiritum Sanctum dabant, quemadmodum Actuum Apost. cap. 8. v. 14, &c. lectio. manifestat... II. Loco autem illius manûs impositionis datur in Ecclesia Confirmatio. Legitur tamen, aliquando per Aposto-

licæ Sedis dispensationem, ex rationabili et urgente admodum causâ, simplicem Sacerdotem, Chrismate per Episcopum confecto, hoc administrasse Confirmationis Sacramentum. Effectus autem hujus Sacramenti est, quia in eo datur Spiritus Sanctus ad robur, sicut datus est Apostolis in die Pentecostes; ut videlicet Christianus audacter Christi confiteatur nomen. Ideoque in fronte, ubi verecundiæ sedes est, confirmandus inungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, et præcipuè Crucem ejus, quæ Judæis quidem est scandalum, Gentibus autem stultitia, secundum Apost. I. *ad Cor. cap. 1.* propter quod Signo Crucis signatur."

N. 1. DE NOMINE ET DEFINITIONE CONFIRMATIONIS.

S. Thom. 3. part. quest. 72.

- I. *Quare dicatur Confirmatio.* II. *Manus impositio.* III. *Sacramentum Chrismatis et Uctionis* IV. *Sigillum.* V. *Plenitudo Gratiæ.* VI. *Definitio.* VII. *Ex Catechismo Mechlin.*

UNDENAM hoc Sacramentum dictum est Confirmatio?

I. R. Commune et usitatum illud nomen (teste Catechismo Romano Num. 17. *de Confirmatione*) accepit ab effectu suo, inquantum per illud datur robur spirituale, quo baptizatus confirmatur et roboratur, ad confitendum et glorificandum Nomen Domini Jesu Christi: et hinc etiam flandricè dicitur *Vrômsel*, vulgò *Vormsel*, gallicè *Confirmation*.

Quibus aliis nominibus adhuc appellatur?

II. R. Imprimis ab initio Ecclesiæ dicta est *manuum impositio*, ut patet ex Act. cap. 8. v. 17.

Observa tamen, quòd manuum impositio, sive apud Sanctos Patres, sive in Canonibus, sive alibi, non semper accipiatur pro Sacramento Confirmationis: sed quandoque pro Ordinatione Sacerdotis vel Diaconi: item sæpius pro reconciliatoria manuum impositione Hæreticis vel excommunicatis ad Ecclesiam redeuntibus. Unde ex circumstantiis colligi debet, de qua manuum impositione agatur.

III. Dicitur etiam *Sacramentum Chrismatis* ab ejus materia remota. Et similiter à materia proxima *Sacramentum Unctionis*; iterum tamen notando, quòd apud veteres vox illa *Unctio* alias etiam patitur significationes.

IV. Vocatur etiam *sigillum* vel *signaculum*, tum quia adhibito Chrismate per signum Crucis sigillamur in fronte, tum quia per characterem sigillamur in anima.

V. Dicitur etiam *Perfectio*, item *Consummatio*: quia perficit et consummat effectum Baptismi: sed potissimum dicitur *Plenitudo Gratiæ*; quia in illo specialiter confertur Spiritus Sanctus, seu copiosa Spiritus Sancti gratia.

Quid est Confirmatio?

VI. R. Agendo contra Hæreticos definitur: Sacramentum à Christo Domino institutum, quo baptizatis datur Spiritus Sanctus, ad fidem Christi constanter et intrepidè profitendam.

Nihil in hac definitione continetur, quod ad fidem Catholicam non spectet: præmittitur autem mentio circa materiam et formam, &c. ob varias circa hujus Sacramenti essentialia disputationes ad veritatem Dogmatis non pertinentes.

VII. Instructioni populi aptius describitur à Catechismo Mechlin. Sacramentum, quod baptizatis ab Episcopo confertur, in quo per sacram Unctionem et Sacrosancta verba confertur gratia et robor Spiritus Sancti, ad fidem firmiter profitendam.

Singulæ particulæ sparsim in decursa explicabuntur.

N. 2. AN CONFIRMATIO SIT SACRAMENTUM?

S. Thom. quest. 72. art. 1.

I. De fide est, esse Sacramentum. II. Probat ex Scriptura, III. et traditione.

I. RESPONSIONEM affirmativam contra Sectarios definit Conc. Trid. sess. 7. can. 1. de Confirmatione: "Si quis dixerit, Confirmationem baptizatorum otiosam Cæremoniam esse, et non potiùs verum et proprium Sacramentum; aut olim nihil aliud fuisse quàm catechesim quamdam, quæ adolescentiæ proximi fidei suæ rationem coram Ecclesia exponebant; anathema sit."

II. Probatur imprimis ex Scriptura Sacra Act. 8. v. 14. et sequentibus: *Cùm audissent Apostoli. . Quòd recepisset Samaria Verbum Dei, miserunt ad eos Petrum et Joannem. . Tunc imponebant manus super illos, et accipiebant Spiritum Sanctum.* Idem habetur cap. 19. v. 6.

Ex illis textibus habetur, in Confirmatione omnia reperiri ad rationem Sacramenti requisita. Imprimis habetur signum sensibile et Sacrum, scilicet manus impositio et oratio: à Christo institutum, ut ostendetur Num. sequenti: practicum gratiæ, quia ad ejus adhibitionem datur Spiritus Sanctus: stabile et permanens, ut patet ex Joan. cap. 14. et alibi, et ex constanti usu et praxi Ecclesiæ nunquam intermissa.

III. Secundò probatur ex traditione, quæ habetur ex constanti et perpetua praxi Ecclesiæ, tam Græcæ quàm Latinæ, prout probant omnia Ritualia antiqua utriusque Ecclesiæ,

Quidam hoc Dogma etiam probant ex Matthæi cap. 19. v. 15. ubi Christus manus imponit parvulis; alii etiam ex 2. ad Cor. cap. 1. v. 21. et 22. sed non satis efficaciter. Videri potest à Lapide. Tandem etiam contra Hæreticos urgeri potest quòd ex Scriptura Sacra tam clarè probetur, Confirmationem esse Sacramentum, quàm Baptismum: quia neutri nomen Sacramenti tribuit Scriptura, sed utrique rem ipsam.

N. 3. DE INSTITUTIONE SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.

I. *A Christo immediatè institutum.* II. *In specie determinando materiam et formam.* III. *In ultima Cœna,* IV. *Vel inter Resurrectionem et Ascensionem.* V. *Quandonam adumbratum.*

I. SACRAMENTUM Confirmationis, æquè ac alia Sacramenta, esse à Christo Domino institutum, deducitur ex Conc. Trid. sess. 7. Can. 1. *de Sacramentis in genere.* Vide hic S. Thom. art. 1. ad 1. et num. 32. *de Sacramentis in genere,* ubi simul probatur, illam institutionem esse immediatè à Christo factam.

Unde nunc planè cessat contraria quorundam antiquorum hypothesis, quasi vel Apostoli, vel Patres in Concilio Meldensi, Spiritu Sancto inspirante, hoc Sacramentum

instituerint; ut etiam putavit S. Bonaventura secutus Magistrum suum Alexandrum Alensem.

II. Probabilius etiam apparet, quòd Christus hoc Sacramentum instituendo materiam ejus et formam determinaverit in specie; quandoquidem nulla sit necessitas dicendi, quòd eas tantum instituisset in genere, ut ex dicendis patebit. Vide Num. 7. *de Sacramentis in genere.*

Quandonam Christus Dominus instituit hoc Sacramentum?

III. R. Duplex circa hoc præcipuè est opinio: quidam ex epistola 2. Fabiani Papæ ad Episcopos Orientales institutum dicunt in ultima Cœna; in cujus rei memoriam (inquiunt) Ecclesia adhuc quotannis eadem die novum Chrisma conficere et benedicere, vetusque comburere solet.

IV. Sed cum hæc S. Fabiani epistola apud eruditos nunc habeatur tanquam supposititia et apocrypha; (uti et aliæ Decretales Litteræ ante Syricium Papam); ideo institutum dicunt alii inter Christi Resurrectionem et Ascensionem, dum per 40 dies cum Apostolis conversatus illis loquebatur de Regno Dei, et multa de Spiritu S. prædixit: "quibus diebus (inquit S. Leo Papa Sermone 1. *de Ascensione*) magna confirmata Sacramenta, magna sunt revelata Mystera."

V. Adumbratum fuit hoc Sacramentum Matth. cap. 19. dum Christus manum imposuit parvulis et oravit. - Item Actor. cap. 2. in die Pentecostes, quo Apostoli abundanter acceperunt effectum hujus Sacramenti sinè Sacramento.

N. 4. DE MATERIA REMOTA CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quæst. 72. art. 2. et 3.

I. Materia remota est Chrisma II. Confectum ex oleo et balsamo, III. Benedictum ab Episcopo, IV. Saltem ordinariè.

QUENAM est materia remota hujus Sacramenti ?

I. R. Est Chrisma confectum ex oleo et balsamo, benedictum ab Episcopo : ut patet ex traditione, et constanti Ecclesiæ usu ac sensu. Vide Eugenium IV. supra in Prœmio.

II. Quamvis autem Chrisma generatim significet quodcumque unguentum, usu tamen Ecclesiæ obtinuit, ut solùm designet compositum ex balsamo et oleo simul mixtis. Oleum autem intelligitur olivarum, quod propriè et simpliciter oleum dicitur ; alia autem non nisi cum addito.

An admixtio balsami cum oleo est de necessitate Sacramenti ?

R. Negant Juenin et Tournelly, eò quòd pluribus sæculis (inquiunt) in Ecclesia, tam orientali quàm occidentali, data fuerit Confirmatio absque admixtione balsami ; plures tamen cum *S. Thom.* affirmant, fundantes se in Florentino Decreto ad Armenos, Catechismo Romano, &c.

An Benedictio seu Consecratio Chrismatis etiam sit de necessitate Sacramenti ?

III. R. Negant iterum Juenin et Tournelly ; sed communiùs alii affirmant cum *S. Thoma*, qui etiam art. 3. in *Corp.* dat rationem congruentiæ, cur potius in Confirmatione Benedictio Chrismatis requiratur de necessitate Sacramenti, quàm Benedictio aquæ in Baptismo.

IV. Quamvis extra dubium sit, Benedictionem illam ordinariè debere esse Episcopalem, controvertitur tamen utrimque probabiliter, an extraordinariè per Dispensationem Pontificiam Benedictio Chrismatis simplici Sacerdoti committi possit.

Negant Daelman et Billuart : affirmant autem Henno, Juenin et Tournelly dicentes, quòd Presbyteri non Jure Divino, sed Ecclesiastico tantùm prohibeantur Chrismat consecrare.

N. 5. DE MATERIA PROXIMA CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quest. 72. art. 9.

I. *Materia proxima est Chrismatio, II. Et manûs impositio, III. Indistincta à Chrismatione. IV. In fronte, V. Per modum Crucis, VI. Immediatè manu Ministri.*

QUÆNAM est materia proxima Confirmationis?

I. R. Totalis et adæquata est Chrismatio, seu, quod idem est, Chrismatis inunctio et manûs impositio, indistincta scilicet à Chrismatione.

De Chrismatione id constat ex traditione nobis manifestatâ per Pontifices, Concilia et Patres apud Billuart citatos, et signanter per Decretum Concilii Florentini.

Ipsi etiam Apostoli sic Chrismata communiter utebantur, dicit S. Thom. sed disputatur, an semper adhibuerint, an autem extraordinariè per solam manûs impositionem hoc Sacramentum, an verò tunc effectum Sacramenti sinè Sacramento contulerint. Vide S. Thom. art. 2. ad 1. et Sylviæ in hunc locum, aliosque, &c.

II. De manuum autem impositione constat ex Actorum cap. 8. et 19. et ex constanti utriusque Ecclesiæ traditione, &c.

Obj. Concilium Florentinum non meminit impositionis manuum; quinimo videtur excludere dicendo: "Loco autem illius manûs impositionis datur in Ecclesia Confirmatio:" ergo, &c.

R. Dist. antec. Non meminit impositionis manuum *distinctæ* ab actu Chrimationis, concedo antec.; *indistinctæ* ab actu Chrimationis, nego antec. Ad verba autem Florentini dicitur, illud tantum velle, quòd hoc Sacramentum, quod antea dicebatur manûs impositio, nunc vocetur et sit Confirmatio.

III. Unde observa, quòd in hujus Sacramenti Ministerio duplex interveniat manûs impositio; una ab actu Chrimationis indistincta: ipsa enim inunctio, cum manu fiat, rectè vocatur manûs impositio: et hæc est essentialis materia hujus Sacramenti.

Altera manûs impositio est præambula, quæ nempe fit, dum Episcopus, antequam singulos per ordinem confirmat, manu extensâ versûs omnes confirmandos simul, orat, ut in eos descendat Spiritus Sanctus : et hæc solûm cæremonialis est, ut habet communior sententia contra Tournelly et Jue- nin.

In qua parte corporis fieri debet Chrismatio ?

IV. R. Certum est, quòd ex præcepto Ecclesiastico de- beat fieri in fronte, cujus duplicem rationem dat S. Thom. in *Corp.* Deinde communiter sustinetur contra Daelman, ex perpetua Ecclesiæ praxi hoc etiam esse de necessitate Sacramenti.

V. Et similiter contra Daelman dicitur illam Unctionem faciendam esse per modum Crucis, ut ipsa forma Latinorum indicat.

VI. Perinde autem est ad valorem Sacramenti, sive illa Unctio fiat pollicis manûs dexteræ (ut præscribit Pontificale) sive alio manûs dexteræ vel sinisteræ digito ; sed de necessitate Sacramenti passim requirunt, ut immediatè fiat manu, et non mediante virgulâ aliove instrumento ; cùm fieri de- beat per manûs impositionem.

N. 6. DE FORMA CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quæst. 72. art. 4.

I. *Forma Græcorum*, II. *Item Latinorum*, III. *Et utra- que est legitima*, IV, *et respectivè servanda*. V. *De essentialibus in forma Latinorum.*

QUÆNAM est forma hujus Sacramenti ?

I. R. Adæquata forma consistit in verbis, quæ inter un- gendum proferuntur ; scilicet apud Græcos est hæc : *Sig- naculum Doni Spiritûs Sancti*, subaudi ex vi et phrasi verborum, *quod tibi confero, seû quod tibi confertur meo Ministerio.*

II. Forma apud Latinos est : *Signo te signo Crucis, et confirmo te Chrismate salutis in Nomine Patris, et Filii, et Spiritûs Sancti.*

Hanc posteriorem esse legitimam, probatur ex sæpe citato Decreto Conc. Flor. in quo ipsissimis verbis exprimitur.

III. Idem probatur de forma Græcorum ex eo, quòd omnia eorum *Euchologia* (id est Ritualia) eam assignent; eaque Græci Catholici etiam usque hodie utantur Romæ in oculis Papæ et Cardinalium, &c. ergo vel est legitima, vel non est Sacramentum Confirmationis apud Græcos, quod nullatenus dici potest.

Objectiones contra utramque formam vide apud Billuart et alios.

IV. Utraque forma in sua respectivè Ecclesia est servanda, et quidem sub gravi; ita ut Episcopus Latinus uti non possit formam Græcorum, vel è contra.

Quænam in forma Latinorum sunt essentialia?

R. Non conveniunt Authores: Daelman aliique arbitrantur, essentialia non esse alia, nisi æquivalentia illis, quæ continentur in forma Græcorum, scilicet: *Signo et confirmo te.*

V. Suarez tamen, Sylvio aliisque videntur omnia esse essentialia: et se fundant in doctrina Florentini, omnia simpliciter nomine formæ recensentis; hæc autem opinio conciliari non potest cum dictis de forma Græcorum, nisi sustinendo, quòd Christus hujus Sacramenti formam non instituerit in specie, sed tantum in genere, relinquendo scilicet Ecclesiæ potestatem determinandi aliam formam pro Græcis essentialem, et aliam pro Latinis.

Nota, quòd, quia materiam proximam ponunt præambulam manûs impositionem versùs omnes confirmandos simul, idque vel adæquatè (juxta Juenin) vel partialiter (juxta Tournelly) similiter dicant, formam Confirmationis, vel totalem, vel partialem, esse orationem, quæ hanc manuum extensionem comitatur.

N. 7. DE MINISTRO CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quest. 72. art. 11.

- I. *Minister ordinarius est Episcopus, II. Extraordinarius est Sacerdos, III. sed ex commissione Pontificis. IV. Ut validè confirmet.*

I. DUPLEX distinguitur Minister Confirmationis, ordinarius scilicet et ex officio, et extraordinarius per dispensationem.

Quis est Minister ordinarius?

R. De fide est talem esse solum Episcopum, ut patet iterum ex Decreto Florentini, et definitum est in Tridentino sess. 7. can. 3. *de Confirmatione*. Item sess. 23. c. 4. et can. 7. ubi erroris Sectariorum radicem evellens definit, Episcopos esse Presbyteris superiores, et ideo præ iis habere potestatem confirmandi et ordinandi.

Quis est Minister extraordinarius Confirmationis?

II. R. Est simplex Sacerdos, accedente scilicet Apostolicæ Sedis dispensatione, ut dicit iterum Florent. conclusio fundatur in traditione nobis manifestata ex eo, quòd plures Pontifices hanc facultatem concesserint simplici Sacerdoti: quinimo Presbyteri Græci hodie adhuc passim confirmant, et hoc validè ex consuetudine inducta ex concessione Sedis Apostolicæ saltem tacita, eaque consentiente, etiamnum servatur.

Obj. Simplex Sacerdos sinè illa commissione confirmaret invalidè: ergo etiam cum illa.

Probatur consequent. quia confirmare non est Actus Jurisdictionis, sed potestatis Ordinis; atqui per eam commissionem non datur potestas Ordinis: ergo, &c.

III. R. Nego conseq. Ratio est, quòd confirmare Jure ordinario sit quidem actus Ordinis Episcopalis; sed jure extraordinario est Actus simplicis Ordinis Sacerdotalis, quatenus per illum confertur radicalis et incompleta potestas confirmandi, quæ per legitimam Pontificis commissionem perficitur et completur: unde dum simplici Sacerdoti conceditur facultas confirmandi, non ei committitur Actus Ordinis Episcopalis, cum non fiat Minister ordinarius; sed

ipsi committitur Actus sui Ordinis Sacerdotalis, ut nempe sit Minister Confirmationis extraordinarius.

Prædicta sic intellige, ut simplex Sacerdos sinè illa commissione non tantùm illicitè, sed etiam invalidè confirmaret; Sacerdote autem inferior, v. g. Diaconus, nequidem validè cum illa.

An etiam Episcopus dictam facultatem potest Sacerdoti committere?

IV. Responsio communior est negativa: quia id nunquam factum est, quin saltem fuerit improbatum; deinde Conc. Flor. et S. Thom. art. 11. ad 1. de illa commissione loquuntur quasi de speciali prærogativa Sedis Apostolicæ, et habentis plenitudinem potestatis. Vide Benedictum XIV. lib. 7. de *Synodo Diæces.* cap. 7. 8. et 9. latè de tota hac re disserentem.

N. 8. DE SUBJECTO CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quæst. 72. art. 6. et 8.

I. *Subjectum Confirmationis.* II. *Quæ olim dabatur statim post Baptismum,* III. *Nunc tantùm ratione utentibus* IV. *nisi desit oportunitas, &c.* V. *non solet ministrari moribundis,* VI. *sed bene amentibus.*

I. QUODNAM est subjectum Sacramenti Confirmationis?

R. Est omnis et solus homo viator baptizatus, et nondum confirmatus.

In qua ætate hoc Sacramentum est suscipiendum?

II. R. Pristina Ecclesiæ duodecim primis sæculis disciplina (etiamnum Græcis usitata) erat, tam parvulis quàm adultis, statim post Baptismum conferendi hoc Sacramentum: hujus autem disciplinæ ratio erat, quòd etiam parvuli ante rationis usum capaces sint effectuum hujus Sacramenti, et in eis etiam absit periculum obicis. Vide S. Thom. art. 8. ad 2.

III. Moderna autem Ecclesiæ Latinæ consuetudo, in Pastoralibus et Decretis Synodalibus passim expressa est ut regulariter, et per se loquendo expectetur usus rationis, vel saltem septennio non sint minores, inquit Synodus Diæcesana Mechl. tit. 4. cap. 4. Cujus ratio est, ut melius

suscepti Sacramenti memores esse possint, et ut magis dignitati ac reverentiæ Sacramenti consulatur, cum illud propriâ fide et dispositione suscipitur.

IV. Dictum est *regulariter*, &c. quia ubi rarior est hujus Sacramenti suscipiendi opportunitas, expedit et etiam observatur, quòd aliqui confirmentur ante usum rationis et septennium.

V. Quamvis autem pueri ante septennium inungi possent Sacro Chrismate, dum versantur in discrimine, non solet tamen hoc Sacramentum moribundis, sive adultis, sive parvulis, administrari: quia in majoribus, ut Belgii nostri, Diœcesibus id commodè fieri nequit; hoc enim foret Episcopis jugum grave, imò impossibile; et ideo tunc cessat obligatio.

VI. Amentibus tamen hoc Sacramentum est conferendum; sunt enim capaces characteris et gratiæ sanctificantis, imò et gratiæ Sacramentalis, illiusque usûs, si redeant ad sanam mentem. Quandonam autem illi confirmandi forent, collige ex Num. 45. *de Sacramentis in genere*.

N. 9. DE DISPOSITIONIBUS REQUISITIS IN CONFIRMANDO.

1. *Dispositio ad valorem II. et ad fructum Sacramenti III. Requiritur etiam instructio IV. et devotio. V. Dispositiones ex parte corporis.*

QUÆNAM requiruntur dispositiones ad suscipiendam Confirmationem?

I, 1°. Ultra characterem baptismalem in omnibus requisito, in adulto ad validam hujus Sacramenti susceptionem ulterius requiritur intentio, seu voluntas illud suscipiendi. Vide Num. 45. *de Sacramentis in genere*.

II, 2°. Ad licitam et fructuosam susceptionem requiritur insuper in adulto status gratiæ, cum sit Sacramentum vivorum: et proinde qui sibi alicujus peccati mortalis conscius est, tenetur confessionem præmittere.

Circa pueros doli capaces, licet nondum septennes, curare debet Parochus ut præviè disponantur ad confessionem et confiteantur. Quomodo autem cum illis pueris etiam de quibus dubium est circa usum rationis, in confessione sit procedendum, vide in *Tractatu de Pœnitentia* Num. 68. et 69.

III. In pueris confirmandis, seu qui rationis usum adepti sunt, etiam requiritur instructio, et præsertim quoad necessaria necessitate medii: item reverentia et devotio ætati suscipientis proportionata.

IV. Quapropter præscribit S. Carolus Borromæus, ut frequentiori et attentiori religiosæ orationis studio devotè sese exercent ad Apostolorum exemplum, qui dum expectarent Spiritum Sanctum, erant perseverantes in oratione.

Circa dispositiones ex parte corporis observa sequentia.

V. 1°. Juxta antiquos Canones hoc Sacramentum à jejunis dari et suscipi debet, ut habent Pontificale Romanum, Synodus nostra Diocessana, et Pastorale Mechl. dicens: *Cùm ad Confirmationem est accedendum, præcipuè adulti, (si fieri possit) jejuni sint.*

Verumtamen cùm hodie non tantùm suscipi à non jejunis præsertim junioribus soleat, sed et ita ab Episcopis ob confirmandorum multitudinem conferri; de hoc dicendum cum S. Th. hoc loco art. 12. ad 2. "Ubi congruè tamen observari potest, convenientius est, ut à jejunis detur et accipiatur."

2°. Confirmandi habeant frontem apertam et nitidam.

3°. Ut habitus, tam confirmandorum quàm tenentium, præsertim puellarum, sit honestus et modestus.

4°. Ut quisque confirmandorum habeat vittam, seu fasciam lineam et nitidam, et justæ magnitudinis, quâ frons Chrismate inuncta contegatur, et alligata maneat ob reverentiam Sacri Chrismatis; si tamen quis in grandiori ætate confirmetur, fascia mox deponi poterit per Sacerdotem, antequàm confirmatus exeat Ecclesiâ. Plura in Pastoralibus et Syn. Dioces. Mechl. cap. 5. de Confirm.

N. 10. DE EFFECTIBUS CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quæst. 72. art. 5 et 7.

I. *Gratia sanctificans*, II. *et Sacramentalis*, III. *et character.*

QUINAM sunt effectus hujus Sacramenti ?

I. R. Primus effectus est *Gratia sanctificans*, per se secunda, et per accidens prima, cui in initio Ecclesiæ sæpe conjungebatur *Donum miraculosum Linguarum*.

Est autem illa *gratia roborativa* et confortativa, annexam habens abundantiam Virtutum et septem Donorum Spiritûs Sancti, de quibus *Isaias* cap. 11. v. 2. et 3. et ideo in hoc Sacramento dari dicitur specialiter Spiritus Sanctus, seu gratiæ plenitudo; non quasi major dari non possit, sed quia est ultimum complementum, hominem taliter in gratia perficiens, ut ab illa vocari possit, et sufficienter sit perfectus Christianus.

Specialiter autem virtutes augentur fidei et fortitudinis.

II. Secundus effectus est *Sacramentalis gratia*, seu actualis, suo tempore danda, dum scilicet occasio se offeret, ad fidem corde, ore et opere strenuè et constanter profitendam, ad vincendas contra fidem tentationes, ac adversa quælibet pro fide patienter toleranda.

III. Tertius effectus est *character*, ratione cujus hoc Sacramentum est initerabile. Vide Num. 26. et 27. *de Sacramentis in genere*.

Quomodo procedendum sit in dubio, an quis hoc Sacramentum susceperit, vide resolutum in *Synodo Diæces. Mechl.* cap. 1. tit. 4.

An autem hoc Sacramentum validè, sed infructuosè susceptum possit reviviscere, certum non est; plures interim partem benigniorem, affirmativam scilicet, tanquam probabiliorem defendunt. Vide N. 30. *de Sacramentis in gen.*

✕

N. 11. DE NECESSITATE CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quest. 72. art. 1. ad 3.

I. Non est necessaria necessitate medii, II. sed probabilius necessitate præcepti III. Divini IV. et Ecclesiastici. V. Pro praxi. VI. Confirmatio præmittenda Tonsuræ.

AN et quomodo Confirmatio est necessaria ad salutem?

I. R. Imprimis non est necessaria necessitate medii; ut patet in infantibus baptizatis, qui ante Confirmationem moriuntur.

2°. Dubium non est de necessitate præcepti quasi negativi, graviter scilicet prohibentis contemptum hujus Sacramenti.

3°. Nec etiam dubium est, quin possit quis etiam sub gravi teneri per accidens ad hujus Sacramenti susceptionem, v. g. ratione scandali vitandi, ratione periculi alioquin succumbendi tentationi contra fidem, v. g. tempore persecutionis, &c.

II. 4°. Quæstio igitur superest, an Confirmatio sit necessaria necessitate præcepti, per se et directè obligantis?

R. Quidam negant, ut Suarez, Billuart, &c. alii non nisi obligant sub levi, ut tenet Sylvius: alii verò (ut Juenin, Tournelly, Daelman, Pauwels, &c.) agnoscunt præceptum Divinum et Ecclesiasticum, obligans sub gravi.

Hæc ultima sententia præ cæteris probabilior, et in praxi tutior, probari potest quoad præceptum divinum ex ipsa institutione; quando quidem Christus hoc Sacramentum instituerit ut medium per se certum et ordinarium, ad dandum robur et perfectionem Christianæ vitæ, et non solum ad fidem coram Tyrannis profitendam, sed etiam ad vincendas tentationes contra fidem, quibus sæpe vexantur adulti: ergo omnino apparet, quòd Christus illud medium ordinarium posuerit sub præcepto, et non sub solo consilio.

Deinde illud præceptum insinuat Catechismus Romanus N. 14. *de Confirmatione* his verbis: "Maxime cavendum est, ne in re Sanctitatis plena, per quam nobis divina munera tam largè impertiuntur, aliqua negligentia committatur; quod enim omnibus communiter ad Sanctificationem

Deus proposuit, ab omnibus etiam summo studio expetendum est."

IV. Præceptum autem Ecclesiasticum probatur autoritate Conciliorum et sanctorum Patrum, qui passim necessitatem Confirmationis ex usu et consuetudine Ecclesiæ commendant: et sic S. Carolus Borromæus in quarta sua Synodo statuit ut is, qui determinato tempore non suscipit Confirmationem, Canonicis subjiciatur disciplinis.

Obj. I. Nullibi scriptum aut traditum legimus, quòd Christus dederit præceptum de Sacramento Confirmationis: ergo, &c.

R. Nego anteced. nam imprimis sicuti res Sacramenti Apostolis promissa spectat ad omnes, ita non ineptè omnibus applicatur, quod Christus præcepit Apostolis expectare Missionem Spiritûs Sancti, Lucæ cap. 24. v. 49. et Actor. cap. 1. v. 4.

Deinde, ut ait S. Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos: "An nescitis, etiam Ecclesiarum hunc esse morem, ut baptizatis postea manus imponantur, et ita invocetur Spiritus Sanctus? exigitis, ubi scriptum sit? in Actis Apostolorum. Et etiamsi Scripturæ autoritas non subesset, totius orbis in hanc partem consensus instar præcepti obtineret."

Obj. II. Episcopi moribundos non confirmant: ergo nullum urget præceptum hujus Sacramenti.

R. Dist. conseq. Ergo nullum urget præceptum, ubi commodè suscipi non potest Confirmatio, concedo; ubi commodè suscipi potest, nego conseq. in casu autem objecto commodè suscipi non potest, adeoque non obligat, ut dicitur Num. 8. et sic v. g. etiam non obligaret præceptum sumendi Viaticum, si ad hoc deberet Sacerdos sinè vestibus sacris, aut non jejunis celebrare.

Pro objectione ex Sancto Thoma petitâ vide Daelman.

V. Observa ex dictis, seriò monendos esse parentes pro filiis, tutores et curatores pro clientibus, patres-familias pro domesticis, Parochus pro parochianis, et generatim omnes, quibus aliorum cura incumbit; ut scilicet illis hoc Sacramentum administrari tempestivè provideant.

VI. Observa etiam, neminem suscipere posse Tonsuram Clericalem, (et à fortiori nec minores, nec majores Ordines) qui priùs confirmatus non sit, juxta concilium Tridentinum sess. 23. de Reformatione cap. 4. qui secùs faceret, esset

quidem validè ordinatus, vel tonsuratus, nec videtur propterea irregularis, (cùm nullo jure hæc pœna legatur imposita) sed meritò dubitatur, utrùm talis non peccet mortaliter.

N. 12. DE PATRINO CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quest. 72. art. 10.

I. *Adhibendus est Patrinus, II. seu Tenens, III. Qui contrahit obligationem instructionis et cognationem spiritualem. IV. Unus tantum assumitur.*

AN in Confirmatione adhibendus est Patrinus?

I. R. Affirmativè, scilicet ex præcepto Ecclesiastico, eodem modo ac in Baptismo; specialiter autem hic vocatur *Tenens*, qui in Baptismo (præsertim per immersionem) dicitur *Levans* vel *Susceptor*: quia ejus officium est in Confirmatione tenere confirmandum, ut dicit Pontificale Romanum his verbis: "Infantes per Patrinos ante Pontificem confirmare volentem teneantur in brachiis dexteris; adulti verò, seu alii majores, ponant pedem suum super pedem dexterum Patrini sui: et ideo neque masculi feminis Patrini, neque feminæ masculis Matrinxæ esse deberent."

III. Sicut Patrinus in Baptismo obligationem contrahit instruendi baptizatum in fide et moribus Christianis, ita in Confirmatione tenens tanquam veteranus miles confirmatum adhuc tyronem perfectiùs in militia Christiana edocere debet.

Contrahit similiter (utì etiam Minister) cognationem spiritualem cum confirmato ejusque parentibus, ut habet Concilium Tridentinum sess. 24. *de Reformatione Matrimonii* cap. 2. quod populo tempore et loco debet inculcari: et cùm nec Confirmatorum, nec Patrinorum nomina soleant annotari, sicut in Baptismo, ideo omnino etiam expedit hic in Patrinos assumere propinquiores consanguineos.

IV. Observa etiam sequentia ex Pastoralis Mechliniensi: "Confirmandus unum tantum sibi deligat Patrimum, alium ab eo, à quo è Baptismo susceptus fuerat; si tamen ita necessitas cogeret, idem tam in Baptismo, quàm in Confirmatione Patrinus esse potest... In hoc Confirmationis Sacramento non potest alium suscipere in filiolum, qui ipse confirmatus non est, aut qui qualitatibus illis impeditur, quæ suprâ titulo de Patriniis (in Baptismo) exprimuntur."

Si quis tamen non confirmatus Patrinum ageret, cognationem spiritualem contraheret. Vide Num. 41. et 42. *de Baptismo*.

Convenit etiam, ut Patrinus sit natu major confirmando, et juxta S. Carolum Borromæum ad minùs 14. annum atigerit.

Tandem observa ex Pontificali Romano: "Nullus præsentet nisi unum aut duos, non plures, nisi aliter necessitas suadeat arbitrio Episcopi."

N. 13. DE RITIBUS CONFIRMATIONIS.

S. Thom. quest. 72. art. 12.

I. *Levis alapa*, II. *Pax tecum*, III. *Fascia*, IV. *Ejusque depositio*. V. *Benedictio*.

QUÆNAM sunt præcipuæ Cæremoniæ hujus Sacramenti?

I. R. Statim ac Episcopus formam Sacramenti pronuntiavit, levem alapam infligit in maxillam confirmati: "Ut meminerit, se tanquam fortem athletam paratum esse oportere ad omnia adversa invicto animo pro Christi Nomine ferenda," inquit Catechismus Romanus Num. 20. *de Confirmatione*.

II. Simul et pacem apprecatur Episcopus dicens: *Pax tecum*: "ut ea pace (ait Catechismus Romanus) Confirmatus intelligat, se gratiæ cælestis plenitudinem et pacem quæ exsuperat omnem sensum, consecutum esse."

III. His per Episcopum peractis, fasciâ seu vittâ lineâ circumligatur frons confirmati tum in reverentiam Sacri Chrismatis, tum ad designandum, quòd Spiritûs Sancti gratia mox obtenta sit diligenter servanda, tum etiam (inquit Pastorale Mechliniense) in Symbolum animi ad omnia opprobria et adversa parati pro Nomine Christi, cujus facies velata est, et alapis cæsa.

IV. Olim fascia retinebatur ligata septem diebus, postea in aliquibus Ecclesiis triduo tantùm; nunc autem deponi solet die sequenti, et eâdem frons abstergitur: quocirca ita Pastorale Mechliniense: "Fascia per Sacerdotem deponatur et conservetur in Sacratio aut alio honesto loco, comburenda ad Cineres Sacros in diem Cinerum quadragesimæ."

Omnibus jam confirmatis, Episcopus super omnes simul orat, ut gratiam acceptam Deus in eis perficiendo confirmet.

V. Postremò, iis imperitur Benedictionem, ante quam nemo Confirmatorum discedere potest, juxta Pontificale Romanum et Pastorale Mechliniense. Et similiter omnes ab initio omnibus Cæremoniis intersint.

Permittitur aliquando, ut Confirmando imponatur nomen, uti supponit Catech. Mechl. scilicet novum addendo, vel ob justas causas in aliud mutando.

Piura circa hæc videri possunt in Catechismo Romano et apud Marchantium in Candelabro Mystico.

FINIS TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

TRACTATUS

DE

VENERABILI SACRAMENTO

EUCCHARISTIÆ

PROEMIUM.

I. *Decret. Eugenii IV. seu Concilii Florent. de Eucharistia.* II. *Quæ est Sacramentum et Sacrificium.* III. *Sacramentum ut in fieri vel in facto esse.*

I. PRÆMITTIMUS aliqua ex Decreto Eugenii IV. seu Concilii Florentini pro instructione Armenorum: "Tertium est Eucharistiæ Sacramentum, cujus materia est Panis triticeus, et Vinum de vite, cui ante Consecrationem aqua modicissima admisceri debet. Aqua autem ideo admiscetur, quoniam. . . creditur, ipsum Dominum in vino aquâ permixto hoc instituisse Sacramentum; deinde quia hoc convenit Dominicæ Passionis representationi. . . quia sanguis et aqua ex latere Christi profluxisse legitur; tum etiam quia hoc convenit ad significandum hujus Sacramenti effectum, qui est unio populi Christiani ad Christum; aqua enim populum significat secundum Apocal. cap. 17, v. 15."

“ Forma hujus Sacramenti sunt verba Salvatoris, quibus hoc * conficit Sacramentum; Sacerdos enim in Persona Christi loquens, hoc conficit Sacramentum: nam ipsorum verborum virtute substantia panis in Corpus Christi, et substantia vini in Sanguinem convertitur; ita tamen quòd totus Christus continetur sub specie panis, et totus sub specie vini; sed quolibet quoque parte Hostiæ consecratæ et vini consecrati, separatione factâ totus est Christus: hujus Sacramenti effectus, quem in anima operatur dignè sumentis, est adunatio hominis ad Christum, &c.”

II. Prænotandum, Eucharistiam dupliciter posse considerari: 1º **Respective ad homines, quos sanctificat, et sub hac ratione est Sacramentum et in hoc Tractatu solum consideratur.** 2º **Respective ad Deum, seu ad ejus cultum; sicque est Sacrificium, et de eo in Tractatu sequenti.**

III. Insuper prænotandum, quòd Eucharistia secundum rationem Sacramenti etiam dupliciter possit considerari, nempe ut *in fieri*, et ut *in facto esse*, seu existens in esse Sacramenti; aliud enim est loqui de materia, forma, Ministro et efficientia Consecrationis, quibus hoc Sacramentum perficitur; aliud autem planè est loqui de ipso Sacramento, nempe secundum esse Sacramentum, ut de illius essentia, proprietatibus, Ministro dispensationis, &c.

De Eucharistia priori modo considerata loquitur potissimum Eugenius IV. in Decreto mox citato.

* Forte conficitur.

DE VARIIS EUCHARISTIÆ NOMINIBUS.

S. Thom. 3. part. quæst. 73. art. 4.

I. *Nominatur.* II. *Sacrificium et Hostia,* III. *Communio vel synaxis.* IV. *Viaticum et Eucharistia.* V. *Panis vitæ, &c.* VI. *Corpus Christi.* VII. *Convivium.* VIII. *Mensa Domini.* IX. *Cæna.*

I. SACRAMENTUM hoc ob suam præ aliis excellentiam innumera sortitum est nomina, quæ sanctus Thomas loco citato in *Corp.* desumit à triplici ejus significatione.

II. 1°. Habet significationem respectu præteriti, inquantum scilicet est signum *commemorativum* Dominicæ Passionis: et eatenus dicitur: *Sacrificium,* item *Hostia.*

III. 2°. Inquantum significat rem præsentem, seu est signum *demonstrativum* Ecclesiasticæ unitatis, quâ unimur specialiter cum Christo, et ad invicem: vocatur *communio vel Synaxis.*

IV. 3°. Quatenus significat rem futuram, seu est signum *prognosticum* fruitionis Dei in Patria, dicitur *Viaticum*; quia hic præbet nobis viam illuc perveniendi: et sic etiam dicitur *Eucharistia,* id est, bona gratia: quia *gratia Dei, vita æterna,* ut dicitur ad Rom. cap. 6. vel quia realiter continet Christum, qui est fons gratiæ; vel etiam juxta aliquos quia Christus in hujus Sacramenti institutione gratias egit, et adhuc quotidie in gratiarum actionem Deo offertur.

V. Sunt et plura alia hujus Sacramenti nomina, sive ratione materiæ transeuntis ut *Panis,* sed communiter cum addito *vite caelestis, Angelorum, &c.* sive ratione rei contentæ, VI. ut *Corpus Christi, Corpus Domini, &c.*

VII. Item dicitur *Sacrum Convivium*; quia est institutum per modum Convivii spiritualis.

VIII. Et quoniam Christus illud instituit mensæ accumbens, dicitur etiam *Mensa Domini.*

IX. Pariter appellatur *Cæna*; quia institutum est in ultima Cæna; sed quia Hæretici abutuntur hoc nomine, ut suadeant, illud consistere in usu seu actu cœnandi, nec ad ejus sumptionem posse præcipi jejunium, ideo hoc nomine parcè utendum est.

N. 2. DE VARIIS EUCHARISTIÆ FIGURIS.

S. Thom. quæst. 73. art. 6.

- I. *Quid Sacramentum tantum.* II. *Res Sacramenti.*
 III. *Utrumque simul.* IV. *Figuræ ratione materiæ ex qua.* V. *Ratione contenti.* VI. *Ratione effectûs.*
 VII. *Et ratione omnium agnus Paschalis.*

SANCTUS Thomas hic in *Corp.* eleganter illas figuras distribuit in quatuor classes: cum enim in hoc (sicut et in aliis Sacramentis) tria considerari possint: 1° I. Scilicet *Sacramentum tantum*, quod significat et non significatur, quod in hoc Sacramento est panis et vinum, seu eorum species. 2° II. *Res Sacramenti tantum* quod significatur et non significat; et illud hic est gratia sanctificans. 3° III. *Sacramentum et res Sacramenti simul*, quod hic est Corpus et Sanguis Christi: quia significantur à speciebus consecratis, et significant gratiam per modum refectionis spiritualis. Cum igitur hæc tria vel considerentur singula seorsim, vel omnia simul, collective, sunt quatuor classes figurarum.

IV, Et ita ratione materiæ *ex qua* et specierum insignis figura fuit *Panis et Vinum* in Sacrificio Melchisedech, Gen. cap. 14. item *Panes Primitiarum*, Lev. cap. 23. et *Panes Propositionis*, Lev. cap. 24. item in Nova Lege mutatio aquæ in vinum Joan. cap. 2. et *duplex multiplicatio Panum*.

V. Ratione contenti, scilicet Corporis et Sanguinis Christi pro nobis passi, omnia Sacrificia antiqua fuerunt figura Eucharistiæ: præcipue tamen, inquit S. Thom. Sacrificium expiationis, Levit. cap. 16.

VI. Ratione effectûs figuratum fuit per *Lignum vitæ*, Gen. cap. 2. item per *Panem Subcinericium*, Judic. cap. 7. et 3. Reg. 19. pariter per *Hydriam farine*, 3. Reg. cap. 17. v. 16. quæ non defecit, sicut Christus sumptus non consumitur. Specialiter tamen ejus figura fuit *Manna* quod, de Cælo descendens, in se habebat omne delectamentum et omnis saporis suavitatem.

VII. Sed Agnus Paschalis (inquit S. Th. in *Corp.*) quantum ad hæc tria præfigurabat Sacramentum. Quan-

tum enim ad primum, quia manducabatur cum Panibus Azymis, . . quantum verò ad secundum, quia immolabatur ab omni multitudine filiorum Israël Luna 14. quod fuit figura Passionis Christi, qui propter innocentiam dicitur Agnus. Quantum verò ad effectum, quia per sanguinem Agni Paschalis protecti sunt filii Israël à devastante Angelo, et educti de Ægyptiaca servitute. Et quantum ad hoc ponitur præcipua figura hujus Sacramenti Agnus Paschalis, quia secundum omnia ipsum representat.

N. 3. DE EXISTENTIA SACRAMENTI EUCHARISTIAE.

S. Thom. quest, 37. art. 1.

I. Eucharistia est novæ legis Sacramentum. II. Ejus definitio, III. et differentia ab aliis Sacramentis.

I. EUCHARISTIAM esse verum et propriè dictum novæ Legis Sacramentum definitum est in Trid. sess. 7. can. 1. *de Sacramentis in genere*; ut etiam in Florent.

Hoc etiam probatur ex eo, quod ipsi conveniat evidenter definitio Sacramenti: est enim signum sensibile per species panis et vini: à Christo institutum, ut constat ex Matth. cap. 26. Marci cap. 14. Lucæ cap. 22. et 1. ad Cor. cap. 11. idque permanens et stabile, juxta illud Lucæ cap. 22. 19. *Hoc facite in meam commemorationem*: est practicum gratiæ, juxta illud Joannis cap. 6. v. 59. *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum, &c.*

Porrò hæc veritas tam clara est, ut ne quidem moderni Hæretici (modò aliquod Sacramentum admittant) illam negent; licèt in variis punctis circa hoc Sacramentum dissentiant à Catholicis, et inter se.

Quid est Sacramentum Eucharistiæ?

II. R. Ordinariè definitur: Sacramentum à Christo Domino institutum, quod sub speciebus panis et vini consecratis continet Corpus et Sanguinem Christi ad spiritualem hominis refectionem. Hæc definitio patebit ex dicendis Num. 5.

Quomodo differt Eucharistia à cæteris Sacramentis?

R. Præter plures differentias, de quibus in decursu, præcipuè duæ sunt.

III. 1° Quòd consistat in re permanente, ut probabitur Numero sequenti; alia autem Sacramenta solùm in actione transeunte: unde dicit Trid. sess. 13. cap. 3. “ Reliqua Sacramenta tunc primùm sanctificandi vim habent, cùm quis illis utitur; at in Eucharistia ipse sanctitatis Author ante usum est.”

2° Quòd Eucharistia ipsummet Christum omnis sanctitatis authorem et gratiæ fontem contineat verè, realiter et substantialiter; alia autem Sacramenta tantùm virtutem quandam instrumentalem à Christo participatam.

Unde hoc Sacramentum præ cæteris longè dignissimum est, insignioribus nominibus appellatur, et antonomasticè *Sacramentum* dicitur.

N. 4. AN SACRAMENTUM EUCHARISTIÆ CONSISTAT IN RE PERMANENTE.

I. *Eucharistia consistit in re permanente.* II. *Quod est de fide.*

I. **RESPONSIO** affirmativa est definita contra Lutheranos in Concilio Tridentino sess. 13. cap. 3. et 6. item can. 4. his verbis: “ Si quis dixerit, peractâ Consecratione, in admirabili Eucharistiæ Sacramento non esse Corpus et Sanguinem Domini nostri Jesu Christi, sed tantùm in usu, dum sumitur, non autem ante vel post; et in Hostiis seu particulis consecratis, quæ post Communionem reservantur vel supersunt, non remanere verum Corpus Domini; anathema sit.”

Probatur etiam ex traditione docente, hoc Sacramentum asservari, adorari, ad ægrotos deferri, &c.

II. Idem probatur hâc ratione: Verba Consecrationis efficiunt id, quod significant; atqui pronuntiantur à Sacerdote ante usum Sacramenti, et significant esse Corpus Christi: ergo ante usum efficiunt Corpus Christi et Sacramentum.

Similiter arguit Concil. Tridd. sess. 13. cap. 3: “ Non dum enim Eucharistiam de manu Domini Apostoli susceperant, cùm verè tamen ipse affirmaret, Corpus suum esse quod præbebat.”

Obj. Eucharistia in Ciborio asservata non confert gratiam: ergo non est Sacramentum.

R. Nego conseq. Quia non est de ratione Sacramenti, quòd gratiam actu conferat: sed sufficit, quòd sit collativum gratiæ, sive quòd habeat vim conferendi gratiam; jam autem Eucharistia etiam in Ciborio asservata habet vim illam completam, scilicet nutriendi spiritualiter animam, quemadmodum cibus corporalis etiam ante sumptionem habet vim nutriendi corpus.

NO. 5. IN QUO ESSENTIALITER CONSISTAT SACRAMENTUM EUCHARISTIÆ.

I. *Non consistit in pane et vino, II. nec in Consecratione, III. nec in sumptione, IV. nec in solis speciebus vel Corpore Christi, V. sed in utroque simul.*

I. EX dictis Num. 4. consequitur, Eucharistiam non consistere in pane aut vino, quæ non permanent; sed sunt solummodo materia Eucharistiæ transiens et extrinseca: sicut lignum vel alia res combustibilis est materia prærequisita ad construendum ignem; non tamen essentiam ignis constituens.

II. Similiter essentiam Sacramenti non ingreditur Consecratio, cum sit tantum actio transiens et conficiens Sacramentum, quod est res permanens.

III. Neque Communio seu Sumptio spectat ad essentiam Sacramenti; hoc enim est perfectum, antequam sumatur unde Sumptio est tantum conditio necessaria, ut hoc Sacramentum operetur seu nutriat spiritualiter.

IV. Nec solæ species habent rationem Sacramenti, cum gratiam non producant: nec similiter solum Christi Corpus et Sanguis, cum sensibilia non sint.

V. Restat proinde, ut species panis et vini unà cum Corpore et Sanguine Christi constituent Eucharistiæ Sacramentum, quibus per concomitantiam conjungitur Anima Christi et Divinitas.

Obj. I. Sancti Patres quandoque Eucharistiam vocant simpliciter Corpus et Sanguinem Christi, ergo &c.

R. Loquuntur per Synecdochen accipiendo partem pro toto, scilicet Corpus et Sanguinem Christi, prout continentur sub speciebus.

Idem observandum, si de hoc Sacramento affirmentur aliqua quæ de solis speciebus possunt verificari: v. g. dum

in Hymno *Lauda Sion* dicitur: *Fraeto demum Sacramento.*

Unde etiam observa, quòd, sicut de homine, qui essentialiter componitur ex corpore et anima rationali, quædam prædicantur propria corpori, quædam propria animæ, et quædam utrique communia; ita et huic Sacramento alia attribuantur propria ratione specierum, alia ratione contenti sub speciebus, alia utrisque communia.

Obj. II. Hoc Sacramentum adoratur cultu latriæ: atqui species sic adorari non possunt: ergo non ingrediuntur essentiam Sacramenti.

R. Neg. conseq. Quia juxta plures Theologos adoratur solus Christus, non ipsæ species: et sic adhuc verè dicitur hoc Sacramentum adorari: quia Christus principales partes habet in hoc Sacramento; sicuti homo dicitur intellectualis à principaliore parte hominis, scilicet animâ.

Alii autem dicunt, cum Christo etiam species adorari per modum unius, quatenus scilicet species intimè junguntur Corpori et Sanguini Christi, adeoque et ejus Divinitati; sicut Christi Humanitas adoratur simul cum Divinitate, et purpura Regis simul cum Rege.

N. 6. AN EUCHARISTIA SIT SACRAMENTUM UNUM VEL PLURA.

S. Thom. quæst. 73. art. 2.

I. *Est unum specie Sacramentum.* II. *Differentia inter unam et alteram speciem,* III. *Item inter Eucharistiam et cibum corporalem.* IV. *Eucharistia numero multiplicatur,* V. *Per plures refectiones.*

I. **RESP.** Eucharistia sub specie Panis et Vini est unum specie Sacramentum; licet enim physicè et materialiter diversæ sint species, illud tamen quod est *Res et Sacramentum simul*, scilicet Corpus et Sanguis Christi, continetur sub utraque specie: adeoque hoc Sacramentum æquè sub una, ac sub altera specie eandem formaliter habet significationem, eundemque effectum spiritualis refectionis. Vide Catech. Rom. parte 2. Num. 10. *de Eucharistia.*

Obj. Eucharistia sub specie Panis est verum Sacramentum et similiter sub specie Vini; atqui non est idem: ergo, &c.

Probatur minor: quia sunt plura et diversa signa: ergo sunt plura et diversa Sacramenta.

R. Dist. assumptum probationis: sunt plura et diversa signa *materialiter*, conc. assumptum: *formaliter*, nego: ista enim signa ordinantur ad significandum unum et idem Convivium spirituale: unde ex hoc, uti etiam ex eo, quòd materia et forma Consecrationis sit duplex, non potest plus haberi seu inferri, nisi quòd plura sint Sacramenta *materialiter*.

An ergo inter Eucharistiam sub una et altera specie nullum est discrimen?

II. R. 1°. Est discrimen *materiale* quoad ipsas species; signa nempe sunt materialiter diversa, ut dictum est.

2°. Discrimen est etiam *formale*, sed accidentale tantum: consistitque in duobus: 1° quòd Eucharistia sub specie Panis *directè*, seu ex vi verborum, tantum contineat Corpus Christi, et è converso sub specie Vini Sanguinem tantum; licet *indirectè* seu concomitanter sub singula specie totum contineatur. 2°. Quòd Eucharistia sub specie Panis spiri-

tualem refectionem significet per modum cibi, et sub specie Vini per modum potûs : adeoque sub utraque specie simul eam significat perfectiùs.

Obj. Cibus et potus corporales, ut seorsim sumibiles, differunt specie et effectibus : ergo etiam diversæ species Eucharistiæ, servatâ proportione Analogiæ.

III. R. Nego conseq. Disp. est 1° quòd fames et sitis spirituales sint unum et idem : et proinde quod est cibus spiritualis, etiam est potus spiritualis, et è contra.

2° Quòd Eucharistia sive sub una, sive sub altera specie, ex parte rei contentæ æquivalenter sit cibus et potus : ideoque efficit eandem refectionem spiritualem, quam significat et efficit sub utraque specie simul. Corporaliter autem fames et sitis distinguuntur, nec idem alimentum ordinariè habet virtutem cibi et potûs simul ; si enim illam sufficienter haberet, sufficeret integræ refectioni, quomodocumque sumeretur.

Patet ex dictis, hoc Sacramentum integrum esse sub utraque specie, et unum et integrum esse sub utraque specie, sed sub utraque specie expressiùs et perfectiùs integram refectionem et convivium spirituale significari.

Vide Trid. sess. 21. cap. 3.

An Sacramentum Eucharistiæ, sicut unum est specie, ita etiam unum est numero ?

IV. R. Imprimis physicè loquendo tot sunt numero Sacramenta, quot sunt numero species.

2° Moraliter loquendo Eucharistia numero multiplicari potest ; plura enim sunt sacramenta, dum Eucharistia à pluribus sumitur.

Udenam repetenda est illa unitas vel pluralitas numerica ?

R. Desumenda est ab ordine ad unam vel plures refectiones : unde si unus continuatim sumeret plures Hostias, vel utramque speciem Panis et Vini, est unum numero Sacramentum ; quia est unica relectio : si verò pluries sumat diverso tempore, sunt plura numero Sacramenta, cum plures sint refectiones : idem dic ob eandem rationem, si plures ex eadem Hostia in partes divisa sumant.

Hæc patent in convivio corporali ; si enim unus sumat continuatim ex pluribus ferculis, erit una relectio unumque convivium ; è contra verò, si plures ex eodem ferculo sumant, vel etiam unus pluries diversis temporibus.

Obj. Eucharistia consistit in re permanente independenter ab usu: ergo independenter ab ordine ad unam vel plures refectiones est Sacramentum unum vel multiplex.

R. Distinguo conseq. Ergo independenter, &c., est unum vel multiplex in actu primo, concedo: in actu secundo, nego conseq. Patet iterum ex similitudine mox posita de convivio corporali.

Inst. Ergo fit novum Sacramentum sine nova Consecratione?

R. Nego sequelam: quia indè tantùm sequitur, quòd id, quod post Consecrationem erat unum, fiat multiplex divisione et ordine ad plures refectiones, et sic v. g. dum aqua in partes dividitur, non fit nova aqua, sed multiplicatur discontinuatione.

N. 7. DE INSTITUTIONE EUCHARISTIÆ.

S. Thom. quest. 73. art. 5.

I. *Ejus institutio et promissio.* II. *Instituta est ob varios fines,* III. *idque in ultima Cœna.*

I. EUCHARISTIÆ Institutionem referunt tres Evangelistæ, Matthæus cap. 26. Marcus cap. 14. et Lucas cap. 22. item Apostolus 1. ad Cor. 11. Promissionem verò et Sermonem Christi de Eucharistia instituenda refert Joannes Evangelii sui cap. 6.

Ob quem finem instituta est Eucharistia?

II. R. Triplicem finem allegat Catech. Mechl.: 1° scilicet in memoriam amoris et Passionis Christi, 2° In spirituale animarum alimentum. 3° In juge Sacrificium novæ Legis.

Quandonam instituta est?

III. R. Indubiè in ultima Cœna, ut constat ex tribus Evangelistis mox citatis, et ex Apostolo loco citato v. 23. dicente: *In qua nocte tradebatur*: atque ita definitum est in Conc. Trid. sess. 13. cap. 1. unde dicitur in Canone Missæ: *Qui pridie quàm pateretur, &c.*

Porro tunc convenienter institutum fuisse, probatur ex eo, quòd Christus in propria specie jamjam esset recessurus ab Apostolis; unde conveniebat, ut tunc in Sacramentali specie seipsum relinqueret. Deinde quia amicis ab invicem

discedentibus maxima solent exhiberi dilectionis signa, quæ etiam magis memoriæ commendantur.

Obj. Hoc Sacramentum est memoriale Passionis Christi: ergo inconvenienter fuit institutum ante Passionem.

R. Neg. conseq. Quia juxta S. Thom. loco citato ad 3. istud Sacramentum fuit institutum in Cœna, ut in futurum esset memoriale Dominicæ Passionis, eâ perfectâ. Unde signanter dicit: *Hæc quotiescumque feceritis; de futuro loquens.*

N. 8. DE DIE INSTITUTIONIS EUCHARISTIÆ.

I. *Sententia Græcorum, II. et Latinorum. III. Apud Judæos tres diversi dies. IV. Duplex Vespera Festorum. V. Anni et menses Lunares. VI. Tempus celebrandi Pascha. VII. Quod Christus celebravit lunâ decimâ quartâ mensis Nisan.*

LICET certum sit, quòd Christus Eucharistiam instituerit in ultima Cœna; gravis tamen est controversia, quâ die Christus ultimam Cœnam habuerit, et consequenter Eucharistiam instituerit.

I. Græci, ut suum de fermentato pane usum tueantur, contendunt, Christum ultimo vitæ suæ anno anticipasse uno die esum Agni Paschalis, et hanc Cœnam secundâ vesperâ lunæ decimæ tertiæ celebrasse; cùm juxta ipsos crucifixus sit lunâ decimâ quartâ.

II. Latini verò communiter docent, id factum esse vesperâ secundâ lunæ seu diei 14. mensis Nisan, hoc est, juxta nos, feriâ quintâ ad vesperam, et consequenter Christum mortuum esse lunâ decimâ quintâ, seu feriâ sextâ.

Pro hujus quæstionis intelligentiâ observanda sunt sequentia:

III. 1°. Apud Judæos tres dierum differentiæ distinguebantur, scilicet legalium seu festivorum, artificialium et naturalium:

Dies legalis seu festivus computabatur à Vesperâ præcedentis diei ad Vesperam subsequentis, juxta illud Levitici cap. 23. v. 32. *A Vespera usque ad Vesperam celebrabitis Sabbata vestra.*

Per Sabbata autem ibi intelliguntur quælibet Festa, saltem solemniora: eo ferè modo, quo Festa nostra quoad Officium Ecclesiasticum celebrantur à primis Vesperis usque ad secundas.

Dies artificialis comprehendebat spatium ab ortu Solis usque ad occasum: dies verò naturalis juxta alios computabatur ab ortu Solis usque ad ejus ortum subsequentem; juxta aliquos verò (prout apud nos) à media nocte ad mediam noctem.

IV. 2°. Duæ ejusdem diei festivi possunt distingui Vesperæ, una, quæ diem inchoat, et altera, quæ claudit, v. g. prima Vespera diei decimæ quartæ est quæ claudit diem 13; et secunda, quæ claudit diem 14.

V. 3°. Judæi numerabant menses et annos lunares, menses inchoando à novilunio: unde dum dicitur luna 14. mensis Nisan, idem est, ac si diceretur dies decima quarta mensis primi, qui vocatur Nisan.

VI. 4°. Ex præscripto Legis Agnus Paschalis edi debebat die 14. dicti mensis Nisan ad vesperam, ut constat Exodi. 12.: intelligitur autem Vespera non anterior, sed posterior, sive quæ claudit diem 14. ut signanter patet ex eo, quòd solemnitas azymorum esset die 15, in cujus Vespera præcedente incipiebat usus azymorum simul cum esu Agni Paschalis. Vide Exodi cap. 12. Lev. cap. 23. et Num. cap. 28.

His prænotatis, dicimus Christum celebrasse ultimum Pascha, et consequenter Eucharistiam instituisse die seu lunâ 14. mensis Nisan exeunte, hoc est, feria 5. ad Vesperam.

VII. Probatur: quia Christus celebravit ultimam cœnam paschalem primâ die azymorum, quando necessè erat secundùm Legem occidi Pascha, et quando Judæi illud immolabant; ut in terminis habetur Mat. cap. 26. v. 17. &c. Marci cap. 14. v. 12. et Lucæ. cap. 22. v. 7. atqui prima dies azymorum, in qua necesse erat occidi Pascha secundùm Legem, erat luna 14. ad secundas Vesperas, ut patet ex prænotamine 4.; ergo, &c.

Obj. Joannis cap. 13. dicitur, ultimam cœnam contigisse *ante diem Festum Paschæ*: ergo non contingit lunâ 14. ad vesperam, cùm ex tunc inciperet Festum Paschæ,

R. Nego conseq: quia loco objecto tantùm significatur, cœnam factam esse ante festum solemne, seu festi

solemnitatem, quæ incidebat in lunam 15. licet revera festum inciperet lunâ 14. ad vesperam: sicut nos in vespera Sabbati sancti dicere solemus: cras est festum Paschæ; licet jam celebrari cœperit in officio ecclesiastico.

Plures objectiones vide apud Authores.

N. 9. AN CHRISTUS CONSECRAVERIT IN PANE AZYMO?

I. *Christus consecravit in pane Azymo.*

RESPONSIONI duo præsertim sunt prænotanda:

1°. Quod Agnus Paschalis deberet comedi cum panibus azymis. 2°. Quòd à vespera, in qua Agnus Paschalis comedendus erat, inciperent septem dies azymorum, quibus durantibus nec comedere, nec in universis terminis Israel habere licebat panes nisi azymos. Vide Exodi cap. 12. et Deut. cap. 16.

I. Ex his contra Græcos concludimus, Christum consecrasse in pane azymo: ut enim Num. præc. dictum est, Christus Agnum Paschalem comedit vesperâ per Legem præscriptâ, et deinceps eâdem Vesperâ Eucharistiam instituit; sed illo tempore prohibitum erat habere panem fermentatum; ergo consecravit in pane azymo; unde canit Ecclesia in hymno de Venerabili: *Observatâ Lege plenè cibus in legalibus, &c.*

Præter varias circumstantias institutionis hujus Sacramenti juvat notare, quòd Christus pridie mortis suæ verisimilius triplicem Cœnam habuerit cum Discipulis suis: 1°. *legalem*, in qua comedit Agnum Paschalem cum ritibus præscriptis Exodi. cap. 12.

2°. *Vulgarem seu usualem*, quæ inquitur Matth. cap. 26. v. 20. et 26. Et post hanc videtur lavisse pedes Discipulorum, Joannis cap. 13.

3°. *Sacramentalem seu Eucharisticam*, ita ut post lotionem pedum iterum recumbens (ut dicitur Joannis cap.

13. v. 12.) instituerit hoc Sacramentum. Unde dum dicitur Eucharistiam instituisse in ultima Cœna, sensus est, in cœnæ illius conclusione, *Post Agnum Typicum, expletis epulis, ut canit Ecclesia.*

N. 10. DE MATERIA EUCHARISTIÆ CONFICIENDÆ IN COMMUNI.

S. Thom. quest. 74. art. 1. et 2.

I. *Materia est Panis et Vinum.* II. *Est de fide.* III. *Rationes congruentiæ.*

I. PRÆTERMISSIS variis circa materiam Eucharistiæ erroribus, dicitur quòd duplex partialis sit materia transiens, seu materia Eucharistiæ conficiendæ sive consecrationis, nempe Panis et Vinum.

II. Est de fide, definitum in variis Conciliis, signanter in Trid. sess 13. variis capitibus. Accedit unanimis traditio utriusque Ecclesiæ Græcæ et Latinæ.

Probatur etiam ex scriptura Sacra: sic Matth. cap. 26. v. 26: *Cœnantibus autem eis, accepit Jesus Panem, &c. v. 27. et accipiens calicem, &c. v. 29. non bibam amodò de hoc genimine vitis, &c.*

III. Adfert S. Thomas hic art. 1. in c. varias congruentias, inter quas præcipuè sunt duæ: 1º. sicut aqua assumitur in Baptismo, quia corporalis ablutio communiter fit in aqua; ita Panis et Vinum, quibus communiùs homines reficiuntur, convenienter assumuntur in hoc Sacramento ad usum spiritualis manducationis.

2º. Quia aptissimè significant effectum Eucharistiæ respectu totius Ecclesiæ, qui est unio fidelium cum Christo et inter se in unum Corpus Mysticum; sicut Panis conficitur ex diversis granis, et Vinum fluit ex diversis uvis. Huc spectat illud Apostoli, 1. ad. Cor. cap. 10. v. 17. *Unus Panis, unum corpus multi sumus, omnes qui de uno Pane participamus.*

N. 11. DE REQUISITA MATERIÆ CONSECRANDÆ PRÆSENTIA ET DETERMINATIONE.

- I. *Debet esse præsens moraliter.* II. *Ut in exemplis.*
 III. *Quantitas materiæ non est determinata,* IV. *sed per consecrantem determinanda.*

AN, et quomodo materia consecranda debet esse præsens consecranti?

I. R. Debet sic esse præsens moraliter, ut per pronomen *hoc et hic* sensibiliter possit demonstrari: idque requiritur ad valorem consecrationis, cuius alioquin verba demonstrativa non verificarentur.

II. Hinc deduces 1° invalidè consecrari materiam positam post tergum sacerdotis, Hostiam collocatam sub mappa, sub pede calicis, &c.

2° Non tamen esse necessarium, ut materia videatur vel tangatur, aut sono verborum quasi feriat, sed sufficere quòd per pronomen *hoc et hic* sit demonstrabilis, sive in se, sive in alio tanquam continente ordinario: et sic validè consecrantur Hostiæ in cumulo sub aliis latentes, aut in ciborio vel pixide clausæ: juxta Rubricas tamen debet pixis Hostias consecrandas continens aperiri in ipsa consecratione, sicut in prima oblatione.

Notandum, scrupulosam et indecoram esse praxim eorum, qui os proximè admovent, et halitum quasi inspirant in calicem et panem consecrandum; Rubricæ enim solummodo præscribunt in consecratione stare capite inclinato, et verba distinctè, secretò et reverenter proferre.

AN, et quomodo materia consecranda debet esse determinata?

III. R. 1° Docet S. Thomas quæst. 74. art. 2. quantitatem illius non esse determinatam, spectando scilicet institutionem Christi seu valorem Consecrationis: unde Sacerdos validè consecraret materiam quantumvis exiguam, modò sensibilis sit, et salvetur substantia panis et vini: item quantumvis magnam, modò sit moraliter et sensibiliter præsens; ut autem licitè agat, debet Sacerdos circa quantitatem materiæ consecrandæ observare consuetudinem Ecclesiæ.

IV. 2° Materia consecranda debet esse determinata in particulari per intentionem consecrantis, idque ad valorem sacramenti, tum propter pronomina demonstrativa *hoc* et *hic*, tum quia actiones sunt circa singularia et determinata: sufficit tamen determinatio in toto objecto, quod proponitur, v. g. quòd Sacerdos intendat consecrare omnes Hostias præsentis, licèt illarum numerum ignoret. Vide Num. 39. et tres sequentes *de Sacramentis in genere*.

COROLLARIA.

UNDE inferes 1° invalidam esse Consecrationem, ut dicit Missale Romanum *de defectibus Missæ*, si quis habeat coram se undecim Hostias, et intendat solùm decem consecrare, non determinans quas decem intendat, non consecrat... secùs, si putans quidem esse decem, tamen voluit omnes consecrare, quas coram se habebat: ... atque ideo omnes Sacerdotes talem intentionem habere debent, scilicet omnes consecrandi, quas ante se ad consecrandum habent.

Ob hanc intentionem, si Sacerdos in manibus inscienter habeat duas majores Hostias, habentur ambæ consecratæ; præscribitque Missale Romanum, utramque simul esse sumendam.

2° Non consecrari Hostias positas in Altari, inscio omnino Sacerdote; voluntas enim non fertur in incognitum.

3° Secùs verò, si Sacerdos ipse vel alter, ipso jubente vel advertente, eas consecrandas ad Altare detulerit; licèt tempore consecrationis ad eas non reflectat: quia remanet intentio virtualis; modò tamen tempore consecrationis repositæ sint Hostiæ tali modo et loco, sicut Hostiæ consecrandæ in Altari deponi solent.

4° Consecrato Calice, non consecrari guttas Vini exterius Calici adherentes, suppositâ intentione ordinaria: unde sine scrupulo similes guttæ sunt abstergendæ etiam post Consecrationem.

5° De guttis verò Calici interiùs, seu intra cuppam adhærentibus, et à toto separatis, variant sententiæ: quare sollicitus sit Sacerdos eas abstergere ante oblationem vel Consecrationem; post Consecrationem autem abstergi non

possunt, quia fortè sunt consecratæ, sed sumendæ sunt cum speciebus vini vel primâ ablutione.

N. 12. AN UNA MATERIA CONSECRARI POSSIT SINE ALIA?

I. *Validè*, II. *sed illicitè*. III. *Una materia consecratur sine alia*. IV. *Jure Divino*.

I: **RESP.** Imprimis una species seu materia sine alia validè consecratur, ut patet ex veritate formæ Consecrationis, et praxi Ecclesiæ præbentis Eucharistiam sub specie panis adorandam ante consecrationem calicis.

II. Illicitum autem est unam materiam sine alia consecrare non tantùm Jure Ecclesiastico, sed etiam Divino.

III. Probat: quia Concil. Trid. sess. 22. cap. 1. postquam dixit, Christum Patri obtulisse Corpus et Sanguinem suum sub speciebus Panis et Vini, subdit: "Ac sub earumdem rerum Symbolis, Apostolis... eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent præcepit per hæc verba; *Hoc facite in meam commemorationem*: uti semper Catholica Ecclesia intellexit et docuit."

Confirmatur: quia quotiescumque hoc Sacramentum conficitur, simul offertur Deo Sacrificium; ad hujus autem essentiam requiritur consecratio utriusque speciei, ut infra latius ostendetur.

IV. Deinde hoc Sacramentum est institutum per modum convivii spiritualis, quod sub utraque specie perfectiùs et expressiùs significatur. Unde infertur, nequidem Summum Pontificem posse dispensare, ut Sacerdos in aliquo casu consecret unicam speciem.

Obj. Christus in Castello Emmaüs consecravit panem sine vino, Lucae cap. 24. èrgo &c.

R. Imprimis certum non est, Christum ibidem consecrasset.

2°. Similiter incertum est, an simul vinum non consecraverit, licèt Evangelista id non exprimat.

3°. Potuit solum panem consecrasset ex potestate excellentiæ, quam nemini communicavit.

N. 13. QUALIS PANIS SIT MATERIA CONSECRATIONIS?

S. Thom. quæst. 74. art. 3.

I. *Est panis triticeus*, II. *Rationes congruentiæ*. III. *De pane mixto*. IV. *Requiritur panis propriè dictus*, V. *Decoctus aquâ naturali*, VI. *Et incorruptus*.

I. RESP. Solus Panis triticeus est materia consecrationis Corporis.

Probatur ex perpetua praxi et traditione Ecclesiæ Græcæ et Latinæ, et ex Concilio Florentinæ Unitate in Proëmio.

Efficax ratio est sola voluntas Christi, *qui creditur in hujus Panis specie hoc Sacramentum instituisse*, inquit S. Thomas hoc loco.

II. Rationes etiam congruentiæ ibidem dat S. Thomas, scilicet quòd Panis triticeus communiùs apud homines sit in usu; nam alij panes (inquit) videntur introducti in hujus Panis defectum: deinde quia magis confortat, et ita convenientiùs significat effectum hujus Sacramenti.

Hinc collige, invalidam fore consecrationem in pane confecto ex fabis, pisis, castaneis, hordeo, avenâ aliisque similibus, quæ specie differunt à tritico: quibus S. Thom. (quibusdam contradicentibus) annumerat far, speltam et amidum.

Panem siligineum tanquam materiam sufficientem admittit S. Thomas hîc ad 2. Plures tamen negant: unde est materia dubia.

Unde nec in pane siligineo, nec in quavis alia materia dubia licet consecrare, etiam in necessitate. Vide Num. 13. *de Sacram. in genere*.

Quid si Panis foret confectus partim ex tritico, partim ex alio grano?

III. R. Si admixtio alterius grani foret tam exigua, ut morali æstimatione Panis censeatur adhuc triticeus, tunc esset materia sufficiens; aliàs non. S. Thom. hîc ad 3.

IV. Dum Panis triticeus dicitur materia consecrationis, intelligitur talis Panis verus et propriè dictus; unde non sufficeret massa farinæ triticeæ aquâ subacta, aut

incocta, aut elixa, aut sole torrida, &c. sive specie physicâ differat à pane, sive non.

V. Aqua, quâ farina coalescit, debet esse naturalis; idque juxta S. Thomam hac quæst. art. 7. ad 3. *de necessitate Sacramenti*; nisi iterum alterius mixtio foret exigua: quia Christus requisivit panem usualem et propriè dictum. Quidam sufficere putant, quod Panis fiat ex aqua rosacea, lacte vel aliquo simili; sed alii communiter negant; unde Missale Romanum dicit esse dubium, an Sacramentum conficiatur, quando Panis factus est ex aqua rosacea vel alterius distillationis.

VI. Debet etiam Panis in sua specie esse incorruptus; si autem quædam esset ad corruptionem dispositio, validè quidem consecratur, sed illicitè. S. Thom. hic ad 4.

Debet ex præcepto et usu Ecclesiastico Panis consecrandus apud Latinos esse figuræ orbicularis. Aliter refertur de Græcis.

An licet celebrare in Hostia minori, qualis datur Laicis communicantibus?

R. Non licet, dum major haberi potest; si autem magna haberi non possit, licitum esse in parva, seposito scandalo, celebrare privatim: imo etiam publicè, v. g. ut populus die festo Missam audiat, docet Marchantius et Neesen.

N. 14. AN ADHIBERI DEBEAT PANIS AZYMUS, AN FERMENTATUS?

S. Thom. art. 4.

- I. *Valet Consecratio in pane azymo et fermentato.* II. *Sed quisque debet servare ritum sua ecclesie,* III. *Quamvis sit in alia Ecclesia,* IV. *Nisi ibi fuerit domicilium.*

PRÆNOTANDUM, quòd Panis fermentatus sit ille, cui fermentum est injectum, vi cujus elevatur et dilatatur massa, ex qua panis conficitur; azymus verò, cui nullum fermentum est impositum. In fermentato consecrant Græci, in azymo Latini. His prænotatis,

I. R. De fide est, nihil referre ad essentiam seu valorem Sacramenti, sive consecretur panis fermentatus, sive azymus.

Probatur ex Conc. Flor. in art. Fidei à Græcis subscripto, ubi dicitur: "Definimus insuper, in azymo, sive in fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici." Patet etiam ex eo, quòd uterque sit verus et propriè dictus Panis triticeus.

Hinc Ecclesia non reprehendit usum Ecclesiæ Græcæ, sed condemnat schisma et hæresim Græcorum schismaticorum, qui improbant Ecclesiæ Latinæ consuetudinem, asserendo, illam esse contra veritatem Sacramenti.

II. Tenetur tamen unusquisque Sacerdos servare ritum et consuetudinem suæ Ecclesiæ, ut iterum habetur ex Florent. in decreto unionis: et hanc obligationem ita gravem reputant plerumque Theologi, ut asserant, neque ad communicandum infirmum, neque ut populus die festo audiat Missam, licere hunc ritum pervertere: sed in solo casu integrandi Sacrificium, putà si Sacerdos Latinus post consecratam utramque speciem deprehenderet speciem Panis v. g. esse substantialiter defectuosam, nec posset Panem azymum obtinere.

Quid in hoc puncto agendum Sacerdotibus Græcis, dum commorantur in partibus Latinorum, et è contrà?

R. 1°. Si inter Latinos sit Ecclesia Græcis destinata, tenetur ibi Græcus Ecclesiæ suæ ritum servare: idem è converso de Latinis.

2°. Si talis Ecclesia destinata non sit, et Græcus inter Latinos versetur tanquam peregrinus; tunc passim dicunt Authores, quòd possit vel Ecclesiæ Latinorum se conformare, juxta regulam de Lege locali; vel etiam, secluso scandalo, propriæ Ecclesiæ morem tenere, quod huic Legi est speciale: idem dicunt de Latino in Græcia peregrino.

III. Alii tamen, ut Juenin, Gonet, Billurat, &c. sustinent, quòd in casu quisque debeat servare ritum propriæ suæ Ecclesiæ, nec liberum sit se consuetudini alterius Ecclesiæ conformare: fundantes se in epistola Leonis IX. ad Michaellem Patriarcham Constantinopolitanum, et in Bulla Pii V. *Providentia* de anno 1566. citatque etiam Billuart Constitutionem Benedicti XIV. super Græcorum Ritibus, dicens, ejusdem sententiæ etiamnum esse Græcos.

IV. R. 3°. Si Græcus apud Latinos, ubi nulla Ecclesia Græcis est destinata, fixerit domicilium, tunc servare tenentur ritus Ecclesiæ Latinæ, et è contra : quia tunc illius Ecclesiæ factus est membrum.

Quamvis Græci pro Pane fermentato suas habeant rationes congruentiæ, Latinorum tamen plausibiliores sunt ; præsertim quia ipse Christus consecravit in azymo, ut ostendimus Num. 9. Vide hîc S. Thom. et Authores.

N. 15. QUALE VINUM SIT MATERIA CONSECRATIONIS?

S. Thom. art. 5.

I. *Vinum de vite.* II. *Corollaria.* III. *De vino congelato.*
IV. *Cura circa vinum.* V. *Abusus practici.*

I. RESP. Est omne et solum vinum de vite, quod propriè vinum est, et simpliciter dictum.

Probatur ex perpetuâ traditione, et ex Decr. Concilii Florent. supra citato : item ex instituto Christi juxta illud Matth. cap. 26. v. 29. *Non bibam amodò de hoc genere vitis.*

Obj. Vinum ubique non reperitur : ergo, &c.

R. Cum S. Thom. hic ad I. quòd possit ad omnes terras deferri, quantum sufficit ad usum hujus Sacramenti : idem est de pane triticeo.

Ex dictis collige sequentia :

II. 1°. Quodlibet vinum de vite esse materiam hujus Sacramenti, sive album sive rubrum, sive Gallicum sive Hispanicum, item vinum miraculosè productum, quale fuit in Cana Galilææ ; habebat enim substantiam veri vini de vite

2°. Materia insufficiens sunt vina artificialia ex granis, pomis, pyris, vel a' iis fructibus : item acetum ex vino confectum, agresta, sive liquor ex uvis immaturis expressus, vulgò flandricè *Verjuys*, gallicè *Verjus*, prout et botrus, seu succus in eo adhuc inclusus.

3°. Mustum, sive vinum ex uvis recenter expressum, est quidem materia sufficiens; sed in eo ob ejus impuritatem celebrare non licet, nisi in neccssitate, ut docet S. Thom. hìc ad 3.

III. 4°. De vino congelato disputatur; probabiliùs tamen videtur illud sufficere, utpote retinens substantiam et denominationem vini de vite.

Obj. Aqua congelata non est materia Baptismi: ergo nec hic vinum congelatum.

R. Disp. est, quòd ablutio sit materia proxima Baptismi, quæ fieri nequit in aqua congelata; sed Eucharistia conficitur et subsistit independenter ab actuali sumptione, quæ solùm est applicatio Sacramenti, et quæ hic haberi poterit per degelationem.

Ob probabilitatem tamen oppositæ sententiæ vinum congelatum consecrare non licet.

Frequentiùs hìc contingere potest, materiam esse dubiam ob alterius mixtionem, vel vini alterationem: tota res pendet ab eo, an mixtio vel alteratio sit tam exigua, ut moraliter adhuc sit et dicatur vinum,

IV. Porrò tanti Mysterii reverentia exigit, ut circa adulterationes vini (uti etiam et panis) Sacerdotes et alii, quorum interest, sint valdè solliciti.

Huic suspitioni alterationis subjecta magis sunt vina viliora: item rariora, ut signanter de Hispanico asserunt Neesen et Pauwels.

Marchantius, in *horto Pastorum*, rectè taxat aliquorum Pastorum incuriam, qui tempore æstivo in parva lagena diu conservant vinum pro Missa in Sacristia; quod vinum, quia debile, facilè deficit et eò usque acescit, ut perdat substantiam vini.

V. Addere possumus et hanc indecoram quorundam praxim, dum per publicam subhastationem de procurando et asportando vinum pro Sacrificio contrahitur cum illo, qui ad hoc præ aliis minori pretio se obligat: hic enim, ut ex suo contractu lucretur, vel saltem non perdat, facilè emit ex vilissimis vinis.

Considerent tales, an similia vina ad Mensam Divinam destinata vellent mensæ suæ profanæ apponi.

N. 16. DE AQUA VINO MISCENDA.

S. Thom. quæst. 74. art. 6, 7, et 8.

- I. *Vinum aquâ miscendum* II. *Ob varias significaciones.*
 III. *Non de essentia Sacramenti,* IV. *Sed ex solo præcepto Ecclesiæ.* V. *Graviter obligantis.* VI. *Observanda circa aquam.* VII. *Controversia quid fiat de aqua in consecratione.*

VINUM consecrandum aquâ miscendum esse docet Conc. Flor. supra in proëmio : atque, ut inquit Catech. Rom. part. 2. Num. 18. *de Eucharistia* : " hoc ex Apostolica Traditione perpetuò Sancta Ecclesia servavit."

Hujus mixtionis præceptum ejusque sacræ significaciones repete supra ex Conc. Florent. item ex Trid. sess. 22. *de Sacrificio Missæ*, cap. 7. vide etiam S. Thom. quæst. citata art. 6. in *Corp.*

Admixtio illa non est de necessitate Sacramenti : unde Missale Romanum de defectibus Missæ titulo 4. Num. 7. dicit, aquam apponendam non esse, si celebrans post Consecrationem Calicis reflectat, illam prius non fuisse appositam ; secus verò, si illud advertat ante Consecrationem Calicis.

Nec mixtio illa est præcepti divini ; non enim in Scriptura vel Sanctis Patribus tale præceptum reperitur ; sed est solius præcepti Ecclesiastici, ut loco citato insinuat Trid. dicens : " Monet S. Synodus, præceptum esse ab Ecclesia, &c."

Porrò præceptum illud obligat sub gravi, ut habet Catech. Rom. quia admixtio illa, etsi in se levis, est tamen gravis ratione finis et significacionis.

Debet autem aqua vino admiscenda esse naturalis seu elementaris. Debet esse modicissima, ut loquitur Flor. ante citatum : cujus ratio physica est, ne vinum præsertim debile corrumpatur : ratio mystica est, quòd aqua significet populum fidelem, vinum autem ipsum Christum ; decet autem, ut ipsum caput Christus expressius repræsentetur, quàm populus, qui illi adunatur.

VI. Observa etiam, quòd hæc mixtio fieri debeat ab ipso Sacerdote in Missa privata, et a Subdiacono in Missa Solemni: item fieri debeat in ipso Sacro Calice et tempore Missæ, nempe ante oblationem vocalem Calicis, nisi quòd apud quosdam Religiosos fiat mox ab initio Missæ.

VII. Superest quæstio, quid fiat in Consecratione de illa aqua vino consecrando admixta.

Tres sententiæ referuntur ex Innocentio III. Prima dicebat, aquam illam converti in aquam, quæ fluxit ex latere Christi; sed hæc opinio nullâ probabilitate nititur.

Secunda vult, quòd aqua illa non mutetur in Sanguinem Christi; sed maneat vini accidentibus circumfusa; hæc etiam opinio vix probabilis est.

Tertia docet, aquam illam converti in Sanguinem Christi: et hæc tanquam certa haberi potest.

At major est controversia, utrùm illa aqua *immediatè* convertatur in Sanguinem Christi; an verò prius convertatur in vinum et sic *mediatè* in Sanguinem Christi. Hoc posterius tenet S. Thomas hic art. 8 in *Corp.* Catechismus Romanus similiter parte 2. Num. 19. Pontificale Romanum parte 1. Tract. 10. cap. 12. ejusdemque sententiæ putat S. Thom. Innocentium III. Vide latius Authores.

N. 17. DE FORMA EUCHARISTIÆ CONFICIENDÆ IN COMMUNI.

S. Thom. quæst. 78. art. 1, 4, 5, et 6.

I. *Series actionum Christi Consecrantis.* II. *Forma Eucharistiæ conficiendæ.* III. *Sunt verba Consecrationis.* IV. *Quibus etiam Christus consecravit.* V. *Et quæ sunt assertivè proferenda.* VI. *Et operantur in fine prolationis.*

I. **SERIEM** actionum Christi in institutione hujus Sacramenti videtur sic rectè ordinare Sylvius: Christus accepit panem in manus, Gratias egit Patri, Pani benedixit: deinde dixit; *Accipite et comedite, hoc est Corpus meum*; ac tum fregit deditque Discipulis. Eodem modo ordinanda videtur series actionum Christi circa Consecrationem Calicis.

Nec refert, quòd aliter referantur apud Evangelistas; non enim attendi debet ad ordinem narrationis, sed ad

ordinem rei gestæ, qui ex sensu et significatione verborum colligitur, ut patet Marci cap. 14. v. 23 et 24.

III. Quænam est forma Eucharistiæ conficiendæ?

R. Sunt verba Consecrationis.

IV. Quamvis autem Christus per potestatem excellentiæ potuerit sinè ullis verbis ponere Corpus et Sanguinem suum sub speciebus Eucharisticis; ex communi tamen sensu Ecclesiæ certum videtur, Christum iisdem verbis consecrasset. Vide S. Thomam hic art. 1. ad 1. Ubi etiam in *Corp.* duplicem notat differentiam formæ Eucharistiæ conficiendæ à formis aliorum Sacramentorum.

V. Observa, quòd non sufficiat verba Consecrationis proferri *narrativè*, sed oporteat ea ex Persona Christi proferre *assertivè*: quandoquidem Sacerdos non solùm narret, Christum per ea verba Panem et Vinum convertisse in suum Corpus et Sanguinem; sed etiam ipse iisdem verbis tanquam Minister secundarius faciat illam conversionem. Verba autem præcedentia, *qui pridie quàm pateretur, &c.* ad formam non spectant, sed solùm *narrativè* dicuntur. Ideo tamen tempore Consecrationis non est scrupulosè allaborandum, ut verba in sensu assertivo proferantur; eo ipso enim, quo habetur voluntas consecrandi, sive faciendi quod Christus instituit, implicita et sufficiens habetur voluntas proferendi verba in sensu assertivo.

VI. S. Thomas quæst. cit. art. 4. ad 3. ostendit, quòd verba Consecrationis suum effectum scilicet conversionem Panis in Corpus, &c. consequantur in fine prolationis, seu in ultimo instanti prolationis verborum, cum ordine tamen ad præcedentia verba.

VII. Artículo 5. ad 3. docet, quòd rem significatam non præsupponant, sicut propositiones speculativæ; sed tanquam propositiones practicæ eam significando efficiant.

Artículo 6. ostendit, quòd verba Consecrationis Panis habeant completum suum effectum ante prolationem verborum Consecrationis Calicis; ut etiam supra dictum est Num. 12.

N. 18. DE FORMA CONSECRATIONIS PANIS.

S. Thom. 3 quæst. 78. art. 2.

I. *Forma Consecrationis Panis.* II. *Hoc.* III. *Est.* IV. *Enim Corpus.* V. *Meum.*

SICUT materia consecrationis est duplex partialis, scilicet Panis et Vinum, ita etiam est duplex forma partialis utriusque materiæ correspondens.

Quænam est forma Consecrationis Panis?

I. R. Usitata est hæc: *Hoc est enim Corpus meum*: omnia illa verba sunt essentialia præter *enim*, quæ vox tantum additur pro continuatione sermonis. Qui illam tamen voluntariè omitteret, juxta plures graviter peccaret: quod magis certum est de illo, qui omitteret verba præcedentia: *Qui pridie quàm pateretur, &c.*

Explica singula verba illius formæ?

II. R. Pronomen *hoc* duplici sensu accipi potest: vel *substantivè*, sensusque propositionis erit: *hoc*, quod vobis trado sub his involucris, *est Corpus meum*. Vel sumi potest *adjectivè*, et referri ad *Corpus meum*; et sic sensus erit: *Contentum sub speciebus Panis in fine prolationis est Corpus meum*; vel juxta alios: *Hoc Corpus est Corpus meum*. Hunc sensum præferunt ob paritatem expressionis in forma Calicis, ubi ponitur pronomen *hic*.

Nec ideo forma est propositio identica, licet pronomen *hoc* designet *Corpus*: quia non designat *Corpus* eodem modo; etenim in subjecto designat *Corpus* confusè et indeterminatè significando rem contentam, et in prædicato in fine prolationis significat determinatè ipsum Corpus Christi: sicut v. g. demonstrando hominem dicerem: *Hoc animal est homo*: ubi in subjecto quidem homo significatur, sed magis determinatè in prædicato.

Si loco *hoc* poneretur *illud* vel *istud*, juxta Daelman invalida foret Consecratio: quod Sylvius et alii quidem admittunt de particula *illud*; sed dicunt, particulam *istud* rem præsentem sufficienter designare, adeoque sic etiam valere Consecrationem.

Certò invalida foret consecratio, si loco *hoc* diceretur *hic* adverbialiter: quia licèt in casu significetur præsentia Corporis Christi, non tamen ipsa Transubstantiatio.

Si verò quis per ignorantiam aut inadvertentiam loco *hoc* diceret *hic* in masculino, valeret Consecratio: quia licèt peccetår contra Latinitatem, non importatur tamen sensus substantialiter diversus ab illo, quem habent verba benè prolata. Idem foret, si quis tali modo diceret v. g. *Hoc est Corpus meum*:

III. Verbum *est* debet sumi propriè significans, completà pronuntiatione verborum, identitatem subjecti cum prædicato, adeòque sinè ullo tropo, ut infra monstrabitur.

Porrò verbum præsentis temporis modi indicativi ita est de essentia formæ, ut si loco illius poneretur *sit*, *erit* vel *fiat*, nullà esset Consecratio; quia non significaretur Transubstantiatio facta, sed facienda.

IV. De particula *enim* jam dictum est.

Nomen *Corpus* accipitur propriè et strictè, prout distinguitur contra sanguinem, comprehendens carnem, ossa, nervos, &c. adeoque si loco vocis *corpus* diceretur *caro* non valeret Consecratio; nisi juxta aliquòs per ly *caro* velent idem intelligere ac per ly *corpus*.

Pronomen *meum* determinat prædicatum *corpus* ad significandum Corpus Christi, in cujus Persona Sacerdos loquitur: unde hujus defectu invalida foret Consecratio, si quis diceret: *Hoc est Corpus Christi*.

N. 19. DE FORMA CONSECRATIONIS VINI.

S. Thom. quest. 78. art. 3.

I. *Essentialia sunt sola verba priora.* II. *Hic est enim Calix Sanguinis mei.* III. *Novi et Æterni Testamenti.* IV. *Mysterium fidei.* V. *Qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem Peccatorum.*

QUÆNAM est forma Consecrationis Calicis?

R. Usitata est hæc: *Hic est enim Calix Sanguinis mei Novi et Æterni Testamenti, Mysterium fidei, qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum.*

Quænam in illa forma sunt essentialia?

I. R. Hæc sola: *Hic est Calix Sanguinis mei*; vel æquivalentia: *Hic est Sanguis meus*: essentialis non est particula *enim* eodem modo ac supra. Nec etiam cætera, nempe *Novi et Æterni Testamenti*, &c. tum quia in omnibus Græcorum liturgiis non habentur, tum quia tam completè significatur, adeoque et efficitur conversio Vini in Sanguinem sinè illis verbis, quàm significatur et efficitur conversio Panis in Corpus Christi per hæc: *Hoc est Corpus meum*, sinè istis: *quod pro vobis tradetur*.

Obj. S. Thom. loco citato in *Corp.* dicit, verba illa *Novi et Æterni Testamenti*, &c. esse de substantia formæ: ergo, &c.

R. Ob hanc expressionem putat Gonet cum aliis pluribus Thomistis, S. Thom. esse contrariæ sententiæ; sed Sylvius, Daelman, Billuart, &c. dicunt, S. Thom. *per substantiam formæ* non intelligere *essentiam formæ*, sed ejus integritatem, ut disertè patet ex art. 1. ejusdem quæst. ad 4.

Interim observa, sequentia illa verba: *Novi et Æterni Testamenti*, &c. sub gravi esse exprimenda, neque ante finem præberi posse Calicem adorandum.

Explica illam formam.

II. R. *Hic* ob rationem datam supra non potest sumi adverbialiter, sed pro pronominè *hic*. De particula *est* et *enim* etiam dictum est. *Calix Sanguinis mei*, sive continens Sanguinem meum, idem est, quod Sanguis meus, sicut dicitur vas aquæ; figuratâ quidem locutione, sed obviâ.

Potius dicitur *Calix Sanguinis mei*, quam *Sanguis meus*, ut significetur, quod Sanguis Christi ibi contineatur per modum potûs, et quod ibi exhibeatur Calix metaphoricus Passionis Dominicæ.

III. *Novi et Æterni Testamenti*; tum quia sicut Vetus Testamentum fuit confirmatum Sanguine animalium, Exodi cap. 24. ita Novum Sanguine Christi: tum etiam quia Sanguis ille spectat ad Novum Testamentum tanquam ejus pars.

Vocatur *novum*, ut contra *vetus* distinguatur: dicitur *eternum*, quia usque ad finem mundi est duraturum, et quia est de bonis spiritualibus et æternis, cum *vetus* esset de bonis temporalibus tantum.

IV. *Mysterium fidei*: quia Sanguis Christi latens sub speciebus vini est res solâ fide cognoscibilis, et quia Christi Sanguis, quatenus in Passione effusus, est objectum fidei, quâ justificamur.

V. *Qui pro vobis* Apostolis, et *pro multis*, tam Judæis quam Gentilibus, imò pro omnibus (qui *omnes* sunt multi) quoad sufficientiam effundetur in Cruce, et etiam hic in Cœna per libationem oblationemque in Sacrificium. *In remissionem Peccatorum*, quæ est effectus Passionis Christi æquè ac hujus Sacrificii.

Ampliores explicationem dant Scripturæ Sacræ Interpretes.

Collige ex hoc et præcedenti Num. valdè periculosum esse quidquam in verbis Consecrationis omittere vel mutare, neque id sinè peccato fieri posse.

N. 20. DE REALI CHRISTI PRÆSENTIA IN EUCHARISTIA ET ERRORIBUS OPPOSITIS

S. Thom. quæst. 75. art. 1

I. *Heresis Berengarii*. II. *Albigensium et Wicleff, Calvini, &c.* III. *Quos omnes damnat Tridentin.* IV. *Duplex error Lutheri* V. *A Tridentino proscriptus.* VI. *Huic Sacramento debetur cultus patriæ.*

I. **DOGMA Catholicum** de reali Christi præsentia in Eucharistia huc usque constans et indubitatum inter fideles, sæculo undecimo Berengarius Turonensis, Archidiaconus Andegavensis, primus palam negavit, asserens, Eucharistiam merum esse Corporis Christi signum. Hæc autem hæresis à Viris doctissimis fuit impugnata et damnata in variis Conciliis: et quamvis aliquoties relapsus sit, poenitentem tamen et Catholicum obiisse, plures testantur.

II. Berengarium secuti sunt Albigenses et Wicleff, qui docuit substantiam Vini materialis et Panis materialis manere in Sacramento Altaris.

Sæculo decimo-sexto Carlostadius, Zuinglius, Bucerus, Calvianus, et post eum Calvinistæ similiter docuerunt, Eucharistiam esse meram et nudam Corporis Christi figuram.

III. Contra quos ita definit Concil. Trid. sess. 13. can. 1. " Si quis negaverit, in Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramento contineri verè, realiter et substantialiter Corpus et Sanguinem, unâ cum Anima et Divinitate Domini nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, sed dixerit tantummodo esse in eo, ut in signo, vel figurâ, aut virtute; anathema sit."

Ubi Tridentinum contra fraudes et ineptias Calvinistarum utitur his terminis: *verè*, non repræsentativè, per figuram: *realiter*, non tantum effectivè per fidem: *substantialiter*, non tantum objectivè per operationem sive virtutem à Christo diffusam.

IV. Veritatem hanc libenter etiam negasset Lutherus, sed clarissimis Scripturæ testimoniis convictum se fatetur in Epistola ad Argentinenses. Bellum tamen Ecclesiæ Romanæ indicens sustinuit impanationem, sive cum Corpore et Sanguine Christi remanere substantiam Panis et Vini.

Alter Lutheranorum error est, Christum in Eucharistia præsentem non esse nisi in ipsa sumptione.

V. Priorem Lutheranorum errorem damnat Trid. sess. 13. can. 2. et posteriorem can. 4. eumque refutavimus Num. 4.

Ex quo ulterius infertur, Christum in hoc Sacramento esse adorandum cultu latriæ, ut docet Trid. hic cap. 5. et can. 6. id simpliciter negant Calvinus et Calvinistæ: Luthero autem Eucharistiæ adoratio primò visa est res indifferens, deinde etiam utilis et necessaria; moderni verò Lutherani alii concedunt in sumptione, alii nequidem in sumptione adorationem.

N. 21. PROBATUR REALIS PRÆSENTIA EX JOAN. CAP. VI.

I. *Ex Joan. cap. 6. probatur, Christum* II. *Esse verè,*
 III. *Realiter,* IV. *Substantialiterque præsentem in Eucharistia.*

PRÆNOTANDUM, tres distingui partes in capite citato: in prima usque ad versum 25. agitur de cibo materiali, sive de multiplicatione quinque panum, quibus Christus pavit quinque millia hominum.

I. In secunda agitur usque ad v. 52. de cibo merè spirituali, nempe fide in Christum incarnatum; in tertia autem parte à v. 52. usque ad finem capituli agitur de manducatione reali et Sacramentali Carnis Christi. His prænotatis,

II. Probatur hoc ultimum: quia Christus promittens hoc Sacramentum dicit v. 52. *Panis, quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita*, significans, carnem suam verè dandam per modum cibi, non in signo tantum et figura; quia v. 59. opponit illam Mannæ, quæ erat hujus Sacramenti figura. III. Designat etiam, carnem suam *realiter* dandam, et non solum fide: quia loquitur de re nondum factâ, sed futurâ: manducatio autem spiritualis per fidem et tunc erat et etiam fuerat sub veteri lege: nec aliàs v. 56. debuisset distinguere inter cibum et potum spirituales.

IV. Similiter non significat, carnem suam dandam solâ virtute et energiâ, sed *substantialiter*, ut colligitur ex eo, quòd ob illa verba Judæi litigantes dicerent v. 53.; *Quomodo potest hic nobis carnem suam dare ad manducandum?* quibus dixit Christus v. 54. *Nisi manducaveritis carnem filii hominis, &c.* Et inde magis scandalizati dixerunt v. 61. *Durus est hic sermo, &c.* quem tamen adhuc confirmabat v. 63. exemplo futuræ sui Corporis Ascensionis, et dum v. 67. *Multi Discipulorum ejus abierunt retrò*, intelligentiam eorum non correxit, quòd aliàs pro more suo postulare videbatur infinita optimi Magistri bonitas, si verba illa de solo spirituali manducatione intellexisset; quinimo Apostolos suos interrogavit, num etiam vellent abire, ne quidquam de veritatis rigore remitteret.

Obj. Ipse Christus promissionem suam explicat de spirituali manducatione, dicens v. 64. *Spiritus est qui vivificat: caro non prodest quidquam: Verba, quæ ego locutus sum vobis, spiritus et vita sunt.*

R. Non corrigit Christus intelligentiam eorum de reali ejus præsentia in Eucharistia, sed solummodo carnalem intelligendi modum, juxta illud S. Augustini Tract. 27. in Joannem: "Non prodest quidquam caro; sed quomodo illi intellexerunt? Carnem quippè intellexerunt, quomodo in cadavere dilaniatur, aut in macello venditur." Vide latius Authores.

N. 22. PROBATUR IDEM DOGMA EX VERBIS INSTITUTIONIS.

I. *Probatur ex verbis institutionis.*

ETENIM verba : *Hoc est Corpus meum : Hic est Sanguis meus*, à tribus Evangelistis Matthæo, Marco et Luca, atque ab Apostolo I. ad Cor. 11. relata, clarissima sunt, et in sensu proprio, naturali et obvio intellecta important realem præsentiam Corporis et Sanguinis sub speciebus Panis et Vini; atqui verba sic debent intelligi, non autem impropiè et figuratè.

1°. Ex regula interpretandi Scripturam Sacram rectissima, quam tradit S. August. lib. 3. de Doctrina Christiana, cap. 10. scilicet verba Scripturæ in proprio et naturali sensu intelligenda esse, quoties nihil continent, quod ad morum honestatem aut fidei veritatem referri non possit, seu quoties nihil obstat in contrarium: ergo, &c.

2°. Ex circumstantiis, quæ omnes conspirant in sensum proprium et naturalem; Christus enim condebat Testamentum, Sacramentum instituebat, Legem sanciebat juxta illud Lucæ: *Hoc facite in meam commemorationem*; dogma singulare tradebat, et amicos instante morte alloquebatur; atqui hæc omnia fieri solent, propriâ naturali et obvia locutione, non metaphoricâ aut figuratâ: ergo &c.

3°. Verba illa dicta sunt illis, quibus (ut dicitur Lucæ cap. 8. v. 10.) *Datum est nosse Mysterium Regni Dei, cæteris autem in parabolis*, quas etiam Discipulis seorsum Christus solebat explicare; hoc autem hîc factum fuisse nullibi legitur.

4°. Plus quàm figuram Corporis et Sanguinis Christi necessariò evincunt, quæ addit Apostolus de sumente indignè hoc Sacramentum: *Reus erit Corporis et Sanguinis Domini. Item, Qui manducat et bibit indignè, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans Corpus Domini.*

Objiciunt Hæretici, quòd in verbis formæ verbum *est* sumatur impropiè pro *significat*: similiter ut Lucæ cap. 8. v. 11. *semen est verbum Dei.* Joan. cap. 15. v. 1, *Ego sum*

vitis vera. 1. ad Cor. 10. v. 4. *Petra autem erat Christus,* Gen. 41. v. 26. *Septem boves pulchræ et septem spicæ plenæ, septem ubertatis anni sunt.*

R. Verum est, quòd in multis Scripturæ locis verbum *est* sumatur improprie et figuratè; sed illud tunc ex circumstantiis, puta somnii, parabolæ, &c. evidenter colligitur, ut apud interpretes et alios hic videri potest; in casu autem nullæ circumstantiæ idem denotant, sed omnes potius contrarium, ut constat ex dictis.

Hæretici quidam metaphoram ponunt in verbis *Corpus et Sanguis*; sed hoc facile refellitur ex eo, quòd Apostolus 1. ad Cor. 11. v. 24. illis verbis: *Hoc est Corpus meum,* subjungat: *Quod pro vobis tradetur*; Matthæus et Marcus verbis: *Hic est Sanguis meus,* addant: *Qui pro multis effundetur.*

N. 23. IDEM DOGMA PROBATUR EX TRADITIONE.

I. *Probatur ex Traditione.* II. *Et ex continua possessione.*
 III. *Item ex Miraculis.* IV. *Regulæ pro intelligentia S.S. Patrum.*

I. Id clarè probat inter alios Bellarminus ex Patrum et Conciliorum Testimoniis, quæ à tempore Apostolorum per singulas ætates Ecclesiæ deducit.

II. Idem ulterius invictè probatur ex præscriptione seu continua possessione hoc modo: certum est, quòd sæculo undecimo tempore Berengarii tota ecclesia Catholica realem Christi in Eucharistia præsentiam agnosceret, ut patet ex ipsa confessione Berengarii ejusque condemnatione; atqui nullum est assignabile tempus, quo illa fides sit in Ecclesiam introducta; quod tamen ostendi posset, si non esset ab ipsis Apostolis et Christo, quia debuisset esse postea introducta vel *simultaneè* vel *successivè*: si prius (quod omnino est inconceptibile) illud saltem tanquam summe admirabile referrent Historici: si posterius, non potuisset hoc fieri sine perturbatione et contradictione, quod ex Historicis iterum sciremus; ergo hæc est fides à Christo et Apostolis relicta Ecclesiæ, adeòque vera.

Simili argumento aliæ fidei veritates contra Hæreticos ostendi possunt.

Calvinistæ præcipuè objiciunt contra hoc ultimum: quòd talis fides potuerit successivè introduci sinè oppositione vel contradictione, sicuti in Ecclesia sæpe nova inducta est disciplina, v. g. circa tempus dissolvendi jejunium, &c.

R. Alia longè est ratio fidei, alia disciplinæ; illa enim est immobilis: hæc verò est mutabilis pro varietate temporum et circumstantiarum. Deinde nova disciplina potest induci absque eo, quòd damnetur antiqua; sed novum fidei Dogma importat falsitatem contrariæ opinionis. Tandem mutationes disciplinæ non sunt ita obscuræ, quin ab Historicis fuerint designatæ; ac pleræque omnes non ubique terrarum, sed in certis locis acciderunt. Vide Pauwels tom. 2. cap. 13. §. 3.

III. Argumentis jam dictis accedit, quòd veritatem præsentia realis Deus confirmaverit per aperta et frequentia miracula, variis locis et temporibus facta.

Hæc hæretici quidem calumniari solent, sed non majori jure, quàm omnis Historiæ fides negetur, et Judæi Miracula Christi explodunt, illa dæmoni adscribendo: cùm gravissimi etiam Patres ea referant, ut videre est apud Bellarminum, Wiggers, &c. imò apud ipsum Apostolum, 1. ad Cor. 5. v. 30, &c.

IV. Nimis longum foret omnia, quæ ex Sanctis Patribus congerunt heterodoxi, refutare: interim pro intelligentia eorum, quæ ex Patribus opponuntur, juvat notare sequentes regulas.

Prima: dum aliqui Sancti Patres Eucharistiam vocant figuram, imaginem, typum, signum, &c. Corporis Christi, hæc multiplici et vero sensu intelliguntur absque detrimento præsentia realis: 1° Ratione specierum Panis et Vini, quæ ex institutione Christi sunt signum, figura, &c. Corporis Christi, non absentis, sed præsentis. 2° Quatenus Corpus Christi, sub speciebus velatum, est signum sui ipsius in propria specie existentis, v. g. pendentis in Cruce, vel Gloriosi in cœlis. 3° Eucharistia quandoque dicitur signum, &c. Corporis Mystici quod est Ecclesia.

Secunda: hoc Sacramentum tam in Scriptura, quàm apud Patres sæpe vocatur *Panis*: 1° Ratione specierum, quæ remanent. 2° Ratione materiæ conversæ in Corpus Christi, sicut Virga Aäron in Serpentem conversa vocatur

adhuc Virga, Exodi cap. 7. v. 12. 38. Quia est Panis Spiritualis animæ.

Tertia: Quando aliqui dicunt, in Eucharistia non esse idem Corpus, quod Filius Dei assumpsit ex Virgine, in quo mortem subiit, &c. tantum intelligunt, non esse idem Corpus quoad statum et affectiones, &c. licet sit idem quoad substantiam.

Quarta: dum quidam Sancti Patres ita extollunt manducationem spiritualem, ut aliam admittere non videantur; solum volunt, externam et realem sine spirituali non prodesse.

Quinta: si quidam Patres, qui scripserunt ante exortas hæreses, subinde minus accuratè locuti sunt, hoc ideo erat, quia sciebant, se à fidelibus nulla dubitatione pulsatis intelligi bono sensu.

Quidam etiam parcè et subobscurè locuti sunt, quia prioribus sæculis sacratiora Religionis Mytheria Paganis, Judæis et Catechumenis occultabantur: tum quia hi erant ad illa intelligenda impares, tum ne ea irrideret et profanarent.

Ex his regulis facilè solvi possunt omnia, quæ hæretici proponunt ex Sanctis Patribus.

N. 24. SOLVUNTUR OBJECTIONES EX SCRIPTURA ET A RATIONE.

1. *Notæ contra hæreticos.*

Obj. I. CHRISTUS jussit Eucharistiam perfici in sui Commemorationem, Lucæ cap. 22. v. 19. Atqui memoria est tantum de re absente, non præsentem: ergo, &c.

R. Sensus verborum Christi est: *Hoc facite in memoriam Passionis et mortis meæ*, ut patet ex Apostolo I. ad Cor. cap. 11. v. 26, Passio autem Christi nec tunc erat, nec jam est præsens.

Præterea minor in sua generalitate est falsa; quia etiam datur memoria rei præsentis, præsertim si non sit visibilis seu sensibilis.

Obj. II. Juxta varia Scripturæ loca Christus non est amplius in hoc mundo, sed ascendit in Cælum, ut Matth. cap. 26. v. 11. Joan. cap. 16. 16. v. et Act. 3. v. 21.

R. In illis tantum agitur de præsentia Christi visibili,

non autem invisibili seu Sacramentali, quam habet in Eucharistia.

A ratione objiciunt Hæretici, quòd nostrum Dogma sit rei impossibilis et involventis implicantiam, putà quòd Christus sit Corpore præsens in pluribus locis sub parva Hostia.

I. R. Præter solutionem similium in particulari (quas vide apud Tournelly, &c.) generaliter respondetur, corrigendum esse Hæreticorum præjudicium, ostendendo, captivandum esse intellectum in obsequium fidei: pro quo juvabunt sequentia.

1° Meminisci, esse Mysterium fidei, et fidem esse argumentum rerum non apparentium.

2° Allegare alia Mysteria rationi impervia, ut Sanctissimæ Trinitatis et Incarnationis.

3° Argumentari à minori ad majus hoc modo: plurima sunt in rebus naturalibus potiùs mirabilia quàm explicabilia: ergo à fortiori in Mysteriis fidei.

4° Allegare quædam similia: v. g. juxta Theologos anima est tota in toto corpore, et tota in singulis partibus. Christus ex sepulchro et utero clausis egressus est, mutavit aquam in vinum, &c. quæ fides docet, et ratio non explicat.

5° Proponere quòd Ecclesiæ Patres semper agnoverint in Eucharistia stupenda Miracula et Mysteria inscrutabilis veritatis: ac proinde ex ejusmodi argumentis hæreticorum non infirmatur, sed è contra stabilitur veritas Dogmatis Catholici.

N. 25. DE TRANSUBSTANTIATIONE.

S. Thom. quæst. 75. art. 2, &c.

I. *Transubstantiatio.* II. *Contra Lutherum. Probatur ex traditione.* III. *Et ex verbis institutionis.* IV. *Panis non annihilatur, sed convertitur.* V. *Corpus Christi hic non creatur nec adducitur, sed reproducitur.* VI. *Transubstantiatio fit in instanti.*

I. TRANSUBSTANTIATIO (docente Conc. Tridentino sess. 13. cap. 2.) est mirabilis illa et singularis conversio totius substantiæ Panis in Corpus, et totius substantiæ Vini in Sanguinem Christi, manentibus dumtaxat speciebus Panis et Vini.

Illā vox *Transubstantiatio*, licet non reperiatur in Scriptura, rectè tamen ab Ecclesia consecratur et adhibetur ad explicandas illas veritates, quæ in Scripturis et Traditione reperiuntur, eisque oppositas hæreses excludendas: sicut Ecclesia rectè adoptavit nomina *consubstantialitas*, *Trinitas*, *Deipara*, &c. quia quod illa verba significant, verè ex Traditione et Scriptura habetur.

II. Transubstantiationem negant Lutherus et Lutherani dicentes remanere substantiam Panis et Vini simul cum Corpore et Sanguine Christi.

Contra quos probatur 1°. Ex perpetua traditione similiter ac supra contra Calvinistas argumentando. Testimonia Patrum et Conciliorum à tempore Apostolorum videre est apud Bellarminum.

III. 2°. Probatur ex verbis institutionis, quo argumento utitur etiam Tridentinum sess. 13. cap. 4. Dicens: " Quoniam autem Christus Redemptor noster Corpus suum id, quod sub specie Panis offerebat, verè esse dixit; ideò persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, idque nunc denuo Sancta hæc Synodus declarat, per Consecrationem Panis et Vini conversionem fieri totius substantiæ Panis in substantiam Corporis Christi, &c."

Vis hujus argumenti consistit in eo, quòd si substantia Panis, prolata formâ, remaneret, eadem substantia demonstraretur per pronomen *hoc*, utpote sensibiliber et tunc magis principaliter præsens; atqui sic forma foret falsa; cum falsum sit, quòd substantia Panis sit Corpus Christi. Idem est de forma Calicis.

Obj. I. Demonstrando Dolium continens Vinum, verè dico; *Hoc est Vinum*: ergo Demonstrando Panem continentem Corpus Christi, poterat Christus verè dicere: *Hoc est Corpus meum*.

R. Disparitas est, quòd dolium ex natura sua et communi hominum usu sit ordinatum ad continendum vinum: et ita omnes benè intelligunt, quòd demonstrando continens significetur contentum. Panis autem neque ex Christi institutione ordinatus est ad continendum Corpus Christi; proinde sic demonstrando panem continentem Corpus Christi, non magis significaretur Corpus Christi, quam aliquis demonstrando Panem cui inclusisset nummum Aureum, verè dicere posset: *Hoc est Aureum*.

Obj. II. Certificatur forma remanentibus speciebus Panis: ergo etiam verificaretur remanente substantia Panis.

R. Disparitas est, quod ex natura et communi usu loquendi pronomen *hoc* non demonstret accidentia, sed ipsam substantiam, utpote magis principaliter præsentem: adeoque in casu pronomen *hoc* non designat accidentia Panis; sed designaret substantiam Panis, si ea remaneret: et consequenter non verificaretur propositio.

Plures objectiones vide apud Daelman et alios.

IV. Cùm transubstantiatio habeat duos terminos, unum à quo, scilicet substantiam Panis et Vini, et alterum ad quem, scilicet Corpus et Sanguinem Christi; disputatur inter Theologos, quomodo vocari debeat ex parte utriusque. Ex parte mutationis quæ Pani et Vino accidit, non posse vocari *annihilationem*, demonstrat S. Thom. hic. art. 3. quia verum non est, substantiam Panis et Vini in nihilum redigi (quod significat annihilari) sed mutari in aliud, scilicet in Corpus et Sanguinem Christi: unde ratione termini à quo rectè dicitur *conversio*.

V. Ob similem rationem actio, quâ ponitur præsens Corpus Christi, non potest dici *Creatio*: quia creare est aliquid ex nihilo producere; Corpus autem Christi conficitur ex Pane.

Neque etiam *adductio*, quasi Corpus et Sanguis ex alio loco huc adducantur, et loco Panis et Vini substituuntur; sed potiùs *reproductio* meritò appellatur: quia idem Corpus et Sanguis, quæ sunt in Cælo et ibidem manent, sub speciebus Panis et Vini producuntur: unde non est productio simpliciter et absolutè, quasi Corpus Christi antea nullibi existat, sed productio tali modo, scilicet sub speciebus Panis et Vini.

VI. Docet S. Thomas hic art. 7. transubstantiationem fieri in instanti: sic nimirum ut in fine prolationis formæ desinat statim substantia Panis et vini, et præsens sit Corpus et Sanguis Christi; ita ut primum instans non existentia Panis sit primum instans præsentia Corporis Christi.

N. 26. DE ACCIDENTIBUS PANIS ET VINI REMANENTIBUS.

S. Thom. quæst. 75. art. 5. et quæst. 77.

I. Remanent accidentia Panis, &c. II. Ob varias congruentias, III. et juxta S. Thom. existunt sine subjecto. IV. Non juxta philosophos. V. Species idem faciunt ac Panis substantia.

I. FACTA Consecratione, accidentia omnia Panis et Vini (seu horum species) remanere, et fides et sensus docent; manent enim eadem magnitudo, idem color, sapor, &c.

II. Sic autem Christus Corpus suum et Sanguinem in Eucharistia dare voluit tum ad Mysterii ritum et reverentiam, tum ad Fidei meritum, tum ad Sacramenti convenientem usum.

Quomodo remanent illa accidentia, cum substantia Panis et Vini non remaneat?

III. R. S. Thomas quæst. 77. art. 1. dicit accidentia illa in Sacramento Divinâ Virtute subsistere extra omne subjectum. Ita enim plures Theologi conformiter ad condemnationem hujus articuli Joannis Wicleff in Concilio Constantiensi: *Accidentia Panis et Vini non remanent sine subjecto in Sacramento Altaris.*

Dicit tamen S. Thomas eâdem quæst. art. 2. in *Corp.* solam quantitatem existere sinè subjecto, cætera verò accidentia existere in quantitate tanquam in subjecto immediato.

IV. Recentiores Philosophi, qui cum Carthesio negant, dari accidens strictæ entitatis, et extra omne subjectum existens, dicunt, illa accidentia subjectari in aëre et sensibus nostris: Concilium autem Constantiense tantum definitivisse accidentia illa manere sinè subjecto, quod est Panis et Vinum, conformiter ad mentem Wicleff.

Quid agere et pati possunt species in Sacramento remanentes?

V. R. Generaliter omne illud, quod agere posset et pati substantia Panis et Vini, si adhuc adesset: et sic species

consecratæ agunt in alia corpora, et vicissim ab ipsis patiuntur: sumptæ nutriunt, alterantur, corrumpuntur, quæ et ad earum corruptionem quandoque aliquid generatur, hæc omnia Deo sic mirabiliter disponente et operante ad celandum Mysterium.

N. 27. DE MODO, QUO CHRISTUS EST IN HOC SACRAMENTO.

S. Thom. quest. 76.

I. Totus Christus est in Eucharistia. II. Partim vi verborum, partim per concomitantiam, III. et sub singulis partibus. IV. Etiam ante divisionem. V. Non tamen pluries in una Hostia indivisa.

I. AN totus et integer Christus est sub qualibet specie?

Responsio affirmativa est de fide. Vide Trid. sess. 13. cap. 3. et can. 3.

Quænam continentur sub qualibet specie ex vi verborum, seu ut S. Thomas dicit, *ex vi Sacramenti*: et quænam per concomitantiam?

II. R. Vi verborum solum Christi Corpus est sub specie Panis, et solus Sanguis sub specie Vini; ipsum autem Corpus est sub specie Vini, et Sanguis sub specie Panis, animaque ipsius sub utraque specie per concomitantiam naturalem, seu ex vi naturalis illius connexionis et concomitantiam, quæ partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit non amplius moriturus, inter se copulantur; Divinitas verò sub utraque specie præsens est per concomitantiam supernaturalem, seu ob admirabilem illam ejus cum Corpore et anima hypostaticam unionem. Vide iterum Trid. loco citato.

Ex dictis reflectunt passim Authores, quòd, si Apostoli in triduo mortis Christi consecrassent, sub specie Panis fuisset Corpus sinè Sanguine et anima, et sub specie vini Sanguis sinè Corpore et anima; sub singula tamen specie fuisset Divinitas: quia quod verbum assumpsit nunquam dimisit. Vide hic Pauwels §. 7. N. 60. cap. 13.

III. An totus Christus etiam præsens est sub singulis ejusque specie partibus ?

R. Iterum de fide est, sic esse præsentem sub qualibet parte specierum, *separatione factâ*, ut definivit Trid. sess. 13. can. 3. cujus ratio est, quòd partes post separationem maneanat consecratæ : ergo etiam sub illis est Christus.

An etiam ante divisionem ?

IV. R. Hoc quidem non est de fide, sed satis certum videtur : quia si Christus contineatur sub singulis partibus post divisionem, debet sub iis etiam esse præsens ante divisionem : cùm consecratione, et non fractione fiat præsens in Eucharistia ; illud satis insinuat Trid. cap. 3. citato, ubi absolutè dicit (nulla separationis factâ mentione) Christum esse præsentem sub qualibet specierum parte.

An ergo Christus in una Hostia indivisa pluries existit ?

V. R. Negativè ; sed unâ et eâdem præsentia est totus in tota ; et totus in singulis Hostiæ partibus : simili aliquo modo, quo anima est tota in toto corpore, et tota in singulis partibus.

Ex dictis observa, quantopere incumbat, Sacerdotibus, sive in Missa, sive in distribuenda communione observare circa particulas speciei consecratæ : quare etiam præscribit Humbertus à Præcipiano in Epistola secunda Pastoralis : “ ut Sacerdos porrigendam Sacram Hostiam exiguâ ac decenti motione supra Ciborium diligenter excutiat, ut, quæ fortè adhærent particulæ, in Ciborium relabantur.”

Cætera, quia speculativa, scilicet quoad extensionem Corporis Christi intrinsecam, non extrinsecam in hoc Sacramento, vide apud Daelman hoc loco observatione sexta.

N. 28. QUAMDIU CHRISTUS REMANET IN HOC SACRAMENTO ?

I. *Donec desinant species.* II. *Nota.* III. *Circa tempus post Communionem.* IV. *Circa renovationem Hostiæ,* V. *et Ciborii purificationem.* VI. *De Miraculo.* VII. *Liquor alius mixtus consecrato Vino.* VIII. *De ultima ablutione.* IX. *Quomodo Pater et Spiritus S. sint in Eucharistia.*

I. RESP. Quamdiu salvæ manent species, sive quamdiu species illæ sic non sunt corruptæ, ut sub illis non remaneret substantia Panis et Vini ; desinit verò Corpus Christi

sub speciebus quando ob harum corruptionem desiisset substantia Panis et Vini, si non fuisset facta Consecratio.

Porro corruptis seu desinentibus speciebus, Christus ab eis non discedit, et multò minùs corrumpitur; seu simpliciter sub iis desinit esse productus.

II. Quamdiu autem vel in stomacho, vel aliter salvæ maneant species satis incertum est; saltem dici nequit, quòd mox post sumptionem desinant: ex quo corollaria quædam notatu digna deducit Pauwels tomo 2. cap. 13. § 7. num. 62., &c.

Inter alia autem dicit, valde probabile esse, quòd hoc Sacramentum conferat suos effectus non solùm in manducatione seu deglutione, sed etiam tamdiu ac præsentia Christi durat in stomacho: consequenter summè laudabile esse saltem per horæ quadrantem hære in templo, seseque accendere in spiritu devotionis et meditationis, ut sic acquiratur continuum gratiæ augmentum.

III. Deinde quòd communicantes, et nominatim Sacerdotes, non statim possint sese convertere ad fabulas et mundana colloquia, sed aliquo tempore sese tenere debeant in secreto, et perfrui Deo suo. Ulteriùs ad minimum per horæ quadrantem convenit abstinere à cibo et potu corporali: quia indecens est, cibum corporalem spirituali conjugere in stomacho.

IV. Item hâc occasione observa, de tempore in tempus Hostiam in Remonstrantia esse renovandam: et tunc notandum, quòd Sacerdos debeat consecrare duas majores Hostias, unam ponendam in Remonstrantia, et alteram sumendam antè antiquam Remonstrantiæ: quia Sacerdos ex præcepto divino tenetur participare de suo Sacrificio sub utraque specie communicando.

V. Idem observandum circa antiquiores Hostias minores consecratas; quo circa etiam nota, Ciborium de tempore in tempus debità esse purificandum, ne antiquiores particulæ adhærentes pixidi ibidem corrumpantur, vel saltem nimis multiplicentur. Unde nullo modo probanda est praxis illorum, qui, non purificato Ciborio, semper Hostias recens consecratas, imponunt super restantes particulas consecratas, etsi abesset omne corruptionis periculum.

VI. Casum, quo miraculosè in hoc Sacramento apparet Caro, Sanguis, vel puer, pertractat S. Thom. quæst. 76. art. 8. et Authores passim.

Quid fit, dum Vino consecrato admiscetur alius liquor?

VII. R. Si qualiscumque liquor in parva quantitate admisceatur respectivè ad Vinum consecratum, præsens manet Sanguis Christi sub specie Vini consecrati: quia per similem mixtionem non solvitur species Vini consecrati, cui alius affusus liquor tantùm circumfunditur, aut certò interfuit.

Si alius liquor specie diversus, v. g. aqua, affundatur in tanta quantitate, ut, si adesset substantia Vini, ea non remaneret; cùm tunc non remaneant species consecratæ, desinit sub illis existere Sanguis Christi.

Idem docet S. Th. quæst. 77. art. 8. in *Corp.* dum Vinum consecrato in tanta quantitate affunditur Vinum non consecratum: quia dicit, non remanere easdem numero species; plures tamen contrarium hìc sustinent, ut Suarez, Sylvius, Wiggers, &c.

VIII. Hinc iterum observent Sacerdotes ut in Missa pro ultima ablutione curent affundi plus aquæ quàm Vini, ut sic certò solvantur Vini consecrati species: quæ aliàs fortè à purificatorio indecenter absumerentur.

IX. Inquirunt hic etiam, an et quomodo Deus Pater et Spiritus Sanctus sint in hoc Sacramento præsentés?

R. Sunt ibi præsentés speciali quadam ratione, licèt non sacramentali; quatenùs nempe cum Filio ibi operantur mirabiles gratiæ effectus; et etiam propter circuminsessionem, seu mutuam unius in altera Persona Divina existentiam; ita ut, si per impossibile non essent ubique, forent tamen hac duplici ratione in hoc Sacramento. Ita communiter Thomistæ.

N. 29. DE MINISTRO CONFICIENTE EUCHARISTIAM.

S. Thom. quæst. 82. art. 1. 2. 5. 7. et 8.

I. *Minister principalis.* II. *Secundarius est Sacerdos.*
 III. *Etiã malus, ut hæreticus, &c.* IV. *Plures Sacerdotes consecrant eandem materiam.* V. *Ut Neomistæ.* VI. *Circa quos notandum.*

DUPLEX est Minister Eucharistiæ, unus conficiens eu consecrationis, alter dispensationis.

I. Quis est Minister Consecrationis?

II. *R.* Principalis est Christus Dominus: secundarius verò agens ex Persona Christi est Sacerdos legitimè ordinatus de quo hic solùm agitur.

Ratio efficax est sola voluntas Christi solos Apostolos eorumque in Sacerdotio successores instituentis Eucharistiæ conficiendæ Ministros: ut Ecclesia semper intellexit ex his verbis Lucæ cap. 22. v. 19. *Hoc facite in meam commemorationem.* Vide Trid. sess. 22. de Sacrificio Missæ cap. 1. et can. 2.

Ratio congruentiæ est, quòd hoc Sacramentum conficiatur Sacrificando, adeoque convenienter tantùm ab illis, qui ad hoc speciali caractere sunt insigniti.

III. Porrò cùm consecrare sit actus potestatis Ordinis Sacerdotalis, quæ cum caractere inamissibiliter perseverat; hinc validè consecrat omnis Sacerdos, quantumvis malus, hæreticus, suspensus, excommunicatus, degradatus &c.; invalidè autem quiscumque non Sacerdos.

An plures Sacerdotes possint simul eandem materiam consecrare?

IV. *R.* Affirmativè, si simul finiant verba formæ: sicut Num. 14. de Baptismo dictum est, plures simul posse eundem baptizare.

Casus autem, quo id etiam licitè fit, assignatur hic à S. Thom. art. 2. in *Corp.* et Authoribus passim, nempe in Neomistis simul Consecrantibus cum Episcopo Ordinante.

V. Quidam tamen existimant, Neomistas in casu non consecrare, sed solum Episcopum: dicuntque, juxta mentem Ecclesiæ verba Consecrationis à Neomistis non pro-

ferri formaliter sed tantum materialiter, partim instructionis, et partim cæremoniæ causâ.

Argumenta utriusque opinionis reperies apud Sylvium, Billuart et Henno.

VI. Ob varietatem sententiarum optimum est, ut Neomistæ intendant, quod Ecclesia vult ab ipsis fieri, adeoque proferre verba formaliter, si talis sit mens Ecclesiæ; sin minus materialiter: curandum etiam est, ut finiant verba consecrationis simul cum Episcopo; ita autem semper intentio formanda est: ut non intendant consecrare, si finiant ante Episcopum, ne hic fortè tunc non consecret: nec etiam si finiant post Episcopum, ne formam proferant super materiam jam consecratam.

N. 30. DE MINISTRO DISPENSATIONIS EUCHARISTIÆ.

S. Thom. quæst. 82. art. 3. et 9.

I. *Ordinarius est Sacerdos.* II. *Et extraordinarius est Diaconus.* III. *Non Subdiaconus vel inferiores.* IV. *Omnis Sacerdos licitè distribuit.* V. *Tribus casibus exceptis.* VI. *Et quarto pro Regularibus.* VII. *De Ministro indigno.*

QUISNAM est Minister dispensationis Eucharistiæ?

I. R. Ordinarius est solus Sacerdos; et quidem jure divino ut docet Trid. sess. 13. cap. 8. et sess. 23. *de Ordine* cap. 1. et colligitur ex his verbis Christi: *hoc facite, &c.* Id est, consecrate, sumite, et aliis distribuite, sicut me vidistis facere.

II. Minister extraordinarius est Diaconus, scilicet cum licentiâ Episcopi vel Presbyteri: ut constat ex antiqua praxi Ecclesiæ non rarò committentis Diaconis dispensationem præsertim Sanguinis: unde S. Laurentius dicebat Beato Sixto; *cui commisisti Domini Sanguinis dispensationem.*

Usus committendi Diaconis dispensationem Eucharistiæ jam dudum apud nos exolevit; in necessitate tamen sumendi Viaticum, absente Presbytero, vel præsentè, sed irrationabiliter recusante, Diaconus illud administrare potest, etiam sinè expressâ commissione.

In aliis quibusdam casibus, v. g. tempore Communionis Paschalis vel Jubilæi, putant aliqui, Parochum impeditum posse committere Diacono Eucharistiæ distributionem; sed quia praxis moderna id non habet, optimum foret in simili casu recurrere ad Episcopum.

An etiam Subdiacono, vel aliis inferioribus Clericis, aut etiam Laïcis similis dispensatio committi potest?

III. R. Attentâ præsertim præsentî Ecclesiæ disciplinâ, negativè: nec refert, quòd ipsi Laïci legantur se olim communicasse, cùm Eucharistiam secum domum asportarent: quia id non fecerunt tanquam Ministri dispensationis saltem ordinarii, nec hoc jam patitur hodierna Ecclesiæ disciplina.

IV. Juxta modernam autem Ecclesiæ praxim omnes Sacerdotes eo ipso, quo permittuntur celebrare, licentiam habent Eucharistiam distribuendi omnibus communicare volentibus cujuscumque Parochiæ vel Diœcesis: cùm Trid. sess. 22. cap. 6. exoptet, ut in singulis Missis qui adstant fideles Eucharistiæ fiant participes.

V. Pro tribus tamen casibus specialis requiritur Pastoris licentia, eaque passim expressa; scilicet pro Communionem Paschali, pro Viatico, et pro delatione Paschali, pro Viatico, et pro delatione Eucharistiæ ad infirmos devotionis causâ. Pro Viatico excipitur casus necessitatis.

VI. Possunt etiam Regulares in suis Ecclesiis etiam tempore quindenæ Paschalis, distribuere Eucharistiam sæcularibus juxta privilegia à variis Pontificibus concessa, excepto solo die solemni Paschæ; sic tamen ut sæculares ibi communicantes nullo modo satisfaciant præcepto Ecclesiæ de Communionem Paschali.

Sic inter alios etiam sustinet Benedictus XIV. lib. 7. de Syn. Diœces. cap. 42. Num. 3. unde errat Billuart dissertatione 6. artic. 1. §. 3. dicens, Regulares etiam in die Paschæ posse in suis Ecclesiis ministrare Eucharistiam.

Ritus, quo Eucharistia administranda est, videatur in Ritualibus.

VII. S. Thom. art. 9. inquit, an liceat ab Excommunicatis vel Hæreticis aut peccatoribus Eucharistiam recipere, et eorum Missam audire: de quo consule dicta de Sacramentis in genere, ubi de probitate Ministri.

N. 13. DE DISPOSITIONIBUS AD SUSCEPTIONEM EUCHARISTIÆ GENERATIM.

I. *Dispositio ad Sacramentalem susceptionem*, II. *Et ad fructuosam*. III. *Alia ex parte animæ*. IV. *Alia ex parte corporis*.

QUÆNAM requiruntur dispositiones ad susceptionem Eucharistiæ?

I. R. 1° Ad Eucharistiam sacramentaliter suscipiendam, requiritur character baptismalis, et intentio seu voluntas suscipiendi hoc Sacramentum.

II. 2° Ad dignam et fructuosam susceptionem alia requiritur dispositio ex parte animæ; alia ex parte corporis.

III. Ex parte animæ requiritur 1° status gratiæ, cum sit Sacramentum vivorum.

2° Qui sibi conscius est peccati mortalis, per se loquendo tenetur præmittere confessionem sacramentalem.

3° Requiritur sufficiens instructio et discretio, quâ Sacramentum hanc Mensam à profana, cœlestemque hunc Panem à communi discernat.

4° Recta intentio et devotio cum veneratione huic Sacramentum congrua, præsertim per actus Fidei, Spei et Charitatis: quibus etiam præ cæteris addere convenit actus humiliationis et contritionis. Contritionis quidem etiam ad hoc, ut hoc Sacramentum possit per accidens conferre gratiam primam.

IV. Ex parte corporis 1° ex lege Ecclesiastica requiritur (quibusdam casibus exceptis) jejunium naturale.

2° Ex jure naturali requiritur exterior habitus, mundities et compositio corporis, quæ internam animi venerationem et devotionem præ se ferat.

An, et quomodo defectus prædictarum dispositionum impediatur effectum Sacramenti, dicetur infra.

N. 32. DE OBLIGATIONE SACRAMENTALITER CONFITENDI ANTE COMMUNIONEM.

Conc. Trid. Sess. 13. cap. 7.

I. *Consciùs peccati mortalis.* II. *Tenetur præviè confiteri.* III. *Jure Divino.* IV. *Etiàm dubius.* V. *Item practice indirecte tantùm absolutus.*

I. OBLIGATIONEM sacramentaliter confitendi incumbere omnibus, qui sibi consciù sunt peccati mortalis, quantumvis se contritos existiment, docet Concil. Trident. explicans verba Apostoli: *Probet autem seipsum homo &c.* loco citato his verbis: II. “*Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi consciùs mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali confessione ad Sacram Eucharistiam accedere debeat: quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex Officio incubuerit celebrare, hæc Sancta Synodus perpetuò esse servandum decrevit, modò non desit illis copia Confessoris: quòd si, necessitate urgente, Sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimùm confiteatur.*”

Idem ibidem definiens cap. 11. subjungit: “*Si quis autem contrarium docere, prædicare, vel pertinaciter asserere, seu etiam publicè disputando defendere præsumpserit, eo ipso excommunicatus existat.*”

III. Dum Trid. dicit: *Ecclesiastica consuetudo declarat;* non est, quasi vellet innuere, id tantùm ab Ecclesiastico Jure provenire; sed ut ostendat, consuetudinem et traditiones ita esse interpretatas divinum illud præceptum: *Probet autem seipsum homo, &c.* idque eò magis verum est, quòd Apostolus priùs dixerat 1. ad Cor. cap. 11. v. 23. *Ego enim accepi à Domino, quod et tradidi vobis;* inter alia autem præceptum hoc tradidit: ergo, &c. Ita cum Authoribus Benedictus XIV.

IV. Dum dicitur: *Consciùs peccati mortalis,* hoc non de conscientia solùm certa, sed et probabili venit intelligendum; cum etiam hæc sit conscientia peccati, et suscipientem exponeret periculo profanandi Sacramentum.

Quid si aliquis post confessionem legitimè factam recorderetur alicujus peccati mortalis, quod inculpabiliter omisit?

V. R. Probabilis quidem est sententia Collet et aliorum, quòd talis satisfaciat illud peccatum confitendo postea, nempe post Communionem: cum jam indirectè ab illo sit absolutus, et consequenter jam sit in statu gratiæ. Interim communior et in praxi tutior est sententia, quòd talis teneatur illud confiteri, antequam communicet: ut patet etiam communi ferè sensu fidelium, qui si recorderentur alicujus peccati mortalis sive certi, sive dubii in confessione omissi, solent redire ad confessionem, antequam communicent: unde contrariam sententiam longè à fidelium auribus removendam dicit Steyaertius.

Posset tamen ille de quo in casu, alias functiones sacras peragere, v. g. Sacerdos Communionem distribuere, confessiones excipere, &c. manens interim obligatus illud peccatum omissum postea confiteri.

N. 33. QUANDONAM LICEAT COMMUNICARE, NON PRÆMISSA CONFESIONE?

I. *Consciùs peccati mortalis, elicitâ contritione, potest communicare.* II. *Dum deest copia Confessarii.* III. *Et est necessitas celebrandi vel communicandi.*

RESP. 1°. Id licet illi, qui præmisso debito conscientiam examine non est sibi consciùs ullius peccati mortalis, sive certi, sive dubii; summè tamen laudabilis est et retinenda praxis, quâ Sacerdos vel populus aliquamdiu confessus iterum recurrit ad confessionem, priusquam accedat ad hoc Sacramentum.

I. 2°. Id per accidens licet illi, qui sibi consciùs est peccati mortalis; dum nempe hæc duo simul concurrunt, necessitas celebrandi vel communicandi, et deest copia Confessarii: modò etiam allaboret pervenire ad contritionem perfectam; quia contritio imperfecta, cognita seu apprehensa ut talis, non est sufficiens; si tamen bonâ fide existimaret, se esse perfectè contritum, nihil obstare videtur quo-

minus per accidens primam gratiam obtineat per hoc Sacram. Ita passim Authores deducunt ex sess. 13. c. 7. Conc. Trid.

Quandonam censetur deesse copia Confessarii ?

R. Allegari solent sequentes casus :

II. 1°. Quando nullus Confessarius est præsens, nec ullus adiri potest sinè gravi incommodo, spectatis circumstantiis, personæ, itineris, periculi viarum, &c. aut quia instat hora celebrandi, nec potest sacrum sinè nota differri.

2°. Quando quidem adest Confessarius, sed non est approbatus pro ipso communicaturo; v. g. tantum approbatus pro alia Diœcesi, nec alius adiri potest, &c. ut ante, quod semper subintelligitur in casibus assignatis.

Item dum habet casum reservatum, et Confessarius præsens non habet facultatem absolvendi à reservatis. Vide Num. 194. de Pœnitentia.

3°. Si quis confiteri non possit, nisi frangendo sigillum sacramentale: si tamen talis habeat alia peccata mortalia, quæ sinè fractione sigilli confiteri potest, tenetur hæc confiteri.

4°. Communiter allegatur, si ex peccati confessione notabile damnum aut malum confessioni extrinsecum timeatur obventurum pœnitenti, Confessario, vel alteri; sed hic casus in praxi vix præsumentus est, et teste Steyaert vix tractari meretur.

Non deest autem copia Confessarii, si præsente alio, abait Confessarius alicujus ordinarius, vel alius cui majori cum fructu confiteri posset: nec etiam, licèt quis longius, v. g. ad duas leucas excurrere debeat ad confitendum, etiam sæpius: si tamen possit sinè gravi incommodo.

Quandonam censetur esse sufficiens necessitas celebrandi vel communicandi, dum quis sibi conscius peccati mortalis non habet copiam Confessarii ?

III. R. Hoc in individuo vix determinari potest; communiter tamen assignantur casus sequentes :

1°. Si existens in peccato mortali sit alioquin sinè Viatico moriturus, v. g. si tantum adsit Diaconus, à quo Viaticum accipiat; si enim adesset Sacerdos, deberet prius ab ipso absolvi.

2°. Si Sacerdos debeat celebrare, ut deferri possit Viaticum moribundo.

3°. Si Parochus celebrare debeat, ut populus die Festo audiat Sacrum.

4°. Si Missæ celebratio non possit omitti absque infamia aut scandalo, v. g. pro exequiis publicis.

5°. Si deficiat Sacerdos aliquis post Consecrationem, nec adsit alius, qui Sacrificium perficiat, quàm conscius peccati mortalis.

6°. Si periculum immineat profanationis Eucharistiæ, v. g. in subitâ infidelium aut Hæreticorum irruptione, qui Hostias consecratas profanabunt.

7°. Si communicaturus jam sit in scamno Communionis, nec possit se retrahere sinè infamia vel scandalo; aliàs teneretur recedere.

8°. Si celebranti memoria peccati mortalis occurrat post Consecrationem; tunc enim (ut docet S. Thom. quæst. 83. art. 6. ad. 2. elicitio contritionis actu, debet omnino procedere, neque ab Altari recedendum, neque Confessarius advocandus est juxta Sylvium, Wiggers, Daelman, Billuart, &c. quia Sacrificium interrumpi non potest.

Si autem recordetur ante Consecrationem, tunc sinè infamia vel gravi scandalo (quod ordinariè subest quia celebrat in loco publico) etiam non posset ab Altari recedere vel Confessarius advocari; sed potest contritus Missam perficere.

Notat Scotus quòd, si Sacerdos in Missæ principio recordetur, se peccatum grave commisisse, cui ita irretitus est, ut ejus pœnitere non possit; debeat dimittere Missam quodcumque timeatur scandalum.

Non est autem sufficiens necessitas celebrandi in peccato mortali, ut ipse Sacerdos audiat Sacrum die festo, vel ut ipse aut parochianus faciat Communionem Paschalem: quandoquidem hæc ob varias alias rationes possit differri.

N. 34. DE OBLIGATIONE SACERDOTIS, QUI IN PECCATO MORTALI CELEBRAVIT.

I. *Tenetur confiteri quam primùm.* II. *Non comprehendit Laïcos,* III. *Seu celebrantem ex malitia.*

• QUID faciendum Sacerdoti, qui in necessitate conscius peccati mortalis absque prævia confessione celebravit?

I. R. Tenetur quamprimùm confiteri, ut præcipit Concil. Trident. sess. 13. cap. 7. his verbis: “ Quòd si, necessitate urgente, Sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimùm confiteatur.”

Nec ea verba consilium tantùm, sed præceptum important: unde Alexander VII. proscripsit hanc 38. Propositionem: “ Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali confitendi quamprimùm, est consilium, non præceptum.”

Illud *quamprimùm* idem est, ac si diceretur: statim ac moraliter fieri potest: unde ab eodem Pontifice damnata est 39. Propositio: “ Illa particula *quamprimùm* intelligitur, cùm Sacerdos suo tempore confitebitur.”

An hoc præceptum etiam concernit Laïcos, aut Sacerdotes more Laïcorum Communicantes?

II. R. Negativè juxta Steyaert, Daelman, Billuart, &c. quia præceptum in suis terminis tantùm comprehendit Sacerdotes celebrantes: ratio autem hujus discriminis verisimiliter fuit, quòd casus ille rariùs in Communicante, sed sæpius ob frequentem necessitatem celebrandi contingere possit in celebrantibus, et sic iterùm exponerentur periculo in illo statu celebrandi, nisi quamprimùm confiteantur.

An hoc præcepto Tridentini tenetur Sacerdos, qui sibi conscius peccati mortalis, non ex necessitate, sed ex malitia celebravit sine confessione?

III. Responsio affirmativa contra aliquos in praxi certò est tenenda; et maximè si tali incumbat ex Officio celebrare. Potest probari argumentando à minori ad majus.

Aliud videtur dicendum de Sacerdote, qui in mortali existens celebravit bonâ fide, seu sine conscientia peccati mortalis; licèt tamen etiam tunc tutius sit confiteri, quamprimùm fieri potest.

N. 35. DE JEJUNIO NATURALI IN COMMUNICANTE REQUISITO.

S. Thom. quæst. 80. art. 8.

I. Præceptum jejunii naturalis. II. Non admittit parvitatem materiæ. III. Et explicatur.

I. OB tanti Sacramenti reverentiam jam ab Apostolicis temporibus statutum fuit, semperque in Ecclesia observatum, ut non nisi jejunus (quibusdam casibus Num. 37. excipiendis) ad Eucharistiam accederet, jejunio non tantum Ecclesiastico, sed et naturali.

Hujus plures rationes congruentiæ dat S. Thomas hic in *Corp.* 1° propter reverentiam Sacramenti: 2° Ad significandum, quod Christus ejusque charitas primò debeat fundari in cordibus nostris: et 3° Ad evitacionem incommodorum, v. g. vomitûs, &c.

II. Hoc præceptum obligat sub gravi, nec parvitatem materiæ admittit sicut præceptum jejunii Ecclesiastici.

III. Porro illud præceptum exigit, ut post mediam noctem sive duodecimam nocturnam nihil sumptum sit per modum cibi aut potûs, quod scilicet ab extrinseco introsumatur, et vitali modo deglutiat, seu in stomachum trahatur, sive cibus sit aut potus, sive non, sive nutriat, sive non nutriat: unde jejunium naturale solvit introsumpta medicina, charta, terra, carbones, lignum, creta, &c. solvitur autem jejunium naturale sive illud fiat voluntariè, sive involuntariè, modò sumatur per modum cibi vel potûs.

Non tamen requiritur, ut quis post cibum vel potum ante mediam noctem sumptum dormierit, vel illum decoxerit; in hujus tamen defectu, si inde contraxit aliquam mentis perturbationem, ob hanc impediri potest ex convenientia. Ita S. Thomas.

Ex jam dictis colligitur, jejunium naturale non solvi per sequentia

1° Per ea, quæ interiùs ingeruntur sinè sumptione exteriori: v. g. si sanguis, saliva, phlegmata, aliive humores ab intrinseco, v. g. à capite ad os defluentes deglutiantur Aliud censendum, si v. g. sanguis ex vulnere digiti introsumatur quia sumitur ab extrinseco.

2°. Jejunium non solvunt ea, quæ per modum salivæ vel respirationis transeunt in stomachum: v. g. si quis casualiter deglutiret muscam, pulverem, aut quid simile: item si casualiter deglutiret guttulam aquæ, sive os lavando, sive incedendo tempore pluvioso; quia etiam transit per modum salivæ (aliud foret, si trajiceretur in magna quantitate): item si quis *casualiter*, inquit S. Thomas, deglutiret reliquias cibi in ore remanentes.

Dicit S. Thom. *casualiter*, et ideo observant multi cum Gavanto, quoddam jejunium naturale solveret, qui ex dentibus linguâ vel calamo aliquid reliquiarum cibi extraheret, nec expueret, sed datâ operâ deglutiret. Similiter frangeretur illud jejunium, si saccharum vel quid simile paulatim liquescens in ore simul cum saliva deglutiretur post mediam noctem, etsi vesperi ori impositum et à dormiente introsumptum: quia tunc non trajicitur per modum salivæ, sed judicatur esse id, quod principaliter deglutitur, seu est continuata sumptio ante mediam noctem inchoata. Idem etiam dicendum, si quis ex deliberato proposito aliquid, v. g. guttulam aquæ respiratione attraheret et trajiceret.

Hoc jejunium etiam non solvunt ea, quæ tantum accipiuntur super linguam per modum gustationis, et statim expuuntur, modò tamen in stomachum nil trajiciatur, nisi fortè per modum salivæ. Ex decentia tamen, inquit S. Antoninus, debet quis à talibus abstinere ante Communionem, nisi id faciat ex necessitate, v. g. ut Sacerdos experiri possit, an revera sit vinum, quod affunditur.

Finaliter nota, quòd, si aliquid sumptum sit per modum cibi vel potûs, solutum sit jejunium, quamvis statim evo-meretur.

N. 36. UTRUM SUMPTIO TABACI FRANGAT JEJUNIUM NATURALE.

I. *De tabaco nasali.* II. *Fumigato,* III. *Et Masticato.*

I. RESP. 1°. Si sit sermo de tabaco nasali, per illud non frangi jejunium naturale, videtur satis certum; quia non est, nec sumitur ut cibus vel potus: et licet casualiter supponeretur aliquid transire in stomachum, id censetur fieri per modum respirationis vel salivæ.

II. 2° Per fumigatum aliqui dicunt frangi, eò quòd semper aliquid olei cum fumo deglutiatur : plures tamen negant dicentes, quòd totus fumus à fumigante (præsertim experto) soleat emitti per os et nares : et si quid leve trajiciatur, id fiat, ut ante. Si tamen id fieret in magna quantitate, tunc juxta alios frangitur.

II. 3° Major est difficultas quoad masticationem : interim Pontas, et Billuart contra Van Roy et alios sustinent, per hoc non solvi jejunium ; quia non ordinantur ad introsumptionem, nec plurimæ tabaci particulæ succulentiores introsumentur, cùm id maximè caveant masticantes propter acrem et ingratum saporem ; si tamen hoc posterius fieret, frangeretur jejunium naturale. Benedictus XIV. in hac quæstione mentem suam non aperit, sed eam in medio relinquit.

Cæterùm quia valde indecens est, quòd quis ore vel naribus, tabaco conspurcatis, ejusque redolens graveolentiam accedat ad Sacram Mensam ; ideo ab ejus usu convenit abstinere, et quidem omnino à secundi et tertii generis.

N. 37. QUIBUS CASIBUS LICEAT NON JEJUNIS COMMUNICARE.

I. *Id licet* II. 1° *Per modum Viatici*, III. *Et durante morbo aliquoties per modum devotionis*. IV. *Non tamen frequenter*. V. 2° *Ad perficiendum Sacrificium*. VI. 3° *Ad evitandum grave scandalum*. VII. 4° *Vel profanationem Eucharistiæ*. VIII. 5° *Dum in Missa remanent particulæ*. IX. *Non tamen Sacrificii ab alio peracti*.

I. COMMUNITER allegantur et admittuntur casus sequentes :

II. 1° Per modum Viatici in periculo mortis, sive naturalis sive violentæ ; quod aliquibus videtur posse extendi ad ultimo supplicio afficiendos per sententiam Judicis : sed videtur hoc debere intelligi, si tales non possent alioquin Viaticum suscipere.

Porrò dum morbus est periculosus, non debet Pastor scrupulosè expectare, ut Viaticum deferat post mediam noctem ; id enim nullo modo praxis habet, et etiam foret periculum, ne interea infirmus moriatur sine Viatico.

III. Perseverante eodem infirmitatis periculo, potest et debet Parochus iteratò Eucharistiam ministrare non jejunis (præsertim si ipsimet infirmi iterum Cœlestem illum Panem esuriant), non quidem per modum Viatici, sed ex devotione; quia Viaticum semel tantùm in eadem infirmitate sumitur: ita Benedictus XIV. lib. 7. *de Synodo Diœc.* cap. 12. Num. 4 et 5.

Id constat ex communi Theologorum Doctrina et praxi Pastorum fundata in eo, quòd non censeatur Ecclesia infirmos velle privare medio tam utili et necessario ad vincendas tentationes, &c.

Sed dissensio est, quantum temporis spatium debeat intercedere, ut in eodem morbi statu possit iterum non jejunis communicare. Suarez et Daelman statuunt 8 vel 10 dies, (prout antiquo Rituali Romano constitutum fuisse, dicit Collet) Henno et Billuart 6 vel 7 dies, &c. Servetur consuetudo.

Nón licèt tamen infirmo non jejuno, inquit Daelman, quotidie communicare propter reverentiam Sacramenti, etiãnsi, dum sanus erat, soleret quotidie communicare.

IV. Quinimo nec frequenter id licet; unde Benedictus XIV. loco citato solàm dicit: *Iterum et tertio.*

Objicitur Pastorale Mechliniense dicens: "Cæteris infirmis, qui ex devotione in ægritudine communicant, danda est Eucharistia *ante omnem cibum et potum.*" Ita etiam Rituale Romanum.

R. Cum Authoribus communiter, illa verba intelligenda esse de infirmis, qui non periculosè decumbunt.

V. 2°. Dum id necessarium est ad perficiendum Sacrificium: ut si Sacerdos post Consecrationem deficiat, potest et tenetur Sacerdos non jejunos (si desit alius jejunos) Sacrificium perficere et communicare. Deficiente tamen Sacerdote, non posset Laicus, quantumvis bene dispositus, sumere Hostiam consecratam, et multò minùs Sanguinem, sed in Tabernaculo reponi deberet: pariter si Sacerdos, sumpto Calice, deprehendat, loco vini aquam fuisse impositam, debet Vinum consecrare, et consecratum sumere. Similiter si post Consecrationem recordetur, se non esse jejunos; ante Consecrationem verò, tutius esset, inquit S. Thom. ab Altari recedere, *nisi*, inquit, *grave scandalum*

timeretur, quod vix poterit vitari, dum Sacerdos celebrat publicè,

VI. 3°. Generatim ad evitandum grave scandalum, quod aliter evitari non potest: v. g. si Parochus die festo aliquid sumpsisset, et Missam prætermittere non posset sinè gravibus oblocutionibus et sinistris suspicionibus: ordinariè tamen scandalum vitare posset simpliciter dicendo se non esse jejunum.

Certò non potest Sacerdos, qui in die Natalis Domini in prima Missa imprudenter ablutionem sumpsisset, duas reliquas celebrare; quia nemo est, qui inde scandalum patietur.

VII. 4°. Ad evitandam Eucharistiæ profanationem vel irreverentiam causandam, v. g. ab Infidelibus vel Hæreticis, per incendium, &c. tunc enim deberet sumi à non jejuno, etiam Laïco, si desit jejunus.

VIII. 5°. Id licitum est, quando post ablutionem reliquiæ seu particulæ Hostiæ consecratæ inveniuntur superstites in patena, corporali vel Calice, aut etiam in ore; quia ad idem spectant Sacrificium et ad eandem actionem unicamque sumptionem, quamvis etiam sub Missa communionem distribuendo mora aliqua intercessisset.

IX. Non tamen idem dicendum de reliquiis Sacrificii ab altero peracti, v. g. Ciborium purgando: nec de reliquiis sui Sacrificii post Missam repertis, dum v. g. est in Sacristia, nisi, inquit Benedictus XIV. nondum sacris vestibus Sacerdos sit exutus, dummodo eas exuere diu non distulit: nec etiam de integris Hostiis ejusdem sui Sacrificii, quæ supersunt post distributionem communionis, si nempe celebrans sumpserit ablutionem.

Hæc omnia intelliguntur, dum præfatæ reliquiæ et Hostiæ sinè periculo pereundi, et decenter asservari non possunt.

Tandem hic observa ex communi praxi et sensu Ecclesiæ, et juxta communem Theologorum sententiam, quòd Sacerdos non jejunus celebrare non possit, ut parochiani audiant Sacrum die festo, vel ut quis communicet in Paschate: nec etiam, ut habeat Hostiam deferendam moribundo pro Viatico; sed quia, cùm hoc convenienter impleri non possit, non obligat præceptum divinum in hoc

casu ; sicuti non obligat, si Sacerdos ad eundem finem deberet consecrare sinè vestibus sacris, Latinus in pane fermentato, &c.

N. 38. DE IMMUNDITIA CORPORIS UT IMPEDIMENTO COMMUNIONIS.

S. Thom. quæst. 80. art. 7.

I. Communionem impedit ex necessitate. II. Pollutio mortaliter culpabilis. III. Alia solùm ex decentia, IV. Nisi justa causa abstergat indecentiam. V. Similiter actus conjugalis.

I. DE hoc impedimento tractat S. Thom. loco citato occasione pollutionis nocturnæ tanquam frequentioris : ea tamen ponens principia, quæ aliis immunditiis facilè applicantur. Atque imprimis statuit generale principium : scilicet solum peccatum mortale nondum per Sacramentum Pœnitentiæ expiatum impedire ex necessitate sumptionem Eucharistiæ, ita nempe quòd quis accedendo reus fiat Corporis et Sanguinis Domini.

II. Ex quo infertur 1° solam pollutionem mortaliter culpabilem, sive in se, sive in sua causa, et necdum per pœnitentiam remissam impedire ex necessitate communionem ; ubi autem remissa est, non impedit nisi ex congruitate, sed per se sub gravi veniali.

III. Infertur 2° pollutionem, quæ sinè peccato, vel cum solo veniali dormientibus accidit, impedire solùm ex congruentia et decentia, scilicet ob fæditatem quandam corporalem et evagationem mentis ordinariè sequi solitam : unde juxta S. Thomam etiam in 4. Dist. 9. quæstiuncula 2. in *Corp.* talem pollutionem passus, si ad Sacram Communionem accedat, peccaret venialiter contra reverentiam Sacramento debitam.

IV. Sed juxta eundem Doctorem indecentiam illam abstergit necessitas seu rationabilis causa, v. g. si quis ex Officio celebrare teneatur, vel juxta communitatis regulam certis diebus communicare : item si sit dies solemnis, vel specialis devotio invitet ad communicandum, &c.

Exceptionem insuper ponit S. Thom. hic in *Corp.* "Nisi fortè talis immunditia sit perpetua vel diuturna, sicut est lepra, vel fluxus sanguinis, vel aliquid hujusmodi."

Præterea pollutio nocturna quibusdam interdum causatur involuntariè ex scrupulosa anxietate, vel etiam ex sola astutia dæmonis volentis ita pias animas retrahere à Sacra Mensa; cujus signum est, si ordinariè causetur, dum est communicandum: unde illis propterea Communio nullatenus est dissuadenda, sed potius suadenda.

De celebratione post pollutionem nocturnam vide Missale Romanum *de defectibus Missæ* titulo 9. num. 5.

V. Similiter hic ad 2. resolvit S. Thomas de actu conjugali, insinuans tamen, majorem esse obligationem abstinendi à Communionem (licèt solùm ex congruentia et decencia) si actus ex sola voluptate fuerit exercitus, quam si causâ prolis, vel reddendi debitum: quemadmodum magis abstinendum, si pollutio nocturna contigerit cum peccato veniali, quàm si sine peccato.

Porro juxta mentem S. Thomæ per se sufficere videtur, ut conjugati abstineant à Communionem ipso die copulæ habitæ: sed juxta Pastorale Mechl. Catechismum Romanum, et S. Carolum Borromæum adhortandi sunt conjuges, ut ante Communionem per aliquot dies à concubitu abstineant, seposito tamen incontinentiæ periculo, et de mutuo consensu: unde pars communicatura non potest eo prætextu comparti petenti et urgenti debitum negare, sed ipsa potius Communionem aliquando (non tamen ad longum tempus) prætermittere tenetur ex decencia.

Juxta Sanctum Franciscum Salesium *Introduct. ad vitam devotam* part. 2. cap. 20. indecens etiam est, quòd pars, quæ communicavit, ipsâ die Communionis debitum conjugale exigat; comparti tamen petenti et urgenti redere tenetur.

Monet Steyaert in *conclusionibus practicis de Administratione Eucharistiæ*, quòd hæc jam dicta nec publicè, nec nimis amarè sint urgenda; non tamen omnino tacenda, sed tempore et loco potius suadenda, vel Catechismi Romani, vel Sanctorum verbis.

Deinde ex dictis rectè infert à fortiori, non statim à flagitiis commissis ad Sacram Communionem (nisi justa et gravis admodum causa urgeat) remittendos esse illos, qui in for-

malia luxuriæ peccata, putà fornicationem, adulterium, mollietiam, &c. lapsi sunt; etsi interea legitimè fuissent confessi. Vido Steyaert in *Appendice* ad Wiggers.

Peccatis luxuriæ in hac parte annumerat Wiggers alia peccata, quæ etiam causare solent gravem sensûs mentisque distractionem, ut sunt graves iræ et odia.

N. 39. DE PECCATO INDIGNÆ COMMUNIONIS.

S. Thom. quest. 80. art. 4 et 5.

I. *Indignè communicare* II. *Est grave peccatum.* III. *Graviora ex objecto,* IV. *Et circumstantiis.*

I. INDIGNE communicare simpliciter is dicitur, qui scienter, vel ex ignorantia graviter culpabili communicat in peccato mortali, sive habituali, sive actuali.

Quale et quantum peccatum est indigna Communio?

II. R. 1°. Est sacrilegium ex objecto suo valde grave, tum ob rei tam Sacræ indignam tractationem, tum ob tanti Sacramenti significationem falsificatam. Vide latius S. Thom. art. 4. in *Corp.* et 1. ad. Cor. cap. 11. v. 27., &c.

III. Licet grave sit illud peccatum, et multis aliis enormius secundum suam speciem; ostendit tamen S. Thomas art. 5. in *Corp.* non esse omnium gravissimum: et sic imprimis dicit, ex objecto graviora esse, quæ immediatè committuntur in ipsam Divinitatem, ut est infidelitas et blasphemia.

3°. Graviora sunt, quæ facta sunt contra humanitatem Christi in propria specie: hinc art. 5. ad 1. dicit, peccatum occidentium Christum fuisse multò gravius. Vide ad 2.

3°. Similiter ad 3. docet, indignâ Communionem gravio- rem fore irreverentiam, quâ hoc Sacramentum projiceretur in lutum, aut objiceretur canibus ad manducandum, aut alio indigno modo tractaretur.

IV. 4°. Licet ex objecto suo sit gravius peccatis contra cæteras virtutes morales; potest tamen levius esse ratione nocimenti aliarumve circumstantiarum, quæ occurrunt in aliis peccatis, ut homicidio, adulterio, &c. ut dicit Sylvius: unde regula S. Thom. art. 5. in *Corp.* proposita debet intelligi de gravitate peccati ex objecto tantum.

Interim ex objecto et cæteris paribus gravius peccatum est indigna Communio, quàm indigna alterius Sacramenti susceptio. Similiter inter communicantes indignè is gravius delinquit cæteris paribus, qui cum pluribus aut gravioribus peccatis accedit.

Ex supradictis observat Steyaert, quòd quædam de indigna Communionem à Concionatoriis dici solita intelligi debeant per exaggerationem dicta.

N. 40. AN COMMUNIO SIT NEGANDA PECCATORI OCCULTO.

I. *Peccatori occulto Eucharistiam petenti*, II. *Aliter noto quàm ex confessione*, III. *Neganda est communio*, IV. *Nisi eam publicè petat.*

I. QUÆSTIO in sequentibus non instituitur, cuinam Confessarius permittere vel interdicare debeat Communionem; sed cuinam jam se ad communicandum præsentanti Sacerdos eam debeat dare, vel negare.

Ad quod generaliter respondet Rituale Rom. his verbis: "Fideles omnes ad Sacram Communionem admittendi sunt, exceptis iis, qui justâ ratione prohibentur."

Unde quæritur, quinam sic justâ ratione prohibeantur: et imprimis de peccatore occulto?

II. R. 1°. Si ejus peccatum ex sola confessione sacramentali constiterit, tunc ipsi sive occultè sive publicè petenti non licet Communionem denegare: quia usus illius scientiæ, tanquam virtualis quædam criminis exprobatio, foret contra sigillum sacramentale.

III. R. 2°. Peccatori occulto, quem aliunde quàm ex confessione constat esse talem, deneganda est Sacra Communio, si eam occultè petat: ita Pastoralia et Theologi communiter: et ratio est, quòd talis sciatur indignus, et aliunde nullum incommodum sit natum sequi ex tali occulta denegatione.

IV. R. 3°. Si verò eam publicè petat, v. g. si flectat cum aliis in mensa Communionis, tunc non potest Sacerdos ipsi communionem denegare, ut constat ex unanimi Doctorum sententia et Ecclesiæ praxi: cujus rationes varii va-

rias allegant: firmior autem et sola adæquata ratio videtur voluntas Christi, manifestata per constantem Ecclesiæ usum conformem exemplo ipsius Christi dantis hoc Sacramentum proditori suo, tunc peccatori occulto.

Suadetur etiam ex incommodis et perplexitatibus aliter orituris ipsi Ministro et communicaturis; quòdque in Ministerio publico non possit condemnari reus ex notitia privata, &c.

Obj. Ille peccator sumendo Eucharistiam graviter peccat: ergo Minister illam dando cooperatur ejus peccato.

R. Neg. conseq. quia Minister ex Christi voluntate se habet merè permissivè ad istud peccatum suscipientis, ad obviandum incommodis ex denegatione secuturis; unde in illud peccatum non censetur influere.

Remedium hic à quibusdam positum per porrectionem Hostiæ non consecratæ rectè rejicit S. Thom. hoc loco ad 2. et condemnavit Innocentius XI. in propositione 29. Vide Num. 43. de Sacramentis in genere.

N. 41. AN COMMUNIO NEGANDA SIT PECCATORI PUBLICO?

S. Thom. quest. 80. art. 6.

I. Peccatori publico negatur Communio, II. Si talis certo sciatur, III. Publicitate Juris, IV. Vel facti.

I. PECCATORI publico, sive publicè sive occultè petenti, neganda est Sacra Communio: quia hic propriè urget præceptum Christi Matth. cap. 7. v. 6. *Nolite dare Sanctum canibus* per quos juxta S. Thomam hic ad 1. peccatores manifesti intelliguntur. Nec hinc aliunde obstant incommoda, sicut dum negaretur peccatori occulto publicè petenti.

II. Porrò ad repellendum publicum peccatorem (idem est de occulto occultè petente) non sufficit aliqua suspicio, vel dubium aut rumor aliquis vagus et incertus, etiamsi publicus; sed requiritur notitia quædam certa, vel huic æquivalens, nempe suspicio, quæ dicitur *violenta*: et ita publicis peccatoribus accensentur, qui publicè de crimine

tam vehementer suspecti sunt, ut illa suspicio nullam in contrarium admittat probabilem rationem: unde suspicio volenta distinguitur contra præsumptuosam et probabilem.

III. Potest autem publicus peccator esse talis publicitate juris, vel facti.

Prioris generis est per condemnationem, vel convictionem, aut confessionem in judicio factam.

IV. Posterioris generis est, quando ipsum factum v. g. meretricium ita evidens est, ut nullâ tergiversatione celari possit: uti etiam, quando factum v. g. exercitium usuræ non potest aliquo suffragio excusari. Quandonam autem tanta censenda sit evidentiæ facti, moraliter expendere oportet, non tantum ex numero personarum, quæ illud noverunt, sed et ex qualitate earumdem, item loci, delicti, &c.

An peccatori publico saltem non licet dare Eucharistiam, si cogat metu mortis?

R. Negativè: quia hoc esset intrinsecè malum, &c.

N. 42. QUIS TANQUAM PECCATOR PUBLICUS A COMMUNIONE REPELLENDUS?

I. *Repellendi sunt qui publicè sciuntur peccatores, II. Item qui nondum repararunt publicum scandalum, III. Ut in Pastoralibus numerantur. IV. Quoad scandalum reparationem, V. Inhærendum est Rituali. VI. In dubio recurratur ad Episcopum, VII. Etiam in casibus expressis, si moram patiantur.*

I. **DUPPLICITER** potest quis esse peccator publicus in ordine, ut ipsi negetur Eucharistia.

1°. Talis censetur ille, cujus status peccaminosus est publicus, seu de quo notorium est et publicum, quòd sit in statu peccati mortalis, putà si in crimine aliquo conspiciatur pergere, aut peccasse soiatur sinè apparentia pœnitentiæ. Talibus sinè exceptione neganda est Communio juxta hinc inferius tradenda.

II. 2°. Peccatores publici in ordine ad negationem Communionis etiam censentur publicè infames, licèt jam legitimè forent confessi et justificati; quamdiu scilicet scandalum

publicum ex enormitate et infamia criminum secutum non reparaverint per vitæ emendationem : his denegatur Communio non adeo ob statum animæ, qui supponitur non esse malus, quàm ob indecentiam ortam ex peccatorum enormitate, et nondum ex animis hominum abstersam.

III. Quocirca ita præscribit Pastorale Mechliniense : “ Ad publicam Communionem non admittantur publici peccatores, quales sunt usurarii, meretrices, concubinarij, sortilegi, excommunicati, interdicti, alique istius generis publicè infames, etiamsi fuerint sacramentaliter confessi ; nisi de eorum pœnitentia et emendatione constet, et publico scandalo priùs satisfecerint.”

Nota, quòd Pastorale dicat : *Ad publicam Communionem* ; quia ut expressè addit Pastorale Cameracense occultè ipsis dari poterit, si iis, qui adsunt, nota sit eorum conversio ; non tamen publicanda est eorum Communio priusquam publicè nota fiat eorum emendatio.

IV. Circa modum satisfaciendi publico scandalo consideranda est diversitas personarum, criminum, locorum et aliarum circumstantiarum : et sic v. g. petitio veniæ coram testibus facta à viro nobili vel valde honorato quandoque pluris valere à vulgo æstimabitur ad scandali reparationem, quàm quidpiam longè in se gravius præstitum à plebeio et homine vili.

Ex dictis etiam observa, quòd in ordine ad negationem Communionis peccator publicus non sit omnis ille, cujus peccatum mortale est publicum ; multa enim et communia peccata mortalia sunt talia, ut licèt publicè commissa, non tamen ob illa Communio denegetur, modò ille peccator sciatur, vel meritò præsumatur sacramentaliter fuisse confessus ; nam quod in talibus est scandali, facilè per confessionem, imò et ipsam Communionem (cui præsupponitur confessio) censetur reparari.

V. Quinimo generatim ad evitandas graves difficultates observandum, ut Sacerdos Communionem non denegat peccatoribus confessis, nisi in casibus in Rituali exprimi solitas, vel cum consilio sui Ordinarii.

Hinc ait Steyaert in *Appendice* cum nullum, quod constet, Rituale exprimat ebriosos, juratores aut bibones perditissimos : et aliunde hæc sint præsentium temporum et

locorum miseræ, ut tales pro *manifestè infamibus* (de quibus loquitur Rituale) non habeantur; non ausim aliquid publicè contra illos vi hujus Ritualium regulæ attentare, inconsultis superioribus.

VI. Similiter ad Episcopum vel ejus Officialem est re-
surrendum, dum dubitatur de aliquo, utrum juxta Ritualia
debeat ipsi communicatio negari, sive de quo, an talis sit,
non ita notorium est, quin illud in judicio possit vocari in
dubium: sic passim ipsi Officiales prætendunt, et ordo
juris exigit.

VII. Quinimo optimum semper est, si res patiat
moram, casum licet expressè in Pastoralibus expressum, re-
ferre ad Judicium Ordinarii vel ejus Officialis, et sic ex
eorum consilio et cum eorundem auxilio procedatur: unde
si prævideatur v. g. in Paschate se præsentaturus aliquis
eui Communicatio deneganda erit, tunc opportuno tempore
ante Pascha casus ad Episcopum deferatur: præviè tamen
adhibitis mediis, ut talis peccator ad pœnitentiam addu-
catur.

Si autem casus moram recursus ad Episcopum vel Offi-
cialem non patiat, et manifestè sit in Pastoralibus expressus,
tunc poterit Pastor se conformare Rituali Communionem
denegando.

N. 43. DE PECCATORE PUBLICO, QUI EST IN ALIO LOCO, VEL IN ARTICULO MORTIS.

I. *Peccatori publico in uno loco.* II. *Quandoque alibi
datur Communicatio.* III. *Peccatori publico in articulo
mortis* IV. *Datur Communicatio, si pœniteat.* V. *De
scandali reparatione in mortis articulo.*

AN peccatori publico in uno loco deneganda est Com-
municatio, si eam petat in alio loco, in quo publicus non est?

I. R. 1° Si ille etiamnum publicus sit peccator, tunc
ipsi neganda est Communicatio in alio loco, si ibi ejus crimen
facilè possit probari ex loco, ubi publicum est. Ita Stey-
aert, Daelman et Billuart contra Sylvium.

Aliud foret dicendum, si propter locorum distantiam,
&c. crimen in uno loco publicum non possit nisi difficulter
probari in alio loco: quia tunc Communionem negando
Minister se exponeret pluribus difficultatibus.

II. R. 2°. Ipsi in alio loco danda est Communio si nota aut præsumenda sit ejus conversio, præsertim si fama criminis antea commissi non videatur facilè eò perventura; cùm enim præsumat legitimè confessus, non potest alibi repelli tanquam indignus in ratione peccatoris; nec etiam in ratione scandali, cùm illic nullum dederit.

An peccatori publico danda est Communio in articulo mortis?

III. R. 1°. Peccatori publico impœnitenti etiam tunc negatur, v. g. publico Jansenistæ, qui non vult errores retrahere, similiter etiam peccatori occulto occultè petenti, et aliter quàm ex Confessione noto.

IV. R. 2°. Ad peccatorem publicum pœnitentem, licèt etiam sanctissimè sit confessus, Viaticum nec publicè deferri, nec dari debet, nisi publicæ offensionis satisfecerit: ita Rituale Romanum titulo *de Communione infirmorum*. Potest tamen occultè ad eum deferri et occultè ipsi dari, si adstantibus nota sit ejus conversio.

V. Porrò quoad reparationem scandali minùs est agendum cum moribundis, quàm cum sanis: nam quòd detur Viaticum talibus moribundis confessis, minùs natum est scandalizare; cùm quilibet fidelis præsumentus sit in illo articulo facere, quod potest, ut sese bene disponat. Accedit quòd durè agendo cum moribundis periculum fieret desperationis, &c. unde si coram Parocho et aliquot testibus veniam petant de scandalo, &c. sæpe poterit sufficere: convenit tamen (ut notat Pauwels) si non exigere, saltem ipsos inducere, ut consentiant v. g. publicæ meretrices in petitionem veniæ per Pastorem ex suggestu pro ipsis præstandam.

N. 44. AN, ET QUANDONAM PUERIS DANDA SIT COMMUNIO?

I. *Communio olim dabatur parvulis.* II. *Nunc tantum habentibus sufficientem discretionem.* III. *Regulariter inter annum decimum et decimum quartum.* IV. *Anticipanda est in articulo mortis.* V. *Et invigilandum per Pastores et parentes.*

I. CERTUM est, infantibus ante usum rationis tam apud Latinos, quàm Græcos, dispensatam olim fuisse Eucharistiam propter convenientes, et specialis illius temporis rationes, ut notat Conc. Trid. sess. 21. cap. 4.

II. Hæc praxis apud Græcos adhuc hodie observatur; sed in Ecclesia Latina pro majori hujus Sacramenti reverentia id nunc est interdictum, etiam in articulo mortis, donec pueri hoc Sacramentum discernere possint et debite venerari.

Hinc Pastorale Mechliniense: “Pueri ad primam Communionem non admittantur, nisi prius diligenter examinati et instructi, eaque discretionem et ætate sint, ut dijudicare possint Corpus Domini.”

Similiter Rituale Romanum: “Iis qui propter ætatis imbecillitatem nondum hujus Sacramenti cognitionem et gustum habent, administrare non debet.”

III. Quâ verò ætate pueri hanc cognitionem et gustum habeant, generali regulâ determinari non potest; alii enim tardiùs, alii citiùs hoc assequuntur. Interim dici solet, quòd addit Pastorale vetus Mechl. sub Mathia Hovio: “Communitè ætas huic rei apta esse solet ab anno 10 usque ad 14:” ita scilicet, ut Communio ordinariè non sit danda citiùs, aut differenda seriùs.

An interim non est annitendum, ut quam citissimè, putà à 10 anno, pueri communicare incipiant?

R. Stéyaertius in conclusionibus practicis de administratione Eucharistiæ: favendum citæ Communioni, ut ejus virtus malitiam ætatis præveniat, sed habitâ ratione non solum capacitatis et instructionis puerorum, verum etiam et maximè probitatis et pietatis, bonæ indolis et educationis:

è contra indoles et prava educatio suadere potest dilationem longam, (etiam quandoque post annum decimum quartum), ut major spes affulgeat servandi postea gratiam primæ Communionis.

Porro Parochus, qui citæ parvulorum Communioni favere voluerit, ne, in pagis præsertim, nimis acriter urgeat exequias pro puero tanquam pro adulto fieri, mox ac ille cæperit communicare. Hactenus Steyaertius.

IV. Observent etiam Pastores, tantam non desiderari ætatem, ut quis in mortis articulo possit et debeat Sacro Viatico muniri, quanta requiritur extra mortis periculum. unde Pastoris est infantem ægotantem instruere et diligenter examinare, quem si idoneum repererit, munire debet Viatico, tametsi antea nunquam communicasset; tali enim casu urget præceptum Divinum de sumendo Viatico.

V. Et hinc graviter culpandi sunt parentes, qui in casu, ne solvere debeant majora jura funeralium, negligunt curare, ut Viaticum suis prolibus moribundis administretur sub prætextu, quòd nondum fecerint primam Communionem. Hoc autem inconveniens facillè evitabitur, si Parochus, casu quo tales proles moriuntur, non urgeat parentes ad exequias more adultorum. ●

N. 45. AN DANDA SIT COMMUNIO AMENTIBUS, ENERGUMENIS, INDECENTER ACCEDENTIBUS, &c.

S. Thom. quest. 80. art. 9.

I. *Non datur perpetuò amentibus, II. Datur mente debilioribus, III. Item amentibus non perpetuò. IV. Seposito periculo vomitús, &c. V. Item muto et surdo, VI. et reis morte, VII. Non datur ad probationem criminis, VIII. Neque irreverenter accedentibus.*

I. PUERIS adhuc carentibus usu rationis annumerantur amentes pleni et perpetui, sive tales, qui nunquam usu rationis fruuntur: quibus proinde neque in vitâ, neque in mortis articulo licet Communionem administrare.

II. Qui mente debiliores sunt, seu quasi semiamentes,

si interim discretionem sufficientem habeant, ut ferè initio pueri, ad Communionem admittuntur, præmissâ dispositione possibili; sed rariùs, nempe in Paschate et articulo mortis tantùm. Vide Num. 69. *de Pœnitentia*.

III. Amentes pleni, sed per intervalla, admittuntur in lucidis intervallis; sed non in ipsa plena amentia nequidem in Paschate, præterquam in fine vitæ, si nempe, dum antea mentis compotes erant, se non reddiderint indignos, sed vixerint christianè, frequentando Sacramenta, &c.

His annumerantur senes jam præ ætate repuerascentes, item phrenetici.

IV. Supponitur tamen in his casibus abesse vomitionis vel expuitionis, alteriusvè irreverentiæ periculum, quod cum non rarò subsit, sæpius talibus non administratur. Ita S. Thom. loco citato Catech; Rom. *de Eucharistia*, Num. 70. et passim Pastoralia. Vide etiam Steyaert in *Appendicibus*, Num. 9.

V. Etiam mutus et surdus debet, inquantùm potest, de hoc Sacramento instrui; et si quidem cognitionem discretionis ac devotionem erga illud ostendat, ad Sacram Communionem admittitur, etiam sæpius in vita. Vide Num. 70. *de Pœnitentia*.

Energumeni seu à Dæmone possessi olim arcebantur à Communione, fortè ob reverentiam; sed nunc, si neque irreverentia peculiaris vel amentia obstet, admittuntur etiam frequentius.

VI. Extremo supplicio afficiendis, etiamsi debitè confessis, in Gallia negatur Viaticum, teste Juenin et aliis; sed contrarium habet praxis Belgica juxta Synodum secundam Provinc. Mechl. tit. 7. cap. 6. "Ultimo supplicio afficiendis tempestivè de Sacra Eucharistia provideatur." Et Pastorale: "Damnatis ad mortem debet dari Eucharistia, sed id fiat ante diem supplicii; vel saltem summo manè."

VII. Porrectio Eucharistiæ suspectis de crimine ad probationem vel purgationem ejusdem, cum reliquis probationibus per ferrum candens, aquam ferventem, luctam, &c. (quæ in particularibus Ecclesiis aliquando fuerunt in usu) jam antiquata est, et ab Ecclesia meritò reprobata: quandoquidem augustissimum hoc Sacramentum ad hoc non sit institutum.

VIII. Denique observa, rationem negandi Communio-
nem, etiam publicè, esse, si cum gravi irreverentia externa
accedatur: v. g. si accederet ebrius, vel mulier turpiter
nudata.

N. 40. DE EFFECTIBUS SACRAMENTI EUCHA- RISTIAE.

S. Thom. quæst. 79.

I. *Effectus Sacramenti.* II. 1° *Gratia sanctificans.*
III. 2° *Gratia Sacramentalis.* IV. 3° *Delectatio spi-
ritualis.* V. 4° *Remissio peccatorum venialium.* VI.
5° *Præservatio à peccatis futuris.* VII. 6° *Adeptio
gloriæ.* VIII. *Cum resurrectione et immortalitate
corporum.*

I. DE effectibus Eucharistiæ hic agitur, quatenus est
Sacramentum; nam quatenus Sacrificium alios habet effec-
tus, de quibus postea.

Quinam sunt effectus Sacramenti Eucharistiæ?

II. R. Primus est gratia habitualis seu sanctificans, per
se secunda, seu ejus augmentum; per accidens tamen gra-
tia prima, ut passim dicitur cum S. Thoma hic art. 3. in
Corp. Vide Num. 21. *de Sacramentis in genere.*

Porro huic gratiæ velut proprietates sunt quædam singu-
laris et inexplicabilis Unio, Christi cum homine, homi-
nisque coadunatio ad Christum, de qua Joan. cap. 6. v. 57.
et sæpius Sancti Patres, unde consequens est unio fidelium
inter se, juxta 1. ad Cor. c. 10. v. 16 et 17.

III. Secundus effectus est gratia actualis seu Sacramen-
talis, complectens specialia gratiæ actualis auxilia oppor-
tuno tempore vi hujus Sacramenti consequendum, scilicet ut
vita spiritualis virtutum profectu et meritorum augmento
perficiatur, &c.

IV. Tertius effectus est dulcedo et delectatio spiritualis
ipsius animæ, quemadmodum cibus corporalis reficit de-
lectando; quinimo, ut S. Thomas hic. art. in *Corp.* docet:
“Omnem effectum, quem cibus et potus materialis facit,
quantum ad vitam corporalem, (quod scilicet sustentat,
auget, reparat et delectat), hoc totum facit hoc Sacramen-
tum, quantum ad vitam spiritualem.”

Excellentem tamen differentiam inter hunc cibum spiritualem et corporalem assignat S. Augustinus lib. 7. Conf. cap. 10. loquens in Persona Christi: "Cibus sum grandium; cresce, et manducabis me: nec tu me mutabis in te, sicut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me."

Nota quòd illa jam dicta delectatio spiritualis sæpe non sit sensibilis; et non tantùm impediatur per negligentiam, teporem, distractionem vel nimium affectum ad terrena; sed sæpe etiam à Deo animabus sanctis negetur ad probationem, &c.

V. Quartus Eucharistiæ effectus est remissio peccatorum venialium, ut docet S. Thom. hic art. 4. quam remissionem causat dupliciter hoc Sacramentum: immediatè et ex opere operato, quemadmodum cibus corporalis reparat quotidianos et minores defectus corporales; ac *mediatè*, quatenùs per hoc Sacramentum excitatur fervor Charitatis, qui directè opponitur peccatis venialibus; unde Concil. Trid. sess. 13. cap. 2. hoc Sacramentum vocat antidotum, quo liberemur à culpis quotidianis; illis nempe, quorum non retinetur affectus, et de quibus aliquis dolor seu contritio habetur.

An Eucharistia remittat etiam pœnas peccato debitas?

R. Juxta S. Thomam hic art. 5. non facit hoc immediatè et directè, quatenùs est Sacramentum: quia sic non est institutum ad satisfaciendum, sed ad spiritualiter nutriendum, &c. potest tamen hoc facere ex consequenti seu indirectè, ut alia opera bona, quatenùs auget Charitatem, &c.

VI. Quintus hujus Sacramenti effectus, de quo S. Thomas art. 6. est præservatio à peccatis futuris; non solùm mortalibus, (quorum à Concilio Tridentino vocatur antidotum) sed etiam à venialibus: et ideo S. Thomas dicit simpliciter: *à peccatis futuris*: quomodo autem id efficiat, vide apud S. Thomam, art. 6. in *Corp.*

Et hinc evenit, quòd frequenter communicantes cum debita præparatione rariùs, imò vix unquam peccent mortaliter; ubi contrarium sæpe accidit in rarò et quasi coactè communicantibus.

Ex eo tamen, quòd quis iterum peccet mortaliter, non potest inferri, ipsum indignè communicasse, vel effectum Eucharistiæ non esse præservationem à peccatis: quia, ut dicit S. Thom. art. 6. ad 1. "Licèt hoc Sacramentum

quantum est de se, habeat virtutem preservativam à peccato, non tamen aufert homini possibilitatem peccandi."

VII. Sextus Eucharistiæ effectus, de quo S. Thom. hic art. 2. est adeptio gloriæ, unà cum resurrectione et immortalitate corporis: hinc dicit Christus Joan. cap. 6. v. 55. *Qui manducat meam Carnem, et bibit meum Sanguinem, habet vitam aeternam, et ego resuscitabo eum in novissimo die.* Et similiter v. 59.

Imprimis causat adeptionem Gloriæ, non tantum quia est causa gratiæ, quæ est semen Gloriæ; sed specialiter præ aliis Sacramentis, quatenus Christus Gloriæ largitor continetur in hoc Sacramento ut cibus nutriens et confortans animam in vita spirituali, quâ possit perseverare usque ad tempus, quo Gloria dabitur: unde à Conc. Trident. sess 13. dicitur, *Pignus futura gloria.*

VIII. Eucharistiæ etiam tribuitur corporis nostri resurrectio; non quasi corpora eorum, qui non communicarunt, non sint resurrectura; sed quia corpora fidelium justorum ratione realis conjunctionis eorundem cum Christo in hoc Sacramento resurgent speciali titulo: unde et ex hac parte specialem habebunt immortalitatem. Vide Interpretes in cap. 6. Joannis.

Alia quædam inter effectus Eucharistiæ quandoque enumerantur, sed quæ faciliè reducuntur ad jam dictos.

N. 47. QUANDONAMEUCHARISTIA CONFERAT GRATIÆ AUGMENTUM?

I. *Eucharistia dat gratiam, II. Dum sumitur. III. Crescente dispositione, IV. Probabiliter crescit gratia, etiam post sumptionem. V. Quod populo exponendum in Concione.*

I. IMPRIMIS certum est, quòd Eucharistia non conferat augmentum gratiæ (idem est de gratiâ prima, quæ per accidens confertur) nisi verè et realiter sumatur, seu manducetur vel bibatur; promissa enim est ista gratia reali et Sacramentali manducationi Joan. cap. 6:

Sed quæstio est, quo instanti conferatur gratia?

II. Respondent Steyaert et Daelman, mox eam conferri ab initio manducationis: Suarez et Billuart, cum Hostia trajicitur per guttur: Gonet verò, dum primùm species stomachum attingunt: sed Sylvius respondet, quòd hoc nemo noverit nisi qui efficit.

Tota quæstio pendet ex eo in quo actu consistat manducatio; quam cum plures ponant in traiectione cibi per guttur, quousque ad ventriculum perveniat, consequenter inferunt, quòd Hostia totaliter in ore consumpta, aut sumpta in ore et ejecta, non causet gratiam; contrarium verò, si jam species ad stomachum trajectæ sint, licet postea evomantur.

Obj. Cibus corporalis non nutrit, nisi sit corruptus: ergo nec spiritualis; nisi species sint corruptæ.

R. Disparitas fundatur in verbis S. Aug. Num. præcedenti citatis; nempe quòd cibus corporalis nutriat per sui mutationem in substantiam sumentis, quæ mutatio fieri nequit, nisi corrumpatur cibus; sed cibus Eucharisticus nutrit spiritualiter convertendo sumentem in se, ad quod non requiritur specierum corruptio, sed satis est, quòd sumantur juxta institutionem Christi.

III. An crescente dispositione augetur gratia, non tantùm durante manducatione, sed etiam tempore, quo species perseverant in stomacho?

IV. R. Partem negativam sustinent Bonacina, Soto, Billuart, &c. quia effectus hujus Sacramenti tribuitur manducationi, quæ in casu jam supponitur transiisse: affirmant autem Suarez, Wiggers, Steyaert, Henno, Daelman, Pauwels, et Neesen, quia effectus promittitur manducanti, non ratione manducationis (quæ tantùm est conditio sinè qua non, seu per modum applicationis) sed ratione cibi manducati: unde promissio effectûs potest sic exponi (inquit Suarez) ut sub manducatione cibus ut manducatus, quatenus sic durat, comprehendatur.

Conformiter ad hanc posteriorem sententiam probabiliter sustinetur, quòd, si quis indispositus ad hoc Sacramentum accesserit, et durante Christi præsentia (licet manducatio jam cessaret) se sufficienter disponat, talis consequatur fructum ipsius Sacramenti.

V. Ex quibus intelligitur (ut etiam dictum est Num. 28.) saluberrimum esse, post Communionem per aliquod tempus

Deo vacare per præces, &c. quod in concionibus et Catechismis simul cum plausibilitate hujus posterioris sententiæ admodum utile erit populo proponere.

N. 48. AN EUCHARISTIA PROSIT ALIIS QUAM SUMENTIBUS?

S. Thom. quæst. 79. art. 7.

I. *Sacramentum Eucharistiæ, II. Non ex opere operato
III. Sed operantis potest aliis prodesse.*

I. EUCHARISTIA in ratione Sacrificii prodesse aliis potest quàm sumentibus, inquantum pro aliis offertur, ut infra latius.

II. In ratione Sacramenti non prodest aliis quàm sumentibus ex opere operato; quemadmodum cibus corporalis ex se prodest soli sumenti.

III. Prout tamen Communio est opus communicantis singulariter bonum, ex opere operantis aliis prodesse potest; est enim actus satisfactorius coram Deo, et sic aliis servire potest per modum suffragii: est etiam actus meritorius et ita aliis prodesse potest per modum meriti de congruo, et per modum impetrationis: unde admodum laudabilis est fidelium consuetudo communicandi cum intentione, ut prosit etiam aliis, sive vivis, sive defunctis.

N. 49. DE IMPEDIMENTO EFFECTUS HUIUS SACRAMENTI.

S. Thom. quæst. 79. art. 8.

I. *Tria impediunt. II. Omnem effectum Eucharistiæ,
III. Non venialia præterita. IV. Sed præsentia. V.
Impediunt spiritualem dulcedinem. VI. Non tamen
augmentum gratiæ. VII. Licet minus perficiatur.
VIII. Item defectus devotionis voluntarius.*

PRÆNOTANDUM, quòd effectus principalis hujus Sacramenti sit augmentum gratiæ cum sibi inseparabiliter annexis: alii autem sint secundarii.

Quænam impediunt omnem effectum Eucharistiæ ?

II. R. Hæc tria, scilicet defectus Baptismi, defectus intentionis in adultæ, et peccatum mortale. Vide Num. 31.

An peccatum veniale impedit effectus hujus Sacramenti ?

III. R. Peccata venialia dupliciter accipi possunt : uno modo, ut sunt præterita, seu in habitu tantùm remanentia secundùm maculam et reatum ; alio modo, ut sunt præsentia secundùm actum vel affectum.

IV. Si agatur de peccatis venialibus præteritis dumtaxat ; respondet S. Thomas hic in *Corp.* quòd illa non impediunt hujus Sacramenti effectum : quin potiùs ipsa eorum remissio est hujus Sacramenti effectus, ut dictum est Num. 46.

V. Peccata venialia actu vel affectu præsentia impediunt aliquem sed non omnem effectum ; de quo ita S. Thomas hic in *Corp.* “Effectus hujus Sacramenti non solùm est adeptio habitualis gratiæ vel charitatis, sed etiam quædam actualis refectio spiritualis dulcedinis : quæ quidem impeditur, si aliquis accedat ad hoc Sacramentum per peccata venialia mente distractus ; non autem tollitur augmentum habitualis gratiæ vel charitatis.”

VI. Hoc autem augmentum gratiæ habitualis etiam statim obtinetur, ut contra Cajetanum, Contenson et Neesen passim probant Authores ex eo, quòd Sacramenta novæ Legis gratiam conferant non ponentibus obicem : ille autem, qui cum actu vel affectu peccati venialis communicat, non ponit obicem gratiæ habituali ; cùm illud non opponatur gratiæ. Deinde ille seipsum probavit juxta sensum Apostoli, conformiter ad Concilium Trid. sess. 13. cap. 7. et etiam habet vestem nuptialem, de qua eâdem sessione, cap. 8.

VII. Observa tamen, quòd præter spiritualis delectationis amissionem respectu talis minuantur effectus secundarii ; deinde ipsum gratiæ augmentum longè minus sit, quàm alioquin perciperetur, ob minorem nempe dispositionem.

An ad hujus Sacramenti effectum consequendum necessaria est dispositio devotionis actualis ?

VIII. R. Illius defectus accidit dupliciter : vel *voluntariè*, et ita impedit juxta statim dicta ; cùm sic accedens indubiè peccet venialiter : vel *involuntariè*, v. g. per distractionem involuntariam ; et ita impedit actualem delectationem spiritualem, sed non impedit nec minuit alios hujus Sacramenti

effectus : piam communicandi methodum videre est apud S. Franciscum, Salesium, *Introd. ad vitam devotam* part. 2. cap. 21.

N. 50. DE TRIPLICI MODO COMMUNICANDI.

S. Thom. quæst. 80. art. 1, 2 et 3.

I. *Triplex communicandi modus.* II. *Sacramentaliter tantum.* III. *Spiritualiter tantum.* IV. *Et Sacramentaliter et spiritualiter.*

I. CONCILIUM Trident. sess. 13. cap. 8. triplicem distinguit modum, quo hoc Sacramentum à fidelibus suscipi potest: scilicet sacramentaliter tantum, spiritualiter tantum, et sacramentaliter ac spiritualiter simul: quos modos (inquit Catechismus Rom. Num. 58. *de Eucharistia*) docere oportet populum, ut ingentes Eucharistiæ fructus percipere possit.

Quisnam sumit hoc Sacramentum sacramentaliter tantum?

II. R. ille, qui illius sacramentaliter suscipiendi capax, et (loquendo de adulto) cum intentione suscipiendi Sacramentum realiter illud sumit; sed sinè fructu spirituali, sive nullum ejus effectum consequitur. Talis est, qui cum conscientia peccati mortalis accedit.

Unde qui sumeret Hostiam consecratam, nesciens esse consecratam, sumeret quidem Sacramentum, sed non sacramentaliter, nisi materialiter, sive merè ex parte manducati. Idem dicit S. Thomas de infideli, qui nollet uti ut Sacramento.

Si non baptizatus communicaret cum intentione Sacramenti suscipiendi, sumeret quidem quasi sacramentaliter, nempe ex parte manducati et actu suscipientis, sed non ex parte subjecti capacis sacramentaliter suscipiendi, quantum ad effectus vi Sacramenti consequendos.

Similiter art. 3. cit. ad 3. dicit S. Thomas, quòd mus aut canis species sacramentales manducans, non sumat sacramentaliter; docens tamen contra aliquos, quòd tunc Corpus Christi non desinat esse sub speciebus, quamdiu hæ manent. Et ibidem in *Corp.* dicit, antiquos quosdam errasse

docentes, quòd Corpus Christi desinat esse sub speciebus sacramentalibus, tam citò quàm labiis peccatoris continguntur.

Quinam spiritualiter tantùm sumunt Eucharistiam?

III. R. Juxta Trid. loco citato: " Qui voto propositum illum Cœlestem Panem edentes, Fide vivâ, quæ per dilectionem operatur, fructum ejus, et utilitatem sentiunt." Et quidem fructum illum vocat S. Thomas hic art. 1. ad 3. effectum Sacramenti; non quia revera Sacramenti effectus est, sed quia analogicè idem est cum fructu Communionis realis, licèt non per omnia. Vide Num. 24. *de Sacramentis in genere.*

Unde patet, praxim communicandi spiritualiter esse sumopere commendandam, signantèr infirmis, item fidelibus assistentibus Sacrificio Missæ, item illis, qui frequentius quàm expedit volunt sacramentaliter communicare. Quocirca tamen observa, quòd appeti non possit sacramentalis susceptio nisi peragenda illo tempore, quo hoc desiderans est in statu gratiæ: unde existens in peccato mortali non potest spiritualiter communicare, licèt possit Sacramentalem susceptionem desiderare pro futuro, dum nempe illi peccatum erit remissum.

Docet S. Thom. art. 2. Angelos (idem est de Beatis in Patria) non sumere spiritualiter hoc Sacramentum; quia illud realiter sumere non desiderant, utpote Christum facie ad facièm videntes: possunt tamen dici Christum sumere spiritualiter.

Nec propriè Sancti veteris Testamenti spiritualiter sumebant hoc Sacramentum, etsi figuras cum quodam veritatis desiderio sumerent, ut insinuat Sanctus Thomas, art. 1. ad 3. quia sumptio spiritualis supponit Sacramentum institutum et existens.

IV. Quis sumit sacramentaliter et spiritualiter simul?

R. Qui illud realiter et dignè suscipit, Sacramenti hujus effectus conœquendo; ut justus.

N. 5. DE TEMPORE COMMUNIONEM PROHIBENTE.

I. *Ordinariè non dispensatur post meridiem, II. Vel de nocte. III. Nec feriâ sextâ in Parasceve. IV. Nec tempore interdicti localis. V. Nec pluries de die.*

AN aliquo tempore prohibetur hujus Sacramenti dispensatio?

I. R. Sylvius in art. 10. quæst. 80. S. Thom. docet, quòd, seposito scandalo, homo jejunos omni horâ diei communicare possit; attamen extra Viatici casum vel alterius necessitatis, hora congruentior et juxta Ecclesiæ consuetudinem retinenda est antemeridiana.

II. Benedictus XIV. lib. 8. *de Sacrificio Missæ* c. 18. Num. 13. etiam refert decretum Sacræ Rituum Congregationis de die 7. Decembris, 1641., quo prohibetur, ne in nocte Nativitatis Domini post Missam in media nocte decantatam successivè celebrentur aliæ duæ, neque adstantibus Eucharistia distribuatur.

III. Quoad feriam 6. in Parasceve Domini dicit Benedictus XIV. cap. cit. Num. 14. certum esse non esse infirmis eo die tribuendam Eucharistiam; cùm talis sit Ecclesiæ Romanæ usus, quem servari in hoc puncto etiam mandat Decretum Congregationis de quotidiana Communionem emanatum die 12. Februarii, 1697.

Quòd attinet Sabbatum Sanctum, inquit idem eodem loco, communem existimamus servandam esse consuetudinem nullis nisi infirmis Eucharistiam ministrandi; verùm ista consuetudo non videtur in hac Regione communis.

IV. Eucharistiæ dispensatio prohibetur tempore interdicti localis: excipitur tamen Viaticum juxta cap. *QUOD IN TE, de Panit. et Remis.* Lib. 5. Deeret. tit. 38.

V. Quarto præcepto autem Ecclesiastico vetitum etiam est pluries eodem die communicare: cujus rationes congruentiæ allegat S. Th. quæst. 80. art. 10. ad 4. scilicet quòd Eucharistia dicatur panis quotidianus, et ut ita repræsentetur unitas Passionis Christi: excipiuntur tamen quidam casus, de quibus nunc agendum.

N. 52. QUIBUS CASIBUS LICEAT PLURIES DE DIE COMMUNICARE.

I. 1° *In Domini Nativitate.* II. 2° *Ad binandum ex Episcopi commissione.* III. 3° *et* 4° *Ad perficiendum Sacrificium, &c.* IV. 5° *Item ad communicandum infirmum; V. Et ex privilegio.*

I. PRIMUS casus est in Sacerdotibus, quibus in die natali Domini conceditur ter celebrare, ad recolendam triplicem Christi nativitatem; scilicet 1° (et hoc per tertiam Missam) æternam ex Patre: 2° (et hoc per primam) temporalem ex Virgine Matre: et 3° (per secundam) spiritualem per gratiam in cordibus fidelium, vel juxta alios per Resurrectionem, quando Christus quasi de terra natus est, teste Apostolo Actor. 13. v. 33.

Alii dicunt per triplicem celebrationem significari, quòd Christus natus sit in salutem eorum, qui erant ante Legem, sub lege, et qui post legem futuri erant sub Evangelio.

Porro non obligantur Sacerdotes, seposito scandalo (quod posset in Pastoribus habere locum) ter illâ die celebrare, uti nec populus tres Missas audire: qui autem unicam celebraret convenientius juxta Gavantum diceret tertiam, ejus oratio cum officio concordat.

II. Secundus casus est in Sacerdotibus, qui ex commissione Episcopi debent binare, v. g. Pastor, qui solus tenetur duabus Parochiis, aut uni valde numerosæ deservire.

III. Tertius et quartus casus est in necessitate perficiendi Sacrificium: item dum est periculum profanationis Eucharistiæ, juxta dicta supra numero 33 et 37.

IV. Quintum casum, sed ferè metaphysicum allegat Preingue, nempe quòd Sacerdos iterato posset celebrare, si hoc necessarium foret ad communicandum infirmum, dum Sacerdos adhuc est jejunos: quod fieri posset, si sub Sacro admoneretur ante sumptam ablutionem, sed post Communionem Corporis; si enim antea admoneretur, posset infirmo dare partem Hostiæ majoris jam consecratæ.

V. Sextus casus est ex singulari privilegio: et ita Benedictus XIV. concessit omnibus Sacerdotibus in Regno Hispaniæ et Lusitaniæ commorantibus tres Missas celebrare in die Commemorationis omnium Fidelium defunctorum, sic tamen ut duæ Missæ pro omnibus defunctis celebrentur gratis, seu sine ulla eleemosyna.

Ultra casus enumeratos alter inter Authores controversatur, scilicet:

N. 53. AN VIATICUM SIT DANDUM ILLI, QUI EADEM DIE EX DEVOTIONE COMMUNI- CAVIT ?

I. Casus controversus, II. Circa quem tres sententiæ.

I. CASUS est hic: aliquis manè ex devotione celebravit vel communicavit; et postea eodem die incidit in mortis periculum: an nempe tunc talis possit ac debeat eodem die iterum communicare per modum Viatici?

II. R. Tres sunt circa hoc sententiæ:

Prima: aliqui volunt, talem quidem posse, sed non teneri iterum communicare; sed hi non videntur consequenter loqui: quia quòd talis posset, deberet esse ob præceptum divinum de sumendo Viatico: ergo etiam teneretur.

Secunda sententia, quam amplectitur Pauwels et plures alii, teste Benedicto XIV. affirmat, talem posse et debere iterum communicare: quia præceptum divinum est (ut infra latius dicitur) communicandi in mortis articulo; huic autem talis nondum satisfecit; cum manè dum communicavit sanus, necdum obligaret; et cui præcepto utpote divino cedere debet Ecclesiasticum non communicandi bis de die.

Tertia sententia, quam inter alios tenent Suarez, Wiggers, Steyaert et Billuart, negat, talem posse vel debere communicare: quia scilicet convenienter non potest, et sic cessat præceptum divinum.

Accedit, quòd talis moraliter adhuc Viaticum apud se habeat, quod intentione saltem interpretativâ tanquam tale sumpsit.

In tanta, inquit Benedictus XIV. lib. 7. de Synodo Diæc. cap. 11, num. 3. opinionum varietate Doctorumque discrepantia

pantia integrum erit Pastori eam sententiam amplecti, quæ sibi magis arriserit. Billuart verò dicit, quòd quisque in his attendere debeat usum suæ Ecclesiæ.

Interim quàm prudentissimè faciunt illi, qui quotiescumque communicant, formant intentionem conditionatam sumendi pro Viatico, si fortè postea hoc Sacramentum ampliùs suscipere non possent.

Qui autem heri communicavit, et hodie incideret in mortis periculum, probabiliùs obligatur sumere Viaticum, ut contra Neesen sustinent communiùs. Idem à fortiori dicendum contra aliquos, si non nisi à 4. vel 5. aut pluribus diebus communicavit.

N. 54. DE FREQUENTIA COMMUNIONIS.

S. Thom. quæst. 80. art. 10.

- I. *Observanda circa quotidianam Communionem.* II. *Laudabile est sæpè communicare:* III. *Et hoc Pastor promovebit.* IV. *Per erectionem confraternitatis.* V. *Singularis dispositio ad frequentem Communionem.* VI. *Regula S. Thomæ.* VII. *Dispositio pro frequenti celebratione.*

AN et quomodo consulenda est frequens Communio?

I. R. 1º. S. Thomas ex professo inquirens circa Communionem quotidianam hìc in *Corp.* habet sequentia: Circa usum hujus Sacramenti duo possunt considerari; unum quidem ex parte ipsius Sacramenti, cujus virtus est hominibus salutaris: et ideò utile est quotidie ipsum sumere, ut homo quotidie ejus fructum percipiat. alio modo potest considerari ex parte sumentis, in quo requiritur, ut cum magna devotione et reverentia ad hoc Sacramentum accedat: et ideo si aliquis se quotidie ad hoc paratum inveniat, laudabile est quòd quotidie sumat.

Unde S. August. cum dixisset: *accine quotidie, ut quotidie tibi prosit;* subiungit: *Sic vive, ut quotidie meritis accipere;* sed quia multoties in pluribus hominum multa impedimenta hujus devotionis occurrunt, propter corporis indispositionem vel animæ: non est utile omnibus hominibus quotidie ad hoc Sacramentum accedere, sed quotiescumque se ad illud homo invenerit præparatum.

2°. Licèt ex reverentia et humilitate aliquando laudabiliter ad tempus ab Eucharistia abstinenceatur, per se tamen laudabilius est ex amore accedere quam ex reverentia abstinere. Vide S. Thom. hìc ad 3.

2. 3°. Unusquisque alliciendus est ad frequentem Communionem, habitâ ratione statûs, conditionis et temporis uniuscujusque: & sic adhortari oportet populum ad Confessionem et Communionem diebus solemnibus, indulgentiarum, quadragesimæ, adventûs, &c.

III. Ita præcibit Pastorale Mechliniense: Parochus summum studium in eo ponat, ut populus sibi commissus ad debitum tanti Sacramenti cultum, et ad frequentem ejus usum, maximè solemnioribus diebus excitetur.

Sic etiam S. Franciscus Salesius, *Introduct. ad vitam devotam* parte 2. cap. 20. Quanquam hoc certò et audacter dicere queam, eos, que devotè Deo servire volunt, non posse minùs quàm singulis mensibus communicare.

IV. Ad hanc autem Communionem singulis mensibus promovendam, plurimùm conducit, quòd in Ecclesia Parochiali sit aliqua confraternitas, v. g. de Venerabili vel sub alio titulo, ut sic Parochus suis exhortationibus inducere possit populum ad saltem singulis mensibus confitendum et communicandum: quam confraternitatem in Parochiis, in quibus non habetur, erigi jubet Humbertus à Præcipiano in Epistola sua Pastoralis secunda.

Dicitur *Saltem singulis mensibus*: unde summè culpanda est quorundam Pastorum incuria, qui non nisi tunc, seu singulis mensibus tantùm se in confessionali præsentant.

V. 4°. Circa quotidianam aut hujusmodi frequentem Communionem certa pro omnibus statui non potest regula; quocirca ita scribit S. Franciscus Salesius loco cit. "Quotidie Eucharistiam suscipere, nec laudo, nec reprehendo; omnibus tamen Dominicis communicandum suadeo, si tamen mens sinè affectu peccandi fuerit. *Et in fine ejusdem capituli*: ad singulis octavis communicandum requiritur, ut quis sit ab omni peccato mortali, et erga peccatum veniale affectu desiderioque liber, ardensque communicandi desiderium habeat; verùm ut quotidie ad sacras epulas quis accedat, potissimam præterea malarum suarum inclinationum partem superârît necesse est, et non nisi Patris sui spiritualis eum consensu consilioque id aggredi debet.

Obj. Si à tam frequenti Communione removeri debeat, qui venialibus affectu inhæret, sequitur, quòd vix justiores sint ad eam admittendi: cum et ipsi offendant in multis.

R. Nego sequelam: aliud enim est peccare venialiter, etiam frequenter, ex inadvertentia, subreptione vel naturæ infirmitate: aliud autem est affectu ad venialia detineri, quod sonat adhæSIONem peccato ex inordinata complacencia: unde licet priori modo peccent etiam justiores, non tamen posteriori.

VI. Observanda hic etiam est regula, quam ab ipsa experientia desumit S. Thomas in 4. dist. 12. q. 3. art. 1. quæstiunc. 2: Si aliquis experimentaliter cognosceret, ex quotidiana sumptione fervorem amoris augeri, et reverentiam non minui, talis deberet quotidie communicare; si autem sentiret, per quotidianam frequentationem reverentiam minui, et fervorem non multum augeri, talis deberet interdum abstinere, ut cum majori reverentia et devotione postmodum accederet. Hæc autem regula etiam applicari potest frequenti, licet non quotidianæ Communioni.

Legi etiam meretur Decretum Romanum circa quotidianam communionem de 12. Febr. 1679. approbatum per Innocentium XI. quod habetur apud Steyaert in *Append.* tom. 2. et apud Billuart fol. 383. Vide etiam ambas Epistolas Pastorales Humberti à Præcipiano, quæ habentur ad calcem Synodorum Mechliniensium.

Ex his omnibus clarè patet, quò frequentior est Communio, eò majorem requiri dispositionem.

Quid igitur de Sacerdotibus quotidie vel frequenter celebrantibus?

VII. Respondet Steyaert: quod spectat ad eorum dispositionem, planè tenendum est, non minorem sed potius majorem, et ut quotidie, vel frequenter conficiant et sumant, requiri puritatem et devotionem, quam in Laicis, qui sumunt dumtaxat: unde excusandi non sunt Sacerdotes, qui mores suos conformiter ad dignitatem suam componere non curant.

Facilius tamen possunt esse rationes, quare, Laicus, etsi satis et æquè dispositus tantisper abstineat potius, quam Sacerdos; cum hujus officium sit celebrare.

Unde quotidie, sive quàm frequentissimè celebrare est valde commendandum juxta monitum Venerabilis Bedæ: imò pluribus probat Benedictus XIV. lib. 3. de *Sacrificio Missæ* cap. 2. magis consentaneam esse Christi et Ecclesiæ sensui quotidianam Missæ celebrationem, modò cum iis, quibus æquum est, dispositionibus fiat.

Facilè tamen usu venire potest, quod in persona Sacerdotis ait Thomas à Kempis lib. 4. c. 3. "Licet omni die non sim aptus, nec ad celebrandum bene dispositus, dabo tamen operam congruis temporibus Divina percipere Mystera, ac tantæ gratiæ participem me præbere."

Caveant sedulò animarum Directores, ne indiscretis sermonibus fideles à frequenti communione retrahant: quia cum ordinariè ad illam frequentiam non inclinent nisi pii et timorati, his nocebunt, et aliis non proderunt: non ideo tamen reticendæ vel minuendæ sunt requisitæ dispositiones.

Finaliter hìc nota, populo etiam inculcandum esse frequentem hujus Sacramenti cultum et adorationem: hinc triumphales illæ cum Venerabili Processiones et solemnes expositiones: curandum tamen est, ne in his nimia frequentia vel ornatus nimis exiguus contemptum pariat vel minorem reverentiam. Vide Syn. Prov. Mechlin. primam tit. de *Sacramentis* et secundam tit. de *Eucharistia* cap. 8. ac Epistolam Pastoralem Alphonsi de Berges, Archiepisc. Mechliniensis, de die 1. Februarii 1675, quam refert Pasmans.

N. 55. DE NECESSITATE SACRAMENTI EUCHARISTIÆ.

S. Thom. quest. 73. art. 3.

I. *Susceptio Eucharistiæ* II. *Non est necessaria necessitate medii.*

I. INQUIRI potest de duplici necessitate, scilicet medii et præcepti: de necessitate præcepti, tam divini quam Ecclesiastici, dicetur infra.

An susceptio Eucharistiæ est necessaria necessitate medii ad salutem in re vel in voto?

R. Negativè: quia ex sui institutione est Sacramentum vivorum, non conferens primam gratiam, sed supponens

collatum : ergo independenter ab ejus susceptione potest homo habere omnia requisita ad salutem.

Obj. I. Joan. cap. 6 v. 54 dicit Christus : *Nisi manducaveritis Carnem Filii hominis, et biberitis ejus Sanguinem, non habebitis vitam in vobis*; ergo, &c. Probatur consequentia : ex Joan cap. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest*, &c. colligitur necessitas Sacramenti Baptismi : ergo, &c.

R. Disparitas est potissimum petenda ex utriusque loci diversa interpretatione per Ecclesiam et Sanctos Patres, ac ex natura utriusque Sacramenti : etenim Baptismus institutus est ut renascentia spiritualis, quæ ad spiritualem vitam et salutem omnibus est necessaria : Eucharistia autem est instituta ut cibus spiritualis : adeoque in suscipiente vitam spiritualem præsupponit, et consequenter omnia necessaria ad salutem ; ita ut sensus reddi debeat : *Nisi manducaveritis, &c.* non perseverabitis in vita, ut sit vobis æterna.

Datur ergo hic præceptum sub pœna mortis æternæ, sed extendens se ad solos adultos, ad quos solummodo sermo Christi dirigitur ; qui tamen adulti à prævaricatione hujus præcepti per impotentiam vel aliter possunt excusari : alia autem locutio : *nisi quis renatus fuerit* et generaliter omnes, etiam parvulos complectitur.

Obj. II. S. Augustinus in variis locis verba Christi : *nisi manducaveritis, &c.* extendit etiam ad parvulos : ergo, &c.

R. Non loquitur S. Augustinus de manducatione sacramentali, neque verba Christi sumendo in sensu litterali, sed tantum intelligendo de participatione mystica Corporis Christi in quantum per Baptismum Christi et Corpori ejus mystico (quod est Ecclesia) parvuli incorporantur. Ita S. August. explicat ejus discipulus S. Fulgentius citatus apud Daelman *de Eucharistia*, obs. 1. vide etiam sanctum Thomam hic ad 1. et quæst. 80. art. 9. ad 3.

N. 56. DE PRÆCEPTO DIVINO COMMUNICANDI.

S. Thom. quæst. 80. art. 11.

I. *Præceptum divinum communicandi* II. *Obligat adultos* III. *In articulo mortis*, IV. *Et per se sapius in vita*, V. *Et per accidens.*

AN datur præceptum Divinum sacramentaliter communicandi ?

1. Affirmativè; de quo S. Thomas hic in *Corp.* ait: Manifestum est, quòd homo tenetur hoc Sacramentum sumere, non solùm ex statuto Ecclesiæ, sed ex mandato Domini dicentis Lucæ cap. 22. *Hoc facite in meam commemorationem.* Vide etiam Trid. sess. 13. cap. 2. Idem ulterius probatur ex verbis Christi: *Nisi manducaveritis*, &c. de quibus N. præcedenti.

II. Hoc Divino præcepto omnes et soli tenentur adulti, qui nempe ad annos discretionis pervenerint, juxta dicta Num. 44. Vide Trid. sess 21. can. 4.

III. Quandonam obligat hoc præceptum ?

R. 1° Ex communi contra paucos sententia per se obligat in articulo mortis, ut Eucharistia sumatur per modum Viatici; tunc enim aciores sunt hostium insultus, contra quos Eucharistia tanquam antidotum confortans est instituta: hinc universalis Ecclesiæ praxis et maxima sollicitudo tunc Viaticum administrandi.

Articulus mortis censetur juxta Rituale Rom. et Pastorale Mechl. dum probabile est, quòd hoc Sacramentum amplius suscipi non poterit, sive morbo naturali id fiat, sive ex quacumque alia causa: unde colligitur, Jure Divino ad Communionem teneri mulieres prægnantes, quæ regulariter cum summa difficultate et mortis periculo pariunt, periculosè navigaturos, præliaturos, &c. Si nempe tempus suppetat, et communicandi detur occasio.

Obj. Ecclesia olim moribundis ob quædam crimina Eucharistiam denegavit; et nunc in aliquibus locis ad mortem damnatis negat: ergo, &c.

R. Nunquam in alterutro casu fuit talis praxis universalis Ecclesiae, eamque particularium quarumdam Ecclesiarum disciplinam improbant plures Theologi.

An ille, qui in articulo mortis non communicavit, tenetur illo transacto communicare?

R. 1° Negativè; si nempe aliunde non obligetur; quia tempus in casu non est solummodo appositum ad sollicitandam obligationem (ut fit v. g. in Communione Paschali) sed ad illam simpliciter finiendam; ut v. g. ad audiendam Missam die festo.

IV. 2° Præceptum communicandi per se obligat etiam pluries in vita: tum quia hoc Sacramentum institutum est per modum cibi spiritualis, tum in jurem Passionis et Mortis Christi memoriam.

Quoties autem in decursu vitæ per se obliget jure divino, determinatum non invenitur; unde juxta Steyaert, Daelman et Billuart contra Pauwels, censetur per se loquendo illi satisfacere, qui semel in anno communicat; quia cum Ecclesia non plus exigit, non satis saluti fidelium providisset, si præceptum divinum plus requireret.

V. 3° Præceptum divinum potest etiam sæpius obligare per accidens, v. g. si alicui videatur hoc Sacramentum tanquam medium quodammodo necessarium ad resistendum gravi tentationi, &c.

N. 57. DE COMMUNIONE SUB UTRAQUE SPECIE.

S. Thom. quest. 80. art. 12.

AN ex præcepto divino Eucharistia sumi debet sub utraque specie, scilicet Panis et Vini?

R. 1° Sacerdotes celebrantes jure divino tenentur communicare sub utraque specie ab ipsis consecratâ: quia id pertinet ad integritatem Sacrificii.

2° De fide est, Laicos et Clericos non conficientes nullo præcepto divino ad sumptionem utriusque speciei obligari. Ita post Conc. Constantiense contra Hæreticos definit Concilium Tridentinum sess. 21. canone. 1. "Si quis dixerit, ex Dei præcepto vel necessitate salutis omnes et singulos Christi fideles utramque speciem Sanctissimi Eu-

charistiæ Sacramenti sumere debere ; anathema sit. “ Latè id probat idem Conc. sess. eâdem, cap. 1.

Objiciunt Hæretici praxim primitivæ Ecclesiæ, juxta quam omnes fideles sub utraque specie communicabant.

R. Verum quidem est, usque ad sæculum duodecimum passim in usu fuisse Communionem sub utraque specie ; sed negatur, eam usurpatam fuisse tanquam necessariam et ex præcepto divino ; cum sæpius, seu publicè, seu privatim, etiam tunc fieret sub unica specie, putà in Communionem infirmorum, item dum tempore persecutionis fideles Eucharistiam sub sola specie Panis domum asportabant, &c. ut latius videri potest apud Tournelly et Collet. Successit tempus, quo in diversis Ecclesiis diversus mos vigeret, ut de suo testatur S. Thomas hìc in *Corp.* Tandem ad evitanda incommoda (quæ vide in Catechismo Rom. de *Eucharistia* Num. 72. et apud Billuart fol. 393.) usus Calicis abrogatus est, et in Conc. Constantiensi sess. 13. Decretum, ut Laici et Clerici non conficientes communicarent sub specie panis tantùm, quod postea à Tridentino est confirmatum.

Objiciunt præcipuè ex Scriptura verba Christi Joan. cap. 6. v. 54. *Nisi manducaveritis Carnem Filii hominis, et biberitis ejus Sanguinem, non habebitis vitam in vobis.*

R. Christus ibi non præcipit modum sumendi, sive manducare et bibere seorsim ; sed præcipit sumere rem ipsam, scilicet Corpus et Sanguinem suum, quæ æquè sub una ac sub utraque specie continentur.

Deinde licèt particula *et* de se sit copulativa, sæpe tamen in Scripturis sumitur disjunctivè, ut v. g. Actor. cap. 3. v. 6. *Argentum et Aurum non est mihi.* Hic autem particulam et divisim esse accipiendam, docet series contextûs, cum paulò post addatur : *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum* : hoc autem falsum foret, si sumeretur copulativè. Idem insinuat Apostolus I. ad Cor. cap. 11. v. 27.

3° Aliqui respondent, ibi quidem datum esse præceptum de sumptione utriusque speciei, sed illud datum esse Ecclesiæ implendum per aliquos, putà Sacerdotes celebrantes, non per singulos.

Objiciunt etiam varios Sanctos Patres, qui, dum de Eucharistia sermonem habent, referunt eam sub utraque specie ex lege et præcepto à fidelibus sumendam.

R. Quòd illi Sancti Patres attendant ad usum communem suis temporibus communicandi sub utraque specie; qui hoc ipso quo erat communis ex recepta Ecclesiæ disciplina, poterat dici lex et præceptum; præsertim cùm aliquando revera fuerit lata lex de Communione sub utraque specie ad detegendos Manichæos, qui inter fideles latentes nolebant sumere sub specie Vini, quod commentabantur esse fel Draconis seu Diaboli. Nulli autem Sancti Patres dixerunt, utriusque speciei sumptionem esse juris Divini.

I. An ergo de facto non licet ulli quàm Sacerdoti communicare sub utraque specie?

R. Licet in certis casibus: et sic 1º. cùm alioquin Calix ab Hæreticis, &c. esset profanandus, seu in alio etiam periculo perditionis, irreverentiæ, &c.

2º. Ex speciali privilegio, v. g. quod datur Regibus Galliæ in eorum inauguratione, &c.

II. Casus, quo infirmus deberet mori sinè Viatico, nisi sumeret de Calicè consecrato, metaphysicus est: et equidem tunc rectiùs videretur dicendum, quòd cessaret præceptum divinum de sumendo Viatico.

N. 58. AN MAJOR CONFERATUR GRATIA PER UTRAMQUE SPECIEM, QUAM PER UNICAM.

I. *Sumptio utriusque speciei* **II.** *Non confert per se loquendo* **III.** *Gratiam sanctificantem.*

I. RESP. 1º. Potest conferri major gratia *per accidens* ratione majoris dispositionis, ut si in sumptione secundæ speciei intendatur fervor charitatis.

2º. De fide est ex Conc. Trid. sess. 21. cap. 3. "Nulla gratiâ necessariâ ad salutem eos defraudari, qui unam speciem solam accipiunt."

3º. Unde tantùm quæstio est, quæ Catholicè disputatur an sumptione utriusque speciei conferatur *per se loquendo* major gratia, licèt non sit necessaria ad salutem.

II. R. Communior et ad sensum Trid. sess. 21. cap. 1. conformior est sententia negativa.

Probat: non potest conferri major gratia ratione specierum, utpotè quæ ex se non causent gratiam: atqui nec ratione rei contentæ; quia totus et integer Christus continetur æquè sub una, ac sub utraque specie; nec etiam ex

eo, quòd bis eodem tempore sumatur; quia aliàs sequeretur, quòd Sacerdos, qui duobus aut tribus haustibus sumeret Sanguinem, plus gratiæ reciperet, quàm, qui unico haustu Calicem ebiberet; item si plures formulas seu species integras per modum unionis refectionis sumeret: ergo, &c. Vide dicta Num. 6.

Obj. Sacramenta efficiunt quod significant: adeoque dum plus significant, plus operantur: atqui ambæ species plus significant, nempe plenitudinem refectionis spiritualis: ergo, &c.

R. Verum est, quòd utraque species perfectiùs repræsentet refectionem spiritualem, quàm altera sola, si attendatur modus significandi; non autem si attendatur res significata, quam efficiunt: quia eadem est spiritualis unio et animæ reffectio, quæ sive per utramque, sive per alteram speciem significatur et efficitur. Vide Num. 6.

Quandonam communicans sub utraque specie percipit gratiam sanctificantem?

III. R. In sumptione primæ speciei: nec ideo sumptio secundæ speciei dici debet inutilis; cùm fiat juxta Christi institutionem: deinde conducit ad expressiorem convivii spiritualis significationem; et etiam per accidens potest augere gratiam, augescente nempe dispositione.

N. 59. DE PRÆCEPTO ECCLESIASTICO COMMUNIONIS.

I. Præceptum Communionis Ecclesiasticum, II. Obligat solos baptizatos, III. Etiam infirmos, IV. Et injustos.

AN datur præceptum Ecclesiasticum Communionis?

I. R. Affirmativè: nempe quod vulgò recitatur inter quinque Ecclesiæ præcepta, et quod latum est in magno Concilio Lateranensi can. 21. sub Innocentio III. anno 1215. referturque in Jure Canonico lib. 5. Decret. tit. 38. cap. 12. his verbis: "Omnis utriusque sexùs fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata confiteatur fideliter, saltem semel in anno, proprio Sacerdoti. .suscipiens reverenter ad minus in Pascha Eu-

charistiæ Sacramentum : nisi fortè de consilio proprii Sacerdotis ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab ejus perceptione duxerit abstinendum, alioquin et vivens ab ingressu Ecclesiæ arceatur, et moriens christianâ carcat sepulturâ.”

Et Conc. Trid. sess. 13. can. 9. “ Si quis negaverit, omnes et singulos Christi fideles utriusque sexûs cùm ad annos discretionis pervenerint, teneri singulis annis, saltem in Paschate, ad communicandum juxta præceptum Sanctæ Matris Ecclesiæ ; anathema sit.”

Quinam tenentur hoc præcepto Ecclesiastico ?

II. R. Imprimis dicit Conc. Lateranense : *Omnis utriusque sexûs fidelis* ; quo significatur solus baptizatus, utpote solus Ecclesiæ subditus : et in hoc differt hoc præceptum à divino, quod omnes obligat, scilicet fideles simpliciter et infideles, ut convertantur et sic baptizati communicent.

Addit Concilium : *Postquam ad annos discretionis pervenerit* : unde observa, majorem requiri discretionem ad communicandum, quàm ad confitendum. Vide Num. 44. et de *Pœnit.* Num. 68. Discretio autem in pueris explorari debet per Catechismos tempore quadragesimæ instituendos.

III. Hoc præcepto etiam tenentur infirmi, ut præscribit Pastorale Mechl. ipsis Parochis : *Ægrotis parochianis etiamsi extra præscriptos Paschales dies Communionem sumpserint, in Paschalibus diebus illam deferet ac ministrabit.*

IV. Tenentur etiam peccatores, ut scilicet se disponant, et ita dignè communicent : unde peccat contra hoc præceptum, prout etiam contra divinum, qui malitiôsè ponit impedimentum ejus impletioni, non volendo se disponere.

N. 60. QUANDONAM OBLIGET PRÆCEPTUM
ECCLESIASTICUM COMMUNIONIS?

I. *Præceptum Ecclesiæ importat annuam Communionem*
II. *Tempore Paschali.* III. *Qui non communicant in*
Paschate, IV. *Debent sub gravi* V. *Quam primùm*
communicare, VI. *Licèt intra annum communicassent.*
VII. *Prævidens impedimentum tempore Paschali,*
VIII. *Tenetur prævenire.* IX. *Licèt tamen infra an-*
num communicasset. X. *Et impedimento sublato, iterum*
communicare.

I. RESP. Obligat ad communicandum singulis annis, idque in Paschate: "Incipit autem Pascha (inquit Synodus secunda Prov. Mechl. tit. 7. cap. 5.) ad hunc effectum in Dominica Palmarum, et durat usque ad Dominicam in Albis inclusivè."

Ita fert consuetudo apud nos, licèt in quibusdam locis tempus Paschale ad hunc effectum latius extendatur.

II. Unde observa, quòd illud præceptum reipsa duo importet: 1° ut ad minus semel in anno communicetur. 2° Ut illa communio fiat tempore Paschali: tum quia illo tempore Christus hoc Sacramentum instituit, et mortem subiit, cujus est memoriale; tum ut Pastores melius invigilare possint, an omnes eorum subditi huic præcepto satisfaciant. Hinc qui communicant ante quindenam Paschalem, debent iterum in illa communicare.

An ille sive qui culpabiliter, sive non culpabiliter non communicavit in Paschate, fit liber à præcepto usque ad sequens Pascha?

III. R. Negativè; quia, ut mox dictum est, Ecclesiæ præceptum duo importat; et quidem directè cadit in ipsam Communionem, et secundariò tantùm in hoc vel illud tempus: ergo licèt tempore elapso, præceptum quoad circumstantiam temporis impleri non possit, quoad ipsam tamen rei substantiam impleri debet.

IV. Unde practicè dicendum, quòd talis augeat continuò suum peccatum omissionis, quamdiu ulterius differt sinè justa causa, et consequenter in confessione desuper est in-

terrogandus : sicuti si quis tempore præfixo non solvit suum debitum, non ideo extinguitur obligatio solvendi, sed è contra urget magis.

V. Hinc certum est, quòd ille, de quo in casu, si ab anno sive in Paschate præcedenti non communicavit, teneatur quamprimum moraliter potest communicare, utpote aliàs continuaturus suum peccatum omissionis.

VI. Qui autem à pluribus annis non communicavit propterea non tenetur jam pluries communicare. Si verò supponatur, quòd talis, de quo in casu, tempore intermedio v. g. in Natali Domini communicaverit, sustinent Henno et Billuart, quòd jam, transacto tempore Paschali, non teneatur communicare quamprimum, sed possit differre usque ad finem anni computandi à tempore ultimæ Communionis : sic enim observabit præceptum pro ea parte, qua adhuc potest, scilicet non differendi Communionem ultra annum : sed Suarez et Collet contrarium sustinent : quia intentio Ecclesiæ pro annua Communionem designantis tempus Paschale est ad urgendam obligationem, ulteriorem moram continuò prohibendo : et ideo etiam Superiores Ecclesiastici urgent, si quis in Paschate non communicaverit, ut id quamprimum faciat ; unde hæc posterior sententia in praxi est tenenda.

An ille qui prævidet futurum impedimentum communicandi in quindena Paschali, teneatur illud tempus prævenire ?

VII. R. 1°. Si, quindena Paschali jam inchoatâ, prævideat impedimentum communicandi ultimis diebus ejusdem, tenetur primis diebus adimplere præceptum, utpote quod modo urget : sicuti prævidens die festo impedimentum audiendi ultimum Sacrum, debet aliud priùs audire.

VIII. 2°. Si, quindena nondum inchoatâ, prævideat futurum impedimentum per totam quindenam et ab ultimo Paschate non communicaverit, tenetur quindenam prævenire. Similiter licet post ultimum Pascha communicaverit, si prævideat continuum impedimentum communicandi infra annum ab ultima Communionem.

Si verò post ultimum Pascha communicaverit, et etiam habeat opportunitatem communicandi infra annum ab ultima communionem, probabile est, quòd non teneatur præ-

venire, sed satisfaciat communicando post illam quindenam.

IX. Generatim tamen et sinè distinctione dicit Steyaert, quòd prævidens, se in Paschate ratione impedimenti non communicaturum, prævenire debeat potius, quàm postea supplere; nisi fortè cum Pastoris licentia; hæcque sententia tutior est: unde etiam monet Pontas, satiùs esse, ut, qui hoc anno etiam Eucharistiam recepisset, eandem adhuc ante tempus Paschale reciperet.

An ille, qui prævenit tempus Paschale, quia timebat impedimentum futuram, iterum in quindena Paschali debeat communicare, si ipsum impedimentum reverà non subsit.

X. R. Hoc disputatur utrimque probabiliter; sed quia rationes sententiæ negativæ non sunt convincentes, ideo strictè monendus quisquis Communionem anticipavit, ut denudò, cùm potest, in Paschate communicet.

N. 61. A QUO, ET UBI SUMENDA SIT COMMUNIO PASCHALIS?

I. *A proprio Pastore, II. Vel ejus delegato. III. Exempti.*

I. RESP. Sumenda est è manibus proprii Sacerdotis: id quidem in Cap. OMNIS UTRIVSQUE SEXUS, directè non dicitur; sed sufficienter insinuat ex eo, quòd Ecclesia præcipiens Confessionem annuam proprio Sacerdoti faciendam, statim subjungat: *suscipiens reverenter*, &c. item ex eo, quòd statim post de eodem iterum mentio fiat pro danda licentia Communionem differendi.

Id etiam constat ex consuetudine vim legis habente: et hoc rationabiliter, nempe ut meliùs invigilare posset Parochus, an omnes Ecclesiæ præcepto satisfaciant.

Per proprium Sacerdotem itaque intelligitur Pastor seu Parochus, et procedendo à minori ad majus, etiam Episcopus proprius et Pontifex. Intelliguntur etiam delegati à Pastore.

II. Nomine proprii Sacerdotis nullatenus venient Religiosi, qui quamvis ex Pontificis concessione possint excipere confessiones tempore Paschali, non tamen Commu-

nionem Paschalem distribuere : etenim pro confessione speciales sunt rationes, quæ non militant pro Communionem ; signanter libertas conscientiarum, et quòd facilius omnes de manu Parochi aut ejus delegati possint communicare, quàm eidem omnes confiteri.

Conformiter ad decret. Synodi I. Prov. Mechl. tit. *de Sacramentis*, cap. 5. observatur, præsertim in Parochiis ruralibus, ut qui alteri quàm Pastori confessi sunt, adferant tempore Paschali testimonium seu scedulam confessionis. Vide Num. 164. *de Pœnitentia*.

Ubinam Communio Paschalis est sumenda ?

R. Absolutè non debet suscipi in Parochiali Ecclesia ; cùm extra illam possit Pastor eam suo subdito administrare ; quia tamen id fieri vix solet, ideo generatim dici potest, Communionem Paschalem faciendam esse in Parochia seu Ecclesia Parochiali.

Unde qui v. g. apud Religiosos communicaret, licèt in quindena Paschali, non satisfaceret præcepto Ecclesiæ. Ita etiam declaravit S. Congregatio anno 1638.

An satisfaceret, qui communicat in Ecclesia Metropolitana aut Cathedrali, quæ non est ejus propria Parochia ?

R. Sententia negativa practicè certa videtur : tum quòd nomine Parochiæ intelligatur Parochia unicuique respectivè propria, tum quòd alioquin non satis dignosceretur, quinam præceptum adimpleant ; tum denique quia usus est contrarius.

An et quinam eximuntur ab obligatione communicandi in Ecclesia Parochiali ?

III. R. 1°. Ex consuetudine satisfacit Sacerdos ubivis celebrando intra quindenam : observant tamen aliqui, quòd Sacerdos, qui non intendit celebrare toto tempore Paschali, teneatur communicare in Ecclesia Parochiali.

2°. Omnes Religiosi, quibus sufficit recipere Communionem Paschalem in suis Ecclesiis ; sub Religiosis autem comprehenduntur Novitii.

Idem plures dicunt de Religiosorum famulis et commensalibus ; sed attendenda est variorum locorum consuetudo : quia contrarium præscripsit Synodus Buscoducensis sub Masio, tit. 7. cap. 17. et Sanctus Carolus Borromæus in Conc. 5. Mediolanensi, part. 1. cap. 9.

3° Eximuntur illi, qui extra Parochiam communicant de Parochi consensu expresso vel tacito; imò ob justam causam rationabiliter præsumpto, cum intentione hæc ipsi postea indicandi: ubi tamen consensus facilè peti potest, petendus est; ut ita recognoscatur Pastor, et hic vicissim cognoscat oves suas.

4° Etiam omnes illi, qui tempore Paschali non possunt commodè adire propriam Parochiam, ut vagi et peregrini: hos tamen non satisfacere communicando apud Religiosos, sed ad illud teneri in Parochia, in qua tunc versantur, contra aliquos docet Pauwels; quia distribuere Communionem Paschalem non est actio Religiosorum, sed Pastoris.

Observat Collet, eos, qui in Paschate non satisfecerunt, postea remittendos esse pro Communionem ad Parochum seu ad Ecclesiam Parochialem, si ad extraneum in anni decursu accedant: quia semper urget tota lex, adeoque et legis modus.

N. 62. DE VENIA DILATIONIS COMMUNIONIS PASCHALIS.

I. *Confessarius quicumque ob indispositionem, II. Et pastor ob alias causas potest alicui differre Pascha.*

QUISNAM potest dare veniam pro Communionem Paschali differenda, et ex qua causa?

I. R. Ex causa indispositionis, seu concernente casum conscientie, veniam dilationis dare potest, non tantum Parochus, sed et Confessarius quicumque suo pœnitenti, ut pœnitens melius disponatur.

Obj. In cap. OMNIS UTRISQUE SEXUS dicitur: *de proprii Sacerdotis consilio*: ergo, &c.

R. Nego conseq. quia ex quo Confessarius quicumque accepit potestatem in Paschate excipiendi confessiones, etiam ipsi data est potestas differendi Communionem Paschalem, si id exigat pœnitentis indispositio, de qua est Confessarii judicare.

Hinc observa, non esse absolvendum indignum, aut ei dandam Communionem, quia Pascha est: quamvis merito, inquit Steyaert, quia Pascha est, aliquid majoris facilitatis

possit adhibere Confessarius, quàm si non esset Pascha, ne v. g. poenitens nimis contristetur, vel etiam ab aliis notetur; sive, ut ait Pauwels, aliquâ minore morali certitudine debeat tunc esse contentus Confessarius, quàm esset extra illud tempus.

II. 2°. Etiam ex aliis causis Communio Paschalis differri potest; hoc autem dijudicandum venit prudenti iudicio Pastoris, non alterius Confessarii extra casum Confessionis; causæ autem illæ variæ esse possunt pro variis circumstantiis, ex quibus quasdam allegat Pauwels tom. 2. c. 17. §. 4. et sic v. g. quòd mulier post puerperium nondum venerit ad Ecclesiam, &c. vel si aliquis sit parùm æger, sic ut brevi tempore post Pascha possit venire ad Ecclesiam; si enim aut graviter infirmetur, aut prævideatur non nisi post longum tempus venturus ad Ecclesiam, Communio ad ipsum esset deferenda.

N. 63. DE PÆNA NON COMMUNICANTIS IN PASCHATE.

I. *Pœna non tenentis Pascha, II. Est sententiæ ferendæ, III. A solo Episcopo vel Officiali.*

I. QUI sinè venia jam dicta aut alia legitima excusatione Communionem Paschalem omiserit, juxta cap. OMNIS UTRIUSQUE, incidit in pœnam, ut vivens ab ingressu Ecclesiæ arceatur, et moriens christianâ careat sepulturâ.

Hæc pœna juxta Steyaert non est eadem cum excommunicatione, sed quasi tantùm pars illius, ut patet ex aliis effectibus excommunicationis.

II. Non est etiam sententiæ latæ, sed ferendæ; unde Pastor non potest eam propriâ autoritate executioni mandare.

Unde dum casus occurrit, deferendus est ad Ordinarium vel ejus Officialem; non tamen statim; sed priùs debet Pastor subditum suum, quem novit non communicasse, opportunè et importunè exhortari ad Communionem, adjungendo etiam minas delationis, si necesse sit: ubi autem Pastor ex sua parte fecit omnia, quæ facere potuit et debuit, sed frustra, tunc tandem illum suum subditum tanquam Ecclesiæ inobedientem denunciabit Ordinario vel ejus Officiali, ex cujus mandato, et non aliter, contra eundem procedet.

III. Licet autem dictus transgressor præcepti Ecclesiastici ex mandato Ordinarii vivens arcendus foret ab ingressu Ecclesiæ, moriens tamen non est privandus Ecclesiasticâ sepulturâ nisi transgressio sit notoria, et in fine vitæ nulla dederit signa doloris, ut constat ex Rituali Romano. Et insuper ut Pastor sic quempiam privaret sepulturâ Ecclesiasticâ, debet semper habere specialem ab Ordinario vel ejus Officiali commissionem.

N. 64. DE COMMUNIONE SACRILEGA IN PASCHATE.

I. *Per Communionem sacrilegam* II. *Non satisfit divino nec Ecclesiastico præcepto.*

AN satisfit præcepto Communionis Paschalis per Communionem sacrilegam?

I. R. Neque Divino neque Ecclesiastico: primum patet ex eo, quod Christus juxta Trid. sess. 13. cap. 2. "Sumi voluit Sacramentum hoc, tanquam spirituales animarum cibum, quo alantur et confortentur viventes vitâ illius, qui dixit: *Qui manducat me, et ipse vivet propter me.*" Atqui sacrilegè communicans non ita sumit; sed è contra juxta Apostolum: *Judicium sibi manducat*: ergo non satisfit.

II. Posterius patet ex eo, quod Præceptum Ecclesiasticum sit tantum Divini determinativum quoad temporis circumstantiam: ergo Ecclesia eandem præcipit Communionem, quam Christus, ut etiam patet ex cap. OMNIS UTRISQUE, ubi dicitur; *suscipiens reverenter.*

Deinde probatur etiam ex hac propositione damnata ab Innocentio XI. *Præcepto Communionis annua satisfit per sacrilegam Domini manducationem.* Unde hæc sententia jam omnino certa est.

Quoad solutionem objectionum vide Tract. de Legibus, ubi quæritur, *an modus et finis præcepti cadant sub præcepto*, item *an Ecclesia possit præcipere actus internos.*

Ex dictis concluditur, quod moribundus sumens indignè Viaticum non tantum peccet peccato sacrilegii, ut quisvis indignè communicans, sed et contra Præceptum Divinum tunc communicandi: unde manet obligatus eidem satis-

facere, modò possit sinè scandalo vel infamia ut sæpe potest fieri per administrationem occultam.

An autem hoc posset eâdem die, controvertitur: sicuti casus relatus Num. 53. in his igitur quisque servet praxim suæ Ecclesiæ.

Similiter qui non nisi sacrilegè communicavit in paschate ultra peccatum sacrilegii transgressus est Præceptum Ecclesiasticum, cui adhuc satisfacere tenetur juxta Num. 60, neque Communio sacrilega liberat à pœnis de quibus in capitulo OMNIS UTRIVSQUE SEXUS.

N. 65. DE COMMUNIONE INFIRMORUM.

- I. *Eucharistia non defertur leviter infirmis, II. Sed confessis. III. Datur Viaticum, IV. Dum probabile est mortis periculum, V. Quod aliquando preveniendum. VI. In eodem morbi statu non iteratur, VII. Tempore pestis, VIII. De ore arido et faucibus angustis, IX. Cavenda est irreverentia. X. Non datur ad osculum.*

Quæ spectant ad Communionem infirmorum, pleraque ex Pastoralis Mechl. et ex dictis colligi possunt: quædam tamen hic magis explicatè traduntur.

I. Non convenit Communionem deferre domum leviter infirmis, nisi fortè in Festis solemnioribus, aut quorum infirmitas ita est notabilis, diuturna, et continua, ut non patiatur eos in Ecclesia pro more Christianorum ad Sacramenta accedere. Quo casu tamen non deferatur frequenter, sed cum reverenti temporis intervallo.

II. Monet Syn. Prov. 2. Mechl. tit. 7. cap. 3. "Quando fieri potest, antequam Sacra Eucharistia ad ægrotum deferatur, præmittatur Confessio."

Pro Communionem infirmorum particulare est, quòd possit dari non jejunis per modum Viatici, et etiam aliquoties per modum devotionis, juxta dicta Num. 37.

III. Inquiri hìc etiam posset, an et quibus infirmis dandum sit Viaticum; sed de iis jam dictum est, nempe de peccatoribus N. 43. de pueris N. 44. de amentibus Num. 45. vide etiam Num. 56.

Quandonam infirmis dandum est Viaticum?

IV. Respondent passim Pastoralis, dum probabile est, quòd Eucharistiam ampliùs suscipere non poterunt; illud autem probabile periculum non vult quidem Ecclesia præveniri, sed tamen extremum non est expectandum. Imò nec debet, nec convenit expectari idem periculum, quod pro Extrema Unctione: quia valor Eucharistiæ etiam per modum Viatici non ita dependet à statu morbi, sicuti Extremæ-Unctionis.

V. Observandum autem hïc est, quòd v. g. in febribus malignis, licèt ab initio non subsit probabile mortis periculum, subsit tamen cum communi mortis periculo sæpe probabile periculum delirii: unde hoc præveniri debet, Viaticum administrando; est enim tunc probabile, quòd talis infirmus Viaticum non poterit ampliùs suscipere. Etenim licèt in delirium aut amentiam post rationis usum lapsis Viaticum per se non sit negandum, sæpe tamen, imò ordinariè non datur ob periculum irreverentiæ, vomitùs, &c. Vide Num. 45.

An Communio pluries danda est infirmo?

VI. R. 1º In eodem morbi statu non iteratur per modum Viatici, ut docet S. Carolus Borromæus; unde si post Viaticum iterum Communio deferatur, dicat Sacerdos: *Corpus Domini nostri, &c.* non autem: *Accipe frater vel soror, &c.*

2º Si ita notabiliter mutetur morbi status, ut ægrotus evaserit mortis periculum, et denuò in novum incidat periculum, iterum administratur per modum Viatici.

3º Licitum est etiam pluries in eodem morbi statu communicare ex devotione, non tamen nisi post aliquod temporis intervallum, putà octo vel decem dierum. Vid Num. 37.

Circa modum, qui jam servatur in Ecclesia latina (scilicet immittendi Eucharistiam ori fidelium immediatè manu Ministri), nihil potest innovari in morbis ordinariis, etiam contagiosis, v. g. febribus malignis, dysenteria, variolis, &c.

VII. Quoad modum ministrandi Viaticum tempore pestis, ut obvietur contagii periculo, vide Sylvium suppl. quæst. 32. art. conclusione 4. ubi varios modos examinat; item eximium Scaille, in opusculo *de modo administrandi Saera-*

menta tempore pestis, cap. 38. et sequentibus, et Collet, tomo 4. fol. 414. interim determinatio istius modi spectat ad Episcopum.

Cæterum teneri Parochos suis Parochianis peste infectis administrare Viaticum, contra aliquos certum videtur cum Sylvio, Marchantio et Suarez.

Quid si periculum sit, ne infirmus præ oris ariditate vel faucium impedimento Hostiam deglutire possit?

VIII. R. Modus ab aliquibus tunc assignatur, ut Hostia vel aliqua particula imponatur vasculo repleto aliquo liquore, puta aquâ vel vino, ut infirmus illam simul cum liquore hauriat. Id tamen totum honorificè et reverenter fiat, nimirum Sacerdos manu dextrâ accipiens v. g. cochlear ad medietatem circiter impletum vino vel aquâ, et supra illud manu sinistrâ tenens Hostiam, illam admovet ori infirmi, et tum in cochleari dimissam ori imponit seu infundit.

Alter modus convenientior est, quòd Hostia integra vel pars aliqua prius detur, et deinde aliquis liquor, v. g. aqua vel vinum; quo introsumptio Hostiæ facilitetur. Vel etiam in casu nimis ariditatis posset præviè dari vinum vel aqua, ut sic os madefiat.

Similiter faciendum pro acceleratione introsumptionis, et ratione ablutionis in infirmis phlegmaticis: quibus, ut notat Pauwels, dum per aliquod modicum tempus abstinerunt, consultius est sputa phlegmatica permittere, quàm impedire quia illa non veniunt ex stomacho: et præterea difficulter à talibus retinentur; esset enim periculum, ne retinendo recipiant illa in stomachum, et sic facilè ad vomitum excitarentur.

Non est tamen in casu supra posito Communio administranda, si id fieri non posset nisi modo indecenti, v. g. miscendo eam vino adusto, sine quo fortè nil sumere posset ex tali potu cacheticus.

IX. Generatim monet Pastorale Mechl. "diligenter curandum est, ne iis tribuatur, à quibus ob phrenesim, assiduam tussim, aliumve similem morbum, aliqua indecentia cum injuria tanti Sacramenti timeri possit."

Indecentia autem illa præcipuè timetur, dum subest periculum, seu justus et prudens metus vomitûs vel expui-

tionis: ubi autem de hoc dubitatur, prudentiæ Pastoris est illud experiri, præviè præbendo quid aliud, v. g. Hostiam non consecratam.

Nihil autem periculi (ait Scaille) videtur subesse à solo singultu continuo, nec à sternutatione: cum non soleat esse ita continua, quin relinquat locum administrationi decenti.

X. Pergit Pastorale: "Quòd situm demum, quando ad ægrotum ventum est, intelligatur, tale quod periculum esse, doceatur, quomodo spiritualiter illud sumere, ejusque præstantissimos effectus accipere possit, et tunc exhibetur ei adorandum, sed non detur ad osculandum.

XI. Ex quo observa, quòd, licet juxta hæc verba Pastoralis hoc Sacramentum jam delatum exhiberi possit infirmo ad adorandum, dum ratione impedimenti non potest illud sumere; non possit tamen ad hunc finem deferri ad talem ægrotum.

Quid si infirmus Sacram. Hostiam evomat?

XII. R. Conformiter ad Missale Rom. de *defectibus Missæ*, tit. 10. num. 14. si species appareant integræ, reverenter accipiantur, et postea sumantur; si autem id nausea vetet, tunc cautè separentur à sordibus, et ita in aliquo loco sacro reponantur, et postquam corruptæ fuerint, mittantur in sacrarium seu piscinam sacram; etenim citra Sacrilegium species, quam diu integræ sunt, comburi non possent.

Similiter faciendum, si quomodocumque, sive per negligentiam, sive aliâ occasione, species reperiantur corruptæ.

Si autem in casu species non appareant, et tamen verisimile sit, illas nondum esse corruptas ob breve temporis spatium, quod intercessit; tunc res sic evomita debet comburi, et cineres mitti in sacrarium vel alium locum sacrum, v. g. terræ mandari in cœmeterio.

Quid si, sumpto Viatico, infirmus statim moriatur?

XIII. R. Si Sacra Hostia non appareat in ejus ore, tunc ita relinquendus est defunctus, quantumvis nesciatur, an eam deglutierit: si verò appareat in ore, modestè extrahatur, et reverenter servetur, donec species corrumpantur: et tunc fiat, ut mox dictum est de Hostia evomita.

Cujus officium est infirmis deferre Eucharistiam?

XIV. R. Est officium Parochi, ut insinuatam est Num. 30. qui propterea omni tempore ad hoc debet esse paratus.

Hinc qui sine Pastoris licentiâ id attentaret extra casum necessitatis juxta communem sententiam peccaret mortaliter, utpote violans jus Pastoris in re gravi: imò si esset Religiosus (non sic Sacerdos sæcularis) id præsumens sine speciali Parochi licentia, incurreret excommunicationem ipso facto reservatam Pontifici; idque sive deferret per modum Viatici, sive per modum devotionis, sive publicè, sive occultè. Vide Num. 233. *de Penitentia*.

Circa modum autem deferendi hoc Sacramentum ad infirmos notandum est, illud etiam à Pastoribus fieri debere publicè, non autem occultè, sive prætextu, quòd infirmus velit morbum dissimulare, sive alio quocumque, nisi per longius et difficiliter iter abeundum foret.

Cætera circa modum deferendi, sive publicè, sive occultè, uti etiam circa ritum administrandi, et alia huc spectantia, diligentèr consulendum est Pastorale.

APPENDIX.

N. 66. DE MATERIA ET FORMA COMPONENTE SACRAMENTUM EUCHARISTIÆ.

CUM omnis res debeat habere materiam et formam, et quidem per formam modificetur et determinetur ad certam speciem; hinc dicitur, quòd hoc Sacramentum (quod est compositum quoddam morale) præter materiam et formam transeuntem, seu Eucharistiæ conficiendæ (quæ sunt panis triticeus et vinum de vite, et verba Consecrationis) habeat materiam et formam illud constituentem et componentem, seu prout consistit in re permanente.

Quænam autem præcisè sit materia et forma componens hujus Sacramenti inter Authores ambigitur; inter varias autem opiniones hæc verior apparet; nempe quod compositum ex speciebus Panis et Vini, et Corpore et Sanguine Christi habeat rationem materiæ, idem autem complexum cum habitudine ad verba Consecrationis antea prolata habeat rationem formæ; vi cujus habitudinis, quæ speciebus moraliter adhæret et intrinseca est, species Sacramentales manent determinatæ ad repræsentandum Corpus Christi sub speciebus Panis, et sanguinem sub speciebus Vini.

FINIS TRACTATUS DE EUCHARISTIA.

TRACTATUS

DE

SACRIFICIO MISSÆ.

Hactenus de Eucharistia quatenus est Sacramentum, seu ut ordinatur ad hominis Sanctificationem, egimus; nunc de ea quatenus est Sacrificium, sive quatenus ad Cultum Dei refertur, agendum est.

N. 1. DE SACRIFICIO GENERATIM SUMPTO.

S. Thom. 3. part. quest. 83.

I. *Sacrificium dupliciter sumitur. II. Propriè sumptum definitur. III. Oblatio IV. Externa, V. Quà res sensibilis, VI. Et permanens, VII. Per legitimum Ministrum VIII. Consecratur, perimitur, aut aliter immutatur, IX. In protestationem supremi Dei, &c. X. Sacrificium soli Deo offertur. XI. Oblatio, consecratio et immutatio tantùm ratione differunt. XII. Sacrificium est actus elicitus Religionis: XIII. Estque juris quasi naturalis.*

I. SACRIFICIUM, secundum nominis etymologiam quasi Sacrum factum, dupliciter sumitur in Scriptura; propriè et impropriè, seu metaphoricè, pro quavis actione quæ in

in Dei gloriam cedit, ut divinæ laudis celebratio: Psal. 49. v. 23. *Sacrificium laudis honorificabit me*; eleëmodynæ largitio, ad Hebr. cap. ult. v. 16. *Talibus enim Hostiis promeretur Deus.*

Secundò propriè pro illo actu Religionis, qui distinguitur contra omnia alia bona opera; et ita sumitur Osec̄ cap. 6. v. 6. *Misericordiam volo, et non Sacrificium.*

II. Sacrificium propriè et strictè sumptum pro actione sacrificativa, de quo hic agimus, sic definitur: Oblatio externa, quâ res aliqua sensibilis et permanens per legitimum Ministrum consecratur, perimitur aut aliter immutatur in protestationem supremi Dei in res omnes creatas dominii, nostræque erga eum subjectionis.

Explica singulas definitionis particulas?

III. R. Dicitur *oblatio*: quæ vox habet locum generis, in quo Sacrificium convenit cum aliis oblationibus, v. g. primitiarum.

IV. Additur *externa*: conjuncta tamen cum internâ, ut Deo placeat; qua scilicet homo se suaque omnia Deo offert et subjicit.

V. *Quâ res sensibilis*: Sacrificium enim, inquit Trid. sess. 22. cap. 1. visibile esse debuit, sicut hominum natura exigit: deinde Sacrificio in ejusdem Religionis cultum homines coadunantur; homines autem inter se communicare nequeunt, nisi per signa sensibilia.

VI. *Et permanens*: non quòd res debeat semper permanere post actionem Sacrificativam: potest enim totaliter destrui, ut patet in Holocausto; sed quòd debeat esse res solida et distincta contra actiones merè transeuntes, ut v. g. genuflexiones, &c.

VII. *Per legitimum Ministrum*: non per quemcumque hominem, sed eum qui ad hoc Ministerium vocatur et seligitur: tales autem sunt in nova Lege soli Episcopi et Sacerdotes: de Ministro Sacrificii in Lege Naturæ et veteri, vide Num. 69. *de Religione.*

VIII. *Consecratur*: quia res, quæ Deo offertur, debet ex profanâ fieri Sacra et Deo dicata.

Perimitur aut aliter immutatur: debet enim res, quæ sacrificatur, per occisionem aut aliam mutationem destrui, vel saltem quasi in interitum tendere, ut constat ex omni-

bus Judæorum et Gentilium Sacrificiis ; unde in veteri Lege Sacrificia non erant primitiæ aut similes oblationes.

IX. *In protestationem supremi Dei in res omnes creatas dominii. &c.* hic enim est primarius finis Sacrificii ; quandoquidem Sacrificium sit Patriæ cultus, quo protestamur, Deum à nobis haberi ut supremum vitæ et necis Dominum, qui sicut creare omnia potuit, sic et omnia destruere potest ; unde et infimam suam subjectionem protestatur homo : et ideo si alio fine oblatio fieret, licet cum peremptione aut alia immutatione, non foret Sacrificium : hinc à ratione Sacrificii facilè excluduntur purificatio et candelarum incensio quæ adhibentur, non ad recognitionem supremi Dei dominii, sed ad augendam solemnitatem, ad excitandum fidem et devotionem : vide N. 68. *de Religione.*

X. Cùm, ut dictum est, Sacrificium importet supremum patriæ cultum, patet soli Deo esse offerendum : unde S. Aug. lib. 10. *de civitate Dei* c. 4. “ Quis sacrificandum censuit, nisi ei quem Deum aut scivit, aut putavit, aut finxit ? ”

XI. Observandum circa prædicta, quòd in Sacrificio tres illæ actiones, oblatio, consecratio et immutatio sint quidem ratione diversa, sed non reipsa : cum unica actione res possit offerri, consecrari et immutari : sic dum in Veteri Lege animal in honorem Dei immolabatur, erat oblatio in actu saltem exercito (quæ sufficit ad Sacrificium) licèt Sacerdos eam non exprimeret ; quatenùs nempe occidebatur ad recognoscendum supremum Dei dominium, et ita Deo offerebatur : erat quoque consecratio, inquantum per illam occisionem destinabatur ad cultum Dei : erat etiam immutatio, imò destructio, ut per se patet : similiter in actu exercito erat recognitio supremi Dei dominii, licèt illa non fieret expressis verbis.

Qualis actus, et cujus virtutis est Sacrificium propriè dictum ?

XII. Est solius virtutis Religionis actus elicitus et externus, estque opus Religionis præstantissimum, ut facilè patet, si cum aliis ejusdem virtutis actibus comparetur.

Utrùm oblatio Sacrificii sit de jure naturæ ?

XIII. R. Daelman et Collet dicunt, Sacrificium non esse strictè jure naturali præceptum ; cùm non desint media à Sacrificio distincta, quibus exterior Deo cultus honestè et sufficienter exhiberi valeat, qualis sunt laus, oratio vocalis,

genuflexiones, &c. admittant tamen, quòd Sacrificii oblatio sit quasi de Lege naturali, ut patet ex consensu omnium populorum, qui statim atque Deum eognoverunt, aut putaverunt, aut finxerunt, eidem sacrificandum censuerunt; nec mirum, cùm nullo cultu sublimiori recognitio supremi Dei dominii fieri possit: hinc in statu innocentiae, si perdarasset, fuisset Sacrificium, licèt non fuissent Sacramenta; ita ut mirandum sit, quòd sectarii nostri Sacrificium visibile à natura dictante, saltem, si non simul præcipiente, hominibus inditum penitus eliminaverint, statucentes Religionem sine Altari et sacrificandi exercitio.

N. 2. DE DIVISIONE SACRIFICII.

- I. *Divisio Sacrificii ratione diversi mundi statûs*, II. *Ratione materiae*, III. *Ratione formae*, IV. *Ratione finis*, V. *Ratione temporis*, VI. *Ratione modi*. VII. *Antiqua Sacrificia fuerunt figura sacrificii novæ Legis*. VIII. *Sacrificium Novæ Legis quomodo unicum?* IX. *Quomodo duplex?*

QUOMODO dividitur Sacrificium?

I. R. 1° Secundum diversum mundi statum dividitur in Sacrificium Legis Naturæ, Legis Moysaicae et Legis Novæ. Prima generis Sacrificia videntur quoad rem et formam ab hominibus fuisse determinata, licèt aliqua ab ipso Deo præscribi potuerint: secunda à Moyse quidem populo sunt promulgata, sed à Deo immediatè instituta: unicum verò novæ Legis Sacrificium à Christo institutum est.

II. 2° Ratione materiae, dividitur in Hostias seu victimas, dum offerebatur animal; in immolationes, cùm fructus terræ offerebantur, et in libamenta seu libamina, dum liquor aliquis offerebatur.

III. 3° Ratione formæ seu variae actionis, per quam res immutari solebat, dividitur in Holocaustum, in quo res oblata tota comburebatur, ita ut nihil inde cederet in usus humanos, eratque Sacrificium perfectissimum: in Hostiam pro peccato, quæ partim cremabatur, partim cedebat in usum Sacerdotum, qui in atrio Templi ex ea vescebantur; et Hostiam pacificam, quæ offerebatur vel in gratiarum actionem pro beneficiis acceptis, vel ad nova impetranda:

hæc Hostia in tres partes dividebatur, quarum una in honorem Dei cremabatur, altera cedebat in usum Sacerdotum, et tertia in usum offerentium.

IV. 4°. Dividitur ratione finis in Sacrificium Latreuticum, propitiatorium sive expiatorium, Eucharisticum et impetratorium: hæc divisio parùm differt à præcedenti.

Latreuticum dicitur, quod tantùm ad cultum Dei dirigitur, protestando ejus principatum et nostram subjectionem, et id potissimùm fit in Holocausto.

Propitiatorium offertur pro peccatis et peccatorum pœnis ac flagellis avertendis, et idem est quod Hostia pro peccato.

Eucharisticum fit in gratiarum actionem pro beneficiis acceptis, et impetratorium pro beneficiis accipiendis: utrumque autem in veteri Lege dicebatur Hostia pacifica.

V. 5°. Ratione temporis dividitur in jure Sacrificium, quod quotidie; in Sacrificium Agni Paschalis, quod in Paschate; et in Sacrificia, quæ in aliis Solemnitatibus offerebantur.

VI. 6°. Ratione modi dividitur in cruentum et incruentum: circa dictas divisiones et earum explicationes vide *Analogiam Becani*, cap. 14.

VII. Nota quòd multiplicia illa, tum Legis Naturæ, tum Legis Moysaicæ Sacrificia omnia præfiguraverint Sacrificium novæ Legis; adeoque illa cessent in nova Lege.

An Sacrificium novæ Legis unicum est, an duplex?

VIII. R. Sacrificium Crucis idem omnino est quoad substantiam cum Missæ Sacrificio, quia idem utrobique Sacerdos est, et Hostia eadem Christus Dominus, et sic considerando Sacrificium novæ Legis unicum est.

IX. Si spectetur modus et ritus offerendi, est duplex, nempe cruentum, quo Christus seipsum pro salute omnium in Cruce obtulit, et incruentum, quo idem Christus sub speciebus Panis et Vini in Missa offertur quotidie in memoriam cruenti. hinc Conc. Trid. sess. 22. cap. 2. de Sacrificio Missæ docet: "Una enim eademque est Hostia, idem nunc offerens Sacerdotum Ministerio, qui seipsum tunc in Cruce obtulit, solâ offerendi ratione diversa."

Posset et alio sensu dici duplex novæ Legis Sacrificium; unum redemptionis in Cruce, quod plenam nobis promeruit

peccatorum remissionem; aliud religionis in Eucharistia, per quod eadem remissio nobis applicatur.

N. 3. DE EXISTENTIA SACRIFICII MISSÆ.

I. *Derivatio vocis Missæ.* II. *Sacrificium Missæ.* III. *Probatur ex prophetia Malachia.* IV. *Item ex Sacerdotio Christi secundum ordinem Melchisedech.* V. *Probatur etiam ex verbis institutionis.* VI. *Probatur usu.* VII. *Ex traditione.* VIII. *Ex conditionibus Sacrificii propriè dicti.*

I. OLIM duplex distinguebatur Missa, una Catechumenorum et Pœnitentium, quos Diaconus post Evangelium et concionem dimittebat; unde ab introitu usque ad offertorium vocabatur Missa Catechumenorum: altera Fidelium, et ea durabat ab introitu usque ad finem, quo tempore Diaconus admittebat populum his verbis: *Ite, Missa est*; quæ secunda dimissio etiamnum remanet, et ideo Sacrificium, quod quotidie in templis Sacerdotum ministerio offertur, vocatur *Missa*.

Porro Missa sumitur pro tota illa actione sacra, quâ in Ecclesia Catholica offertur incruentum novæ Legis Sacrificium cum variis precibus et cæremoniis: omnia tamen illa non spectant eodem modo ad Sacrificium Missæ: sed alia pertinent ad essentiam Sacrificii, alia ad ejus integritatem, alia ad majorem reverentiam, Mysterii explicationem et ædificationem Fidelium, ut patebit postea.

Quid est Sacrificium Missæ.

II. R. Est oblatio externa Corporis et Sanguinis Christi per species Panis et Vini sensibilibiter exhibitorum à legitimo Ministro, facta Deo in recognitionem supremi ejus dominii, adhibitis quibusdam precibus et cæremoniis ab Ecclesia præscriptis ad majorem Dei cultum et populi ædificationem.

Zuingliani et Calvinistæ, ac quotquot realem Christi præsentiam negant in Eucharistia, consequenter negant, in Missa offerri verum ac propriè dictum Sacrificium.

Lutherani, licèt præsentiam realem admittant, etiam tamen Sacrificium Missæ rejiciunt, ita ut Lutherus, lib. *de Missa privata*, scribere non erubuerit tandem sibi à dæ-

mone suggestum ac persuasum fuisse, Missæ Sacrificium abrogandum esse. Volunt ergo novatores, non esse in nova Lege nisi Sacrificium spirituale bonorum operum, Missam seu Eucharistiam esse meram commemorationem Sacrificii Christi in Cruce, Christumque nobis dedisse mensam, in qua epulemur, sed non altare, super quo sacrificemus: contra quos errores dogma Catholicum, scilicet in Missa offerri verum ac propriè dictum Sacrificium, defini- vit Trid. sess. 22. can. 1. his verbis: “ Si quis dixerit, in Missa non offerri Deo verum et proprium Sacrificium, aut quòd offerri non sit aliud, quàm nobis Christum ad manducandum dari; anathema sit.”

Proba, in Missa offerri verum ac propriè dictum Sacri- fici- um?

III. R. Probatur 1° ex Prophetia Malachiæ cap. 1. v. 10.: “ Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus ex- exercituum: et munus non suscipiam de manu vestra.” Et v. 11. “ Ab ortu enim Solis usque ad occasum, magnum est Nomen meum in Gentibus, et in omni loco sacrificatur et offertur Nomini meo oblatio munda.”

Duo importat hæc Prophetia, nempe fore rejicienda Sa- crificia Judæorum, et iis substituendum fore novum; non enim obstat, quòd dicitur: *Sacrificatur et offertur* in præ- senti; id enim familiare est Prophetis, ut propter certitu- dinem prædictionis futura quasi præterita aut præsentia enuncient: atqui per illud novum non potest aliud intelligi quàm Sacrificium Missæ; “ Hæc enim est oblatio munda, “ (Corpus scilicet et Sanguis Christi, quæ in omni loco “ Deo offertur) et nullâ (ut dicit Trident. sess. 22. cap. 1.) “ indignitate aut malitiâ offerentium inquinari potest.”

Si dicas cum Hæreticis, posse intelligi Crucis Sacri- fici- um, vel spirituale bonorum operum: contra primum est, quòd Sacrificium Crucis non fuerit oblatum in omni loco, sed in uno loco Judææ: contra secundum, Sacrificium spirituale bonorum operum non est novum, nec substituend- um loco antiquorum Sacrificiorum; fuit enim ab initio mundi.

Si dicas, Augustinum et Hieronymum verba Malachiæ interpretari de Sacrificio laudis, R. Ita quidem esse, sed non excludendo Sacrificium propriè dictum; cùm enim of- fertur cum laude, potest etiam dici Sacrificium laudis.

IV. 2° Probatur: quia Christus, Psalm. 109. dicitur *Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*; quæ verba secundum Apostolum ad Hebræos, c. 7. 8. et 9. ita conveniunt Christo; ut non possit dici *Sacerdos secundum ordinem Aaron*: atqui Melchisedech obtulit Sacrificium in Pane et Vino, ut constat ex Genesi, cap. 14. v. 18. ergo et Christus, qui erat Sacerdos secundum ritum offerendi Melchisedech, debuit in Pane et Vino Sacrificium offerre: jam autem nisi id fecerit in Eucharistia, nullibi fecit; non enim in Cruce ubi Corpus et Sanguinem suum obtulit in propriis speciebus: ergo in ultima cœna: nec solùm ibi, sed adhuc quotidie tanquam Minister principalis ministerio Sacerdotum sese offert, et hac ratione etiam *sempiternum habet Sacerdotium. . . . semper vivens ad interpellandum pro nobis*, ut loquitur Apostolus ad Hebr. cap. 7.

Obj. Melchisedech non obtulit Panem et Vinum in Sacrificium, sed protulit ea ad reficiendum Abrahæ milites ex prælio defatigatos.

R. Licet probabile sit, Melchisedech Panem et Vinum divisisse sociis Abrahæ; quia moris erat, ut in Sacrificiis ingratiarum actionem institutis, veteres aliquid oblationis degustarent; dubium tamen non est, eadem ante Sacrificium Domino oblata fuisse; quia certò sciebat Melchisedech, Abrahæ milites spoliis onustos non eguisse Pane et Vino aliunde asportatis: ergo non detulit panes ad reficiendum exercitum; sed ut solemni Sacrificiò gratias ageret Deo pro victoria Abrahæ.

2° Quia scriptura sæpe mentionem facit Sacrificii Melchisedech ut distincti ab Aaronico: ergo conveniens est, ut alicubi dicat, quale fuerit illud Sacrificium: si autem illa oblatio panum facta Gen. 14. non sit verum Sacrificium, nullibi Scriptura loqueretur de Sacrificio Melchisedech.

V. 3° Eucharistiam esse Sacrificium, probatur ex verbis institutionis relatis Matth. 26, Marc. 14. Luc. 22. et 1. ad Cor. cap. 11. ex quibus sic argumentamur: ut Eucharistia sit Sacrificium, sufficit, ut in ea sit oblatio victimæ cum effusione sanguinis: atqui, ut colligitur ex locis citatis, prædicta oblatio reperitur in Eucharistia; quia agitur de oblatione et effusione, quæ actu fiebant, dum Christus lo-

guebatur, prout insinuant verba præsentis temporis; sic apud Lucam, cap. cit. v. g. dicitur de Corpore: *Quod pro vobis datur*: apud Apost. loco cit. v. 24. in Textu Græco: *Quod pro vobis frangitur*; Textus Græcus trium Evangelistarum de Sanguine habet *funditur*.

Nec obest quòd nos legamus apud Evangelistas et in Canone Missæ *effundetur* in futuro, quia utraque lectio vera est, sive in præsentì *funditur*, id est, nunc in Cœna; sive in futuro *fundetur*, id est, paulò post in Cruce, et deinceps usque ad finem mundi in Sacrificio à Sacerdotibus celebrando.

VI. 4°. Probatur ex illis locis Scripturæ, in quibus usus Sacrificii Missæ insinuat: sic Actorum cap. 13. v. 2. *Ministrantibus illis Domino, græcè liturgiam celebrantibus*, hoc est, *Sacrificium offerentibus*, unde Erasmus vertit, *sacrificantibus illis Domino*: similiter 1. ad Cor. cap. 10. v. 21. *Non potestis mensæ Domini participes esse, et mensæ Dæmoniorum*; ubi insinuat Apostolus, esse Altare et Sacrificium Domini, uti erat Altare et Sacrificium dæmoniorum.

VII. 5°. Probatur ex traditione et perpetua Ecclesiæ doctrina et praxi, ut patet ex antiquissimis Liturgiis et SS. Patribus, qui, loquentes de Eucharistia, vocant eam Sacrificium, Hostiam, Victimam, &c.

VIII. 6°. Probatur ex eo, quòd Sacrificio Missæ conveniat definitio Sacrificii propriè dicti; etenim in Consecratione utriusque speciei (in qua sola consistit essentia Sacrificii) habetur *Oblatio* in actu saltem exercito; *externa*, cùm fiat verbis; *rei sensibilis et permanentis*, Corporis scilicet et Sanguinis Christi per species Panis et Vini sensibilium: etiam habetur Consecratio per dedicationem ad cultum divinum; item immutatio, inquantùm vi verborum Sanguis separatur à Corpore, et Corpus à Sanguine: datur etiam finis legitimus: nempe Dei cultus; nullus enim cultus Deo exhiberi potest dignior, quàm quo Deus-homo offertur Deo Patri; tandem concurrunt Minister primarius, nempe Christus et secundarius, Sacerdos.

Obj. I. Christus juxta Apost. ad Hebr. cap. 10. v. 14. *Unâ oblatione consummavit in sempiternum sanctificatos*; ergo non est aliud in nova Lege quàm Sacrificium Crucis, et quodcumque aliud est injuriosum Sacrificio Crucis.

R. Dist. anteq. unâ oblatione consummavit Christus in sempiternam sanctificatos, quantum ad sufficientiam pretii soluti pro sanctificatione et redemptione totius generis humani, concedo: quantum ad applicationem hujus pretii seu fructus Passionis Christi, nego: id enim unum docet Apostolus de Sacrificii Crucis efficacia, cruentam Christi oblationem tanti fuisse valoris, ut in ea plenum fuerit nostræ sanctificationis pretium; sed non sequitur, quod Sacrificium Missæ ideo sit inutile, aut derogans Sacrificio Crucis cum pretium redemptionis nostræ, licet à Christo abundè solutum, nobis applicari debeat: ergo sicut per Sacramenta, Orationes, &c. nobis illud applicatur, sic et per Eucharistiæ Sacrificium nobis applicari potest citra ullam Sacrificii Crucis injuriam.

Obj. II. Apostolus ad Hebr. cap. 10. probat inefficaciam Sacrificiorum veteris Legis ex eo, quod sæpius repetantur; dicit enim: *quod Sacrificia veteris Legis nunquam possint accedentes perfectos facere: v. 2. Alioquin cessassent offerri; ideo quod nullum haberent ultra conscientiam peccati cultores semel mundati*: atqui nostrum Sacrificium etiam sæpe repetitur: ergo pariter est inefficax, adeoque rejiciendum.

R. Neg. cons. Disparitas est, quod illa vetera Sacrificia repeterentur ut diversa, inquit Estius, nec ad unum aliquod Sacrificium ordinata, ex quo dependerent, et inde vim suam acciperent; Sacrificium autem Missæ non offertur ut diversum à Sacrificio Crucis, sed ut unum cum eo; semper enim offertur in illius commemorationem, adeo ut noverit Sacerdos, non aliunde quam ex illo uno Sacrificio Crucis quotidiani sui Sacrificii fructum esse expectandum.

N. 4. DE ESSENTIA SACRIFICII MISSÆ.

I. *Quæ Hostia in Sacrificio Missæ.* II. *Nullatenus panis et vinum.* III. *Elevatio Hostiæ non est pars essentialis Sacrificii, nec fractio specierum,* IV. *Neque communicio Sacerdotis.* V. *Christus sumpsit Corpus et Sanguinem in ultima Cæna.* VI. *Communicio Sacerdotis est pars integralis Sacrificii.* VII. *Essentia Sacrificii consistit in consecratione utriusque speciei.*

NOMINE Sacrificii tum res oblata, tum actio sacrificativa intelligitur, et utrumque Sacrificii Missæ essentiæ explicandæ causâ considerandum est.

Quidnam est Hostia sive res oblata in Missæ Sacrificio?

I. R. Per se sive vi verborum Hostia in Missæ Sacrificio est *Christi Corpus et Sanguis*, non quidem simpliciter, sed *sub speciebus Panis et Vini*; actio enim sacrificativa primò et per se attingit Corpus et Sanguinem: ex consequenti tamen seu per concomitantiam, res oblata, sive victima, est totus Christus, eadem quippe est Sacrificii cruenti et incruenti victima: vide Trid. sess. 22. cap. 1. et 2.

Dices: Sacrificium est essentialiter oblatio rei sensibilis: ergo species Panis et Vini pertinent ad rationem rei oblatae in Sacrificio requisitæ.

R. Distinguo consequens: ergo species Panis et Vini pertinent ad rationem rei oblatae in recto tanquam pars rei oblatae, neg. consequ.; in obliquo tanquam conditio necessaria rei oblatae, per quas Corpus et Sanguis redduntur sensibiles, ut sit sacrificium sensibile, concedo totum: interim species sunt pars rei oblatae ut existentis in ratione Sacramenti: ita can. HOC EST, *de Consecratione* distinct. 2. dicitur hoc Sacrificium duobus constare, visibili specie elementorum, et invisibili Domini nostri Jesu Christi Carne et Sanguine.

II. Panis et Vinum nullatenus, nec inchoativè, nec partialiter, nec minùs principaliter sunt Hostia, quæ in Sacrificio Missæ offertur: habent tamen relationem aliquam ad Sacrificium, putà ut materia transiens, non Sacrificii quidem, sed Sacramenti.

Quænam in Missa actio est, in quo consistit essentia Sacrificii?

III. R. Notandum 1° quòd in Missa concurrant plures actiones, ut v. g. elevatio Hostiæ, sinè qua essentialiter Sacrificium subsistit; quia non est immutativa Hostiæ (quod tamen requiritur ad essentiam Sacrificii) nisi localiter.

2°. Fractio panis, quæ est quidem immutativa specierum, sed non Corporis Christi, nec versatur circa utramque speciem, cùm tamen utraque species ingrediatur essentiam Sacrificii.

IV. 3°. Communio Sacerdotis non est pars essentialis Sacrificii: ratio est, quia S. Th. 3. parte, q. 79. art. 5. in *Corp.* dicit: "Hoc Sacramentum. . . rationem Sacrificii habet, inquantùm offertur: rationem autem Sacramenti, inquantùm sumitur."

4°. Sumptio est participatio fructûs Sacrificii; adeoque præsupponit victimam mactatam per Consecrationem.

5°. Fide certum est, Christum in ultima Cœna sacrificasse; et tamen fidei non est Christum Eucharistiam sumpsisse; quod tamen de fide deberet esse, si consumptio Hostiæ per Sacerdotem foret de essentia Sacrificii.

V. Interim tamen probabilius est, Christum in ultima Cœna sumpsisse Corpus et Sanguinem suum: quia Christus Lucæ cap. 22. v. 15. dicti: *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar*: quæ verba secundum Tertullianum, Chrysostomum Homilia 83. in Matthæum, et S. Thom. 3. parte, quæst. 81. a. 1. ad 3. intelliguntur de novo Paschate, quod in Sacramento Corporis et Sanguinis sui instituturus erat: deinde si ipse non sumpsisset Corpus et Sanguinem suum, periculum erat, ne Discipuli scandalizarentur, sicut Capharnaitæ Joan cap. 6. ita Chrysostomus.

VI. Porrò Sacerdotis Communio est pars integralis Sacrificii; quia Eucharistia non tantùm est Sacrificium, sed etiam Sacramentum; et eatenus habet rationem cibi et potûs: ergo ducit ordinem ad sumptionem tanquam ad partem integram: et hæc est ratio, cur tanta sit Ecclesiæ sollicitudo quâ vult, ut, si Sacerdos subitaneo morbo oppressus utramque speciem sumere non posset, alius substituatur Sacerdos, etiam non jejunus, si alter desit, qui utramque speciem sumat, ut, inquit Sanctus Thomas, periciatur Sacramentum. Ex quo sequi videtur, Communio-

nem celebrantis non tantum esse Juris Divini, sed etiam spectare ad integritatem Sacrificii. His præmissis,

VII. R. Probabilior est sententia quæ docet Sacrificii essentiam consistere in sola Consecratione utriusque speciei.

Probatnr 1° quia in Consecratione habentur omnia essentialiter requisita ad Sacrificium, ut dictum est Num. præcedenti: deinde sola illa Missæ actio propriè fit in Persona Christi, qui est principalis offerens hujus Sacrificii.

2° In illa actione constituenda est essentia Sacrificii, quæ est immutativa rei oblata: atqui talis est Consecratio; quia illa, quantum est de se, separat Sanguinem viventis à Corpore ejus; cum de vi verborum ponat solum Corpus sub specie Panis, et solum Sanguinem sub specie Vini.

Huic sententiæ favere videtur S. Th. q. 82. art. 10. in *Corp.* ubi dicit; quòd Deo Consecratione hujus Sacramenti Sacrificium offeratur: et ad 1. dicit: Hoc Sacramentum perficitur in Consecratione Eucharistiæ, in qua Sacrificium Deo offertur.

Quòd autem requiratur utriusque speciei Consecratio probatur: tum quia Christus dicitur illius Sacrificii Sacerdos secundum Ordinem Melchisedech, seu Ritum sacrificandi Melchisedech, qui in utroque, scilicet in Pane et Vino sacrificavit: tum quia Sacrificium Missæ est expressa repræsentatio Sacrificii cruenti: quia ergo in Cruce non fuit solum Corpus aut solus Sanguis, sed utrumque, seorsim tamen unum ab altero: hinc etiam in Sacrificio Eucharistiæ debet utrumque fieri præsens, non tantum per conversionem Panis in Corpus Christi, sed simul etiam per conversionem Vini in Sanguinem, ut, sicut Sanguis sensibilibiter fluxit ex latere Christi, ita hæc effluxio et separatio Sanguinis à Corpore sensibilibiter repræsentaretur: unde licet Consecratio unius speciei de se videretur sufficiens ad Sacrificium, non tamen sufficit, attentâ institutione Christi, qui, ut docet Trid. sess. 22. cap. 1. "Sacerdotem secundum Ordinem Melchisedech se in æternum constitutum declarans, Corpus et Sanguinem suum sub speciebus panis et vini Deo Patri obtulit; ac sub earundem rerum symbolis apostolis. .eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent præcepit." Quantumvis ergo habeatur sufficiens

immutatio ad Sacrificium per Consecrationem unius speciei, non sufficit tamen ad Sacrificium novæ Legis, quia Sacrificium aliam immutationem requisivit, sicque non erit Christus nisi alia adhibeatur; mutatio enim Sacrificii fit in Dei honorem.

Obj. Actio sacrificativa est necessariò victimæ immutativa: atqui Consecratione nulla fit immutatio victimæ, sed ejus tantùm productio: ergo, &c.

R. 1°. Potest Consecratio considerari ut est actio destructiva Panis et Vini; sed per eam non potest ista immutatio explicari: cùm Panis et Vinum non sint Hostia Sacrificii Missæ; quia Sacrificium Missæ idem est quoad rem oblatam cum Sacrificio Crucis.

2°. Consecratione fit productio victimæ et immutatio simui, inquantùm vi Consecrationis Christus redactus ad punctum in Altari colitur modo quodam mortuo, et ad naturales functiones sensuum inepto, et quidem in ordine ad destructionem in Communionem consummandam.

3°. Probabiliùs tamen dicitur, realem immutationem adesse, inquantùm vi verborum Consecrationis sub speciebus panis ponitur solum Corpus sine Sanguine, et sub speciebus Vini Sanguis sine Corpore; ac ita videtur meliùs requisita immutatio explicari: sic enim vi verborum Christus sub speciebus producit modo quodam mortuo, atque iterum immolatur; cum solummodo per concomitantiam Corpus Christi ponatur cum Sanguine, &c.

Inst. I. Non sufficit immutatio vi verborum. Probatur Assump. quia est reale Sacrificium: ergo debet esse realis immutatio, sicut Minister, Hostia, actio sacrificativa, &c. debent esse realia.

R. Habetur realis immutatio, inquantùm verba illa, cùm sint practica, habent illum effectum, quòd realiter Corpus ponant et nihil aliud: ergo, quantùm est ex vi verborum, habetur realis immutatio, nempe positio solius Corporis, adeoque separati à Sanguine: non quasi excludatur Sanguis ab alia causa adveniens, sed quòd illa verba non ponant Sanguinem.

Inst. II. Atqui nequidem negativè excluditur sanguis vi verborum. Probatur assumpt. quia si dicam ostendendo caput Joannis: *Hoc est caput Joannis*; etsi adsint pedes, per hoc non excludo caput à pedibus: ergo vi formæ non excluditur Sanguis à Corpore.

R. Neg. conseq. Disp. est, quòd propositio in exemplo allegata sit merè demonstrativa, quæ nil realiter ponit vi verborum : ergo verificatur, modò adsit illud, quòd demonstratur : sed verba formæ sunt practica, ad cujus veritatem requiritur, et sufficit, ut producat illud, quòd significatur, et nil aliud vi verborum, ergo solum Corpus.

N. 5. DE MINISTRO SACRIFICII MISSÆ.

- I. *Primarius Minister Sacrificii est Christus Dominus :*
 II. *Secundarius est omnis et solus Sacerdos :* III.
Etiã fideles sunt offerentes.

QUIS est Minister Sacrificii Missæ ?

I. R. Principalis Minister et offerens hujus Sacrificii est Christus Dominus, non solùm quia illud instituit, et quia ei totam efficaciam ex meritis suis contulit, sed præcipuè ex eo, quòd per Sacerdotes tanquam per suos Vicarios et Ministros offerat, qui propterea verba consecrationis pronuntiant in Persona Christi.

II. 2º Omnis et solus Sacerdos legitimè ordinatus post Christum est verus et proprius Minister hujus Sacrificii : quia illi soli possunt conficere hoc Sacrificium, qui potestatem supernaturalem ad id acceperunt, soli autem Sacerdotes potestatem illam receperunt, ut patet ex eorum Consecratione.

Valori non obstat Sacerdotis malitia, modò adhibeat debitam materiam et formam cum intentione consecrandi : potestas namque Ordinis est in eo indelebilis : sed ad licitè et piè celebrandum, inter alia, ex parte dispositionis animæ, requiritur puritas vitæ, rectitudo intentionis, devotio ac reverentia : de quibus pulcherrimè Cardinalis Bona in Tractata ascetico *de Sacrificio Missæ*.

III. 3º Fideles etiã suo modo sunt offerentes, mediàtè nimirum per Sacerdotes, qui modus solet distingui tripliciter : primò generaliter et quasi habitualiter, et sic omnes fideles sunt offerentes : quia sunt membra Ecclesiæ, cujus nomine offert Sacerdos.

2º Specialiter, assistendo Sacrificio, et conformando intentionem suam intentioni celebrantis.

3° Specialiùs concurrendo ad Sacrificium, sive per sub-
 ministrationem necessariorum ad Sacrificium, sive in servi-
 endo sacrificanti, sive per postulationem, et præcipuè per
 stipendium: de quibus utiliter populus monetur et instrui-
 tur.

N. 6. DE FINE SACRIFICII MISSÆ.

I. *Sacrificium est Latreuticum, II. Eucharisticum, III. Propitiatorium, IV. Et impetratorium.*

SACRIFICIUM Missæ ratione finis distinguitur in Latreu-
 ticum, Eucharisticum, propitiatorium et impetratorium.

1°. Est Latreuticum, inquantùm offertur in honorem
 Dei et agnitionem supremi ejus dominii ac servitutis nos-
 træ, quod significatur in Missa, dum dicitur: *Ad laudem
 et gloriam nominis sui*; item: *Hanc igitur oblationem
 servitutis nostræ.*

II. 2°. Eucharisticum est, inquantùm offertur in gratia-
 rum actionem pro beneficiis acceptis, sive ordinis naturalis.
 sive supernaturalis, et signanter pro beneficio Redemptionis
 nostræ, quod expressit Christus dum dixit: *Hoc facite in
 meam commemorationem*; et Ecclesia in Missa exprimit,
 dum dicit: *Quam tibi offerimus in memoriam Passionis,
 Resurrectionis et Ascensionis Domini nostri Jesu Christi,*
 intelligendo de memoria grata, qualis esse solet memoria
 beneficiorum: ipsa quoque beneficia recensita intelliguntur
 cum omnibus donis et gratiis, quæ inde profluunt.

Novatores concedunt, Sacrificium nostrum (sumpto Sa-
 crificii nomine improprie et latiori sensu) esse Latreuticum
 et Eucharisticum; quia Eucharistiæ manducatio fit ad
 cultum Dei et in gratiarum actionem pro singulari Domi-
 nicæ Passionis Beneficio: sed negant, illud esse propitiato-
 rium et impetratorium, ne veri Sacrificii rationem agnoscere
 cogantur.

III. 3°. Sacrificium Missæ est propitiatorium: quia se-
 cundum Apost. ad Hebr. c. 5. præcipuum munus Sacerdo-
 tum est offerre Sacrificia pro peccatis: atqui Ecclesia certò
 habet suos Sacerdotes: ergo hi ad Sacrificia pro peccatis
 offerenda constituti sunt: jam verò Sacrificium pro pecca-

tis offerri, et esse propitiatorium, sunt synonyma: unde ergo Sacrificium Missæ offertur ad remissionem peccatorum obtinendam, ad placandum Deum offensum, ad remissionem pœnæ peccatis quoad pœnam remissis adhuc debitæ: et ita in Missa dicitur: *Pro innumerabilibus peccatis et offensionibus, &c.*

IV. 4°. Est etiam impetratorium; quia per illud consequimur tum bona spiritualia, cum sit applicativum meritum Sacrificii Crucis, in quo Christus nobis quæcumque spiritualia bona promeruit; tum bona temporalia; quia hæc nobis utilia sunt et media esse possunt, quibus ad Deum deducimur: hinc offertur pro pace, aeris temperie, pluvii avertendâ, &c.

Meritò igitur Conc. Trid. sess. 22. can. 3. "Si quis dixerit, Missæ Sacrificium tantum esse laudis et gratiarum actionis, aut nudam commemorationem Sacrificii in Cruce peracti; non autem propitiatorium; vel soli prodesse summenti; neque pro vivis et defunctis, pro peccatis, pœnis, satisfactionibus, et aliis necessitatibus offerri debere, anathema sit."

Obj. Apparet indignitas quædam in eo, quòd augustissimum illud Sacrificium ordinetur ad res caducas, v. g. ad sanationes animalium, aut ejusmodi res terrenas impetrandas: ergo, &c.

R. Neg. antec. Sacrificium Missæ non ordinatur ad bona terrena primariò, et tanquam ad finem ultimum; offertur enim primariò ad cultum Dei; sed secundariò tantum et ut causa ad effectum, et in hoc ipso recognoscimus nostram, etiam in omnibus minimis, dependentiam à Deo: deinde terrena illa non petimus, ut in illis finem ultimum constituamus, sed quatenus sunt instrumenta nostræ vel alterius salutis deservientia; et cum sic subsint ordini divinæ prædestinationis, quæ facta est in Christo, rectè expetuntur.

N. 7. DE EFFECTIBUS SACRIFICII MISSÆ.

I. Varii effectus Sacrificii Missæ : II. Cultus Patriæ, III. Gratiarum actio, IV. Remissio peccatorum, V. Liberatio à pœnis hujus vitæ, VI. Remissio pœnæ adhuc debita peccato remisso, VII. Impetratio bonorum.

I. I. QUINAM sunt effectus Sacrificii Missæ ?

R. Quadruplici fini Sacrificii Missæ de quo Num. præced. correspondent varii effectus, qui ad aliquot classes reducuntur.

II. I. Primus effectus est Cultus Patriæ excellentissimus, et quantum est ex parte principalis Sacerdotis, qui est Christus ; et quantum est ex parte victimæ, quæ etiam Christus est : et hic est effectus Sacrificii Missæ, quatenus est La-treuticum.

III. II. Gratiarum actio pro beneficiis acceptis, præcipuè pro beneficio Redemptionis, est effectus Sacrificii, quatenus Eucharisticum est.

IV. III. Est remissio mediata peccatorum, tam mortalium quàm venialium.

V. IV. Est placatio Divinæ iræ pro liberatione à pœnis hujus vitæ in vindictam peccatorum immissis, v. g. à peste, bello, &c.

VI. V. Remissio pœnæ ex peccato quoad culpam remissa adhuc debita, et luenda in hac vita, vel in purgatorio, nisi illius remissio per hoc Sacrificium, indulgentias, &c. obtineatur.

Tres proximi enumerati effectus sunt Sacrificii Missæ ut propitiatorii.

VII. VI. Effectus Sacrificii Missæ est (inquantum est impetratorium) impetratio quorumcumque bonorum spiritualium ac temporalium, quatenus ad salutem conducunt.

N. 8. DE MODO ET TEMPORE, QUO SACRIFICIUM MISSÆ SUOS OPERATUR EFFECTUS.

- I. *Sacrificium Missæ causat effectus suos ex opere operato*, II. *Aliquos tantum mediâtè, ut remissionem peccatorum*. III. *Etiam venialium*, IV. *Et in justis gratiam habitualem*, V. *Alios immediâtè, ut penarum temporalium remissionem*, VI. *Aliquos operatur infallibiliter*, VII. *Non sequitur, quòd divitis conditio, pro quo multa Sacrificia offeruntur, melior sit quam pauperis justioris, pro quo vix offertur*, VIII. *Non operatur infallibiliter remissionem peccatorum*, IX. *Nec gratia augmentum, nec bona temporalia*. X. *Magis est utile, curare Missas celebrari pro seipsis mortuis*. XI. *Diversus modus impetrandi per orationem et Sacrificium Missæ*; XII. *Tempus quo Sacrificium Missæ suos operatur effectus*. XIII. *Missæ muli Sacerdotis æquè valent ex opere operato ac boni*; XIV. *Item in quantum Sacerdos orat nomine Ecclesiæ*; XV. *Non tamen in quantum orat ut privata persona*.

NOTANDUM, quòd aliquid possit esse efficax ex opere operato dupliciter, mediâtè nempe et immediâtè: immediâtè et per modum Sacramenti, eo scilicet modo, quo Sacramenta suos producunt effectus; vel mediâtè et per modum impetrationis, quando nempe vi illius impetratur aliquid cui aliud annexum est.

Itaque petitur, utrùm Sacrificium effectus præmemoratos causet ex opere operato?

I. R. Affirmativè; quia in hoc Sacrificio est eadem Hostia et idem offerens principalis, prout in Sacrificio Crucis: ergo eadem etiam est utriusque efficacia: unde Trid. sess. 22. cap. 1. docet, vim Sacrificii Missæ non pendere ex privata Ministri conditione: hæc, inquit, illa munda oblatio est, quæ nulla indignitate aut malitia offerentium inquinari potest.

Nec refert, quòd tantum ad aliquos effectus requiratur dispositio ex parte suscipientis; non enim requiritur ut ratio formalis causandi, sed solummodo ut conditio, sicut in Sacramentis: et hinc tales effectus plus vel minus perci-

piuntur secundum majorem vel minorem dispositionem recipientis.

An istos effectos Sacrificium Missæ operatur immediatè, an mediatè ?

II. R. aliquos mediatè, aliquos immediatè : sic mediatè tantum remittit peccatum mortale, quatenus in anima certas parit dispositiones, quarum ope peccator remissionem delictorum consequi valeat ; unde Trid. sess. 22. cap. 2. : “ Hujus (Sacrificii) oblatione placatus Dominus, gratiam et donum penitentiae concedens, crimina et peccata, etiam ingentia dimittit.”

III. Idem dicendum de remissione peccati venialis ; quia nullum peccatum, licet veniale, remittitur sine aliquo bono motu peccatoris, quem motum impetrat hoc Sacrificium.

IV. Similiter tantum mediatè in justis auget gratiam habitualem, inquantum Missæ Sacrificium justis gratias obtinet actuales, vi quarum in ipsis gratia crescit aut crescere potest, tum quia immediatè causare augmentum gratiae habitualis proprium est Eucharistiae Sacramento, et aliis Sacramentis vivorum ; tum quia parvulus baptizatus, pro quo plura offerentur Sacrificia, posset fieri major Sanctus illo, qui diuturnam vitam in praxi omnium virtutum peregisset : quod est contra communem Ecclesiae sensum.

V. Immediatè autem operatur in justis relaxationem poenae temporalis ex peccatis condonatis relictæ, aliaque bona spiritualia et corporalia immediatè operari potest ; si enim per bona opera, jejunium, orationes, eleemosynas, &c. hæc bona immediatè obtineantur, et poenae peccatorum remittantur, id non est denegandum Sacrificio Missæ, quod est totius Religionis opus præstantissimum ; deinde valet hoc Sacrificium tam vivis quam defunctis pro remissione poenarum juxta Tridentinum ; Defunctis autem valere non potest impetrando ipsis actum satisfactorium ; quia non sunt illius capaces : ergo valet immediatè ; si autem ita defunctis prosit, quid in viventibus ?

An Sacrificium etiam vim habet ex opere operantis ?

R. Affirmativè ; quia valet per modum orationis, quæ, quò magis accensa est, eò majorem producit fructum.

Habet etiam Sacrificii oblatio impetrandi vim, quatenus

est ab Ecclesia ut ab offerente per Ministrum publicum, etiamsi non sit in statu gratiæ: ratio est, quia Ecclesia semper est Sancta, ac proinde grata Deo.

Habetne Sacrificium Missæ effectus suos infallibiliter?

VI. R. Infallibiliter habet effectum, inquantum est Lætrepticum et Eucharisticum, quia ex actione sacrificativa à Christo instituta Dei honor et gratiarum actio spontè sequuntur.

2°. Infallibiliter habet effectum satisfactorium in justis, sive vivis, sive defunctis obnoxiiis debito pœnæ temporalis, quæ remissâ jam culpâ restat. Non omnis tamen culpa in unobquoque Sacrificio remittitur, alioquin perperam pro eodem defuncto pluries offeretur Sacrificium: quapropter si sit de vivis sermo, credibile est, plus ei remitti pœnæ temporalis, qui meliùs est dispositus, quàm minùs disposito, sicut Sacramenta plus gratiæ conferant meliùs dispositis: quoad defunctos verò, probabile est, Deum vel habere rationem gradûs piæ dispositionis, in qua decesserunt, vel pœnas moderari, secundum occulta justitiæ suæ iudiciâ.

VII. Hinc non inferes, quòd diviti, pro quo multa Sacrificia offeruntur, meliùs futurum sit, quàm pauperi justiori, pro quo vix offertur; quia pauper talis vel habet minoris pœnæ reatum, vel tanquam magis justus plus participavit de Sacrificiis generalibus pro animabus defunctorum oblati quàm minùs Sanctus, sicut et ex Missis in Thesauro Ecclesiæ positis, ex quibus ad ratam sanctitatis participant animæ eorum patientes, qui, inquit S. August. cum viverent, ut hæc sibi postea possent prodesse, meruerunt,

VIII. 3°. Remissio peccatorum per hoc Sacrificium non obtinetur infallibiliter, ut experientiâ constat; multi enim in peccatis perseverant, pro quibus sæpius offertur Sacrificium Missæ: dantur tamen infallibiliter gratiæ actuales uberiores ad eliciendos contritionis actus, nisi occurrat obex, qualis esse potest actualis peccati effectus.

Cæterùm si pro peccatoribus, qui, ut loquitur Tri. sess. 22. cap. 2. cum vero corde et recta fide, cum metu et reverentia; contriti ac pœnitentes ad Deum accedunt, Sacrificium offertur, per ipsum infallibiliter fiet, ut Sacramentum Pœnitentiæ in re susceptum vel in voto susceptum remissionem suorum peccatorum ac delictorum accipiant.

IX. Similiter impetratio aliorum bonorum spiritualium, v. g. augmenti gratiæ, gloriæ æternæ, non causatur infallibiliter; quia sæpe potest esse obex ex parte subjecti: nec infallibiliter obtinentur bona temporalia; quia non semper expediunt ad salutem: rectè tamen dici potest, Sacrificium Missæ habere illam infallibilem efficaciam per modum causæ impetratoriæ eorum, quæ in nomine Christi debitè petuntur, sicuti datur oratio infallibiliter impetratoria.

X. Ex his sufficienter patet, quòd Christiani plus utilitatis habeant, si curent pro seipsis vivis Missas celebrari, quàm pro seipsis mortuis; quia considerandum est, per Sacrificium dari gratias necessarias ad perseverandum, vel quibus spiritus pœnitentiæ obtineatur, à quibus felix vel infelix dependet æternitas; quid enim juvabit, quòd ordinent pro se legi centena aliqua Sacra post mortem, ut liberentur ex purgatorio, ad quod forsitan nunquam devenient.

In quo conveniunt et disconveniunt quoad effectum impetrationis oratio et hoc Sacrificium?

XI. R. 1°. Disconveniunt in eo, quòd oratio non sit impetratoria nisi ex opère operantis; hoc autem Sacrificium sit impetratorium ex opere operato, vel saltem quasi ex opere operato, ideoque multò facilius et efficacius.

Dictum est; *Vel saltem ex opere operato*; quia secundùm plures effectus temporales non impetrantur propriè ex opere operato, nec etiam propriè ex devotione Ministri, sed ex dignitate rei oblatae et principalis offerentis Christo.

2°. In conditionibus infallibilis impetrationis partim conveniunt et partim disconveniunt: pro quo notandum, quòd conditiones orationis infallibiliter impetratoriæ, de quibus Num. 60. *de Religione*, sint quatuor, nimirum ut quis petat pro se, piè, perseveranter et necessaria, vel saltem utilia ad salutem: ex quibus prima conditio non est hujus Sacrificii, quod ex sua institutione est propitiatorium et impetratorium pro se et pro aliis.

Neque secunda conditio est Sacrificii ex parte offerentis, sed in eo continetur eminentissimè ex parte Christi principalis offerentis et Hostiæ Sacrificii; ex parte tamen eorum, qui de illius fructu participant, requiritur, ut impetrationi non obstant obice indignitatis.

Tertia conditio etiam hic locum habet; unde quandoque pro eadem re impetranda sæpius hoc Sacrificium offertur.

Quarta conditio, scilicet orantis perseverantia, hinc similiter obtinet, defectu cujus petita sæpius non obtinentur; ita ut hujus conditionis ratione sæmiliter hoc Sacrificium sæpius offerendum sit.

Quò tempore Sacrificium Missæ suos operatur effectus?

XII. R. Cum Sacrificium Missæ secundum probabiliorē sententiam essentialiter perficiatur utriusque speciei Consecratione, ut dictum est, probabilius etiam videtur, quòd in ordine ad effectus, quos confert ex opere operato, totam suam efficaciam habeat eo ipso, quo finita sunt verba Consecrationis; sicut Sacramenta, dum essentialiter sunt completa, effectus suos conferunt: non ideo tamen statim omnes effectus conferuntur, quia potest esse dilationis ratio, v. g. non statim semper conferuntur gratiæ prævenientes, aut alia bona, sive spiritualia, sive temporalia, pro quibus impetrandis Sacrificium offertur, sicut etiam in Sacramentis non statim conferuntur gratiæ actuales, quæ sacramentales vocantur; et hoc est, quod innuere videtur Trid. sess. 22. cap. 2. dicens, *Per hoc Sacrificium conferri auxilium opportunum*: statim tamen Sacrificium Missæ effectum suum habet inquantum est Latreuticum et Eucharisticum, et similiter inquantum satisfactivum est pro pœna temporali restante, peccato remisso, effectum suum in justis, sive vivis, sive defunctis, statim operari videtur: unde effectus, qui applicatur, dum Sacerdos memoriam defunctorum facit, solummodo est ex opere operantis; hinc Sacerdos debet ante Missam, vel saltem ante Consecrationem per intentionem designare illos, pro quibus Sacrificium offerre intendit, sive sint vivi, sive defuncti.

XIII. An Missa mali Sacerdotis minùs valet, quàm boni?

R. 1°. Inquantum offertur Sacrificium, quod valet ex opere operato, eatenus non minùs valet Sacrificium Missæ mali Sacerdotis, quàm boni,

XIV. 2°. Non minùs fructuosa est missa Sacerdotis mali inquantum celebrans est Minister Ecclesiæ; cujus ministerium etiam manet in peccatoribus; et eatenus æque fructuosa est non solum oratio Sacerdotis peccatoris in Missa quatenus Ecclesiæ Ministri, sed omnes ejus orationes, quas facit in Ecclesiasticis Officiis, in quibus gerit personam Ec-

clesiæ, ac orationes Justi: cuius ratio est, quòd Ecclesia semper sit sancta, ac proinde semper Deo grata. Licet Sacerdos ab Ecclesia præcisus validè consecret ratione Characteris Sacerdotalis, orationes tamen, quas fundit in Missa, sunt infructuosæ: quia non orat in persona Ecclesiæ, à cuius unitate est præcisus: ita S. Th. quæst. 82. art. 7. ad 3.

XV. 3°. Inquantum præces, quæ dicuntur in Missa, considerantur tanquam opus ipsius Sacerdotis ut personæ privatæ, sic ex opere operantis magis fructuosa est Missa Sacerdotis melioris, tum sibi ut opus meritorium, tum sibi vel aliis ut opus impetratorium et satisfactorium, idque magis vel minùs secundum modum dispositionis et devotionis ejus; quia verò considerari debet secundum omnes suas circumstantias, absolutè dicendum videtur, quòd melior sit Missa Sacerdotis boni, quàm mali.

Quamvis indignè celebrans graviter peccet, si tamen accepto stipendio plures in malo statu Missas fecerit, non obligatur, ut passim docent Theologi, ad illius restitutionem; licet congruat, ut piâ oratione compenset, quod impietate suâ abstulisse videtur.

N. 9. DE TRIPLICI PORTIONÈ FRUCTUUM SACRIFICII MISSÆ.

I. *Triples portio fructuum Sacrificii Missæ.* II. *Generalis,* III. *Specialis,* IV. *Specialissima.* V. *Propositio damnata.*

NOMINE fructus hujus Sacrificii intelligitur ejus effectus inquantum est propitiatorium pro peccatis expiandis, satisfactorium pro pænis remittendis, et impetratorium pro bonis, tum spiritualibus, tum temporalibus acquirendis: sed quia expiatio peccatorum non causatur immediatè, sed mediatis gratiis, quæ impetrantur, hinc ex hac parte dici potest effectus impetratorius: et ideo, fructus Sacrificii Missæ solet distingui in satisfactorium et impetratorium.

Quotuplex solet distingui fructus Sacrificii Missæ respectu eorum quibus prodest?

R. Triplex distinguitur portio, generalis scilicet, specialis et specialissima; aliqui vocant generalissimam, mediam et specialem.

Portio generalis est, quæ ohvenit toti Ecclesiæ: juxta illud Missalis Romani: *Sed et pro omnibus fidelibus vivis atque defunctis*; imò juxta aliquos toti mundo, conformiter ad illud: *Pro nostra et totius mundi salute*.

Ex illa autem portione quisque videtur habere partem cum proportione dignitatis, sanctitatis seu dispositionis, &c. ita ut Prælati Ecclesiæ, Principesque temporales præ privatis participant, justi præ peccatoribus, sanctiores præ minùs talibus; et principaliter quidem ii, quorum mentio fit in Canone, *ut Papa, &c.* uti etiam illi quorum Sacerdos meminit in *Memento*, sive absentes sint, sive præsentis; sic tamen ut cæteris paribus magis inde participant, qui magis ad Sacrificium concurrunt procurando, assistendo, &c.

Docet Henno, quòd Sacerdos excludens vel unicum Ecclesiæ membrum in sua applicatione, sive ex odio, sive ex inimicitia, sive ex alio prætextu, graviter peccet contra charitatem et obedientiam Christo et Ecclesiæ debitam.

III. Portio specialis seu media competit illis, pro quibus Sacerdos intendit specialiter sacrificare: illam tamen potest sibi applicare, dum pro nullo Missam celebrat: quin imò valde est conveniens, inquit Daelman, quòd omnis Sacerdos quandoque sibi applicet portionem Sacrificii specialem, cum et ipse sæpe indigeat.

IV. Portio specialissima Sacerdoti est propria, etiam dum pro altero celebrat, licèt ex stipendio: et quidem juxta Suarez, Collet, Steyaert, Daelman et Pauwels contra Henno portio illa ita Sacerdoti celebranti propria est, ut nequidem validè eam possit à se abdicare alteri applicando, eò quòd Sacerdos juxta Apost. ad Hebr. 7. debeat *priùs pro suis delictis Hostias offerre, deinde pro populi*.

An Sacerdos non potest per unam Missam satisfacere duobus stipendiis, applicando uni partem solitam, et alteri portionem specialissimam?

V. R. Negativè: ut constat ex propositione condemnata ab Alexandro VII. quæ est numero octava: "Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licitè accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII." Ratio enim est, quòd debito ex

ex justitia certò non possit satisfieri solutione incertà : jam autem incertum est, an Sacerdos fructum specialissimum à se abdicare possit; imò sententia negativa videtur probabilissima; deinde incertum est, an fructus specialissimus æquivalet fructui medio seu speciali; cum aliqui ut Navarrus, eum tantùm tertiæ parti medii fructûs respondere contendant.

N. 10. DE APPLICATIONE FRUCTUS SACRIFICII MISSÆ.

- I. *Applicatio non requiritur pro portione specialissima, II. Nec necessariò pro portione generali, III. Sed requiritur pro portione speciali. IV. Quòd si facta non sit, fructus ille remanet in thesauro Ecclesiæ, V. Etiam si applicetur incapaci. VI. Sufficit intentio actualis non retractata. VII. Non licet celebrare anticipatè pro stipem postea daturo. VIII. An Beneficiatus possit Missas anticipare ?*

I. UTRUM ad participationem de fructu Sacrificii ultra capacitatem participantis requiratur applicatio, ex parte Sacerdotis celebrantis ?

R. 1°. Portio fructûs specialissima, suppositâ dispositione, derivatur in ipsum Sacerdotem celebrantem, neque ad hoc opus est speciali applicatione.

II. 2°. Ad participationem de portione fructûs generali nulla etiam specialis Sacerdotis celebrantis applicatio requiritur; sed ex Christi voluntate in eos omnes derivatur, qui illius capaces sunt, et respectu quorum obex nullus ponitur.

Nec ideo Sacerdos pro aliquo principaliter celebrans frustra quorundam aliorum v. g. parentum aut benefactorum secundariò specialiter meminit; id namque potest eis prodesse ex opere operantis ipsius celebrantis, idque eò magis ac citiùs, quia Sacerdos, dum offert Sacrificium, faciliùs à Deo impetrat, et probabiliter etiam ex opere operato ob specialiorèmem memoriam.

III. 3°. Portio fructûs specialis sive media relicta est liberæ applicationi et determinationi celebrantis, ut constat ex communi Ecclesiæ sensu approbantis morem fidelium, quo petunt pro se Sacrificium Missæ specialiter offerri :

unde ad participationem hujus portionis necessario requiritur applicatio celebrantis specialis, quia Sacrificium Missæ species est quædam orationis; sed oratio, nisi specialiter applicetur, specialiter non prodest; applicatio autem, ut dictum est Num. 8. debet saltem fieri ante Consecrationem, imò in praxi curandum, ut fiat ante Missam, ut etiam orationes et preces præparatoriæ illis prosint, quibus applicatur Sacrificium Missæ: idem observa circa alios, quorum secundariò specialem memoriam facere vult Sacerdos.

Quid si Sacerdos nemini explicitè aut implicitè applicet portionem specialem?

IV. R. Tali casu, ut docent Authores, remanent fructus illi in thesauro Ecclesiæ: posset fortè dici, inquit Daelman, quòd magna istius portionis pars specialis applicetur in tali casu Sacerdoti, juxta illud Ps. 34. *Oratio mea in sinu meo convertetur.*

V. In Ecclesiæ thesauro pariter remanebit fructus, si applicetur incapaci; nisi Sacerdos priori intentioni secundam addat conditionatam, quam Authores suadent, et fieri potest in hunc modum; *offero v. g. pro anima Joannis, in cujus gratiam stipendium recepi, quòd si capax non est, eandem offero, prout re cognitâ fieri vellent, qui stipem dederunt, vel prout Deus magis expedire cognoscit.*

Utrum qui ratione stipendii vel beneficii, aut mandati superioris tenetur fructum specialem applicare uni, possit validè applicare alteri?

R. Affirmativè, quia hanc applicationem facit ex potestate Ordinis: quæ verò jure divino Ordini sacerdotali sunt annexa, neque Ecclesia neque ullus Superior irritare potest; nulli etiam potestati humanæ subjacet jus divinum: erit tamen dicta applicatio illicita, ut per se patet.

Qualis ex parte Sacerdotis requiritur intentio, ut fructus Sacrificiû alicui specialiter applicetur?

VI. R. Juxta Boudart, Neesen, Billuart, Preinguè, et Collet, sufficit ea habitualis, quæ dicitur actualis non retractata, absolutè scilicet determinata, sed ita præterita, ut nec actualis nec virtualis celebrationem comitetur; ratio est, quòd applicatio sit quasi quædam donatio seu translatio fructûs, qui ex Missa percipiendus est, quæ donatio seu fructûs translatio valida est, etiamsi multo tempore ante facta sit, et multis actibus interrupta, dummodo revocata non

sit : unde qui promisit heri Petro Missam crastinam, hodie verò promissionis immemor, neque alteri applicare cogitans, sive explicitè, sive implicitè, reipsâ celebrat pro Petro ; quin imò, inquit Collet et Preingue, et toto mense et anno, si id semel voluerit, nec animum mutet, pro eodem celebrabit : eodem modo sicut hodie possum dare omnia bona, quæ hoc anno acquiram.

Observe tamen, non sufficere eam intentionem, quâ quis fructum applicasset, casu quo advertisset.

Item observandum, quòd intentio applicandi debeat esse absoluta, ad quam reducitur conditionata de præsentì aut præterito, non autem pendens de futuro ; quia sicut Sacramentorum, sic etiam Sacrificii effectus pendere non potest à conditione futura.

Obj. Ad confectionem Sacramentorum requiritur intentio actualis vel virtualis ; ergo etiam ad applicandum Sacrificii fructum.

R. Disparitas est, quòd voluntas applicandi Sacrificium non concurrat tanquam illius causa ; eò quòd possit subsistere Sacrificium sine ejus applicatione : voluntas verò seu intentio conficiendi Sacramentum ad illud concurrat tanquam illius causa, quæ proinde debet actualiter vel virtualiter existere.

Licetne Sacerdoti, anticipato tempore, Missas celebrare pro eis, qui postea stipendium oblaturi sunt ad celebrandum Missas ?

VII. R. Negativè ; quia Sacra Conc. Trid. Congregatio die 15. Novembr. 1605. hanc praxim reprobavit, tanquam pluribus nominibus periculosam, Fidelium scandalis et offensionibus obnoxiam, atque à vetusto Ecclesiæ more nimium aberrantem ; quod Decretum approbavit Clemens VIII. atque edidit Paulus V. Ratio responsionis etiam est, quòd hæc praxis sit contra communem Fidelium sensum, qui petunt Missam non celebratam, sed celebrandam : deinde non potest ad arbitrium Sacerdotis suspendi fructus Sacrificii, quod valet ex opere operato, sicut effectus Sacramentorum in subjecto bene disposito suspendi nequit.

Obj. Neque dicas, probè nosse Deum, esse futurum, ut Joannes v. g. crastinâ die roget Sacerdotem, et ipsi largiatur honorarium, ut pro ipso celebret.

R. Quamvis enim hoc verum sit, sicut tamen Deus nulum punit nec remunerat ob ea, quæ futura prævidet, sic etiam effectum hujus Sacrificii non confert cum respectu ad futuram hominis voluntatem: accedit, inquit Pauwels, quòd talis praxis sit fraudulenta et injusta; quia Sacerdos exponit dantem eleëmosynam periculo privandi fructu illius Sacrificii, utpote qui tunc fortè erat in statu peccati mortalis. Vide latius Daelman, oratione I. ad calcem tomi 8.

Si tamen, ut ait Collet et Pauwels, sacerdos prævideat futurum, ut à se postulentur Missæ pro Paulo defuncto, poterit jam nunc easdem offerre, et deinceps stipendium accipere; quia sic offertur Sacrificium pro persona determinata, nec expectatur indigentia, sed supponitur, tantùmque incurrit Sacerdos stipendii amittendi periculum.

An Sacerdos, qui ratione beneficii tenetur singulis hebdomadibus celebrare duas vel tres Missas, non posset anticipatè legere illas, quæ celebrandæ erant hebdomada sequente?

VIII. R. Sub distinctione: vel fundator unicè intendit, ut tot Missæ in honorem Dei aut sui-ipsius requiem celebrarentur, et tali casu licitè anticipat; quia anticipata debiti solutio non nocet, sed prodest creditori: vel ex beneficii fundatione apparet, fundatorem voluisse, ut quâlibet hebdomadâ duæ vel tres Missæ celebrarentur, vel ne quædam Altaria Missâ carerent, vel ne cuidam loco certis quibusdam diebus Missa deesset, et tunc anticipare non licet; in his enim casibus videtur fundatoris voluntas anticipatæ Missæ celebrationi adversari.

Ex dictis infertur, quòd, si sint singulis mensibus 12. v. g. Sacra celebranda pro defunctis alicujus Parochiæ, non posset Sacerdos hoc mense celebrare 12. pro mense futuro; quia tunc anticipatio efficit, ut qui mense sequenti decedunt, debito sibi subsidio fraudentur.

Pariter infertur, quòd, si fundator Missas celebrandas affixerit ex intentione pia certis diebus, ut si Passionem Domini feriâ sextâ, et Deiparam sabbato specialiter honorari voluerit, non liceat Sacerdoti diem alterum substituere: aliud foret, si fundator tantùm intenderit, ut per hebdomadam bis vel ter pro seipso celebraretur.

N. 11. DE VALORE SACRIFICII MISSÆ.

- I. *Valor hujus Sacrificii est quoad sufficientiam infinitus,*
 II. *Non tamen quoad efficientiam,* III. *Vel propter limitationem dispositionis illorum, pro quibus offertur.*
 IV. *Vel, quod probabilius, propter Christi institutionem:* V. *Et hæc sententia probatur.* VI. *Fructus offerentibus respondens non minuitur ex majori eorum numero.* VII. *Monita practica.*

DISTINGUENDUM est inter valorem Sacrificii Missæ et ejus effectum; nam valor significat dignitatem, quam habet, tum ex parte offerentis, tum ex parte rei oblatae; effectus autem id, quod de facto datur intuitu illius dignitatis.

Utrum valor Sacrificii Missæ sit infinitus?

I. R. 1° Valor Sacrificii Missæ consideratus quoad substantiam et sufficientiam rei oblatae et principalis offerentis Christi est infinitus; quia hoc Sacrificium, quantum ad substantiam est idem cum Sacrificio Crucis, cujus valor fuit quoad sufficientiam infinitus; ergo etiam hujus Sacrificii valor: unde nulla sunt beneficia, quantumvis magna, quin possint hoc Sacrificio impetrari, nec tot, quin plura, nec pro tot, quin pro pluribus: et similiter nulla tanta est pœna, pro qua ad satisfaciendum non sufficiat, neque in subjectis tam multis, quin in pluribus.

II. 2° Quoad actualement applicationem et efficientiam valor Sacrificii Missæ est finitus, tam respectu fructus satisfactorii, quam impetratorii: constat ex Ecclesiæ praxi et communi fidelium sensu; cum pro una et eadem re impetranda, uti etiam pro eadem anima sæpius Sacrificium Missæ iteretur.

Undenam provenit limitatio ista fructus Sacrificii, sive undenam provenit, quod Missæ Sacrificium ex parte principalis offerentis et rei oblatae valoris infiniti producat tantum fructus finitus?

III. R. Duplex desuper præcipuè est sententia: prior docet, quod Sacrificium Missæ secundum se sit productivum fructus infiniti, tum intensivè, scilicet majoris et majoris in eodem secundum majorem et majorem ejus dispositionem,

tum extensivè, id est, quòd eundem effectum possit producere in pluribus et in pluribus in infinitum, ita ut limitatio fructûs proveniat ex dispositione et devotione illius, pro quo sacrificatur: et secundùm hanc sententiam Sacrificium Missæ oblatum pro pluribus æquè prodest singulis, cæteris paribus, ac si pro uno tantùm offerretur; quia cùm valor sit infinitus, et cuilibet Sacrificium prosit secundùm quantitatem suæ devotionis, ut docet S. Thom. quæst. 79. art 5. et 7. nihil tollitur de fructu debito illius devotioni, pro quo offertur, ex hoc quòd offeratur pro aliis; infinitum enim est inexhaustibile.

Admittit tamen hæc sententia, injustum esse accipere pro una Missa plura stipendia; quia stipendium non datur tanquam pretium fructûs Sacrificii, sed pro sustentatione Ministri, quia non ideo majori indiget alimento ex eo, quòd hoc Sacrificium pluribus integrè prosit: adeoque nec plus nisi ex liberalitate datum recipere potest.

IV. Posterior sententia, quæ inter recentiores est communior, dicit, limitationem quantitatis fructûs provenire ex voluntate Christi, qui sic instituit hoc Sacrificium, ut certum et limitatum tantùm fructum produceret, ut sic excitaretur fidelium pietas, ad frequentius procurandam Sacrificii celebrationem: et in hac sententia Sacrificium oblatum pro pluribus non æquè prodest singulis, ac si pro uno tantùm offerretur; quia finitum, quòd pluribus distribuitur, eò magis decrescit et minùs singulis datur.

V. Probatur hæc sententia 1° quia Christus hoc Sacrificium instituit, ut frequentaretur: ergo non voluit, ut haberet effectum infinitum: 2° licèt res oblata et principalis offerens sint infiniti valoris, ipsa tamen Sacerdotis oblatio est finita: 3° quia praxis Ecclesiæ habet, quòd Sacrificium offeratur pro aliquo in particulari: si autem pro multis factum tantùm valeret singulis, ac si pro uno tantùm fieret, deberet Sacrum fieri v. g. pro omnibus defunctis, non pro uno tantum. 4° Confirmari potest hæc sententia ex condemnatione hujus propositionis per Alexandrum VII. "Non est contra Justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere et Sacrificium unum offerre."

VI. Nec sequitur ex hac sententia, fructum minui ex numero audientium Missam, vel assistentium Sacerdoti celebranti; quia cùm sint offerentes cum Sacerdote, singuli

cæteris paribus tantum accipiunt, quantum si unus solus cum illo offerret; quia ubi multiplicantur offerentes, eatenus etiam multiplicantur oblationes; quia unusquisque perinde offert, ac si esset solus, sicque nullus alteri obstat in fructu offerenti respondente: unde fructus illis correspondens pro majori numero crescit extensive, et tamen intensive non minuitur: et hinc generaliter dici solet, quod portio fructus generalis sit quasi extensive infinita, ita ut inde participantibus, utique aliquâ ratione offerentibus, æque prosit singulis, sive plures sint, sive pauciores: aliud est de portione fructus speciali; ubi enim Sacerdos specialiter offert pro pluribus, non ideo specialiter multiplicantur oblationes, sed eatenus unica specialis oblatio est pro pluribus per Sacerdotem facta.

VII. Observat Cardinalis Bona in tractatu Ascetico *de Sacrificio Missæ*, optimum aliquibus videri, quod Sacerdos, qui pro pluribus offerre intendit, eos specialiter et nominatim exprimat, non generaliter et in confuso; quia singulis minus prodesset; suum enim producit effectum secundum modum applicationis.

Observat 2° ad arcendos scrupulos in formanda intentione, Sacerdotem 1° debere applicare ei, pro quo celebrare tenetur, vel ratione beneficii, eleemosynæ aut aliter: deinde sine illius præjudicio fructum Sacrificii cæteris applicare pro quibus simul offert ex charitate, pietate aut alio titulo gratuito, suam ipsius intentionem Christi, summi Sacerdotis, intentioni subjiciens.

N. 12. PRO QUIBUS OFFERRI POSSIT SACRIFICIUM MISSÆ.

- I. *Offerri potest pro omnibus Ecclesiæ membris.*
 II. *Item pro iis, qui sunt extra Ecclesiam.* III. *Quæstio est, an pro excommunicatis.* IV. *Probabilius et communius negativè.* V. *Quid in hac opinionum varietate agendum.* VI. *Sacrificium Missæ non offertur pro damnatis.* VII. *Nec propriè pro Sanctis.* VIII. *Sed offertur pro animabus in purgatorio.*

GENERALITER loquendo offerri potest pro vivis et defunctis, ut colligitur ex Sacerdotum ordinatione, in qua ab Episcopo dicitur: "Accipe potestatem offerre Sacrificium Deo, Missasque celebrare, tam pro vivis, quam pro defunctis."

Quinam intelliguntur nomine *vivorum*, pro quibus Sacrificium Missæ potest offerri?

I. 1° Certò offerri potest pro omnibus Christ. Fidelibus, sive Ecclesiæ membris, justis, vel peccatoribus, et etiam quotidie pro eis offertur secundum hæc verba Canonis Missæ: "Offerimus tibi. . . pro omnibus Orthodoxis atque Catholicæ et Apostolicæ Fidei Cultoribus." Justis solis tamen potest prodesse in ratione satisfactionis pro poena ex peccato remisso restante.

II. 2° Pro Catechumenis et Infidelibus potest offerri Missæ Sacrificium, non tantum indirectè, v. g. pro Ecclesiæ Catholicæ propagatione offerendo, sed etiam probabilis directè, id est, pro bono ipsorum Infidelium, vel spirituali, vel etiam temporali.

Probat: quia in veteri Lege Sacrificia fiebant pro Gentibus, ut libro 1. Esdræ cap. 6. pro Dario et ejus filiis, et 2. Machab. cap. 3. pro Heliodoro: ergo id etiam licet in nova Lege; nulla enim desuper extat expressa Ecclesiæ prohibitio: hinc dicit Tertullianus libro ad Scapulam: "Sacrificamus pro salute Imperatoris."

III. 3° Quantum ad excommunicatos conveniunt Auctores, quòd excommunicati non excludantur privatis fidelium suffragiis, adeoque quòd Sacerdos ut privata persona

possit orare pro eis, etiam in Missa exprimendo illos in *Memento*: conveniunt pariter, quòd Sacerdos possit indirectè pro illis, item pro Hæreticis baptizatis, offerre Missæ Sacrificium, offerendo, v. g. pro iis, qui incumbunt illorum conversioni, ut fructuosè munus suam exequantur, vel pro hæresium extirpatione, Ecclesiæ exaltatione, &c. Sed hic difficultas est, an liceat directè pro iisdem offerre Sacrificium Missæ; affirmat Billuart ex Sylvio dicens, quòd Sacerdos, etiam tanquam Ecclesiæ Minister, directè possit pro excommunicatis orare, et ipsis directè fructum Sacrificii applicare, modo eorum nomina in Ecclesiæ orationibus non exprimantur, et intentio Sacerdotis non sit pro eis orare aut sacrificare, ut membris Ecclesiæ (quod solummodo per Ecclesiam dicit esse prohibitum) sed ut pœnitentiâ ducti, ad ejus gremium revertantur: plerique tamen alii verosimilius negant, Sacerdotem in persona Ecclesiæ agentem posse directè pro eis orare aut sacrificare: ratio illorum est, quòd excommunicati priventur communibus Ecclesiæ suffragiis, inter quæ sunt oratio, et præcipuè Missæ Sacrificium.

V. Quidquid sit de utraque hac opinione tutissimum est intentionem suam ita moderari, ut intendant directè offerre, pro augmento, unitate et pace illius Ecclesiæ, quæ inter Hæreticos, excommunicatos vel Schismaticos conversatur: eundem enim intentio hæc habet effectum, quem habet alia in sententia Billuart; cùm in illis locis Ecclesia non possit augeri, uniri ac pacificari, nisi jam dicti convertantur.

Pro quibus defunctis potest hoc Sacrificium offerri?

VI. R. 1°. Pro damnatis sive æternis suppliciis in inferno addictis nec debet, nec potest offerri Missæ Sacrificium, quia nullo modo ipsis potest prodesse; quia in inferno nulla est redemptio.

Obj. Sacerdos in Missa pro defunctis orat ut inferno liberentur damnati his verbis: *Libera animas omnium fidelium defunctorum de pœnis inferni*: ergo, &c.

R. Neg. antec. quia Ecclesia per inferni pœnas vel intelligit pœnas Purgatorii, quod sano sensu vocari potest infernus, et tunc non mirum, si ab iis Ecclesia fideles suos omni quo potest modo liberare conetur: vel intelligit pœnas Dæmonibus præparatas, et tunc respicit ad illud instans, quo animæ constitutæ sunt in exitu vitæ, et orat Ecclesia

animæ illæ sint de numero reproborum, neve absorbeat eas tartarus, sed in sinum veri Abrahæ recipiantur, perinde ut in *sequentia* pro defunctis in persona morientium ibidem orat Sacerdos: *Sed ut bonus fac benigne, ne perenni crenter igne.*

VII. 2°. Non offertur Sanctis Missæ Sacrificium; cum sit cultus Patriæ, qui uni Deo debetur: nec offertur pro Sanctis, ut est propitiatorium aut satisfactorium; quia cum Dei visione fruantur, nil culpæ vel pænæ luendum superest, neque etiam ut impetratorium gloriæ essentialis; quia nihil, Deo sic ordinante, gloriæ essentiali superaddi potest: quia autem Sancti possunt acquirere novam gloriam accidentalem, et ea de facto ipsis accrescit, ex eo, quod Sacrificium offeratur Deo in gratiarum actionem pro eorum victoria et corona, et ad implorandum eorum auxilium, per quod significatur illos multum æstimari; hinc aliqui volunt, quod pro Sanctis Sacrificium Missæ possit offerri ut impetratorium istius gloriæ accidentalis: alii verò dicunt, quod hoc propriè non sit impetrare Sanctis, sed potius nobis impetrare gratiam ut Sanctos debito honore prosequamur, et nos juvent suis precibus; sicut non oramus pro Deo, ut aliquid ei impetremus, dum quotidie dicimus: *Sanctificetur nomen tuum*; sed petimus gratiam, quâ tum nos, tum alii cum honoremus, et Sanctum habeamus.

VIII. 3°. Piè et utiliter pro solis animabus in purgatorio existentibus offertur Sacrificium Missæ: probatur ex lib. 2. Machab. cap. 12. ubi legitur, Judam Machabæum jussisse orari et sacrificari pro Judæis, qui in Bello ceciderant: patet etiam ex concilio Tridentino sess. 22. cap. 2. et Canone 3. item probatur ex praxi et traditione Ecclesiæ, quæ semper et ubique servavit ritum orandi pro mortuis: ergo cum id à nullo Concilio statutum legatur, meritò ab apostolica traditione oriri judicatur.

Porrò animabus existentibus in purgatorio prodest Sacrificium Missæ infallibiliter in remissionem pænarum ex culpa restantium, saltem quoad partem, ut dictum est Num. 8.

N. 13. DE DIFFERENTIA SACRIFICII MISSÆ AB ALIIS, ET A SACRAMENTO EUCHARISTIÆ.

- I. *In quibus differt hoc Sacrificium ab antiquis, II. Item à Sacrificio Crucis, III. Et à Sacrificio ultime Cœnæ. IV. Item à Sacramento Eucharistiæ.*

In quibus differt Sacrificium Missæ à Sacrificiis antiquis, sive Legis Moysaïcæ et Naturæ?

I. R. 1°. Ex parte rei oblatae: 2°. ex parte principalis offerentis, qui in hoc Sacrificio est Christus: 3°. materia in hoc Sacrificio, quæ assumitur, non est res principaliter oblata, sed id, quod ex illa per actionem sacrificativam efficitur: in aliis autem materia, quæ assumebatur ad Sacrificium, erat id, quod principaliter offerebatur: 4°. Differunt penes Ritum offerendi: sic ad Consecrationem in Missa requiruntur verba determinata, et in Persona Christi prolata: 5°. longè major est dignitas hujus Sacrificii et efficacia; non enim tantùm valet ad effectus temporales, sed etiam spirituales, idque ex opere operato, non sic Sacrificia antiqua: 6°. Sacrificia vetera significabant futuram, hoc verò præteritam significat Christi mortem: 7°. Missæ Sacrificium omnes differentias et species veterum Sacrificiorum perfectissimo modo continet: ex quibus patet, hoc Sacrificium ab antiquis differre essentialiter.

In quo differt Sacrificium Missæ à Sacrificio Crucis?

II. R. Præcipuè in sequentibus: 1°. Christus in cruce seipsum obtulit immediatè; in Missæ Sacrificio se offert Ministerio Sacerdotum.

2°. Christus in cruce oblatus fuit in propria specie, mortalis, passibilis et cruentè; in Sacrificio Missæ sub speciebus Panis et Vini, immortalis, impassibilis et incruentè offertur.

3°. Sacrificium crucis non erat significativum nec representativum alterius Sacrificii; Sacrificium verò Missæ est signum commemorativum Sacrificii crucis.

4°. Sacrificium crucis erat de condigno meritorium et satisfactorium; verùm Sacrificium Missæ non tale est; eùm Christus sit extra statum viæ,

5°. In cruce solutum est sufficientissimum Redemptionis nostræ pretium; in Missæ Sacrificio illud nobis applicatur.

6°. Sacrificium Crucis tantum semel oblatum fuit: Sacrificium Missæ usque ad consummationem sæculi jugiter in Ecclesia est offerendum.

7°. Differunt penes varias circumstantias, putà loci, cæremoniarum, &c.

Cùm autem eadem utrobique sit Hostia, idemque principalis offerens Christus, non videtur inter utrumque intercedere differentia essentialis, sed accidentalis in modo et ratione offerendi, de quo ita Trid. sess 22. cap. 2. "Una eademque est Hostia, idem nuac offerens Sacerdotum Ministerio, qui seipsum tunc in Cruce obtulit, solà offerendi ratione diversâ."

An et quomodo Sacrificium Missæ differt à Sacrificio ultimæ Cænæ?

R. Non differt essentialiter à Sacrificio Cænæ ultimæ ob rationem jam datam, et ulterius quia est idem offerendi modus: differt ergo tantum accidentaliter, imò in ultima Cænâ Christus se ut mortalem obtulit; in Missa verò se quidem offert in statu mortis, sed ut jam non moriturum.

2°. In ultima Cænâ Christus se obtulit immediatè; in Missa verò per manus Sacerdotum.

3°. Sacrificium ultimæ Cænæ meritorium erat et satisfactorium, non item Missæ.

4°. Sacrificium ultimæ Cænæ mortem Christi ut futuram, Missæ verò sacrificium ut præteritam representat.

5°. Sacrificium Cænæ non fuit imago alterius Sacrificii incuranti: Missæ autem Sacrificium est vera imago et præsentatio Sacrificii Cænæ.

6°. Potest adhuc dici, quòd differant in aliis circumstantiis, vel physicis, ut sunt tempus, locus, &c. vel moralibus, penes Ritus, apparatus, &c.

IV. In quo differt hoc Sacrificium à Sacramento Eucharistiæ?

R. Præcipuè in sequentibus: 1°. Sacramentum consistit in re permanente, Sacrificium in actione victimæ sacrificativa et transeunte.

2°. Ad essentiam Sacrificii requiritur Consecratio utriusque speciei; essentia Sacramenti salva est in una etiam specie.

3°. Sacrificium per se et primariò ordinatur ad cultum Dei; Sacramentum ad nostram sanctificationem est institutum.

4°. Alii sunt effectus Sacramenti, alii Sacrificii, ut constat ex dictis de utriusque effectibus.

5°. Sacramentum ex opere operato prodest suscipienti soli; Sacrificium celebranti et aliis.

N. 14. DE STIPENDIO MISSARUM.

I. *Origo stipendiorum.* II. *Celebrans licitè accipit stipendium.* III. *Taxatum ab Ordinario vel consuetudine.* IV. *Plus exigens peccat contra justitiam.* V. *Non potest celebratio alteri committi retentá sibi parte stipendii.* VI. *Duo casus excipiuntur.* VII. *Dilatio celebrationis ultra duos menses est mortalis.* VIII. *An ex stipendiis aliquid licitè detrahatur pro indumentis.*

I. NOTANDUM, quòd in primitiva Ecclesia fideles singuli, quotquot ad Missarum solemniam conveniebant, pro sua facultate Panem et Vinum offerrent, quorum exigua pars consecrabatur, et reliqua Massa Sacerdotibus et Clericis cedebat; postea inventus est mos, ut loco Panum ad Altare pecunia offerretur, cui successit usus stipendiarii Sacerdoti largiendi, ut Sacrificii fructum in se vel alios derivaret.

An licitum est stipendium vel honorarium accipere pro Missa?

II. R. Affirmativè; non quidem tanquam pretium ipsius Missæ; hoc enim simoniacum foret, sed titulo sustentationis occasione celebrationis Missæ: constat ex doctrina Christi, Matth. 10. v. 10. *Dignus est operarius cibo suo*, quam confirmat Apost. 1. ad Cor 9. v. 13. *Qui Altari deserviunt, cum Altari participant.*

2°. Probatum: quia Sacerdos habet jus exigendi necessaria ad Sacrificium ab iis, qui illud petunt: inter necessaria autem ad illud ministerium computatur sustentatio Sacerdotis, non minùs quàm vinum, cera, Minister, &c.

Confirmatur: stipendii usum tota per orbem frequentat Ecclesia: ergo est licitus, nisi culpam vellemus Ecclesiam, quod temerarium est.

Utrùm ille Sacerdos est simoniacus, qui ita est constitutus, ut non celebraret, si non haberet stipendium.

R. Daelman, *Observ. 7. de Simonia*, talem non statim de simonia esse condemnandum; non enim functiones illas facit pro temporali; sed temporale solùm est causa, cur hic et nunc se determinet ad functionem, quam præstabit et ordinabit ad honorem Dei: latiùs hoc explicatur in *Tractatu de Religione*, Num. 206.

III. Quantum esse debet stipendium?

R. Quantum taxatum est ab Ordinario vel consuetudine, quod pro locorum et temporum circumstantiis potest esse diversum: pro Archidiocesi Mechl. inquit Pauwels, Illustrissimus Alphonsus De Bergers taxavit stipendium ad octo asses.

IV. Steyaert rectè monet Sacerdotes, ut non exigant plus quàm stipendium taliter taxatum; imò plus exigens non solùm delinquit contra legem Ecclesiæ, verùm etiam justitiam commutativam lædit: nec minus facilè admittant ob incommoda multa et magna, dicit Steyaert; si tamen justæ causæ adsint, minus accipere licet: si autem Sacerdoti aliunde suppetat, ut vivat, præsertim ex proventibus Ecclesiasticis, facilis sit ad celebrandum pro petentibus, etiam sine stipendio.

Licet tamen plus accipere, dum gratis ex liberalitate datum est, prout etiam ratione laboris extrinseci, ut latè docetur Num. 207. *de Religione*.

Cæterùm si quis taxationem constitutam ignorans plus daret, debet à Sacerdote moneri, ne fortè ex errore plus justo offerat.

Pacta de stipendio non ineat Sacerdos, ut statuit Trid. sess. 22. *Decreto de observandis et evitandis in celebratione Missæ*, et Synodus I. provincialis Mechliniensis, titulo *de Decanis*, cap. 11. inhibet sub pœna suspensionis, ne per se vel per alium, directè vel indirectè stipulentur pro Missis, sed quod eis spontè oblatum fuerit, inquit, accipiant.

Utrùm qui accipit stipendium solito majus, possit celebrationem Missæ alteri committere, ipsi dândo stipem ordinariam, aliâ parte sibi retentâ?

V. R. Negativè: quia nullum habet titulum, quo retineat partem illam; hæc enim non gratis ei data est, sed cum onere celebrandi: ergo cum onus in alium rejiciat, debet etiam beneficium in alium refundere: unde per Alexan-

drum VII. damnata est hæc propositio, Num. 9. "Post decretum Urbani VIII. potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minori stipendio, aliâ parte stipendii sibi retentâ." Et hinc talis sibi partem retinens videtur justitiam violare, et ad restitutionem obligari: quinimo, inquit Benedictus XIV. in Constitutione de die 30. Junii, 1741, § 5. quæ habetur lib. 3. *de Sacrificio Missæ*, cap. 22. si Laïcus sit, præter alias arbitrarias pœnas excommunicationis pœnam; Clericus vero, sive quisquam Sacerdos pœnam suspensionis ipso facto incurrit, quas pœnas Pontifex sibi extra articulum mortis reservat.

VI. Duo casus à resolutione passim excipiuntur: primus est, si stipendium proveniat ex Beneficio, partem retinere potest; quia Beneficiatus est Dominus fructuum Beneficii, qui non tantum dantur pro celebratione Missarum, sed etiam pro aliis finibus.

Secundus casus est, quando dans stipendium ita fieri permittit, ut quando dat, ut soli accipienti bene sit, v. g. quia pauper, quia consanguineus, &c. in tali enim casu dat accipienti potestatem partem stipendii retinendi, casu quo per seipsum fortè non sit celebraturus.

Tertium casum allegant aliqui, si ille, cui committuntur Missæ celebrandæ, plenè, sponte et liberè consentiat in retentionem partis stipendii: sed quia regulariter contingit, quòd illa partis condonatio non sit omnino et plenè spontanea, ideo hanc praxim ex communiter accidentibus prohibuerunt Summi Pontifices; et quidem Benedictus XIV. lib. 3. *de Sacrificio Missæ*, cap. 22. Num. 5. testatur Sacram Congregationem decrevisse die 23. Augusti, anni 1664. ut Sacerdoti ad faciendum Sacrum subrogato totum stipendium conferatur, licet is rem totam plenè noverit, et tamen minori se stipendio contentum fateatur.

An, si unus petat Missam pro defuncto, et alter pro conversione peccatoris, non possit satisfacere utrique obligationi per unicam Missam, applicando defuncto fructum satisfactorium, et alteri impetratorium?

R. Negativè: quia unusquisque censetur petere applicari sibi integri Sacrificii fructum.

An Sacerdos, qui solum obligatur celebrare in certo loco pro commoditate populi cum intentione libera, ut aiunt, possit insuper aliud stipendium accipere?

R. Affirmativè: quia tali casu Sacerdos imponit sibi duas obligationes, pro quibus potest accipere distincta stipendia, unum in pretium laboris extrinseci, quo tenetur esse paratus ad celebrandum tali horâ, tali loco, &c. aliud in sustentationem, quam meritò exigit ab illo, qui petit Missam.

Potestne aliquis habens 100 Sacra ad unum florenum dicere alteri licitè: *adjuva me in legendo, postea adjuvabo te*; nihil ei supplendo in supposito, quòd alter tantum habeat Sacra ad octo asses?

R. Affirmativè; quia datur obsequium æquale pro æquali obsequio.

An unam Missam celebrare omittens, ad quam ex stipendio tenetur, peccet mortaliter?

R. Affirmant Collet, Henno, cum aliis; quia privatio fructus unius etiam Sacrificii damnum spirituale satis grave inducit: negat Billuart; quia hoc damnum non censetur grave in genere damnorum spiritualium, cum levi queat reddi stipendio: hinc ut minus dubium est, an non sit mortale.

Quid iudicandum de casu quo quis pecunias accipit pro Missis, et quarum obligationes transfert in alios pro mercibus v. g. Libris?

R. Billuart, id esse licitum, suppositâ certitudine morali, quòd Missæ suo tempore celebrandæ sint; item supposito, quòd non recipiatur plus, quàm acceptum stipendium; deinde etiam in supposito, quòd merces sint emptori æquè gratæ et utiles ac ipsæ pecuniæ; inde enim nemini infertur damnum aut injuria.

An licet Sacerdoti plura congerere stipendia Missarum, quas prævidet non nisi post diuturnum tempus celebrari posse?

VII. R. Negativè; et quidem peccat mortaliter, qui diutius, quàm par est, differt Missas, et obnoxius est restitutioni; quia sicut peccat mortaliter diutius sinè causa differens solutionem debiti temporalis, ex qua dilatio sequitur grave damnum creditori cum obligatione reparandi istud damnum; ita similiter et à fortiori de debito spirituali, et ideo Sacra Congregatio sub Urbano VIII. vetuit singulis Sacerdotibus, ne manuales eleëmōsynas pro novis Missis accipe-

rent, nisi jam oneribus ante susceptis satisfecerint, aut intra modicum tempus satisfacere possint, nisi stipem tribuens consentiat in dilationem.

Ly intra modicum tempus quidam extendunt ad mensem, quidam ad duos, quidam ad plures: qui pro duobus sant, fundant se in Concilio Trid. sess. 24. *de Reformatione*; cap. 12. ubi spatium duorum mensium absentiae in Canonicis Cathedralibus reputatur quid modicum; ex circumstantiis tamen dijudicari poterit, an non citius Sacra persolvi debeant; et hinc si manè suscipiatur Missa celebranda pro lite hodie definienda, pro foemina pariente, pro agonizante, &c. qui vel per unam diem differt, graviter peccat, et ad restitutionem tenetur, ac si Sacrum omisisset; si autem Missae petantur pro communibus necessitatibus, aut pro defunctis, non potest quis sub gravi, inquit Henno, Missas differre ultra duos Menses.

Providè monet Sanctus Carolus Borromaeus *Instructione ad Confessarios*, ne ipsi, dum Laicis pro poenitentia Missas iunxerunt, eas sibi, aut Ecclesiae suae, aut Monasterio dicendas addicant.

VIII. Notandum, Urbanum VIII. decrevisse, ne stipendiis manualibus aliquid detrahatur in commodum Ecclesiae subministrantis Sacerdoti sacra indumenta, nisi cum Ecclesia alios non habeat redditus, quos in usum earundem expensarum erogare licitè possit: ita respondit Congregatio sub Urbano VIII. specialiter ad hæc constituta, ut videre licet apud Collet, fol. 703.

N. 15. DE CELEBRANDI OBLIGATIONE TUM
EX SACERDOTIO TUM EX BENEFICIO.

S. Thom. quæst. 82. art. 10.

I. Sacerdos tenetur aliquoties celebrare. II. Quando, et quoties non constat. III. Ecclesiæ variatio. IV. Altaris variatio. V. Reductio Missarum facienda per Ordinarium. VI. Obligatio celebrandi quotidie. VII. Pastor tenetur celebrare VIII. Pro Parochianis, IX. Diebus Dominicis et Festis, X. Etiam iis festis quibus licet serviliter laborare. XI. Aliis diebus non est obligatio.

AN omnes Sacerdotes aliquoties celebrare tenentur ?

I. R. Affirmative, seposito legitimo impedimento, idque vi officii sacerdotalis, quæ obligatio de se videtur gravis, quandoquidem circa rem gravem versetur.

Probatur 1° ex verbis Christi Lucæ cap. 22. *Hoc facite in meam commemorationem* : atqui verba hæc continent verum offerendi Sacrificii præceptum, secundum id Trid. sess. 22. cap. 1. "Apostolis, eorumque in Sacerdotio successoribus ut offerrent, præcepit per hæc verba : *hoc facite, &c.*" ergo hæc obligatio est juris divini.

2°. Est etiam juris naturalis, ut probat S. Th. loco cit. in *Corp.* "Quia unusquisque tenetur uti gratiâ sibi data, cum fuerit opportunum, secundum illud 2. ad Cor. cap. 6. v. 1. *Exhortamur, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis* ; opportunitas autem Sacrificium offerendi non solum attenditur per comparisonem ad fideles Christi, quibus oportet Sacramenta ministrari, sed principaliter per comparisonem ad Deum, cui consécratione hujus Sacramenti Sacrificium offertur."

II. Quando et quoties Sacerdos vi muneris Sacerdotalis teneatur celebrare, nisi eum excuset legitimum impedimentum, non ita determinari potest : interim S. Thom. citato loco in *Corp.* dicit : "Saltem videtur, quod celebrare teneatur in præcipuis Festis, et maximè in illis diebus in quibus Fideles communicare consueverunt."

Notandum, quòd, cùm Cajetanus in citatum Divi Thomæ textum scripsisset, Sacerdotem, qui rarò celebrat aut nunquam, venialiter tantùm delinquere, doctrinam hanc ex ipsius commentario expungi jusserit Pius V. immediatus Tridentini Decreti Executor; et cap. *DOLENTES, de celebratione Missarum*, improbat Innoc. III. negligentiam illorum, qui vix quater in anno celebrabant.

Conc. Trid. sess. 23. *de Reformatione*, c. 14. ita habet loquens de Sacerdotibus: "Curet Episcopus, ut ii saltem diebus Dominicis et Festis solemnioribus, si autem curam animarum habuerint, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent."

Scio, inquit Henno, ut praxis declarat, non toties obligari ad celebrationem, sed etiam scio, Concilii circa hoc sollicitudinem innuere aliquam obligationem.

Ex quibus omnibus saltem videtur hoc posse erui, gravis peccati suspectum esse Sacerdotem illum, qui semel in anno tantùm celebrat, et peccati mortalis certò reus videtur, qui nunquam per annum Missæ Sacrificium offert.

An Beneficiatus, qui Missas celebrat in alia Ecclesia ab ea, quam fundator designavit, satisfaciat suæ obligationi?

III. R. 1° Dicit Collet, plures negare, esse obligationem restituendi: (nisi quis majus stipendium receperit, ut longius iret; quia tunc tenetur de excessu); nam talis non privat fundatorem fructu Sacrificii Missæ, inquit Neesen.

R. 2° Interim Hugo, Henno et Neesen loci mutationem à peccato mortali non excusant; quia graviter opponitur fundatoris voluntati, quæ locum legis habet; nisi raro fiat, aut nisi accedat rationabilis causa, et hoc casu potest etiam vacare peccato veniali, quòd præsertim locum habet, quando Episcopus dat facultatem in alia Ecclesia celebrandi.

IV. Quod spectat ad solam altaris mutationem distingui solet; vel enim hoc altare designatum est à fundatore vel iis, qui stipendium dederunt ob causam gravem, sive in se, sive in opinione fundatoris, et tunc Altaris variatio grave erit peccatum, nisi id rarò fiat: vel illud Altare absque speciali fine præfixum est, et tunc faciliùs, ait Hugo, poterit ille excusari à peccato gravi varians Altare intra eandem Ecclesiam.

Notandum, quòd, si Altare in quo celebrari debent Missæ, sit privilegiatum, Missæ celebrari non possint sub gravi,

inquit Henno, in alio Altari non privilegiato; quia videtur fieri, inquit, gravis injuria illis, pro quibus petitur Sacrificium Missæ.

V. An reductio Missarum fieri potest ad minorem numerum, dum proventus ordinarii fundationis ita sunt imminuti, ut nullatenus sufficiant ad ratam justî stipendii?

R. Affirmativè: non tamen ista reductio fieri potest privatâ authoritate, sed authoritate Ordinariorum, qui idcirco executores testamentorum vocantur. Vide Trid. sess. 22. cap. 6. et 8. et sess. 25. cap. 4. de Reformatione.

An Sacerdos v. g. obligatus ratione Beneficii celebrare quotidie, possit aliquando à celebratione vacare, debeatque Missas per alium supplere?

VI. R. Vel fundator ordinavit, ut Sacerdos per se vel per alium celebret Missam quotidie, tunc præter tres postremos majoris hebdomadæ dies tenetur Sacerdos per se, vel per alium, si ipse non possit, celebrare. Idem est si obligatio sit annexa alicui Capellæ aut Ecclesiæ, in qua fundator voluit quotidie celebrari Missam.

Vel Beneficiatus simpliciter adstringitur ad quotidianam Missam, et tali casu interdum potest ex infirmitate, vel aliâ rationabili causâ Missam omittere: non potest tamen diebus licitæ vacationis Missam pro aliis præterquam pro fundatoribus celebrare. Hactenus resolutio Sacræ Congregationis de die 18. Septembris, anni 1683.

Sed quæstio est, cujus resolutionem distulit Sacra Congregatio, an pro illis diebus, quibus licitè vacat, debeat Missas per alios supplere; et responsio communis est, quòd fundatoris intentio ea fuisse merito præsumatur, ut quotidiana celebratio fieret, nisi obstet Sacramenti reverentia, Sacerdotis infirmitas, vel alia rationabilis causa: adeoque sicut famulis non solet ob brevem ægritudinem minui stipendium, sic nec Sacerdos ad per alium supplendum cogitur ex mente fundatoris, nisi diutiùs abstineret à celebratione Missæ: tunc enim alium substituere deberet.

Quandonam Pastores, aut alii curam Pastoralem gerentes celebrare tenentur?

VII. R. Tenentur per se vel per alios toties Missam celebrare in Parochia quoties subditi illam audire obligantur: quinimo juxta multos debent quandoque saltem per hebdo-

madam illud præstare pro solâ populi devotione, quemadmodum etiam pro sola populi devotione Sacramenta administrare tenentur.

Utrùm Pastores, aut alii curam Parochialem habentes aliquando Missam pro Parochianis specialiter applicare teneantur vi officii Pastoralis, secluso titulo stipendii, fundationis, &c.

VIII. R. Affirmativè : idque veluti ex Divino Præcepto descendens à Trid. Synodo disertè exprimitur sess. 23. cap. 1. de *Reformatione* his verbis: “Cum Præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre,” &c. Quæ verba non possint intelligi de applicatione generali, quia applicatio generalis etiam respicit alios, quàm Parochianos, plus autem debet Pastor ovibus propriis, quàm alienis.

Quondonam et quoties tenetur Parochus Missam pro Parochianis applicare?

IX. R. Ultra casum publicæ necessitatis tenetur diebus Dominicis et Festis de præcepto, quamvis etiam à populo non habeat congruam sustentationem; ita declaravit Sacra Congregatio, cujus Decretum Innoc. XII. anno 1699. confirmavit, sive Parochus sit amovibilis sive non, sive sæcularis, sive regularis, etiam si isto die pro aliis offerre teneatur; ut fieri potest, si Pastor simul sit Canonicus et Missam conventualem celebret, quæ applicari debet benefactoribus; tunc enim Missa Parochialis erit celebranda per alium sumptibus Pastoris, aut saltem in diem feriale transferenda; ita statuit Benedictus XIV. in suo edicto de die 19. Augusti, anni 1744.

X. Decernit pariter in citato decreto, quòd ad hoc teneantur, licèt antiquâ seu immemorabili consuetudine in quibusdam Diœcesibus sive parochiis contrarium obtineret, etiam declarans, quòd populo applicare teneantur iis Festis, quibus fideles debent Missam audire, et ex Apostolico indulto opera servilia exercere possunt: concedit tamen Episcopis facultatem dispensandi cum Pastoribus egentibus, ut diebus Festis, quando ejusmodi se offert occasio, ab offerente aliquo stipendium accipere, et pro ipso Sacrificium applicare liberè et licitè possint et valeant, dummodo ad necessariam populi commoditatem in Ecclesia Parochiali

Missam celebrent, et infra hebdomadam toties Missam pro populo applicent, quoties diebus Festis occurrentibus.

IX. Derogat in eadem Constitutione responsis Sacræ Congregationis, quibus Parochus pinguibus dotatus redditibus quotidie pro populo celebrare et applicare jubebatur, sed si præfatis diebus applicetur, sibi satisfactum fore declaret.

N.16. DE TEMPORE ET LOCO CELEBRATIONIS.

S. Thom. quæst. 83. art. 2. et 3.

I. Quâ diei horâ sit licitum celebrare. II. Locus Missæ celebrationis. III. Ecclesia polluitur homicidio voluntario, IV. Notabili sanguinis effusione, quæ est mortaliter injuriosa, V. Voluntaria seminis humani effusione, VI. Sepulturâ nominatim excommunicati. VII. Violatio cæmeterii. VIII. Oratoria domestica non sunt capacia violationis. IX. Ecclesia non debet reconciliari, nisi causa violationis sit publica.

I. QUANTUM ad horam celebrationis dicunt Rubricæ Missalis Romani: "Missam privata, saltem post Matutinum et Laudes, quacumque hora ab aurora usque ad meridiem dici potest." Per auroram intelligitur lucis crepusculum quod quandoque longiori, quandoque breviori temporis intervallo ortum Solis præcedit: unde aurora non debet strictè seu mathematicè sumi. Interim lex ista non obstat, quominus in Belgio licitè celebretur longo tempore ante diem crepusculum: et sic tempore hyemali licet ab hora quinta matutina, prout æstivo ab hora quarta celebrare; quia sic obtinet generalis loci consuetudo cum pleno scitu Episcoporum: et rationabiliter hoc introductum est, ut operarii tunc temporis Missam audirent, antequam ad operas suas tendant.

Anticipari potest Missa: 1° dum id exigat causa publica, ut si populus peregrinationem longam est instituturus primo manè.

2° Ad communicandum infirmum, qui aliàs sinè Viatico moreretur, licet statim post mediam noctem celebrare.

Meridies sicut aurora non debet mathematicè sumi, sed moraliter; hinc non statim quis peccaret, ut communiter dicunt Authores, si paulò post meridiem celebret: optimum est tam in anticipatione quàm dilatione probatas loci inspicere consuetudines, intra quas si quis hæserit, ab omni culpa immunis erit.

In Mechliniensi Diœcesi Illustrissimus Andreas Cruesen, inquit Pauwels, anno 1658, die 29. Novembris, occasione impij abusûs inter Missarum celebrationes confabulandi vel alias insolentias exercendi, ac scandala committendi, publico Edicto striotè inhibuit omnibus Sacerdotibus, ne Missas suas inchoent post horam 12 meridianam, et omnibus Rectoribus Ecclesiarum, ne talem abusum sub quovis quæsito prætextu aut colore permittant.

Notandum, quòd Parochus, qui solus præest duabus Parochiis, non possit die Cœnæ Domini duas in utraque Ecclesia Hostias consecrare, quarum alteram tunc sumat, alteram die sequenti in ambabus Ecclesiis, sed populus utriusque loci in unum convenire debet.

Quo loco Missa est celebranda?

II. R. De jure communi celebrari debet in Ecclesia ab Episcopo consecrata, vel ab eodem aut Sacerdote de ejus licentia benedictâ, vel in oratorio ad hunc usum ab iis, qui potestatem habent, deputato; patet ex Trid. sess. 22. *Decreto de observandis et evitandis in celebratione Missa.*

Hæc autem est inter Consecrationem et benedictionem differentia, quòd Consecratio longè operosior versetur circa parietes, qui Chrismate linuntur; Benedictio autem fiat aquâ benedictâ et paucis precibus, respiciatque Ecclesiæ fundum seu pavementum.

Quibus casibus violatur Ecclesia?

III. R. 1°. Homicidio voluntario non tantùm injusto, sed etiam de se justo: v. g. si judex legitimè condemnatum suspenderet, cap. PROPOSUISTI, lib. 3. Decret. tit. 40. homicidium casuale aut ab amente perpetratum, Ecclesiam non violat, nec probabilius occisio facta in sui defensionem, servato moderamine inculpatæ tutelæ.

IV. 2°: Notabili sanguinis humani effusione, quæ est mortaliter injuriosa: vide cap. ECCLESIS *de Consecratione*, dist. 1. et cap. SI ECCLESIA lib. 3. Decret. tit. 40. hinc non

violatur Ecclesia, si dumtaxat guttæ aliquot sanguinis effundantur, licet gravis foret percussio; neque violatur, licet sanguis copiosè effundatur, si percussio non sit mortalis. ut contingere potest in pueris, se mutuo ad nasum percutientibus: quia tales actiones non graviter repugnant mansuetudini Christi, qui ibidem ut mansuetus offertur et colitur.

Nota, pro utroque hoc casu sufficere, quòd vulnus fuerit inflictum in Ecclesia, quamvis extra Ecclesiam ex eo moriatur aut sanguinem fundat vulneratus; similiter sufficit, si foris existens occidat aut vulneret cum notabili sanguinis effusione existentem in Ecclesia. Non tamen contra, si existentem, etiamsi vulneratus ingressus in Ecclesiam ibi moriatur aut sanguinem fundat.

V. 3°. Violatur Ecclesia per voluntariam seminis humani effusionem: cap. ECCLESIIIS, et cap. SI ECCLESIA.

Perinde est, sive sit effusio secundum naturam, sive contra naturam, sive per copulam fornicariam, sive conjugalem.

Resolvunt communiter Authores, Ecclesiam non violari per pollutionem, quæ accidit in somno, quamvis fortè fuerit culpabilis in causa.

VI. 4°. Violatur Ecclesia, sepeliendo in ea excommunicatum nominatim denunciatum, aut notorium Clerici percussorem, item sepeliendo ethnicum vel infidelem.

Nota, ut Ecclesia hoc modo violetur, non requirit peccatum, sed satis esse infidelis aut excommunicati denunciati sepulturam.

Sequitur: violari Ecclesiam, sepeliendo in ea infantem non Baptizatum: si autem mortuus in utero matris et adhuc existens in eo simul cum matre sepeliatur, non violatur Ecclesia; quia non sepelitur tanquam persona distincta, sed ut pars matris. Secus existimat Sylvius, si fuisset extractus ex utero matris, et iterum in eo repositus.

VII. Nota, quòd quatuor prædictis modis etiam violetur cæmeterium benedictum, ita ut, priusquam reconciliatum sit non liceat in eo sepelire. Quinimò si cæmeterium sit conjunctum Ecclesiæ, violatâ Ecclesiâ, etiam violatur cæmeterium, non tamen è contra: vide cap. SI ECCLESIAM, de cons. Eccles. in 6. hinc cæmeterium violatum ex violatione Ecclesiæ etiam ex ejusdem reconciliationis censetur reconciliatum.

VIII. Oratoria domestica prædictæ violationis non sunt capacia, etiamsi hæc ad Missæ celebrationem per Episcopum designata sint; quia jura de Ecclesiis ac locis publicis loquuntur, et pœnales materiæ restringi debent.

Utrùm prædictæ causæ violationis Ecclesiæ debeant esse publicæ, ut censeatur Ecclesia violata?

IX. R. Non debent esse publicæ ad contrahendum Sacrilégiū crimen; ut autem Ecclesia censeatur polluta, sic ut indigeat reconciliatione, et sit prohibitum in ea celebrare, debent causæ esse publicæ; unde Parochus, qui Ecclesiæ suæ violationem novit, in ea, sicut prius, celebrare potest, donec casus notitia in plebem sufficienter dimanaverit

N. 17. DE QUIBUSDAM NOTATU DIGNIS AD CELEBRATIONEM MISSÆ SPECTANTIBUS.

I. *Quibus licet tangere vasa sacra.* II. *Purificatoria tangi possunt post primam lotionem.* III. *Quandonam Calix amittit suam Consecrationem?* IV. *Nunquam est licitum celebrare sinè vestibus sacris principalibus, bene tamen aliquando sinè minoribus.* V. *De Missa in lingua vulgari.* VI. *Requiritur sub gravi Ministrans Celebranti, nisi gravis sit necessitas,* VII. *Masculus.* VIII. *Per se loquendo est peccatum ex genere suo mortale Missam inceptam interrumpere.*

QUIBUS licitum est tangere vasa sacra?

I. R. Extra casum necessitatis tangere vasa sacra, dum actu continent Corpus aut Sanguinem Christi Domini, ex communi sententia nulli citra peccatum mortale licet, præterquam Sacerdoti aut Diacono.

Vasa sacra vacua tangere licet solis Subdiaconis, aliis extra casum necessitatis aut particularis veniæ illicitum est, sed secundum communem sententiam sub veniali tantum.

II. Idem est de purificatoriis ad Calicem abstergendum adhibitis, quæ tamen postquam à Subdiacono primà ablutione, quæ in Ecclesiæ piscinam projici debet, lota sunt, tangi et refici possunt à Laïcis et quamdiu non sunt notabiliter fracta, novà post lotionem benedictione non egent.

Quandonam Calix amittit suam Consecrationem?

III. R. Quando ita frangitur, ut non remaneat aptus ad convenientem usum sacrum, v. g. si cuppa separetur à pede (nisi pes foret tornatilis) aut in fundo Calicis foramen fiat, aut Calix aliter enormiter frangatur; non amittitur Consecratio, etsi paululum decidat Calicis deauratio; communior tamen est sententia, Calicem nova indigere Consecratione, si noviter deauretur interior cuppæ superficies.

Morem, quo præbetur pueris tussi quadam ipsis peculiari et incommodissima laborantibus vinum è Calice sacro bibendum pro remedio, nullis superstitionis aut alterius vitii accusandum, dicit Steyart.

Estne licitum aliquando celebrare sinè vestibus sacris?

IV. R. Sinè vestibus sacris principalibus v. g. albâ vel stolâ, Celebrans graviter peccat, etiam in casu gravis necessitatis, v. g. ut infirmus Viaticum recipiat: ita communiter Authores: in gravi aliqua necessitate sinè aliqua ex minoribus vestibus celebrare v. g. manipulo aut cingulo, pluribus videtur licitum.

Dum Sacerdos se sacris vestibus induit, preces per rubricas præscriptas recitare debet, non tamen sub mortali, ut vult Neesen, cui meritò contradicit Pauwels.

Amittunt vestes sacræ suam benedictionem, cum formam, sub qua benedictæ sunt, non amplius retinent, ita ut ad Ministerii functiones jam ineptæ sint: et ita desinit albæ benedictio, si ex ea detrahatur seu separetur manica; secus tamen, si manica cum funiculis jungatur corpori: pariter desinit benedictio cinguli, si ita rumpatur, ut neutra pars, quæ remanet, ad cingendum idonea sit; secus si pars altera sufficiat ad cingendum, et tunc, inquit Collet, pro majori commoditate poterit ei connecti pars altera: nec sufficit vestes taliter fractas, ut à benedictione exciderint, reparare, sed reparatæ indigent nova benedictione.

Vestes sacræ ita detractæ, ut suo usui non possint amplius deservire, secundum Canones non sunt usibus profanis applicandæ, sed aut ex eis aliæ conficiendæ, quæ Ecclesiæ deserviunt usibus; aut comburendæ sunt, et cineres reponendi in sacrario, aut in pariete aut fossis pavementorum, ne introeuntium pedibus conculcentur.

Notandum circa prædicta omnia, scilicet altaria, vestes, &c. quòd probabilius non consecrentur aut benedicantur ipso usu, sed tantùm ritu et cæremoniis ab Ecclesia præscriptis.

An Missa possit celebrari in lingua vulgari?

V. R. Celebrare Missam in lingua vulgari non est perse malum: particularibus pluribus tamen et justis de causis Ecclesia prohibuit Missæ celebrationem in lingua vulgari, putà quòd ex linguarum diversitate tolleretur Ecclesiarum communicatio: quòd cuique penè civitati peculiaris sit lingua, et labentibus annis mutetur idioma, sicque sæpe immutanda forent verba Sacrificii; quòd periculum foret, ne multi verbis abuterentur ad profanos sermones; quòd in Missa multa sint intellectu difficilia, unde contingeret quòd multi verba audientes et non intelligentes effingerent sensus exoticos falsosque; quemadmodùm ex lectione Scripturæ sacræ, quæ ideo non omnibus promiscuè permittitur.

An in celebratione Missæ requiratur Minister, qui Sacerdoti inserviat et respondeat?

VI. R. Affirmativè, idque sub gravi, nisi gravis quædam necessitas excuset; quia Sacerdos aliquando populum fidelem alloquitur: ergo debet esse quispiam, qui respondet: deinde debet esse ministrans ad ablutionem manuum et digitorum.

In gravi tamen necessitate liceret sinè Ministro celebrare, sibi respondeere, ut si v. g. opus sit ministrare Viaticum infirmo; si alioquin plebs non sinè magna offensione privaretur Missâ, si post inceptam saltem notabiliter Missam recederet ministrans.

VII. Minister ille debet esse masculus, juxta rubricas Missal. Rom. et cap. INHIBENDUM, lib. 3. Decret. tit. 2. ita ut, secundùm quod Authores dicunt communiter, in necessitate potiùs esset celebrandum sinè Ministro, quàm cum ministrante femina, quod etiam ad Moniales et Begginas extendendum.

Permittitur tamen, ut, deficiente masculo, femina è loco dissito respondeat Celebranti, sicut faciunt Moniales è Choro respondententes, Sacerdote sibi ipsi vinum et aquam ministrante, ac librum de uno latere ad aliud deferente.

An Sacerdoti licet Missam inceptam interrumpere, postea perficiendam?

VIII. R. Per se non licet; quia Missa est una totalis et integra actio, cujus partes ex constanti Ecclesiæ Doctrina secum invicem connexæ esse debent: licet tamen, si moribundus Baptismo aut Pœnitentiâ indigeat, si infirmo, qui cætera Sacramenta suscipere nequivit, administranda sit Extrema-Untio, si Episcopus sit collaturus Ordines, Parochus concionem habiturus, aut Ecclesiæ edicta promulgaturus, Superior vota Religionis excepturus, si urgeat exonerandi alvi necessitas; non tamen expedit Missam interrumpi, inquit Sylvius, ad audiendam confessionem, etiam brevem alicujus communicaturi.

N. 18. DE PRÆCEPTO AUDIENDI MISSAM.

I. *Præceptum audiendi Missam* II. *Obligat fideles omnes rationis compotes*, III. *Sub gravi*. IV. *Notabilitas materiæ desumitur vel à qualitate vel à quantitate*, V. *Omnes monendi in Catechismis, ut audiant integram Missam*, VI. *Non satisfacit, qui simul audit diversas partes Missæ*.

I. INTER quinque Ecclesiæ Præcepta secundum est audiendi Missam Dominicis et aliis Festis diebus his verbis expressum: *Sacrum Missæ Officium diebus Festis reverenter audito*: officium illud complectitur non solum essentialia aut integralia Sacrificii, sed totam lithurgiam ab initio usque ad finem: illud autem Præceptum est Juris Ecclesiastici, sed fundatum in Jure naturali et Divino.

Quinam obligantur hoc præcepto?

II. R. Omnes utriusque sexûs fideles, postquam ad annos usûs rationis pervenerint, quod passim contingit circa annum septimum ætatis, et ideo infantes talis ætatis ad Missam sunt compellendi.

Quanta est hujus Præcepti obligatio?

III. R. Est gravis, quia est materia gravis et finis gravissimus ut recolatur, inquit Pauwels, memoria Passionis et Resurrectionis Domini Jesu Christi, et ut Deus Sacrificio honoretur, inquantum populus in Missa præsens affectum et devotionem conjungit cum Sacerdote celebrante.

Proinde peccatum illius omissionis est ex genere suo mortale: unde qui sufficienti deliberatione die Festo omittit

Missam aut notabilem Missæ partem, peccat mortaliter; potest tamen fieri veniale non tantum ex indeliberatione actus, v. g. si quis ex ignorantia diei Festi solum veniale omittit audire Missam; sed etiam ex parvitate materiæ, ita ut partem tantum levem omittens venialiter tantum peccet.

Quænam pars Missæ censetur notabilis?

IV. R. Desumitur notabilitas à quantitate vel à qualitate: à qualitate, quando desumitur à partibus Missæ, quæ maximi sunt momenti; et hac ratione partem notabilem omittit, graviterque peccat, qui se absentat à Consecratione, (idem dic de eo, qui voluntariè distrahitur tempore Consecrationis) vel etiam juxta plures, qui non interest Communioni; quia in his consistit essentia et integritas Sacrificii.

Notabilitas desumitur à quantitate, dum desumitur à magna parte precum, orationum et cæremoniarum, quæ in actione Missæ contingunt: et hac ratione pars notabilis juxta alios est tertia, juxta alios quosdam quarta pars Missæ; Doctores variant.

Communior est sententia, illum non omittere partem notabilem, qui ab initio interfuit, sed exit immediatè post Communionem; neque illum, qui omittit omnia à principio usque ad epistolam exclusivè, sed remanet usque ad finem.

Laxior opinio à gravi excusat, dummodo intersis ante offertorium, quod nullatenus admittendum; cum Patres eam Missæ partem magni æstimarint, unde Missam Catechumenorum appellabant: rigorosior opinio requirit, ut intersis ad Epistolam: probabilior opinio et ad sensum vulgi accommodatior videtur, si dicamus cum La Croix, Missam non audiri, si quis non veniat sub initium Evangelii permanendo usque ad finem, et cum Boudart, non omittere partem notabilem, qui adest antequam incipiat legi Evangelium, vel saltem juxta varios, antequam sit lectum.

Cæterum res moraliter consideranda est attentis præsertim his tribus:

1º In partibus Missæ taxandis quoad gravitatem aut parvitatem non esse præcisè considerandam temporis moram; sed etiam dignitatem partis, utrum sit essentialis, aut propius ad substantiam Missæ pertineat; unde potissimum

oportet interesse illis, quæ in Canone Missæ ab Oblatione Panis et Calicis usque ad Communionem continentur.

2. Consideranda est constitutio cordis, unde illa omis-
sio provenit; nam gravior erit omis-
sio negligentia, incuria, consuetudine aut acedia, quàm si con-
tingat quasi fortuitò, quòd seriùs venerit: unde circa hoc
examinandi sunt illi, qui confitentur, se serò venisse, et si-
quidem sint ex prioribus, notandum est, hujusmodi sæpe,
etiam dum fortè satis maturè veniunt, potuisse tamen pec-
care mortaliter, quatenùs per negligentiam exposuerunt se
periculo multùm serò veniendi, vel etiam ut in hujusmodi
non rarum est, Missam audierunt cum distractionibus satis
voluntariis.

3o. Quò partis omis-
sio est minùs notabilis et minùs vo-
luntaria, eò minor causa sufficere potest cum excusatione
ab altera Missa audienda.

V. In Catechismis et Concionibus omnes monendi sunt,
ut Missæ tempestivè intersint ab initio usque ad finem; et
si in parte aliqua, præsertim notabili defuerint, ut alteram
Missam in totum, si moraliter possunt, de novo audiant;
quòd si nec aliam audire possunt, tenentur, qui seriùs acce-
dunt ad Missam, juxta Billuart et Henno, partem restantem
audire, etiamsi peracta sit Consecratio; talis enim se ha-
bet, ut qui caret Breviario; is autem tenetur recitare id,
quod novit memoriter.

Si autem postea, mutatis circumstantiis, habeat occasio-
nem aliam Missam audiendi, non satisfacit Præcepto aliam
audiendo ab introitu usque ad Consecrationem, quantumvis
priorem Missam audierit à consecratione usque ad finem:
quia præcipitur Sacrum integrum; ex illis autem partibus
not fit unum integrum Sacrificium, quia nullum ad se ordi-
nem habent, sicut caput Joannis et corpus Pauli non sunt
integer homo.

VI. Ex quibus etiam patet, cum non satisfacere Præcep-
to audiendi Missam, qui duas partes Missæ audit à duobus
Sacerdotibus simul celebrantibus, putà uno inchoante, et
altero versante circa Consecrationem, tum propter rationem
statim datam, tum propter propositionem ab Innocentio XI.
damnatam, estque hæc numero 53. "Satisfacit Præcepto
Ecclesiæ de audiendo Sacro, qui duas ejus partes, imò
quatuor simul à diversis Celebrantibus audit."

Observe 1°. quòd plures leves omissiones in eadem Missa, v. g. initio, et fine, inter se coalescant; adeoque si simul sumptæ constituent omissionem notabilem, inducunt peccatum mortale.

Observe 2°. eum non peccare graviter juxta Billuart, qui, auditis aliis partibus Missæ, abesset tempore, quo cantatur *Credo* aut *Præfatio*, aut aliquid musicale, tempore Concionis aut *Memento*, etiamsi ex morositate Celebrantis ad semihoram vel horam protraherentur; quia *Credo* aut *Præfatio* non sunt partes notabiles; morositas verò Celebrantis, sicut Concio aut musica diu producta non sunt de Substantialibus Missæ.

N. 19. DE PRÆSENTIA AD DEBITAM MISSÆ AUDITIONEM REQUISITA.

I. *Triplex requiritur præsentia; II. Scilicet præsentia moralis, id est, animi, III. Et corporis, IV. Præsentia religiosa, id est, reverentiæ exterioris, V. Et internæ devotionis, VI. Quæ consistit in debita intentione et attentione.*

QUALIS requiritur præsentia ad debitam Missæ auditionem?

I. R. Requiritur triplex, scilicet moralis, religiosa et integra: de hac ultima actum est Numero præcedenti.

Quid importat præsentia moralis?

II. R. Hæc duo, scilicet præsentiam animi et corporis.

1°. Per præsentiam animi intelligitur illa, quâ quis humano modo est præsens, et ita v. g. in ebrio aut dormiente, quantumvis involuntariè, deficit præsentia, tum religiosa, tum moralis, quarum neutram tollit distractio involuntaria.

III. 2°. Requirit præsentiam assistentiæ Corporis, ad quam requiritur et sufficit, ut quis sit ita præsens in loco, ubi fit Missa, ut moraliter loquendo censeatur Missæ assistere, sive unus esse de numero eorum, qui circumstant, et eum Sacerdote Sacrificium offerunt, secundùm quòd Celebrans pro eis orans dicit: *Et pro omnibus circumstantibus*: hinc potest esse præsens, qui à Celebrante aliquantum distat, ipsum neque videns, neque audiens, v. g. si Ecclesia,

in qua celebratur, non capiat totam multitudinem, modò tamen ad multitudinem assistentium moraliter pertinere censetur, sique non nimio ab eo intervallo distet: contra potest aliquis non esse præsens, licèt parùm à Sacerdote distet, v. g. existens in vicina domo: attamen satisfaceret, qui è cubiculo Ecclesiæ contiguo per cancellos aut fenestram Missam audit.

Ex quibus sequitur, cæcos ac surdos posse, adeoque teneri Missam audire, si nempe sint in loco, unde, restitutis sensibus, audire et videre possent sicut alii.

Quid importat præsentia Religiosa?

IV. R. Hæc duo: 1°. reverentiam exteriorem; unde tempore Missæ obligationis confabulantes, corridentes, oculos quaquaversum convertentes rei sunt transgressionis hujus præcepti, et ulterius peccati irreverentiæ ac communitè scandali.

V 2°. Requirit internam animi devotionem per modum orantis et colentis Deum: præcipit enim Ecclesia non tantum opus externum, sed et modum internum quo debet illud impleri: meritò igitur Clerus Gallicanus damnavit ut temerariam, scandalosam, erroneam, impietati faventem et præcepto Ecclesiæ illudentem hanc propositionem: *Præcepto Ecclesiæ de audiendo Sacro satisfit per reverentiam exteriorem tantum, animo licèt voluntariè in aliena, imò et prava cogitatione defixio.*

VI. Porrò illa interna animi devotio consistit in debita audientis Missam intentione et attentione, de quibus perinde hic disserendum est, ut in officio Canonico.

N. 20. DE INTENTIONE ET ATTENTIONE IN AUDIENTE MISSAM REQUISITIS.

I. *In audiente Missam requiritur intentio II. Actualis, vel virtualis ex parte subjecti, III. Cum attentione interna. IV. Optima est attentio ad sensum et mysteria. V. Attentio ad Deum bona est et sufficit. VI. Quis dicitur involuntariè distractus. VII. Tempore Missæ legens horas Canonicas satisfacit utrique præcepto.*

PROBA requiri intentionem in audiente Missam.

I. R. Ecclesia præcipit Missæ auditionem tanquam actum religionis: auditio autem Missæ secundum se considerata est indifferens vel ad cultum Dei, vel ad curiositatem aut alium finem: ergo per intentionem est determinanda.

Qualis debet esse illa intentio?

II. R. Hic disserendum est, ut in Horis Canonicis, scilicet ex parte subjecti requiri intentionem actualem vel saltem virtualem.

Ex parte objecti autem debet esse intentio audiendi Missam tanquam actionem sacram, quâ Deo supremus cultus defertur: vide Num. 44. *de Religione*, quæ omnia ibidem dicta hîc pro insertis habeo.

Unum hic notandum, optimam esse illam intentionem, si pro objecto habeat quadruplicem finem Sacrificii, sive illud per Sacerdotem et cum Sacerdote offerendi ut Latreuticum, Eucharisticum, propitiatorium et impetratorium.

Proba, requiri attentionem internam in audiente Missam?

III. R. Probat: quia præcipitur auditio religiosa Missæ, quâ Deus colitur: at non colitur Deus verè sinè attentione interna, cum Deum in Spiritu et veritate oporteat adorare, Joan. cap. 4. v. 24.

Qualis debet esse attentio illa interna ex parte subjecti?

R. Actualis vel virtualis: optima quidem est actualis, non quæ est cum reflexione ad ipsam attentionem, quomodo anxie se cruciant scrupulosi, sed cum reflectione ad objectum: sufficit tamen virtualis relicta ex intentione seu

proposito attendendi, quæ in decursu Missæ tamdiu perseverat, quamdiu non revocatur.

Qualis requiritur attentio ex parte objecti?

R. Triplex considerari potest: prima est ad signa externa, sive hæc verba fuerint, gestus, &c. sive colores, figuræ paramentorum, &c. hæc attentio non sufficit, quemadmodum Num. 46. *de Religione* docetur, in recitatione Horarum non sufficere attentionem ad verba sinè attentione ad Deum.

IV. Secunda est attentio ad sensum et Mysteria eorum, quæ in Missa fiunt; et hæc sufficit ac continet implicitam attentionem ad Deum, si tamen fiat, non per modum studentis, sed orantis.

V. Tertia est attentio ad Deum, ut colatur per preces, meditationes vel alios pios mentis et cordis affectus; hæc bona est et sufficit: plurimum tamen expedit, ut sic orantes vel meditatores reflectant saltem ad principaliores partes Missæ, putà Offertorium, Consecrationem et Communionem; imò aliqualem habeant intellectum eorum, quæ in Missa aguntur, et præcipuè partium principalium, ut secundum Missæ Mysteria devotio dirigatur.

VI. Ex dictis infertur, eos non satisfacere præcepto Ecclesiæ graviterque peccare, qui per notabilem Missæ partem plenè voluntariè distrahuntur; eadem autem pars hinc censenda est notabilis, quæ æquivalet omissioni partis notabilis: excusari poterunt à mortali si distractiones quidem fuerint voluntariæ, sed imperfectè tantum: si verò distractiones plenè fuerint involuntariæ, neque impediunt impletionem Præcepti, neque peccatum ullum inducunt; quia non tollunt attentionem virtualem, sed solummodo actualem: censentur autem, inquit Sylvius, distractiones involuntariæ, quamdiu quis, etsi aliena cogitet, non advertit, se de illis cogitare tempore Missæ, seu eo tempore, quo deberet ad divina cogitare.

Observant Authores, quòd præcepto satisfaciant illi, qui Missæ inserviunt, quamvis occupentur quærendis et deferendis necessariis: pariter qui pauculo tempore pulsant campanam, thuribulum excitant, &c. tum quia hæc ad actionem Sacrificii aliquantulum spectant, tum quia mens cum his ad Deum attendere potest.

An ille, qui tempore Sacri de præcepto legit suas Horas Canonicas, satisfacit utrique obligationi ?

VII. R. Affirmativè juxta sententiam communem ; quia attentio requisita in recitatione Horarum non impedit attentionem requisitam in auditione Missæ ; sicut enim possum recitare Rosarium et alias proces liberas tempore Missæ, sic etiam possum recitare Horas Canonicas ; neque etiam Ecclesia præcipere videtur, ut duo illa præcepta diversis temporibus impleantur.

An cum auditione Missæ consistat confessio sacra mentalis et actus præparatorii ad illam ?

R. Optimè consistit, præmisso examine conscientiæ, elicere actus virtutum Theologicarum, contritionis, vel aliis piis actibus se præparare ad confessionem.

2°. Non videtur cum debita Missæ auditione subsistere examinare conscientiam.

3°. Imò qui per notabilem Missæ partem confitetur sacramentaliter, secundùm plerosque non satisfacit præcepto audiendi Missam : ratio est, quia licèt talis actum virtutis exercent, non tamen magis videtur moraliter præsens Missæ, quàm ipse Confessarius, aut is, qui in altera parte Templi concionem haberet, aut Altare ornaret, quorum tamen nullus censetur moraliter præsens Missæ. 2°. Attentio, quam quis adhibere debet in investigandis peccatis eorumque circumstantiis, ac in purgando animo suo ab eis per confessionem, est omnino disparata ab attentione requisita, ut quis Missæ Sacrificio adsit : non enim ad attentionem Missæ necessariam sufficit quilibet actus religionis, ut patet in prioribus exemplis Confessarii aut Concionatoris, sed requiritur actus religionis in modum colentis Deum in ipso Sacrificio : attentio autem in confessione requisita consistit in eo, quòd numerus, species, aliæque circumstantiæ peccatorum commissorum declarentur.

Propterea tamen non videtur culpanda praxis Confessariorum ruri sub una alterave Missa Confessiones audientium ; hoc enim pœnitentibus licet, si habuerint vel habeant attentionem aliam Missam audiendî ; deinde eos excusare

potest non solum bona fides, quã sibi persuasum habent hoc licere, sed etiam confessionis breuitas, aut communis respectu plurium necessitas illo tempore confitendi.

N. 21. DE CAUSIS AB AUDITIONE MISSÆ EXCUSANTIBUS.

I. *Excusant ab auditione Missæ*, II. *Impotentia physica*, III. *Impotentia spiritualis*, IV. *Impotentia moralis*, V. *Obligatio charitatis*, VI. *Obligatio officii*, VII. *Consuetudo*. VIII. *Bona fides excusat à gravi*, IX. *Non licet sinè justa causa ponere impedimentum observationi legis latæ pro tempore sequenti obligantis.*

QUOT sunt causæ excusantes ab auditione Missæ?

I. R. Allegari solent quatuor, impotentia, charitas, officium et consuetudo: triplex potest distingui impotentia; physica scilicet, spiritualis, et moralis.

II. Ratione impotentia physica, quæ vinci absolutè nequit, excusantur incarcerati, ægri decumbentes, navigantes in mari, aut degentes in locis infidelium seu hæreticorum, in quibus non celebratur Missa: ad impotentiam etiam reduci potest inculpabilis ignorantia vel inadvertentia.

Si tamen ægri debitis ad recuperandas vires mediis non utantur, rei fiunt omissionis Missæ.

Obserua, quomodo æger, si habeat oratorium domesticum, et si sinè notabili incommodo eò pervenire possit, teneatur curare, ut Sacerdos aliquis ibidem celebret: aliud foret, si cum gravi dispendio id facere teneretur, v. g. quando quis habitaret in castro rurali ad plures leucas à civitatibus dissito, et non posset nisi ægrè et magnis expensis Sacerdos haberi.

Nota, quòd sinè justa causa non liceat ponere impedimenta observationi præcepti, etiam antequam præceptum obliget: aliud est, si justa causa habeatur, quocirca occasione exempli de navigantibus ita loquitur Steyaert: "notandum, quòd etsi quis in fraudem se ponere non possit in impotentia præceptum aliquod Ecclesiæ adimplendi, tamen eadem Ecclesia impedire non velle censeatur subditorum

negotia, etsi per ea accadat talis impotentia, v. g. navigationem vel aliam profectionem, etiam ad partes, ubi Missa audiri aliquo tempore non poterit; sufficit, si faciant id, quod istis locis possunt, ad quæ justa de causa profecti sunt.”

Si sine justa causa navigent aut degant in locis, in quibus nulla celebratur Missa, non excusantur, sed sunt in continuo peccato mortali, donec ad Catholicos redeant.

III. Impotentia spiritualis ferè provenit ex censura, quæ quis à Missa audienda impeditur: hinc excusantur fideles, si nullus adsit Sacerdos nisi interdictus aut nominatim excommunicatus, prout etiam excusantur ab auditione Missæ excommunicati aut interdicti, si per ipsos non stet, quominus absolutionem accipere possint: si autem excommunicatus aut interdictus possit absolutionem sibi procurare, et negligat, ex omnium sententia peccat contra charitatem respectu sui ipsius, quatenus per illam negligentiam se voluntariè privat suffragiis Ecclesiæ, multisque aliis spiritualibus bonis; deinde juxta probabiliorem et in praxi securiorem sententiam peccat etiam contra Legem Ecclesiasticam diebus Festis et Dominicis audiendi Missam; quia lex aliquid præcipiens etiam præcipit remotionem eorum, quæ impediunt ejus observationem, si sine gravi incommodo tolli possunt, sicut si quis posset habere breviarium, et negligeret, omissio Horarum ei imputaretur.

IV. Impotentia moralis excusat eos, qui Missam quidem absolutè loquendo audire possunt, sed non nisi cum periculo, incommodo, aut detrimento notabili in bonis corporis, famæ aut fortunæ; hac ratione excusantur infirmi timentes morbi aggravationem, item convalescentes timentes recidivam, item si domus vel grex ob furtum vel hostium incursum deseri nequeat, item puella honesta ex fornicatione secreta prægnans; hæc omnia tamen non sunt fingenda, sed fundatè subsistere debent, prudenterque sunt ponderanda secundum gravitatem et verosimilitudinem periculi, incommodi, aut detrimenti eorumque circumstantias: sic v. g. imbrium copia, quæ feminam una, leuca à templo distantem excusat, non statim excusabit rusticum robustum et aëris inclementiæ assuetum.

V. Excusat titulus charitatis proximi, quando opere nostro charitatis, sive in temporalibus, sive in spiritualibus, proximus noster graviter indiget: quod si ipsi præstemus, non compatitur Missæ auditionem, v. g. si quis curam habeat infirmi, cui ex absentia sua grave immineret periculum, vel etiam si per præsentiam tuam posses impedire homicidium, gravem læsionem, gravia peccata, vel prævenire rixas, potes et debes abstinere à Sacro.

VI. Excusat etiam titulus officii; quia qui ex officio tenetur, obligatur ex justitia, adeoque ex præcepto naturali, quod prævalet Legi Ecclesiasticæ de audienda Missa; hinc sub gravi peccato nec miles stationem, nec dux milites tempore prælii deserere possunt, ut audiant Missam: pariter opifices in fusuris ferrariis aut vitrariis, accensâ semel fornace, cum non possint sine gravi jactura discedere, ab auditione Missæ excusantur: si tamen alii aliis succedere possunt, ad hoc tenentur.

Ubi autem duo illi tituli, scilicet officii et charitatis proximi, simul concurrunt, ut sæpe contingit, tantò magis excusatio erit legitima.

Accidere potest, quòd concurrentibus pluribus causis, quarum singula se solâ est insufficientis, simul sumptæ tamen causam rationabilem excusationis constituent.

Circa famulos, qui sine causa à dominis coguntur diebus Dominicis aut Festis Missam omittere, laborare, &c. rectè docet Steyaert, eos non peccare, dum tantisper obsequuntur metu gravi; quia Ecclesia non censetur tam rigidè obligare, sed teneri mutare famulatum, si possint, licèt alibi minus lucrum sint habituri, dummodo ibi habeant alimenta et quibus tegantur.

Quoad bubulcos et ovium pastores, ipsi, nisi aliter ferat omnimoda necessitas, pecora domi continere possunt tempore Missæ, aut aliam audire Missam in pago vicino.

VII. Consuetudinis titulus locum habet in puerperis usque ad purificationem: quia certum tempus sumendo pro incerto præsumuntur tamdiu infirmiores, quàm ut ad templum procedant, et unâ imitantur Beatæ Virginis exemplum. Cæterùm nullatenus excusantur, si propter alia negotia domo exeant.

VIII. Notat hic Billuárt, eum, qui bonâ fide putat se excusari à Missa, quamvis sit minùs sufficiens ratio, peccare tantùm venialiter : simile est, si præter intentionem ex aliqua negligentiola Missa omittatur : ratio est, quia in his casibus non agitur formaliter contra Præceptum, nec nisi materialiter intervenit transgressio, ut redeat peccatum in naturam suæ formæ ; quòd etiam militat pro aliis præceptis.

Petitur, utrum itinerantes excusentur ab auditione Missæ ?

R. Consuetudo obtinuit, inquit Billuart, ut qui proficiscitur à loco, ubi est Festum, teneatur audire Missam, antequam discedat : secus, si simpliciter illac transeat, nisi fortè ibidem trahat moram observationi præcepti proportionatam, v. g. si per plures horas temporis matutini illic moraretur.

Excusantur autem itinerantes et navigantes, qui si Missam audiant, perdunt navim aut socium sibi necessarium, putà qui ignorant viam, aut grassantur latrones, nec differre possunt.

Petitur, utrùm licitum sit, antequam præceptum obliget, absquè justa causa ponere impedimentum observationi illius, putà iter vel venationem non necessariam suscipere, unde prævidès fore, ut non possis audire Sacrum die Dominicâ vel Festo sequenti ?

IX. R. Non licere ; quia licèt tunc non obliget Præceptum, non puto tamen licere Christiano absque justa causa se reddere impotentem observationi Legis latæ pro tempore sequenti obligantis, si quidem tunc ejus omissio sit ipsi voluntaria et impuabilis in causa : hâc ratione damnantur communiter, qui ex gula diebus bacchanalibus sibi morbos procurant, unde prævident fore, ut sint impotentes ad audiendum Sacrum et jejunandum tempore quadragesimæ ; similiter ii, qui absque justa necessitate commorantur in locis hæreticorum, ubi Missa non celebratur ; et sanè quis excusabit clericum navigantem, qui summo manè recitato integro officio currentis diei, projiceret breviarium in mare, ut ab onere recitandi deinceps eximeretur eâ ratione, quòd præceptum recitandi die sequenti non obliget.

Docent plures Authores, quòd fideles sub veniali debeant interesse vesperis vel laudibus vespertinis, si possint.

Finaliter observa, quòd causa excusans ab auditione Missæ non tollat obligationem præcepti naturalis dies Dominicis et Festivis oratione, piâ lectione, vel aliis piis operibus sanctificandi.

Finis Tractatús de Sacrificio Missæ.

INDEX.

Prior Numerus designat Numerum marginalem, posterior indicat paginam.

TRACTATUS DE INCARNATIONE.

<i>Num.</i>		<i>Page.</i>
1	DE Incarnationis veritate et erroribus oppositis	5
2	Probatur contra Judæos,	6
3	De necessitate Incarnationis,	8
4	De satisfactione Christi secundum rigorem Justitiæ,	9
5	De Causa finali incarnationis,	10
6	De modo Unionis hypostaticæ,	12
7	De Persona Christi,	13
8	De Naturis Christi,	15
9	De partibus humanæ Naturæ assumptis à Verbo,	16
10	De Anima Christi,	17
11	De defectibus Naturæ humanæ assumptis à Filio,	19
12	De communicatione idiomatum Regula I,	20
13	Reg. II. de communicatione idiomatum,	23
14	De locutionibus vitandis in communicatione idiomatum,	24
15	An Christus potest dici Filius Dei adoptivus,	26
16	De Scientia Christi,	28

17 De Gratiis Christi hominis,	29
18 De donis et virtutibus Animæ Christi,	31
19 De Gratia Christi, secundum quod est Caput Ecclesiæ,	32
20 De Meritis Christi,	33
21 De præceptis Christo datis,	35
22 De libertate Christi sub præcepto Patris,	36
23 De Cultu Christi et Sanctorum,	38
24 De cultu et invocatione Sanctorum,	40
25 Objectiones contra invocationem Sanctorum,	41
26 De Cultu Imaginum,	43
27 De qualitate Cultûs Imaginum,	45
28 De Cultu Reliquiarum,	46
29 Consectaria de Cultu Reliquiarum.	48

DE MYSTERIIS VITÆ ET MORTIS CHRISTI.

30 De Annuntiatione et Conceptione Christi,	49
31 De Virginitate B. V. Mariæ,	51
32 De Nativitate Christi,	52
33 De Circumcisione Christi,	53
34 De Epiphania, seu Adoratione Magorum,	54
35 De Purificatione B. V. Mariæ,	55
36 De modo conversationis Christi,	56
37 De Baptismo, Jejuniis et Tentatione Christi,	58
38 De Doctrina et Miraculis Christi,	59
39 De Transfiguratione Christi,	60
40 De Passione Christi,	61
41 De Resurrectione Christi,	62
42 De Apparitionibus Christi post Resurrectionem.	63

TRACTATUS DE SACRAMENTIS

IN GENERE.

1 Quomodo accipiatur et dividatur Sacramentum,	65
2 Definitio Sacramenti,	67
3 Quale signum sit Sacramentum.	68
4 De essentialibus Sacramentorum Novæ Legis,	69
5 De materia et forma Sacramentorum,	71
6 De simultate materiæ et formæ,	72
7 De determinatione materiæ et formæ,	73
8 De divisione materiæ Sacramentorum,	74

9	De formis Sacramentorum, eorumque divisione,	76
10	De mutatione materiæ et formæ,	77
11	De variis modis mutationis formæ,	78
12	De intentione ministri circa mutationem formæ,	81
13	De usu materiæ vel formæ dubiæ,	83
14	De peccato mutantis materiam vel formam,	84
15	De necessitate Sacramentorum,	86
16	An in omni statu fuerint Sacramenta,	87
17	De modo causalitatis gratiæ per Sacramenta,	89
18	An conferant gratiam ex opere operato,	90
19	An conferant physicè, an moraliter,	92
20	De effectibus Sacramentorum Novæ Legis,	93
21	De gratia sanctificante primâ et secundâ,	94
22	De gratia unicuique Sacramento propriâ,	96
23	De inæqualitate gratiæ Sacramentorum,	97
24	De effectibus Sacramenti in voto tantùm,	99
25	An et quomodo Sacramenta veteris Legis contulerint gratiam,	100
26	De caractere sacramentali,	102
27	Quænam imprimant characterem,	104
28	Quandonam conferatur effectus Sacramenti,	106
29	De fictione seu positione obicis,	107
30	De reviviscentia Sacramentorum,	108
31	De causa Sacramentorum,	110
32	De Authore Sacramentorum,	111
33	De Ministro Sacramentorum,	113
34	De fide et probitate Ministri,	115
35	De peccato indignè administrantis,	117
36	De aliis sacris functionibus indignè factis,	120
37	Quid agendum ministraturo, qui sibi conscius est peccati mortalis,	122
38	An liceat Sacramenta petere à malo Ministro,	124
39	De intentione necessaria ex parte Ministri,	127
40	De eadem intentione ex parte objecti,	130
41	De intentione explicita et implicita conficiendi Sacramentum,	132
42	De intentione conditionata,	134
43	Quibus Sacramenta sint dispensanda,	136
44	De subjecto Sacramentorum,	137
45	De dispositione necessaria in suscipiente,	138
46	De numero Sacramentorum,	140

47	De comparatione Sacramentorum ad invicem,	142
48	De Cæremoniis et sacramentalibus,	143
49	De effectibus Sacramentorum,	145

TRACTATUS DE BAPTISMO.

1	De variis Baptismi acceptionibus et figuris,	148
2	De definitione et institutione Sacramenti Baptismi,	150
3	De materia remota Baptismi,	151
4	Notanda circa materiam remotam,	153
5	De materia proxima Baptismi,	154
6	De ablutione necessaria ad valorem Sacramenti,	156
7	In qua parte corporis debeat fieri ablutio,	157
8	De ablutione occisiva,	158
9	De forma Baptismi,	160
10	De essentialibus formæ,	161
11	De Baptismo in Nomine Christi,	163
12	De Ministro Baptismi,	165
13	De ordine inter Ministros,	166
14	Varia circa Baptismi Ministerium,	168
15	De triplici Baptismo,	169
16	De dispositione in Baptismo flaminis et sanguinis,	171
17	De comparatione horum trium Baptismatum,	172
18	De necessitate Baptismi ad salutem,	173
19	De necessitate ad susceptionem aliorum Sacramentorum,	174
20	De subjecto Baptismi,	175
21	An infantes ante usum rationis rectè baptizentur,	176
22	An licitè, insciis vel invitis parentibus,	178
23	An in utero materno,	180
24	De sectione Cæsarea,	181
25	De fœtû abortivo,	184
26	De Monstris et amentibus,	185
27	De dispositione adulti baptizandi,	187
28	De tempore suscipiendi Baptismi,	188
29	De effectibus Baptismi,	190
30	De Baptismo fictè suscepto,	192
31	De reviviscentia Baptismi,	193
32	De initerabilitate Baptismi,	195
33	De peccato reiterationis Baptismi,	196
34	De rebaptizatione conditionata,	197

35	De baptizatis ob obstetricibus,	199
36	De exposititiis,	201
37	De Baptizatis ab hæreticis,	202
38	Ubi Baptismus sit administrandus,	203
39	De Cæremoniis Baptismi,	204
40	De Cæremoniarum divisione,	205
41	De Patrinis,	206
42	De excludendis ab officio Patrini,	209
43	De registro Baptismali,	211
	Dissertatio Theologica de baptizandis Abortivis,	215
	<i>et seq.</i>	

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

1	De nomine et definitione Confirmationis,	231
2	An Confirmatio sit Sacramentum,	232
3	De ejus institutione,	233
4	De materia ejus remota,	235
5	De materia ejus proxima,	236
6	De forma Confirmationis,	237
7	De Ministro Confirmationis,	239
8	De subjecto Confirmationis,	240
9	De dispositionibus requisitis in Confirmando,	241
10	De effectibus Confirmationis,	243
11	De ejus necessitate,	244
12	De Patrino Confirmationis,	246
13	De ritibus Confirmationis,	247

TRACTATUS DE VENERABILI SACRAMENTO
EUCCHARISTIÆ.

1	De variis Eucharistiæ nominibus,	251
2	De variis Eucharistiæ figuris,	252
3	De existentia Sacramenti Eucharistiæ,	253
4	An Sacramentum Eucharistiæ consistat in re permanente,	254
5	In quo essentialiter consistat Sacramentum Eucharistiæ,	255
6	An Eucharistia sit Sacramentum unum vel plura,	257
7	De institutione Eucharistiæ,	259
8	De die institutionis Eucharistiæ,	260
9	An Christus consecravit in pane azymo,	262

10	De materia Eucharistiæ conficiendæ in communi,	263
11	De requisita materiæ consecrandæ præsentia et determinatione,	264
	Corollaria,	265
12	An una materia consecrari possit sine alia,	266
13	Qualis Panis sit materia Consecrationis,	267
14	An adhiberi debeat Panis azymus, an fermentatus,	268
15	Quale Vinum sit materia Consecrationis,	270
16	De aqua vino miscenda,	272
17	De forma Eucharistiæ conficiendæ in communi,	273
18	De forma Consecrationis panis,	275
19	De forma Consecrationis Vini,	276
20	De reali Christi præsentia in Eucharistia et erroribus oppositis,	278
21	Probatur realis præsentia ex Joan. cap. 6,	279
22	Probatur idem dogma ex verbis Institutionis,	281
23	Idem dogma probatur ex Traditione,	282
24	Solvuntur objectiones ex Scriptura et à ratione,	284
25	De Transubstantiatione,	285
26	De accidentibus Panis et Vini remanentibus,	288
27	De modo, quo Christus est in hoc Sacramento,	289
28	Quamdiu Christus remaneat in hoc Sacramento,	290
29	De Ministro conficiente Eucharistiam,	293
30	De Ministro Dispensationis Eucharistiæ,	294
31	De Dispositionibus ad susceptionem Eucharistiæ generatim,	296
32	De obligatione sacramentaliter confitendi ante Communionem,	297
33	Quandonam liceat communicare, non præmissâ Confessione,	298
34	De obligatione Sacerdotis, qui in peccato mortali celebravit,	301
35	De jejunio naturali in communicante requisito,	302
36	Utrum sumptio tabaci frangat jejunium naturale,	303
37	Quibus casibus liceat non jejunis communicare,	304
38	De immunditia corporis ut impedimento Communionis,	307
39	De peccato indignæ Communionis,	309
40	An Communio sit neganda peccatori occulto,	310
41	An Communio neganda sit peccatori publico,	311
42	Quis tanquam peccator publicus à Communionem repellendus,	312

43 De peccatore publico, qui est in alio loco, vel in articulo mortis,	314
44 An, et quandonam pueris danda sit Communio,	316
45 An danda sit Communio armentibus energumenis, indecenter accedentibus, &c.	317
46 De effectibus Sacramenti Eucharistiæ,	319
47 Quandonam Eucharistia conferat Gratiaë augmentum,	321
48 An Eucharistia prosit aliis quàm sumentibus,	323
49 De impedimento effectûs hujus Sacramenti,	<i>ibid.</i>
50 De triplici modo communicandi,	325
51 De tempore Communionem prohibente,	327
52 Quibus casibus liceat pluries de die communicare,	328
53 An Viaticum sit dandum illi, qui eâdem die ex devotione communicavit,	329
54 De frequentia Communionis,	330
55 De necessitate Sacramenti Eucharistiæ,	333
56 De præcepto Divino communicandi,	335
57 De Communione sub utraque specie,	336
58 An major conferatur gratia per utramque speciem, quàm per unicam,	338
59 De præcepto Ecclesiastico Communionis,	339
60 Quandonam obligat præceptum Ecclesiasticum Communionis,	341
61 A quo, et ubi sumenda sit Communio Paschalis,	343
62 De venia dilationis Communionis Paschalis,	345
63 De pœna non communicantis in Paschate,	346
64 De Communione sacrilega in Paschate,	347
65 De Communionem infirmorum,	348
66 Appendix de materia et forma componente Sacramentum Eucharistiæ,	352

TRACTATUS DE SACRIFICIO MISSÆ.

1 De Sacrificio generatim sumpto,	353
2 De divisione Sacrificii,	356
3 De existentia Sacrificii Missæ,	358
4 De essentia Sacrificii Missæ,	363
5 De Ministro Sacrificii Missæ,	367
6 De fine Sacrificii Missæ,	368
7 De effectibus Sacrificii Missæ,	370

8	De modo et tempore, quo suos effectus operatur,	371
9	De triplici portione fructuum,	376
10	De applicatione fructus,	378
11	De valore Sacrificii Missæ,	382
12	Pro quibus offerri possit Missa,	385
13	De differentia Sacrificii Missæ ab aliis et a Sacramento Eucharistiæ,	388
14	De stipendio Missarum,	390
15	De obligatione celebrandi,	398
16	De tempore et loco celebrationis,	399
17	De quibusdam notata dignis ad celebrationem Missæ spectantibus,	402
18	De præcepto audiendi Missam,	405
19	De præsentia ab debitam Missæ auditionem requisita,	408
20	De intentione et attentione in audiente Missam requisitis,	410
21	De causis excusantibus ab auditione Missæ,	413

FINIS INDICIS.

